

ÇÜRÜK VIŞNE II VERYANSIN

Emine Tavuz

 epsilon®

PLAYLIST

- ♪ İkiye On Kala, İyi ve Güzel Kadınlar Hep Ağlar ♪
♪ Midlake, Small Mountain ♪
♪ Pera, Sevdiğim Kadın ♪
♪ Bağzıları, Kırılmış Bir Kızın ♪
♪ Deniz Tekin, Sezenler Olmuş ♪
♪ Dört, Kim Ölü Kim Diri ♪
♪ Bluenecek, Lilutu ♪
♪ Blue Foundation, Eyes on Fire ♪
♪ Alan Walker, Faded ♪
♪ Teoman, Ruhun Sarışın ♪
♪ Can Oflaz, Fikrimin İnce Gülü ♪
♪ Yıldız Tilbe, Vazgeçtim ♪
♪ Sezen Aksu, Ben Sende Tutuklu Kaldım ♪
♪ Cem Adrian, Aylin Asım, Herkes Gider mi? ♪
♪ Cem Adrian, Hüsnü Arıkan, Gönül Yarası ♪
♪ Ceylan Ertem, Esmer ♪
♪ Ceylan Ertem, Uçurtma ♪
♪ Emircan İğrek, Müzik Kutusu ♪
♪ Halsey, Sorry ♪
♪ Mazhar Alanson, Ah Bu Ben ♪
♪ Sagopa Kajmer, 366. Gün ♪

Giriş

Babacığım,
Anneciğim,

Size, kendi ruhunu, daha bitmemiş hikâyesinin satırlarından iten bir kızdaki bahsedeceğim.

Çünkü onu tanımiyorsunuz.

En sevdiği renk mordur. En sevdiği mevsim kıştır. Fazla hassastır, aşırı duygusaldır, ki çoğu zaman bu iki özelliğinden hiç hoşlanmaz. Gözlerinin mavi olduğuna bakmaym, ağladığında griye döner. Bitter çikolatayı çok sever, en sevdiği yemeği sorduklarında vereceği ilk cevap sarma olur. Yağmur altında yürümekten hoşlanır, çünkü bu, ona yaşadığını hissettiren birkaç şeyden biri. İçine kapanıktır, insanlarla diyalog kurmakta oldukça beceriksizdir ve çok nadir gülümser. Kâkülleri dağınıktır, teni hep soğuktur, dudakları çatlaktır, saçlarının uçları geçmiş kadar bitiktir ve geçmiş, kendini içine atsa, bir an sonra pişeceği, ısırap verici bir yangından ibarettir.

Anneciğim, babacığım... Aslında hayır...

O kız, kendini itmedi.

O kızı siz ittiniz.

Bir uçurumdan iter gibi,

Bir dağ yamacından bırakır gibi,

Bir uçurtmayı ipinden söker gibi.

Fakat hayır, düşmedi.

Düşerken tutuldu.

Ve aslında öyle güzel tutuldu ki, şimdi, onu ittiğiniz için size minnettar.

Bölüm 1

-Bir Avuç Umut-

Sevgilim, sevgilim... Eğer bu bir masalsa, prenses olmak istiyor insan. Bana sakın senden prenses olmaz deme, şayet ben de biliyorum benim kadar umutsuz prenseslerin olmayacağını. Fakat olursam, mor bir elbise giymeliyim, sarı saçlarımı omuzlarımdan aşağıya dökmeliyim ve her masalın başına gelen bir kâbusu getirmeliyim başımıza.

Ayrılığı.

Bir mum ipinin üstünde dalgalanan alev gibiyim. Kimsenin yaklaşmayı istemeyeceği türden bir alevim hem de. Yaklaşana sığıyorum, dokunanı yakıyorum, söndürmek isteyen nefesiyle daha çok büyüyorum. Bir rüzgâr esse, rüzgârın tenini bile kızartıyorum. Ben öyle büyük bir alevim ki, yalnızca üzerime atılan toprakla sönebilirim.

Ve ben, yalnızca ölülerin üstüne toprak atılacağını öğrenecek kadar büyümüştüm.

Fakat kendimden daha büyük bir alev gördüğümde, kendi ateşimi küçümsedim. O alev, Asrın'dı. Onu da yakmışlardı. Onun da alevine bir rüzgâr esse, rüzgârı kızartmaz, tutuştururdu. Ne zaman kendimden daha büyük bir ateşle karşılaştım, işte tam o zaman sönmeyi değil, onunla yanmayı daha çok istedim.

Bir araya gelerek daha büyük bir ateş var ettik.

Yangınıni kendimize sıçrattık.

O malum büyük kavgamızdan sonra onu bir daha görmedim. Ne yarıyıl dönemi biterken, ne karne alırken ne de ocak ayı içindeki on beş gün boyunca onu görebildim. Toplamda yirmi gün olmuştu, fakat hissettirdiği bundan çok daha fazlaydı. Onu özlemiştim, onu bir insanın bir insanı özleyebilme kapasitesinin dışına çıkararak özlemiştim. Varlığının her yeriyle, kafamın içindeki her hücreyle, onsuz attığım kalp ritmimin sayısından çok daha fazla... özlemiştim.

Şimdi, on beş günlük yarıyıl tatilinin ardından okula döndüğüm ilk gündü, doğrusu ikinci dönemin ilk günüydü. Okul kalabalıktı. Hava keskin bir soğuğa sahipti, tam bir kış günüydü ve sabahın erken saatlerinde, Almıla ile birlikte okula yürüyorduk. Evet Almıla ile... Nasıl yaptığını bilmiyor olsam da kendi okulundan aldığı disiplin cezası yüzünden okulundan atılmış ve babasının onun için ayırdığı paranın bir kısmıyla naklini bizim okula aldırmişti. Eh, bu sevindirici bir haberdir. Dışlandığım okulda gerçek bir arkadaşımın olması nasıl iyi bir haber olmazdı ki zaten?

Bir elimi siyah şişme montumun cebine yerleştirirken, botlarımla zemine daha sağlam bastım. Kar sonrası zemin buz tutmuştu ve zaman zaman yürümek zor oluyordu. Almıla da koluma girmiş, sıkıca bana tutunuyor ve kızıl kahve gözlerini bir dakika içinde sayısızca kırparak kızarmış yüzümü izliyordu. Benim için üzüldüğünü görebiliyordum ama elimden başkası gelmiyordu. Onu görmediğim günler boyunca ağlamış, sızlanmış, resmen acı çekmişim. Acı çekiyor olmam Almıla'nın alışkın olduğu, fakat sevmediği bir şeydi.

"Ağlamaktan gözlerin şişti," diye isyan etti, sesindeki kapris bana olan sevgisindendi. "Kimse için değmez fıstığım."

Ona ters bir bakış atmak istesem de ruhsuz bakan gözlerim, gri zeminin pürüzsüz yüzeyinden ayrılmamıştı. Değmeyen babam için daha önce gözyaşı dökmüşken, nasıl olur da onun benden gidişine, değmeyeceği için ağlamamam gerekirdi. "Ağlamıyorum," dedim. "Ne diye ağlayacakmışım?"

"Nasıl da dolu dolu bakıyor," dedi dirseğimi hafifçe ovalarken. "Bana aranızdaki şeyi yüzeysel olarak anlatmıştın. Onun senin üzerinde bu kadar etkisi olduğunu bilmiyordum, üzülmene dayanamıyorum."

Kurumuş dudaklarımı yukarıya kıvrarak onu rahatlatmak istedim ama düz düz bakmakla yetindim. Asrın'la ilgili kime, neyi anlatabilirdim ki? O yaşanılabilirdi sadece. Hiçbir şekilde beni aramamıştı, ben de onu aramamıştım. Beni özleyip özlemediğini merak ediyordum. Pekâlâ, Bora'nın itirafını söylemediğim için suçluydum ama üzerime öfkeyle yağdırdığı o beş harfli kelimenin ruhumda bıraktığı ağırlık yüzünden onu öldürmek istiyordum. Ona ihtiyacım olduğunu görmesine ve bilmesine rağmen, o kelimeyi bana kullanmıştı.

Bitti.

Ve ben de geri döndüğünde ona hiçbir şey anlatmayacağımı söylemişim. Hadi ama, ben bu sözümün arkasında ne kadar durabilirdim ki?

Gözleri gözlerimde tökezleyene kadar.

Okulun kalabalık bahçesine girdiğimde Almila beni havaya sokmak için öğrencilerin zengin birer züppe olduklarını söyleyerek bir dönemi nasıl bunlarla bitirebileceğinden falan bahsediyordu. Maalesef beni olduğum ruh halinden çıkaramıyordu. Kalbimdeki ritim belki de günler sonra onu görecektir olmanın heyecanı ile hızlanırken, titrek bir nefes vererek gözücüyle, okul bahçesinde ona dair bir iz aradım ama bulamadım.

Almila umutsuz arayışımı görmüş olmalı ki, "Kantine gidelim," dedi kızgın bakışlarını bana çevirerek. "Günlerdir hiçbir şey yemiyorsun."

Değil bir şey yemek içmek, görmek bile midemi burkuyordu. Onun üzerimde bıraktığı sayısız etkiden biri de buydu; yemek yiyişim gelmiyordu. Zaten çok yiyen biri de değildim. Kalbimdeki ritim düzensizliği devam ederken, merdivenleri çıkıp kantine yöneldim.

Sabahın erken saati olmasına rağmen gürültüsü bol olan kantinde, Almila'nın doğrultusuyla boş masalardan birine yaklaştım. Çektiğim tabure zeminde tiz bir çılgılık kopartırken, omzuma astığım çantayı masaya bırakarak tabureye oturdum. "Bekle, tost alıp geleyim," dedi Almila kızıl saçlarından alınına düşen birkaç tutamı geriye iterken. "Kahve de alayım mı?"

Bilinçsizce başımı sallarken boş bakan gözlerimi masanın

yüzeyine indirdim ve bir süre gürültünün içindeki yalnızlığı dinledim. Dilimden dökülen tutarsız kelimeler gururuma ayak bağı oluyor ve şimdi, şu an da onu aramamı engelliyordu.

“Ye de miden sevinsin,” diye homurdandı Almila birkaç dakika sonra döndüğünde. Elindeki tostu ve sert kahveyi masanın yüzeyine bıraktı. “Bir yerde düşüp kalacaksın, Allah korusun.”

“Ben iyiyim,” dedim, söylediklerime kendim bile inanmıyordum. “Sen git ve sınıfını öğren.”

Almila biraz mırın kırın etse de iyi olduğuma inandığında onu müdürün yanına yollamıştım. İnsanların bana uğrayan bakışlarına karşılık vermeyerek tostu kavradım ama yiyemeden geri bırakarak kahveyi yudumlamaya başladım. Yarıyıl tatilinin birçoğunu Almila’da geçirmiş ama ruhumu sarıp sarmalayan ağır gerçekler yüzünden uyuyamamıştım. Şimdiyse ayık kalmak için kahve tüketmem gerektiğini fark etmiştim.

Babamı en son ne zaman gördüğümü hatırlamıyordum.

Onun da hatırladığını sanmazdım.

Çünkü çoğu zaman sarhoş olurdu.

Karton bardağı masaya bırakıp ruhsuz bakışlarımı kahvenin pürüzlü yüzeyine indirdiğimde kantinin kapısı gürültüyle açılmış, kalbim ağzımda atmaya başlamıştı. Ürkek bakışlarımı omzumun üzerinden arkama çevirdiğimde, gelenin o değil de Cenk olduğunu fark ettim ve sertçe yutkundum. Kantinin içinde gezinen bakışları odağına beni almış, kaşlarımı çatmama sebep olmuştu.

Yüzündeki düz ifadeyle turuncu renkli tabureyi çekip oturduğunda bile ona ruhsuzca bakmaya devam ettim. Asrın’dan sonra benimle uğraşmayı bıraksa da aramızın iyi olduğunu söyleyemezdim. Burada ne işi vardı? “Ne iş?” diye mırıldandım boş bir sesle, saçmalıklarını çekemeyecek kadar kötüydüm. “Seninle uğraşamam.”

Sırtını taburenin yüzeyine yasladı ve iri elini masaya yaslayarak etrafa kısa bir bakış attı. “Seninle uğraşmayı bıraktım,” dedi sakince. “Aslında seninle konuşmam da yasak.”

Kaşlarım iyice çatılırken söylediklerine anlam vermeye çalıştım. “O halde niye konuşuyorsun?” diye sordum. “Oradan

bakılınca sohbet edecek bir havada olmadığını görmüyor musun?" Cenk'in sırttağını gözücuyla görürken, halsiz ellerimi dizlerime indirdim.

"Ne garip kızsın yahu," dedi keyifli bir sesle. "Tam kardeşime yaraşır."

Gözlerimi devirdim. "Ne istiyorsun?"

Cenk sıkıntılı bir nefes vererek bir süre tedirginlikle bana değil, masaya baktı. "Aslında Asrın seninle konuşmamı bana yasaklamış olsa da belki bilmen gerekir diye düşündüm," dedi. "Onda bir şeyler var. Çok öfkeli, nefret dolu ve sağı solu belli olmuyor. Şu iki haftada burnumdan getirdi, ona belki de iyi gelecek olan sensin."

"Onu bu hale getiren benim," dedim, pişmanlık ruhuma ağır bir tokat indirirken. "Ona iyi gelmek mi?" Güç bir nefes verdim. "Birbirimizi incitiyoruz!"

Cenk'in yüzünde anlaşılmaz bir ifade oluşurken, ilk defa benimle düzgün konuşmasının şaşkınlığını bile yaşayamadım. Asrın'ın ne denli öfkeli olduğunu tahmin ediyordum. "Sen iyi bir kızsın," dedi anlayışlı bir sesle. "Bora, değil mi?"

Sertçe yutkundum ve gözlerim sinirle büyürken, o adı duymak istemeyerek kafamı salladım. Bora'ya kızgındım. "Ben aralarını bozmak istemediğim için sustum," dedim kırık bir sesle. "Yemin ederim kötü bir niyetim yoktu Cenk."

"Biliyorum," dedi, sesi yumuşaktı. "Bora aptalı uzun zamandır Burcu'dan hoşlanıyordu aslında ama son zamanlarda sana karşı bir şeyler hissettiğini hareketlerinin değişiminden anlamıştım. Asrın'la ne yaşadığınızı bilmiyorum fakat o olmak istemediği bir adam. Zor. Yani onunla olmasını istediği kızın, kuzeni tarafından beğenilmesi... Beni anlıyorsun değil mi?"

"Anlıyorum," dedim. Anlamaz olur muydum? Başka birisi olsa bu kadar sorun olmazdı belki ama söz konusu, günlüğümde adının geçtiği kuzeniydi. "Yine de o benim için, yani..."

"Değerli," diye tamamladı sıkın bir sesle. "Seni çok üzecek. Ama bilirsin, onun gibiler vazgeçmesi zor olanlardan."

Biliyordum. Vazgeçmek eylemi bile söz konusu o olduğunda, bir devrimdi. "O nerede?"

Cenk bakışlarını benden kaçırırken, aklıma gelen kötü her şeyi defettim. “Dün gece Alaska’da, kendi mekânındaydı.” Duraksadı ve yüzünü buruşturdu. “Sonra mekândan biriyle çıktı.”

Bir an kalbimin durduğunu ve nefessiz kaldığımı hissettim. Kelimeler ve anlamları o kadar hızla bünyemi sarsmıştı ki, ruhumda iyileştirdiği her yerin sızım sızım sızladığını hissettim. Gözlerime ne ara dolduğunu bilmediğim yaşlar çılgık çılgına birbiriyle yarışırken, dudaklarım bir nefese yalvarmak için arandı. Onun başkasıyla adının geçmesine bile dayanamazken, bununla nasıl başa çıkabilirdim? Düşüncesi midemi bulandırdığında elimi dudaklarıma kapattım ve oturduğum tabureden hızla ayaklandım.

Cenk’in ardından sarf ettiği kelimeler kulağımda silik izler bırakırken, buğulanan gözlerimle insanların arasından sıyrılarak arka bahçenin kapısını güçlkle açtım. Kaskatı kesilen bedenim ve dermansız bacaklarım zemine sarsakça basarken, kalbimden kopan çılgınlıklar, adrenalinle atan damarlarıma inen falçatılar gibiydi. Rüzgârla uçuşan saçlarım yüzüme kapandığında dudaklarımı birbirine bastırdım ve boğazımı yaran hıçkırığı yuttum. İnsanların bana tuhaf bakışlarını fark ettim ve midemden yükselen acı tat damağıma yayıldı. Daha önce hiç hissetmediğim bu yabancı duygunun altında eziliyordum. Elimi duvara yasladım. Midemde ne var ne yoksa çıkarmak, gözlerimi süsleyen sahneleri kâğıt gibi buruşturup atmak istiyordum.

Elimi yanağıma götürdüm ve yüzümü ıslatan sıcaklığı hırsla sildim. O sırada, odağıma düşen Bora’yı fark ettim. Yanında Doruk ve adını bilmediğim bir çocukla gülüşerek konuşuyorlardı. Gözlerimde büyüyen öfkeyle onun yanına ilerledim. Kendimi hiç hissetmediğim kadar ruhsuz ve boş hissediyordum; böyle bir acıyı daha önce çekmediğime yemin edebilirdim.

Sahiden, beni öptüğü dudaklarıyla başka birini öpmüş müydü?

İçimi söken ihtimalin gerçekliği göz çukuruma inen yaşları hızlandırırken, Bora’nın bakışları bana kaydı ve dudaklarındaki gülümseme kayboldu. Arkadaşları da bana dönmüştü. Sohbetin aniden biten sessizliği hızlı soluklarımı açığa çıkartırken hıçkırdım. Bora’nın gözlerinde büyüyen şoku öfkeyle izledim.

Her an yere yığılacak gibiydim ama içimde şaha kalkan çığlıklar buna engel oluyordu.

“Senin yüzünden,” diye bağırdım öfkeyle, ciğerlerime hapsettiğim her nefeste bir yangını ağırlıyordum. “Ona neden söyledin ki? Ben söylesem bu kadar öfkelenmezdi. Bak, şimdi yok. Belki başka birisiyle!”

Bora'nın şaşkınlıkla aralanan dudakları ve kocaman olan gözleri, içimdeki öfkeyi harlarken diğer çocuklarında ondan farkı yok gibiydi. Parmaklarımı avucuma saklayıp tırnaklarımı etime geçirirken, içimdeki acıyı alt edecek fiziksel bir acı dileddim.

“Sakin ol,” dedi Bora, yüzündeki şaşkınlık yerini tuhaf bir pişmanlığa bırakmıştı. “İyi görünmüyorsun. Ağlamayı bırak da konuşalım, hadi gel.”

Arkadaşlarının arasından sıyrılıp üzerime doğru geldiğini fark ettiğimde gerilemek istedim ama ayağıma takılan taş buna engel oldu ve sendeleyerek ellerimin üzerinde yere kapaklandım. Salık saçlarım yüzümü kapatırken, yere vuran dizlerimde derimi yırtan taşı hissettim ama bu bile içimdeki acıdan hiçbir şey götürmemişti. Bora ağzından kısık sesli bir küfür kaçırdı. Bana uzatığı eline öfkeyle baktım. “Dokunma bana,” diye hırladım, ellerimi zemine bastırıp güç alırken. “Uzak dur.”

Bora'nın eli aşağıya doğru düşerken, arkamızdan bağırarak Cenk'in sesini işittim. Dişlerimi birbirine bastırdım ve insanların hayret nidaları arasında ayağa kalkmaya çalışırken, Cenk'in Bora'yı göğsünden iterek püskürttüğünü gördüm. “Ne yaptın lan kıza?” diye hırladı. Bora sendelemişti.

“Bir git Cenk,” dedi Bora, üzerimdeki bakışlarını hissedebiliyordum. “Bir şey yaptığım yok, kendisi düştü. Kaldırmama bile izin vermiyor.”

“Ne oluyor burada?” Almıla'nın ince ve tiz sesini hemen arkamda duydum ve koluma dokunan elini hissettim. Dizlerinin üzerinde çöküp benimle aynı hizaya geldikten sonra kolumdan destek alarak beni kaldırdı. “Kim ne yaptı sana?”

Buğulanan gözlerim onun yüzünü seçmemi engelliyordu. Parmaklarıyla yüzüme düşen saçlarımı iteleyip yüzümü açığa

çıkarttı. Ellerimle güçsüzce onun koluna tutunurken, Cenk'le Bora'nın gür sesleri kulağımda uğuldamaktan öteye gitmiyordu. "Niye ağlıyorsun?" diye sordu Almila, kocaman olmuş gözlerle bana bakarken. "O sarı çocuk mu bir şey yaptı?"

Söylemekten nefret edeceğim vicdansız kelimeler dilimi uyuştururken titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım. Nefesimden yükselen hıçkırıklar, acınası bir yansımamı Almila'nın gözlerine düşürürken beni ne ara banka oturtup su içirdiğini bile takip edemedim. Bana sorduğu sorular, sadece gerçekleri dile getirmeyeceğim cevaplara davetiye çıkarıyordu. Soyulan ellerimi dizlerimin arasına sakladım.

İç çekişlerim içimdeki sessizliği bastırırken, Asrın'ı görmek ve bunu yapıp yapmadığını sormak istiyordum ama pişmanlığım yüzüme gülerken bunu yapamıyordum. Göğsüm aldığım hızlı soluklarla inip kalkıyordu. Cenk'le Lavin'in de tedirginlikle beni izlediğini fark ettim.

Asrın'ın yaşadığı ve içinde olduğu hayatta bunları sıkça yaşadığını hem kendisinden hem de çevresinden sıkça duymuştum. Bu, içimdeki o yabancı duyguyu harlasa da bunun beni öptüğünden sonra gerçekleştiğini düşünmek ruhumu acıtıyordu. Ona ait şeyleri kendime ait kılmaya bu kadar istekliken, biriyle o şeyi yaptığımı düşünmek beni korkutuyordu.

Ona hesap bile sormaya hakkım yoktu çünkü bir isme sahip değildik biz.

Sana ne diye bir cevap aldığım zaman kaldıramayacağımı biliyordum. Belki de umursamaz, soruma bile cevap vermezdi.

Sertçe yutkundum ve sızlayan gözlerim ellerime düşerken burnumu kabaca çektim. Kahretsin! Ağlamamdan nefret ettiği halde, şu an gözyaşlarımın onun umurunda bile olmadığına emindim.

Düşünmeye bile tahammülüm yoktu.

"Daha iyi misin?" diye sordu Cenk, neden bu halde olduğumu bilen tek kişi oydu ve eminim şu an bana acıyordu. Böyle bir tepki vereceğimi tahmin etmiyor olmalıydı. "Biraz daha su iç."

Bana uzattığı pet şişeyi Asrın'ın başına geçirme planları yaparken omzumun silktim. Dudaklarımı açsam, sanki onun adını

sayıklayacak gibi hissediyordum kendimi. Cenk'in yüzünden pişmanlık okunuyordu. Ona üzülmemesini söylemek istedim ama pişmanlığı neye yoracağımı bilemedim. Muhtemelen bana söylediği içindi bu pişmanlık.

"Ne olduğunu anlatmayacak mısın?" diye sordu Almila, belki de bininci kez. "Kim ne dedi sana?"

"Kimse bir şey demedi." Cenk'in bakışlarını üzerimde hissediyordum.

"Yüzün gözün şişti. O manyak herif için kendini hırpalıyorsan, bak yazık ediyorsun kendine. Şerefsizin teki işte, anlayıp dinlemeden seni incitmiş!"

Ona ters ters baktım. "Doğru konuş," diye mırıldandım pürüzlü bir sesle. "Ben de olsam dinlemezdim."

Almila bana sen iflah olmazsın bakışlarını gönderirken kendimi hastalıklı gibi hissediyordum. Bir tarafım gidip Asrın'ı bulmak, sormak istediğim o vicdansız kelimeleri dile dökmek istiyordu. Bir diğer tarafım da pişmanlığın getirdiği suçlulukla kıvranıyor, onun yüzüne bakmaya cesaret edemiyordu.

"Şerefsiz falan ayıp oluyor yalnız," dedi Cenk, ters ters Almila'ya bakarken. "Gerçi biraz hastalıklı, biraz da anormal bir tip ama kesinlikle şerefsiz değil."

Lavin, Cenk'e kafasında anteni çıkmış gibi bakarken, Almila ona kötü kötü bakmakla yetindi. "Kız ağlıyor burada," dedi Lavin, bakışları bana dönerken. "Nerede o hastalıklı tip?"

"Aralarında tartışmışlar," dedi Cenk, benim söyleyemediklerimi dile dökerken. "Kız kötü işte, gitmeyin üstüne."

Alnıma serpiyen kâküllerimi geriye attım. Bora'nın hâlâ bahçede olduğunu ve bana baktığını hissediyordum. Her şeyin onun yüzünden olduğunu söylesem de onun yüzünden olanlar, Asrın'ın başka biriyle birlikte olmasına kadarki kısımdan oluşuyordu. Düşüncelerim bile bu ihtimali kaldıramayıp sendeledi.

Böyle bir şeyi sahiden yapmış mıydı?

"Akşamki partiyi iptal edeceğim," dedi Lavin, sesi sıkıntılıydı. "Doğum günümü kutlamak istemiyorum."

Elimin pürüzlerinde oyalanan bakışlarımı yukarı kaldırdım ve Lavin'in bana bakan sevimli yüzüne baktım. "Saçmalama," de-

dim soğuk bir sesle. “Benim için bunu yapma, gün senin günün.”

“Ama seni böyle görünce ben de kendimi iyi hissetmiyorum,” dedi. Sesindeki samimiyetin bana iyi gelmesini diledim ama boğazıma kadar kasvetle doluydum. “Ne yani gidip eğleniyormuş gibi mi yapacağım?”

“Yapma, eğlen.”

“Sen de gel,” dedi umutlu bir sesle. “Zaten seni çağıracaktım, bakarsın havan değişir.”

“Yok,” diyerek Cenk’e bir bakış attım, Asrın gelir miydi? “Gelmeyeyim.”

“Asrın’ın geleceğini sanmam,” dedi Cenk, beni anlamış gibi. “Ama doğum günü Lavin’in olunca bilemedim. Çocuğun hiçbir şeyini tahmin edemiyorum ki anasını satayım.”

Benim dile dahi dökmekte zorlandığım, onun için ise normal olan bu tarz şeyleri nasıl kabullenirdim? Ben onunla yan yanayken bile titrerken, başka bir kızın ona dair bunları hissetmesine tahammülüm yoktu. Bu yabancı his midemi bulandırıyor, bedenimi titretiyordu. Sadakatsizlik, ona olan güvenimi paralırdı.

★

Zihin susmadıktan sonra, kalabalık susmuş olsa ne değişir ki?

Ama hayır...

Ne kalabalık ne de zihnimin içindekiler susuyordu.

Yarım saattir, aynı zihin kalabalığı ve aynı görsel kalabalıkla mücadele ediyordum. Alaska’daydık. Lavin’in doğum gününü kutluyorduk ve kalabalığın dışlandığı bir loca koltuğunda oturuyordum. Almıla az ilerideydi, Bora’yla birbirlerine ters ters bakıyorlardı ve Lavin, Cenk’le tam karşımda oturuyordu. Cam loca masası üstündeki çerezlere, içeceklere, dans eden insanlara, yüzümü gölgeleyen loş ışıklara anlamsızca baktım. Olmak istediğim yerde miydim? Bilmiyordum. Savruluyordum, kim nereye çekerse oraya gidiyordum.

Aptal kalbim, en çok onun savurduğu yere gitmek istiyordu.

“İçsene bir şeyler,” dedi Cenk, üzerindeki kot gömleğin yakasını düzeltirken. Kolunun altına kısırdığı Lavin, birkaç kişiyle konuşuyordu. Kafamı iki yana salladım.

“Alkolle aram yok,” dedim samimi olarak. “Hem canım hiç bir şey istemiyor.”

“Gelecek.”

“Ha?”

“Asrın,” dedi, kalbim ismine kayıtsız kalamadığı sıralarda. “Gelecek.”

Titrek nefesim boğazımda boğulduğunda bir an cam yüzeye bakakaldım. Ona olan o tuhaf özlem birçok hissin önüne geçerek gölgesini kalbime düşürmüştü. Belki de dakikalar sonra onu göreceğ olmanın beni savunmasız bırakan heyecanıyla birlikte, ellerimi koltuğa yaslayarak yerimden doğruldum. “Teşekkür ederim,” dedim, bana aşladığı anlayış için. “Sahiden.”

Cenk’in yüzünde samimi bir gülümseme peyda oldu. “Eyvallah,” dedi, eliyle Lavin’in saçını karıştırırken.

Almila’nın dalgınlığından yararlanıp koltuktan uzaklaştığımda, uzaktan gelen pastayı gördüm. Oldukça büyük olan pasta, mekân görevlisi tarafından sahnenin önüne getirilirken müziği bastıran çığlıklar kulağıma ilişti. Lavin, Cenk’le beraber sahnenin ortasına yaklaşırken kalabalık onları takip etti ve pastanın çevresinde büyük bir çember oluşturdu.

Lavin giydiği zehir yeşili elbisesinin içinde güzelliğiyle göz doldururken, omzuna dökülen siyah saçları ışıkların altında parlıyordu. Bora, Lavin’le tokalaşıp onu sinirlendirmeye çalışırken pastanın mumları erimeye başlamıştı. Sahnede yabancı bir parça çalmaya başladığında sırtımı bar tezgâhına yasladım. Konfetileri Lavin’in üzerine döktükleri dikkatimi çekerken, çıplak tenimde hissettiğim tezgâhla irkildim.

Herkesin gerisinde, çemberin dışında ruhsuz gözlerle Lavin’in neşesini izledim, Cenk’in ona olan bakışları görülmeyecek gibi değildi. Parmaklarımı avucuma batırdım ve Lavin pastaya eğilerek mumu söndürdüğünde buruk bir şekilde gülümsedim. Çığlıklar ve doğum günü dilekleri gürültüye sebebiyet verirken yüzümü buruşturdum. Boş, mânâsız bakışlarımı etrafta gezdirerek temiz zemine indirdim. Çığlıklar, üzerime düşen ışıklar, gürültüyle patlatılan konfetiler kulağıma uğuldarken, gözkapaklarımı indirdim ve kirpiklerim birbiri içine girerken, ruhumda kopan fırtınalı sancıların içime çarpmasını bekledim.

Sancılar beni çok bekletmedi.

En derinime çarptı.

Gözlerimin ardındaki dünyada kopan neşeli çığlıklar, kadehin tokuştuğuna dair sesler, zemine gürültüyle basan adımlar zihnimin koridorlarında uzun bir yolculuğa gebe kalırken üzerimde bir bakış hissettim. Kalbimin ritmini değiştiren, nefesimi kursağımda bırakıp etimi kemiğimden sömüren bir bakıştı. Ellerimi tezgâha yasladım ve dermanı biten bacaklarım zeminde sallanırken sertçe yutkundum. Bu hissi tanıyordum. Bu düzensiz kalp ritmi, bozuk pikap gibi durmadan tekrara saran bu kalp ritmim, sadece onun eseri idi. Hafifçe gözlerimi kaldırdım.

Sonra onu gördüm.

Aldığım, alabileceğim tüm nefesler gırtlığıma çöktü ve az önce deli gibi atan kalbimin durduğunu hissettim. Sersemleyerek bar tezgâhına tutundum. Damarlarımdaki etkileşimin bir benzeri avuçlarımda da vardı. Özlem, ani çarpışma ve onun keskin varlığıyla kontrolümü yitirmiştim.

Uzun boyu ve heybetli bedeni şık merdivenlerin son basamağında duraksamış, iri eli merdivenin korkuluklarına tutunmuştu. Kızıl ışıkların gölgelendirdiği ifadesiz yüzü, hafif kirli sakalları ve kasılmış çenesi bir ressamın fırçasıyla atabileceği en güzel darbelerdi. Siyaha dönük yosun yeşili gözler yüzümde duraksamış, kıvrımlı kirpiklerinin dev gölgesi göz çukuruna düşmüştü. Bakışlarım yüzünden sıyrıldı ve gömleğinin açıkta bıraktığı esmer teninde gezindi. Parmaklarım sızlarken, herkesin varlığı silikleşti ve ben bir tek onu görür oldum.

Beni süzdüğü gibi onu süzdüm. Üzerinde siyah bir gömlek vardı, kollarını dirseklerine kadar kıvrırmıştı ve yine bacaklarına siyah bir kot geçirmişti. Spor ayakkabılarıyla bu olağan kombinini tamamlamıştı ama sadece bunları giyerek nasıl bu kadar iyi görüldüğünü anlayamıyordum. Dokunduğu her yerde meydana gelen yangın nefesimi keserken, yüzümde, boynumda, göğsümde, belimde ve çıplak bacaklarımdaki gözlerini hissettim. Kabul edemediğim özlemle iç çekerken bakışları üstümden sıyrılarak ellerime düştü, o an bardaktaki sıvıyı başımdan aşağıya dökeceğini falan zannettim. Birbirine bastırıldığı dişlerinin or-

taya çıkardığı kemikli çenesi gerim gerim gerilirken, gözleri bir kez daha gözlerime tırmandı.

İçtiğim bir yudumdan sonra yüzümü buruşturmamaya gayret ederken, gözlerimi yüzünden ayırmadım ama o bana bakmıyordu. Normalde olsa bardağı kafamda kıracağına emindim ama şimdi umursamıyordu bile. Cenk'in sabah söylediklerini anımsadım ve burnumun sızladığını hissettim, umarım bunun nedeni içkidendi.

Asrın hareketlenerek bar tezgâhına yöneldi ve ceketini bar koltuğuna bırakarak barmene seslendi. Cenk ve Lavin'in endişeyle bana baktığını hissederken, bacağıma canımı acıtacak bir çimdik attım. Duramıyordum. Bu yüzden hiç düşünmeden bar taburesinden ayaklandım ve gözlerimi kusursuz yüzünden ayırmayarak Asrın'ın yanına ilerledim.

Sıyrıldığım bedenler arasından bara yönelip onun yanında duraksadığımda ayaklarım zemine sarsak basıyordu ama umursamadım. Yüzü sabit kalırken siyaha çalan gözleri, parmakları arasında tuttuğu içkinin yüzeyinden ayrıldı. Hıçkırırım ve midem çalkalanırken granit bar koltuğundaki deri ceketini kavradım. Ona aitti. Ağır içki kokusunun bile bastıramadığı o karamel kokusu ciğerlerime üşüşmüştü ve bir an gözlerimi kapatacağımı sandım ama elimdeki ceketle birlikte doğrulmayı başardım.

Bana tek bir an uğramayan bakışları avuçlarımdaki tüm umutların kökünü kuruturken, gerginlikle kadehi kaldıran parmak boğumlarına baktım. Ellerimi yumruk yapıp bir adım geriledim ve dümdüz sesini işittim. "Onu giy," diye emretti kabaca.

Bakışları üzerimde değildi ama sesindeki emri kavramıştım. Yüzünü inceledim. Morarmaya yüz tutmuş göz çukurları gündür uykusuz kaldığına şahitti.

Geriledim ve önüme dönerek oradan ayrıldım. Sırtımdaki tanıdık bakışlara inat ceketini giymeyerek merdivenleri tırmandım. Arkamda bıraktığım gürültü zihnimde tepişirken, baygın gözlerimle üst katta bulunan terası fark edip oraya yöneldim. Müzik artık bana ulaşamayacak kadar uzaktaydı, kalabalığı arkamda bırakmıştım. Terasın kapısına asıldım ve kapı aralandığında içeriye giren soğukla beraber hafifçe titredim.

Terasın beyazımsı ışıkları etrafı aydınlatmıştı, içeriden daha aydınlık ve sessizdi. Dışarıya doğru bir adım atarak kapıyı ardından kapattım. Uzun ve dar teras yüksekliğiyle birçok yeri görüyor, zeminde tok ses bırakan topuklu ayakkabılarımın sesi kulağımda yankılanıyordu. Kimse yoktu ve bu benim işime geliyordu.

Terasın diğer ucundaki puflara doğru ilerledim. Çıplak sırtım ve bacaklarım üşüse de inadına sığınarak giymedim ve ceketini yere fırlattım. Kendimi hiç hissetmediğim kadar kötü hissediyordum. Yüzüme dahi bakmaması beni sinirlendiriyordu. Koyu renkli pufun üzerine oturdum ve dizlerimi kendime çekip bakışlarımı gökyüzüne kaldırdım.

Gökyüzü kasvetini içimden almış gibi, gözlerimin odağına düşerken ellerimi bacaklarıma sardım. Ona nasıl ulaşacağımı bilmiyordum, döndüğünde olmayacağını söylediğim halde onun için buradaydım. Yirmi günlük zamanın ardından bu kadar soğuk ve yabancı bir şekilde karşılaşmış olmak mideme artçı depremler düşürmüştü sanki.

Bana verdiği bir sözü yokken ona nasıl hesap sorabilirdim ki?

Midemden yükselen safra tadı boğazımı huzursuz ederken sertçe yutkundum ve o anda açılan terasın kapısıyla kaşlarımı çatıttım. Bakışlarım refleks olarak gökyüzünden inip kapıya tırmandığında sertçe yutkundum. Kahretsin! Buradaydı. Beni umursamıyorsa ne işi vardı? Bakışlarını yaktığı sigara dalından kaldırıp acelesiz bir şekilde olduğum yere çevirdiğinde gözlerimde şeffaf bir şaşkınlık gördüm ama bunu hemen örseledi. Burada olduğumdan haberi yoktu.

İçeriye atacağı adım duraksadığında, geçmişini geleceğe taşıyan gözleri üzerimden sıyrılmamıştı. Kulptaki eli sıkılaştığında kapıyı kapatacağını anlayarak dudaklarımı araladım. “Bekle,” dedim. “Benden kaçıyor musun?”

Saçmalıyordum ama burada kalması için onu kışkırtmalıydım. Terasa doğru bir adım attı ve ayakkabılarının temiz zeminde bıraktığı leke kalbimi hızlandırırken kapıyı gürültüyle arkasından kapattı.

Onu özlemiştim, o beni özlemiş miydi? Özler miydi?

Özlemiş ol! Lütfen.

“Bunu düşünmek pişmanlığımı hafifletiyor mu?” diye sordu, sesi öylesine düzdü ki aramıza koyduğu duvarlara darbe dahi indiremiyordum. “Sözümü dinlemeyi öğrenemeyeceksin değil mi? O ceketini giy.”

Sinirli bir soluk verip önüme düşen gölgesini izledim. Heybeti gözlerimi doldururken mesafemizi azaltarak duraksadı, sırtını tırabzanlara yasladı ve kafasını hafif bir açıyla yukarı kaldırdı. “Giymeyeceğim,” dedim, bana sunduğu güzelliğin buruk keyfini sürerken. “Giydirsene.”

Topuklu ayakkabımı zeminde sürttüm. Bakışları üzerimdeyken ayakkabının burnuyla ceketini ileriye doğru savurdum. Ceket onun önüne doğru uzandı, burnundan çıkan sert homurtu bünyeme etki etmemişti. “Aptal,” diye tısladı, boğazından yükselen o tahammülsüz tonu işitmek beni üzmüştü. “Küçük bir çocuk gibisin.”

“Öperken iyiydi,” dedim hırsla. “O zaman neydim? Aptal bir çocuk mu?”

Bakışlarım yüzüne tırmanırken gözlerinde anbean büyüyen öfkeye çarptım ama umursamadım. Uzun ve biçimli parmaklarının arasındaki sigarayı dudaklarıyla buluşturdu ve dolgun dudaklarının aldığı şekil kalbimi hoplatırken gözleri dumanın buğusuyla kısıldı. “Beni sinirlendirme,” dedi donuk bir sesle. “Bana sinirlenmeye de hakkın yok.”

Sinirlendiğim şey Cenk’in dilinden dökülenlerdi. Nasıl başkasıyla o şeyi yapmış olabilirdi? Belki hiçbir şeydik ama yine de bir an olsun aklına gelmemiş miydim? Dilime döktüğümde bile canımı yakan kelimeleri onun yüzüme savurmak, başkasına dokunan ellerini parçalamak istiyordum. “Evet,” dedim kabul ederek. “Senin üzerinde hiçbir şeye hakkım yok! Fakat senin var değil mi? Haksızlık! Benden bir şeyler talep ediyorsan ben de senden bir şeyler talep edebilmeliyim!”

Kısa sürede bitirdiği sigarasının izmaritini yere fırlatarak pek pahalı ayakkabısının ucuyla ezdi. Gözleri gözlerimden sıyrılıp dişlediğim dudaklarıma kaydığında öyle bir yutkundu ki o ses kalbimin duvarlarında sekti. “Güzel,” dedi, sıktığı dişlerinin arasından çıkan sesi erkeksiydi. “Kendini savunmanı seviyorum.”

Ah, ne zor bir herifti böyle. “Aranızı bozmak istememiştim,” dedim güçsüz bir sesle. “Kötü bir niyetim yok...”

“Sikmişim aramızı,” diye bağırdı, tekmesiyle önündeki ceketini savururken. Tırabzana tutunan elleri sıkılaştırırken gözlerini yumdu. Yerimden doğruldum ve puftan ayrılırken ona doğru bir adım attım. “Bana söyleseydin böyle olmazdı.”

“Biliyorum,” dedim kırık dökük bir sesle. “Ama ben sonuçlarından korktum.”

“Seni neden dinliyorum ki?” Gözlerini açıp ona doğru adım attığımı fark ettiğinde bana öyle bir bakış attı ki bir an buradan koşarak kaçacağım sandım ama kalbime ekilen cesaret tohumlarından destek alarak bir adım daha attım. “Çık şuradan.”

Omzumun siltim ve aramızdaki bir adım mesafeden duyumsadığım kokusuyla derin bir nefes aldım. Zemine sert basan adımları ve uzun boyunun gölgesi üzerime düşerken, iri ellerini saçlarına geçirdi. “Dün gece neredeydin?” diye sordum, kelimeler öfkeli, acınası bir şekilde dökülmüştü dudaklarımdan. “Kiminleydin?”

Kaşları derin derin çatıldı, gözlerinin etrafına yayılan afallama belki de benim yanılmamdı. “Bir kızla birlikteydim,” dedi, kalbimi paramparça ettiğinden bihaber şekilde. “Oldu mu?”

Boğazımdan yükselen hıçkırık, cansız dudaklarım arasında soluklanırken bir an damarlarımdan hayal kırıklığıyla parçalandığını hissettim. Gözlerimin irisine asılan her sahnenin ıstırabı, ihtimallerden daha çok yaktığında canımı, bacaklarımdan beni taşıyamayacağını hissettim. Hayaller kurmazsan, kırıkların kalbinde taşımazsın diye düşünmüştüm hep. Evet, haklıydım. Şimdi, hayal kırıklıklarından bir geminin içinde, onun denizlerinde batıyordum.

Gözlerindeki ifadeyi çözemeyecek kadar boş hissederken kendimi, titreyen ellerimle çeneme inen yaşları hırsıyla sildim. “Kişiliksiz,” diye haykırdım. “Şimdi yürü git, istediğinle olabilirsin. Asıl şimdi bitti seni pislik!”

Asrın’ın gözleri yüzümü ıslatan yaşlara kaydığında, böğürtülen rengine çalan dudakları aralandı ama ona izin vermeden bir anda yerimden atıldım. Onun saklamayı beceremediği şaşkın-

lığını dolu dolu gözlerimle fark ettim ve aramızdaki bir adım mesafeyi hızla kapattım. Peşi sıra göz çukuruma inen yaşlar tüm bilincimi kaybetmeme neden olurken, ellerimi kaldırıp küçük yumruklarımı onun göğsüne indirdim. “Aptal,” diye bağırdım öfkeyle. “Ben zaten senin öptüğün kızla her gün yüz yüze geliyordum ve bunun için seni terk etmeyi asla düşünmedim. Ama sen ilk fırsatta arkana bile bakmadan gidiyorsun!”

Yumruk halindeki ellerim onun sıcak göğsüne hırsıyla inerken, üstten bakışlarımı üzerimde hissediyordum ancak bana bakmasına bile tahammülüm yoktu. Yumruklarım ona etki bile etmiyor, Asrın yerinden gram kıpırdamıyordu. Yalnızca ellerini iki yanında yumruk yapmıştı. Göğsü kaskatı kesilirken, sıcaklığı lanet olsun ki tüm bedenimi sarmalamıştı. “Bir daha bana dokunmana izin vermeyeceğim,” diye bağırdım. “Ne yani, sana kızdığımda gidip biriyle...”

“Sakin ol,” diye bağırdı, dudaklarımdan pervasızca çıkan kelimelere bariyer koyarak. İri eli yumruklarımı yakaladı ve ellerinin içine aldı. Avuç içleri evim gibiydi. Beni kendi etrafında döndürdü, sırtım sertçe tirabzanlara çarptı ve heybetli bedenini üzerime yıkarak beni kafesledi. Sıcağını hissederken, ilk defa bana dokunmasından nefret etmiştim. “Bilinçsizce, aptalca konuşma. Yanılıyorsun.”

Gözlerim yüzüne tırmandı, hiddetle inip kalkan göğüslerimiz birbirine tutunuyor, kalbim ağzımda atıyordu. “Artık bir önemi yok,” dedim, ciğerlerime düşen kokusu kanser gibi içime yayılırken. “Ellerini üzerimden çek.”

“Sana istediğim an, istediğim gibi dokunurum,” dedi, bakışları çeneme inen ıslak yaşları takip etti. “Ağlama.”

Ellerinin kaskacından kurtulmak istediğimde kendini bana sertçe yasladı ve tüm kıvrımlarını, aklımızı başımızdan alacak şekilde hissettirdi. “Bırak,” diye bağırdım güçsüz bir sesle. “Başkasına dokunan ellerinden nefret ediyorum, şerefsiz.”

“Olmadı,” dedi, sertçe yutkunmadan hemen önce. “Aptal, kim ne zırvaladı sana?”

“Ne?” diye sordum bir umutla. “Ne olmadı?”

Tirabzana yasladığı bir elini elimin üzerinden kaldırdı ve

gözlerini kısarak iri elini yanağını ıslatan yaşa düşürdü. Dudakları düz bir çizgi halinde gerilirken, sert dokunuşunun etkisiyle sızlayan kalbimi hissettim. Parmakları tenime takılmıştı. “Ağlama,” dedi, sesine yama olan acı, yüzüne oturan buz gibi ifadeyle çelişiyordu. “Kimseyle olmadım. Kim ne saçmaladı?”

İçimden akan o rahatlık hissiyle titrek bir nefes verirken öfkeli gözlerle ona baktım, sadece birkaç kelimesiyle beni ne hale getirdiğinin farkında mıydı? “Beni kandırdın,” diye bağırdım siyah gömleğini avuçlayarak. “Amacın neydi sanki?”

“Akıllanman gerekiyor,” dedi, sesinde buz gibi bir ton vardı. “Benden bir şeyler gizlememeyi öğrenmeliydin. Sonuçlarını bildiğin halde gizlediğini unutmak istiyorum. Ama ben o çocukla aynı evi paylaştım, kuzenim o benim. Her gün gördüğüm yüzü nasıl unutayım kızım?”

Yapılı bedenini üzerimden ayırdı ve benden uzağa giderken üzerime gölgesini bıraktı. Sertçe yutkundum ve söyleyecek kelimeler aradım. Bakışları benden sıyrılmış, terasın cam yüzeyine düşmüştü. Bana bakmak istemiyor muydu? Kalbimden bir rahatlama geçip gitse de asıl sorunun bıraktığı yıkıntının altında hâlâ debeleniyordum. Zaten ben depremlerden değil, enkazdan korkardım. “Kim sana ne saçmaladı?”

“Cenk,” dedim gözbebeklerim ihtiyaçla ona bakarken. “Senin Alaska’da olduğundan, oradan biriyle ayrıldığından bahsetti.”

Asrın tuhaf bir homurtu çıkardı. “Geri zekâlı herif,” dedi, demir gibi bir sesle. “Sana yem atmış, bana gel diye.”

Saatlerdir yaşadığım ıstıraptan habersiz konuşurken, gidip Cenk’i öldüresiye dövmek istedim. Bir adım daha gerilediğini fark ettiğimde panikle ona baktım, gitmesini istemiyordum. “Gidiyor musun?”

Cevaplamadı. Sadece baktı. Gözleri gözlerimi eşeledi, yüzümün her bir kıvrımında incelikle gezindi; dudaklarımda, burunmda, yanaklarımda. Sert bir soluk verdi ve kapıya bir bakış atarken, ona dair umutlarımın diplerini susuz bıraktı. “Ceketi giy,” dedi, kaşları alına şeffaf bir kavis çizerken. Hızla eğilip cekete uzandığımda gitmemesi için her şeyi yapabilecek kadar zavallı olduğumu düşündüm. Aptal, diye azarladı iç sesim beni.

Sen on yedi yıldır zavallısın. Ceketini kucaklayarak doğruldum ve bir umutla ona baktım. Yüzümdeki ifadeyi görünce sıkıntılı bir nefes verdi. "Cenk seni bırakır, tek başına ayrılma."

Gözlerimi ondan kaçırıp zeminin temiz rengine bakarken dudaklarımı dişledim. Ona söyleyecek kelimelerimi, gitmemesi için yapabileceğim onca şeyi yuttum. Bir kedi yavrusu gibi kendimi muhtaç hissettiğim onlarca an olmuştu ama onun karşısında aciz olmaya katlanamazdım. "Ayrıca," dedi, kaburgaları arasına yerleştirdiği begonya çiçeklerinin yapraklarından düşmüş bir kelebek gibi hissettim kendimi o an. "Bir daha bu kadar güzel olma."

Ve gitti.

O giderken, yere düşen o kelebeğin kanatları kırıldı.

Bölüm 2

-Çaresizlik-

Bazı anlar aynanın karşısına geçtiğimde aynadaki yansımamda, dünyanın altında ezilen bir kız görüyordum. Ben aynaya bakıyordum ama aynadaki kız saçlarını çekiştiriyor, tutsak olduğu kafesin parmaklıklarına asılarak onu oradan çıkarmaları için yalvarıyordu.

O kız, o aynanın içinden çıkmak istiyordu ama çıktığında ben ölmüş olacaktım.

Son zamanlarda kendimi eskisinden daha da yalnız ve çaresiz hissediyordum. Zihnim beni sürekli, birbirimizi terk ettiğimiz o güne götürüyordu. Onunlayken bana ait olan ama yabancı gelen kelimeleri dudaklarımdan yuvarlamış, hiç yapmadığım şeyleri istekle yapmış ve kabullenmişim. Pişmanlık zihnimden ve ruhumdan çok uzaklarda bir eylem haline gelmiş, bana sırtını dönmüştü. Aldığım birçok darbeye, bana bağışladığı, belki de bağışlayacağı birçok kırgınlığa rağmen onsuz bir hayatı düşünemez olmuşum.

Bu korkunç, çok korkunçtu.

Titrek parmaklarımin arasındaki metal çatalın soğukluğunu hissederken, sızlayan gözlerimi kırıştırdım. Dün gece onun dediği gibi Lavin ve Cenk'le Almila'ya gitmiş, yine onda kalmışım. Sabah okula geldiğimden bu yana onu görmemiş, şu anda oturduğum yemekhanede çaresiz gözlerimle her köşe başına bakmışım. Yine mi gelmemiştii?

“Yanına gitsene,” dedi Almila umutsuz bir şekilde. “Madem çok üzgünsün, neden burada bekliyorsun?”

Gidemezdim. Elimde hiçbir sebep yokken ona gidemezdim çünkü büyük konuşmuş, geldiğinde olmayacağını söylemiştim. “Hayır,” diye mırıldandım dudaklarımı tereddütle dişlerken. “Gitmeyeceğim, gidemem.”

“Salak mısın?” dedi Almila. “Üç yaşındaki çocuklar gibi davranıyorsunuz.”

Çok kararsızdım. “Bir yanım gitmek istiyor ama...”

“Diğer yanın o sana kızgın olduğu için ondan uzak durmak istiyor,” diye tamamladı beni Cenk. “Ama onu kendinden uzağa itme, aranızda tam olarak ne var bilmiyorum fakat o da sensiz iyi değil. Kafayı sana takmış.”

Ben de ona kafayı takmıştım. Onu tanıdığım ilk andan beri, karakterimdeki utangaçlığı ve çekingenliği bir yana bırakmış, onun peşine düşmüştüm. Sınırlarımın dışında olan her şeyi onunla yapmış, bir an pişman olmamıştım. İçimden geleni yapmış, neden geldiğini sorgulamamıştım. Ama şimdi bana çok kızgındı, öyle ki o eve gitmeyeceğimi bildiği için nerede kaldığımı bile umursamıyordu. “Beni hırpalayacak,” dedim aniden ayaklanırken.

Dışarıya çıktım ve kaçamak bakışlarımla her yerde ondan bir iz arayarak arka bahçe boyunca ilerledim. Sonra, spor salonunun merdivenlerinde onu gördüğümde sertçe yutkundum. Bunun gururumu hiçe saydığını biliyor ama hiç de öyle hissetmiyordum. Aramızdaki uzun mesafeyi kapatıp onu takip etmeye başladım. Bir süre sonra spor salonuna girip merdivenleri tırmandığında, sessiz olmaya özen göstererek onun arkasından devam ettim.

Neden buraya geldiğini bilmesem de kafa yormadım. Spor salonu öğle arası olmasıyla boş ve tenhaydı. Nihayet en üst kata yönelerek bir kapıyı araladığında aramızda oldukça uzun bir mesafe açılmıştı. Bu kata hiç yönelmesem de kişiye dair özel ekipmanların bulunduğunu duymuştum.

Asrın açtığı kapıyı umursamazca örttü ama kapı tam kapanmayarak aralık kaldı. İşime gelmişti. Uzun koridoru tereddütlü adımlarla aşip kapının önünde duraksadığımda ellerim titreme-

ye başlamıştı. Kalbim ağzımda atıyor, heyecanım damarlarımda tepiniyordu. Belki beni buradan kovacaktı ama bu ihtimale rağmen onun peşinden gelmiştim. Salak mıydım? Neydi bana bunu yaptıran? Kendime gözlerimi devirdim, elbette salaktım.

Kafamı hafifçe yana yatırdım ve gözlerimi odanın içine çevirerek tanıdık silueti aradım. Asrın, arkası bana dönük vaziyette, tavandan asılmış olan mavi kum torbasına ilerlerken elini ense sine attı ve siyah tişörtünü başından çıkardı. Uzun ve kaslı kolları kendini belli edercesine gerildiğinde, gözlerim ve dudaklarım eş zamanlı olarak aralanmıştı. Kalp ritmim bir anda orantısız kuvvet uyguladığında, ellerimi gözlerime kapamak istedim ama sertçe yutkunmakla yetindim. Heybetli, çıplak sırtıyla yüz yüze geldiğimde, elmas gibi parlayan esmer teninin ne denli kışkırtıcı durduğunu fark ettim. Geniş ve kaslı omuzları, kaskatı ve sert bedeni tüm pürüzsüzlüğüyle karşımda dikilirken, gözlerim ince belindeki bel gamzesine kaydı. Gözlerimin irisine asılan görüntü, kalbimi yerinden hoplatırken o iki çukur gerilmesiyle beraber derinleşti. Asrın aniden arkasını döndüğündeysen, bir an beni göreceğini sanarak tereddüde kapılısam da küçük odadaki kum torbasına kısa bir göz attığında rahatladım.

Asrın'ın kalkan yumruğu, hızlı ve sert bir şekilde kum torbasını sallandığında, düşüncelerim şaştı. Bakışlarım göğsünden sıyrılıp pantolon ağzındaki yaraya yöneldi. Gözlerimi kısıp dikkat kesildim.

Siyah pantolonu hızı ve adrenalinle belinden düşmüş, yarasını görmeme yol açmıştı. Yaranın belki de birkaç santim yanında, aynı hızda bir ize denk geldiğini gördüğümde bir an duraksadım, sadece çok az görmüş olsam da onun dövme olduğunu kavrayabilmişim. Sadece birkaç santimi görünüyor, dövme belinin tatlı kavisinin etrafına doğru uzanıyordu.

“O da ne?” dedim. Kuruyan dudaklarımdan bilinçsizce fırlamıştı kelimeler. Gözlerim bir an açığa çıkmanın telaşıyla büyürken, Asrın iri elleriyle kum torbasına asılıp onu durdurdu ve öfkeli bakışlarını bana çevirdi. “Ben...”

“Sen,” dedi. Sesinden dökülen öfke kararlı duruşuma bir duvar indirse de gözlerine bakmayı başarabilmişim.

“Ah,” diye mırıldandım, bedenim önümdeki bedenin varlığıyla heyecanlanırken. “Sen de mi buradaydın?”

Yüzünde herhangi bir hareketlilik olmadığında, bana inanmadığını anladım. Çoğu zaman bana baktığında, yangın yeri olan gözlerinin ruhuma uzandığını hissedirdim. İçimde ne varsa okuyor, beni benden iyi biliyordu. Şimdi de yalanıma inanmayacağı çok açıktı. “Çık şuradan,” dedi, hızlı soluklarına rağmen sesinde tek bir pürüz yoktu. “Zaten sinirliyim, o minik bedenini elime geçirirsem parçalarım.”

“Minik?” dedim kaşlarımı çatarak.

“Hımm,” diyerek beni geçiştirdiğinde, burada olduğumdan gerçekten rahatsız olduğunu düşündüm ama bu beni durdurmadı. “Sana çıkmanı söyledim.”

Kapıyı arkamdan kapattığımda bir yanım utanç içinde ve ürkekti. Diğer yanım ise onun sert ve kırıcı kelimelerini bekliyordu. “Ben de bu okulun bir öğrencisiyim,” dedim ürkek gözlerim gözlerine tırmanırken. “Burada kalmamı kim engelleyebilir?”

Kaşlarındaki çatıklık derinlik kazanmaya başladığında, kafasını tehlikeli bir şekilde yana yatırdı. “Bu okul benim,” dedi mekanik bir sesle, beni cevaplaması da bir şeydi. “Ve şimdi sen o çıtır bacaklarını çalıştırıp buradan defolacak, o merdivenleri uysallıkla ineceksin.”

Ona doğru bir adım daha attığımda, çıplak bedenindeki bariz kasılma dikkatimi çekse de gözlerimi gözlerinden ayırmadım. “Bacaklarımın çıtır olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordum, dudaklarımdan dökülen kelimelerdeki tereddüt ölü cesaretimi ayaklandırmıştı. Bakışları bir an bacaklarıma düşecek gibi olduğunda, sertçe yutkunarak kaşlarını çattı. “Bir dediğin bir dediğini tutmuyor, hani ufacıktım?”

“Şuna da bakınız siz,” dedi, aldırılmaz gözleri benden sıyrılıp kum torbasına düşerken. “Cevap vermeyi öğrenmiş.”

Birkaç adım daha atıp mavî kum torbasının önünde duraksadığımda çıtır diye bahsettiği bacaklarım uyuyor, titriyordu. Aramızdaki bir karış mesafeden sabırsız bakışlarımı kaldırıp ona baktığımda, kokusu ciğerlerime düşerek tüm dayanaklarımı alaşağı etmişti.

“O dövme mi?” diye sordum, nefesimin buğusu çıplak göğsüne döküldüğünde. “Görmek istiyorum.”

Dilimi ağzıma kaçırırsam bir daha böyle aptalca konuşabilir miydim? Belki de ona ilk defa bu kadar cesur baktığım bir andı ama beni görmezlikten geliyordu. Bedenim yer yer kızarmaya, düşüncelerim mantıklı yolundan sapmaya başladığında bakışları usulca yüzüme tırmandı. İfadesinde saklamaya vakit bulamadığı afallamayı gördüğümde bir an sırtımın istediğim ama beni tekmeleme olasılığını göze alamadım. “Görmeni isterdim,” dedi, sesindeki yükselen karanlığa gözleri destek vermişti. “Ama görmeyeceksin, göremezsin.”

“Ne yani?” diye mırıldandım, belki biraz küstah bir şekilde. “Senin zorunlulukların, isteklerini yenebilir mi?”

Bakışlarından geçen karanlık ifadenin yönü tekrardan yüzüm olduğunda, gözleri bir mermi ağırlığında çakılıp kaldı gözlerimde. Bana yaklaşması uzun sürmedi, ağır adımlarla beraber özel alanım içine dâhil olduğunda duraksadı ve bir elini yanımdaki duvara yaslayarak bana doğru eğildi. Nefesi bir uçurtma gibi açıldı yüzüme. “Benim için ne ifade ettiğini biliyor musun?” diye sordu aniden, bakışları yüzümün derisini soyarak ve içime karışmak ister gibiydi. “Sana baktıkça kendimi kimsesiz hissetmiyorum sanki. Sana baktıkça senin kimsen olmak istiyorum sanki.”

Yakan; yüzüme vurduğu nefesi mi, kalbimi hedef alan kelimeleri miydi? Soluğum bir yük gibi oturdu gırtlığıma. “O zaman benimle ol,” dedim kararlılıkla. Gözlerim gözlerine takılmaya devam ediyordu. “Birkaç tecrübesiz duygum ya da hissettiğimi sandığım şeyler buna engel olmasın Asrın. Bak bana, ben o kızım. Benim çirkin şeyler düşünebileceğimi düşünüyor musun? Kimsem ol.”

Âdemelmmasının genzindeki kıvranışını izledim. “Mesele, üvey kuzenime karşı hissettiğini sandığım şeyler değil,” dedi koyu bir sesle. “Mesele dürüstlük. Mesele sadakat. Bir şeyleri benden gizlemiş olman, Sarışın, anlamıyor musun?”

Anlıyordum, istediği ona dürüst olmam ve yalansız dolansız onunla olmamı. Haklılığını yoksayamazdım ama o da bu kadar

acımasız olmamalıydı. Bakışlarım göğüs kafesinin altında atan kalbine rast geldiğinde, duvara yaslı elim benden bağımsız havalanmıştı. “Sana dokunursam benden tiksindir misin?” diye sordum, o gün üzerime yığıldığı tiksinti dolu bakışları anımsayarak.

“Ne?” diye sordu, sesinde kavradığım afallama beni de şaşırtmıştı, ani ifadelerine alışık değildim. “Bu mümkün değil.”

Havalanan titrek parmaklarım onun kalbine dokunduğunda, zaten gergin olan bedeni kaskatı kesilmişti. Parmak uçlarım fazla sıcak bedenine uyum sağladığında, gözlerimi yummak ve bunu en derinden hissetmek istedim. “O gün bana öyle baktın,” dedim, sesim bile bunu kabullenmek istemiyordu. “Tiksiniirmiş, yüzüme bile bakmak istemezmiş gibi.”

Asrın sertçe yutkundu. Ona dokunuyordum. Şayet parmaklarım bir kalem olsaydı, onun teni en güzel şiirlerimi yazacağım bir kâğıt olurdu. Kafasını hafif bir açıyla arkaya doğru yatırdığında, boynu biraz daha açığa çıkmış ve gözleri ufak bir aralık bırakana kadar kısılmıştı. “Ne kadar sinirlendiğimi tahmin bile edemezsin,” dedi boğuk bir sesle. “Gözüm hiçbir şey görmüyordu, hâlâ çok öfkeliyim. Benden uzak durmak senin yararına olur, ne zaman ne yapacağım belli olmuyor, biliyorsun.”

Beni her an tekrar kovacak gibiydi ama emin de olamıyordum. “Bir an benden tiksindiğini düşününce yüzüme bile bakmayacaksın sandım.”

“Bakmamaya çalışıyorum,” dedi, sesi katıydı.

“Pişman olduğumu biliyorsun.”

“Yetmiyor,” dedi, bakışları yüzümde oyalanmaya devam ediyordu. “Hataya tahammülüm yok, bunu söyledim.”

İnce parmaklarım göğsünden ayrılıp aşağıya düştüğünde, karnının içeriye göçmüş olduğunu gördüm. “Evet. Fakat daha çok hata yapabilirim, her seferinde benden uzağa mı gideceksin?”

Yüzümde hafif bir pembelik vardı. Ona döktüğüm sorular, içimden geçenlerin birer yansımalarıydı.

“Herkes hata yapabilirsin,” dedi, sesindeki boğuk ve erkeksi tını bedenimi titretmişti. “İstersen sebepsiz yere çek git, adam vur, öldür. Kimseyi tınlamam, tek düşündüğüm yine sen olur-

sun. Sorun, bana hata yapman. Bana karşı hata yapma lüksün yok ki, her boku hata kılıfına sokmam. Esaslı bir hata.”

Herkesin hatalara bakış açısı farklı olabilirdi, bana göre o benden daha az hatalı değildi. “Çok zor bir adamsın,” dedim, gözlerim onun yüzünden sıyrılıp zemine düştüğünde. “Bazen seni çözmek isterken çıldıracak gibi oluyorum. Bana uzattığın ele ulaşmak için daha uzun kulaçlara ihtiyacım olduğunu hissediyorum ama ben yüzme bilmiyorum. Bazen... Bazen de seni dövmek istiyorum!”

Bir süre sustu. “Dövmek?” diye sordu, dolgun ve böğürtlen rengine çalan dudaklarını birbirine bastırmadan hemen önce. “Beni mi döveceksin sen?”

Sesinde hâlâ aşılması güç bir mesafe vardı ama benimle konuşması bile büyük anlam ifade ediyordu. Başımı usulca sallarken, duvara uzattığı kolunu kendine çekti ve benden bir adım uzağa giderken sertçe yutkundü. “Bunu başaramam,” dedim yenilgi dolu bir sesle. “Lütfen benimle dalga geçme.”

Asrın tuhaf bir homurtu çıkardı ve bana arkasını dönerek birkaç adım ötedeki kum torbasının yanına ilerledi. Heybetli bedeni attığı adımlarla gerilerken, yutkunmaktan genzimi sızlamıştı. İri elleriyle kum torbasını yakaladı ve küçük oda onun heybetiyle daha da küçülürken, omzunun üzerinden bana baktı. “Gel,” dedi mekanik bir sesle. “Adam dağıtmak nasıl olur, gel de öğren.”

Gözlerimi kısıp ona doğru ilerlemeye başladığımda dudaklarımı tereddütle dişledim. Bakışları yüzümden inip dudaklarımı bulduğunda, gözlerinden geçen ifade tenimi ürpertmişti. Bakışlarını aceleyle kum torbasına çevirip ileriye doğru ittiğinde kum torbası sarsılarak önüme düştü. “Ne yapacağım,” dedim, ellerimle ağır olan kum torbasını iki yandan kavtarken. “Bu çok ağır.”

Asrın gözlerini devirdi. Elindeki eldivenin bandını dişleriyle ayırdı ve çıkarıp yüzüme doğru fırlattı. Kum torbasındaki bir elimi çekerek eldiveni yakaladığımda ona tip tip bakmak istesem de bunu yaparak onu sınırlendirmedim.

Bir süre sonra Asrın’ın elinin sıcaklığını taşıyan iki eldive-

ni elime takmış, kum torbasının önünde duraksamıştım. Asrın hemen bir adım arkamda ifadesizce beni izlerken, benden ağır olan kum torbasına kısa bir bakış attım. Şu an yanında olmama izin vermişti. Günlerdir içimde oluşan kara bulutlar griye dönmeye başlasa da, onun bana hâlâ kızgın olduğunu unutmamıştım. “Bir adamın yüzünü nasıl dağıtabilirim?” diye sordum içten bir tebessümle.

“Hiçbir şekilde bir adama dokunmayacağına göre, yüzünü dağıttığın tek kişi ben olabilirim,” dedi, harflere yapılan net vurgu kulaklarımda dağıldı. “Seni nasıl eğitmeliyim?”

Bana doğru bir adım attığında aramızdaki mesafe kapanmış, çıplak göğsünü sırtımda hissetmiştim. Kaburgalarımın aşağı inen alev topu, tenimde esaslı tahribatlara yol açarken, bir eliyle belimi yakaladı ve beni sertçe kendisine yasladı. Temasının yarattığı büyüyle bayılabiliyordum. “Bilemiyorum,” dedim, sesim çaresiz bir inilti gibiydi. “Bilen sensin.”

“Elbette,” diye mırıldandı, nefesi saç diplerimden akarak zihnimi delmişti, şimdi zihnimin içine dolanıyordu sanki. “Şimdi sana da öğreteceğim, ben yanında olamadığım anlarda kendini korumalısın.”

Sertçe yutkundum. Birkaç ay sonra gidecek olduğu gerçeği bir an tüm bedenimi titrettiğinde, kaşlarım çatıldı. Neden onsuz bir andan bahsediyordu? Ben onsuz bir anımı düşünmüyordum ki. “Ne oldu?” diye sordu, bedenimdeki titremeyi ayrıntısıyla hissettiğinde.

“Hiçbir şey,” dedim kaçak dövüşen korkak bir aptal gibi.

Asrın’ın bir eli dirseğime uzandı ve kalbim onun göğsünün altında devinirken, kolumu yukarıya kaldırdı. Elim yumruk halini alırken, Asrın dikkatle beni izliyordu. “Elini kasmaya gerek yok,” dedi düşünceli bir sesle. “Duruşunu ve pozisyonunu ayarlamalısın ki, dışarıdan gelen atağa hazır olabilesin. O güzel ellerinin odağını ve gözünün merceğini iyi seçmen gerekiyor.”

Hızlıca kafamı salladım. Eldivenle sarmalanmış parmaklarım titriyordu ve en büyük sebebi Asrın’ın bedenini tümüyle hissetmemdi. “Pekâlâ,” dedim uslu bir şekilde. “Duruşumu ayarlayacak ve her atağa hazır olacağım?”

“Aferin,” dedi yakıcı bir sesle. “Çabuk kapıyorsun.”

Gözlerimi devirdim ve kaskatı kesilen elimi bir nebze gevşettim. “Kendini savunmak için karşı taraftan yüklenen saldırıya dikkat kesilmeli, hızlı ve çevik olmalısın.”

“Hı hı.”

“Öyleyse dene,” dedi elini dirseğimden ayırırken. “Ama unutma, kendini ne kadar kasarsan o kadar canın yanar, bunu istemeyiz değil mi?”

“Ah, evet.”

Dediği gibi elimi ve bedenimi kasmadan pozisyonumu almaya çalıştım. Asrın’ın hızlı solukları ensemde açtığı çukuru derinleştirirken, bir eli pantolonumla sarmalanan bacağıma uzandı ve bu tüm bedenimi kasmaya yetti. Eli dizimin arkasına kadar uzandı ve dermanı biten bacağıma dizimden kırarak öne iteledi. “Doğru pozisyon,” dedi bacağımdaki elini geriye çekerken. “Şimdi o güzel elini çalıştır.”

Sık sık yutkunuyor, hızlı hızlı soluyordu. Bakışlarını bedenimin her yerinde hissediyordum. Elimi kaldırdım ve gergin olmamaya dikkat ederek yumruğumu mavi kum torbasına geçirdim. Kum torbası sarsılarak ileriye doğru gitse de, çok bir etkiye sahip olamamış gibiydim. “Yapamadım değil mi?” diye sordum, yüzüm düşmüştü.

“Bu kadar vahşi olma,” diye fısıldadı esrarengiz bir sesle. “İlk sefere göre fena değil ama daha iyisini yapabilirsin.”

Parmaklarımı içe bükerek elimin tekrardan yumruk olmasına sebebiyet verdiğinde, bedeni hâlâ bedenimin üzerindeydi. “Yapabilirim,” diye mırıldandım, varlığının yitirdiği kontrolümü ele geçirmeye çalışırken. “Değil mi?”

“Tabii ki,” dedi, sesi boğuktu. “Hadi!”

Yumruk halini alan elimi, gergin olmamasına dikkat ederek mavi kum torbasına doğru salladım. Kum torbası bu sefer hızla ileriye doğru atılıp gür bir ses bıraktığında aniden yerimden zıpladım, dudaklarım pek de aşınası olmadığı bir tebessümü yanaklarıma yaymıştı. Asrın eliyle belimi yakalayıp zıplayışım-la birlikte ondan uzaklaşan bedenimi kendisine tekrar yasladığında nefesini kulağımda hissettim. “Seni ödüllendireceğim,”

dedi, sesinde karanlığı vadeden edepsiz bir keyif vardı. “İyi iş çıkardım.”

Seslice yutkundum. Bu adam edepsizdi ve beni de kendisi kadar edepsiz olmaya davet ediyordu. Midemde kazıklar hissettim, hepsi yakıcıydı ve organlarım hep bir ağızdan onun dokunuşlarını talep ediyorlardı. “Teşekkür ederim,” dedim, o güçlü çekim dudaklarımı sızlatırken. “Yapabileceğimi söylemiştim.”

“Sana öfkem gram dinmedi,” dedi, sesi aniden sertleşmişti. “Ama yine de seni ödüllendireceğim, hoşuna gideceğinden emin olabilirsiniz.”

“Asrın...”

“Şşşt,” dedi, dudaklarının sıcak baskısını kulağımın altında hissettim. “Pişman olacağın hiçbir şey yapmayacağız. Bana güveniyorsun değil mi?”

Mantığımda açılan kapılarda birçok düşünce yer etmişti ama Asrın’ın nefesi kapıları gürültüyle örtmüştü. Kafamı sallarken avuçlarımı pantolonuma sürttüm ve hemen ardından Asrın’ın dudaklarının ıslak dokunuşunu tenimde hissettim. Dolgun ve etli dudakları ensemdeki yaraya sert sayılamayacak bir öpücük bıraktığında, bir eli saçlarıma uzanarak onları önüme düşürdü. “Tenin fazla yumuşak,” dedi, beni bitiren bir ses tonu kullanarak. “Ve çok hassas.”

Kalbimdeki gümbürdeme kulaklarımda uğulduyor, sırtımdan ter boşalıyordu. Hislerim içimdeki çıkmazda birbirlerine sırtlarını dönerken, gözlerim hafif bir aralıkla kısıldı. Asrın’ın dudakları ensem boyunca bir yol çizip kulağımın hassas bölgesinde duraksadığında tenim gıdıklanmıştı. “Bir bakıma ceza da,” dedi, sesi erkeksiydi. “Bak, bu beni eğlendirir işte.”

Dudaklarının ıslak ve sıcak dokunuşu bir süre tenimin üzerinde usulca gezindi, belimi kavrayan eli sıkışmıştı. Tüm mantığımın ayaklarımın altına serilen bir paspastan farkı kalmadığında, kalbim dışarı çıkıp o paspası dövmek istercesine bir hızla ritim tutturmuştu. Parmaklarım uyuşmuş, onun dudaklarının baskısı altındaki boynum gerilmişti. Başımı bilinçsizce yana yatırdığımda, ona daha fazla yer açmış, dudaklarının hızını arttırmıştım. “Dur,” dedim, dudaklarım hissettiğim yoğunlukla titrerken. “Beni korkutuyorsun.”

“Sus,” dedi veya hırladı. Saçlarım yana doğru dökülüp tüm boynumu ve enseme açığa çıkardığında bakışlarını çıplak tenimde hissettim. Islak ve yakıcı baskısı telaşlı bir hal aldığında dudaklarımı dişledim ve aralık gözlerimi kapadım. “Beni her sınırlendirdiğinde bunu yapmak güzel bir fikir olur. Değil mi?”

“Fırsatçı,” diye fısıldadım nefes nefese. “İzin vermeyeceğim.”

Bir an sonra Asrın’ın dudakları tenimi bıraktı ve derin bir nefes almama fırsat bile vermeden dili tenimdeki yerini aldı. Zeminin ayağımdan kayıp gideceğini hissettim, yerin içine göçecektim sanki. “Teninden yükselen kokuyu duyumsuyorum,” dedi, boğazını yaran karanlık tını dizlerimi titretti. “Bu beni çıldırtıyor.”

Asrın boğazından yükselen karanlık bir iniltiyle beraber keskin dişlerini tenime geçirdi ve nefes nefese soludu. “Lütfen dur,” diye fısıldadım sert bir nefes eşliğinde. “Bunları yapmam çok yanlış, ben bunu yapamam.”

Asrın sert bir homurtu çıkarsa da bana karşı koymadı ve başını kaldırdı. Dudaklarını ve elini tenimden ayırıp bir adım gerilediğinde, bir an ayaklarım beni taşıyamayacak sansam da bir elimi duvara dayadım. Asrın hemen bir adım arkamda nefes nefese bana bakarken, utanç hiç olmadığı kadar baskın ve itaatkârdı. “Yanlış hissettirmediyi biliyorum,” dedi, kendinden son derece emin sesi nefes nefeseydi. “Ama ileriye gitmeyeceğim.”

“Aptal,” dedim dehşetle. “Daha ne kadar ileri gidebilirsin?”

Asrın’ın hızlı solukları bir süre sonra dindiğinde, o tuhaf anlardaki cesaretim havası kaçmış bir balon gibi sönmüştü. Onun odayı dolduran sesi algılarımı cezbedtiğinde gözücuyla ona baktım. Yüzü halen kaskatıydı, gözleri kısıktı ve hızlı solukları bir nebze olsun yavaşlamıştı. İri elini pantolonunun cebine attı ve telefonu çıkarırken, gözücuyla bana baktı. Karanlığın bir mürekkep olup bulaştığı gözünde yakıcı bir arzunun izleri vardı.

Bakışlarını benden ayırmadan telefonu açarak kulağına götürdü. Gözleri yüzümdeki eserini izlerken karşı tarafı dinledi. “Tamam,” dedi ifadesiz bir sesle. “Arabamı parktan çıkarıp okula getir.”

Bir süre daha karşı tarafı dinlediğinde, bakışlarımı onun dışında her yerde gezdirmiş, utançtan ölebilme yüzdemi dü-

şünmüştüm. “Tamam Timuçin,” diyerek telefonu kapattığında, üstten bakışlarının odağı ısınan yüzümdü. “Yanıyorsun.”

Omzumu silktim. Bütün uzuvlarım kaskatı kesilmiş, bedenim yönünden şaşmıştı. Yaptığı şeyler beni korkutuyordu ama ona karşı koyamıyordum, bu hepsinden daha korkunçtu. “Gidecek misin?” diye sordum, sesimde dengesiz bir telaş vardı. Daha dakikalar önceki yakınlığımızdan sonra, benimle arasındaki mesafeye nasıl tahammül edebilirdim? “Bahsetsene Asrın, okul dışında ne tür yaramazlıklar yapıyorsun?”

Bakışlarındaki karanlık yerini bedenimi titretmeye yetecek bir öfkeye bıraktığında, kısık bakışlarımı hafif kirli sakallı çenesine indirdim. “O burnunu işlerime sokma,” dedi, sesinin kumaşında emredici bir ton vardı. “Sana soracak değilim.”

Kırıcıydı. Neden diretiyordum peki? O bu denli kırıcıyken neyi diretiyordum? Ona beni kırma diyemezdim, böyleydi. Onu değiştirmeyi ya da bana nazik olmasını istemiyordum ama bazen bana karşı koyduğu mesafeye kafa göz dalmak istemiyordum desem yalan olurdu. “Gidecek misin?” diye sordum, günlerdir aklımdan çıkmayan kelimeler insafsız bir düşman olurlen. “Gideceksin.”

Asrın tuhaf bir homurtu çıkarttı. “Gideceğim dedim ya kızım.”

“Hayır,” dedim, kelimelerim cehennem bekçisi gibi dikildi aramıza. “Yurtdışına gideceksin?”

Gitmek eyleminden nefret ettim. Her zerremle. Sessiz kaldı. Bakışlarından geçen afallamayı göremedim ama hissettim. Delici ve kısık bakışlarının beni odağına aldığı irisleri profilimi eşelerken sertçe yutkundu, bu bir kabullenişti. “Nereden öğrendin?” diye sordu, sesine duyduğumu sandığım çaresiz bir yansımının izleri düşmüştü.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve onun çekimiyle yanan bedenimin gerçeklerin sancısıyla titreyişini acılı gözlerle izlemek istedim. “Ne önemi var? Birkaç ay sonra gideceksin, yurtdışını seviyor olmalısın?”

Asrın sertçe yutkundu ve sırtını beyaz duvara yaslariken bakışlarını karşı duvardaki cama çevirdi. “Bir önemi yok,” dedi, sesinde tuhaf bir tını ve bu tınının ardına saklanmış şeffaf bir

çaresizlik vardı. “Birkaç ay sonra gideceğim.”

Bunu onun ağzından duymak hiç mi hiç kolay olmamıştı. “Gidebilirsin,” dedim, nasıl giderdi? “Yani, sonuçta niye gitmeyeceksin ki?”

Titrek ellerim yumruk halini aldı, eldiven terletmişti ama hiçbir şeyi umursamayacak bir kıvamdaydım. Dudaklarımı yaran bir sonraki kelime, gitmemesini söyleyeceğim kelimeler olabilirdi ama bu kadar aciz olmayacaktım. Bakışları camın buğulu yüzeyinden ayrılmadı, oysa gözlerini görmek istemiştim. “Evet,” dedi, sesinde benden çok kendini inandırmak isteyen bir tını vardı. “Gideceğim, hiçbir şeyimin ve kimsenin engel olmasına izin veremem.”

Delicesine ağlamak istediğim tuhaf bir anın içinde, hislerimin uğrattığı savaşta direnirken kapıya kısa bir bakış attım. İçimden yükselen ama mantığımın dile dökmeme izin vermediği kelimeler bana sınırtırken, elimdeki eldivenleri çözmeye başladım. Titrediğim için bu zor olmuş, birkaç dakika sonrasında eldivenleri ona uzatmıştım. Bakışları camdan ayrılmıyor, kaskatı bedeni duvara dayanıyordu. İri eli havalanıp bana doğru uzandığında, avuçlarımdaki eldiveni avcuna bıraktım. Yumruklarından dolayı kızarmış parmak boğumları ve damarlarının çırpınışı bir an dokunma isteği oluştursa da elimi hızla çektim. “Almila beni bekliyor,” dedim titrek bir sesle. “Ben gideyim.”

Sertçe yutkundü. Yangın yeri yeşil gözleri aynı noktaya sabitlenmiş, kaskatı bedeninde herhangi bir hareketlilik olmamıştı. Yumruk halini alan eli, duvarda iz bırakmak ister gibi sert bir baskı uygularken, bir şey demesini bekledim.

Demedi.

Gücü çekilmiş bacaklarımla hızla ilerleyerek kulpa asıldığım da, parmaklarım titriyor ama bunu hissedemiyordum. Saçlarımla yüzümü kapattığına şükrederek açtığım kapıdan dışarı çıktım. Ardımda ne bıraktığımı bilmiyordum, içimde ne bıraktığımı bilmediğim gibi.

Kapıyı gürültüyle kapadığımda içimde birçok şey hissediyordum. Öfke, belki sinir, belki çaresizlik. Bir şey demesini beklediğim halde yüzüme bile bakmamıştı, o ne hissediyordu?

Ben ne yapıyordum? Sadece birkaç aydır tanıdığım ve bir anda hayatımın odak noktası haline getirdiğim adamın benimle her boku yapıp sonra gitmesini mi izleyecektim?

Kahretsin!

Galiba, tam olarak bunu yapacaktım.

*

Sürekli tökezliyordum.

Düşüyordum.

Sonra, bir anda kendimi onun yanında buluyordum.

Şu anki gibi. Bir aptal olduğumuzu kabul etmek sanırım bizi biraz daha aptallaştırıyordu. Zira şu an en büyük aptallıklarım-
dan birini yapıyordum. Okul sonrası daha fazla dayanamaya-
rak kendimi buraya, Asrın'ın evine atmıştım. Evde olduğunu
Cenk'i konuşturduğumda öğrenmiştim. Çok korkuyordum.
Şimdi sokak kapısını çalmak için kıvrılan parmaklarıma bakar-
ken deli gibi korkuyordum. Beni tersleyerek evden kovabilir,
incitebilir veya kırabilirdi. Kahretsin! Her şeye rağmen şu an
onunla olmak istiyordum. Gözlerimi sıkıca yumarak kendimi
bunu yapabileceğime inandırmaya çalıştım. Yüzümdeki ağırlığı
bir kez daha hissederek yutkundum.

Düşmüş, yüzümü çamura batırmıştım.

Yanağımdan çeneme akarak tenimi gıdıklayan çamuru yok-
saymayı başardığımda kıvrılan parmaklarımı kapıya koydum ve
usulca tıklattım. Kalbim orantısız bir şekilde çırpınarak göğsü-
mün etten duvarını zedelerken, yumduğum gözlerimi araladım;
işte o anda kapının diğer tarafındaki adım seslerini işittim. He-
men sonrasında, araladığım gözlerimi kırpıştırırken açılan kapı-
nın önünde onu gördüm.

Onun, o sıfatını ne kadar kıymetlendirdiğinden haberi var
mıydı?

Tepkisini izledim. İlk önce gözbebeklerinin kuyusunda bir
şaşkınlık fokurdadı fakat bu kısa sürdü. Bakışları aşağıya inerek
yanağımdaki iri çamura, lekeye denk geldiğinde aniden benzine
fırlatılan bir çakmağın yol açtığı yangını çıkarttı gözleri. Gözbe-

bekleri genişledi. Çehresi itinayla sertleşti. Ona baktıkça küçü-
lüyordum. Dudaklarım vereceği tepkinin korkusuyla titrerken,
elinin uzandığını gördüm.

Birkaç saniye sonra kollarımdaydım.

Beni göğsüne çektiği ilk anda resmen boşaldım ve hıçkırık-
larla ağlamaya başladım. Yüzümdeki çamuru çıplak göğsüne
sürtmüştüm ama ikimiz de bunu sorun etmiyorduk. Biz za-
ten birbirimizin pisliğini, çamurunu birbirimize bulaştırmaya
başlamıştık. Ellerim ikimizin arasında sıkışmıştı ve omuzlarım
sarsılıyor, omuzlarına çarpıyordu. “Lütfen beni kovma Asrın.
Gidecek bir yerim bile yok. Sensiz iyi değilim, sen bensiz iyi
misin? Bel... Belki gurursuz davranıyorum ama ben de buyum.
Asrın, seninle olmama izin ver. Kahretsin, beni yargılamaya...”

“Yüzüne ne oldu?”

Burnumu kabaca çekerek yanağımdaki çamuru temizleyen
parmaklarının keyfini sürdüm. “Düştüm,” dedim, kollarım yü-
zeyssel olarak sırtına sarıldı. “Çamura battım.”

Kemerinin tokası karnıma sert bir baskı uyguluyordu. “Te-
mizleyelim seni.”

Bana açtığı kapıyı az daha itirmek istiyordum. Israrcıydım.
Bana zaafı vardı. Bu zaafı kullanmak beni ne kadar kötü yapar-
dı? “Kızgınlığın geçti mi? Hı, hallettik mi?”

Beni kendine biraz daha yasladıktan sonra, “Bak,” dedi saf
ciddiyetle. “Aptal olduğumuz konusunda anlaşalım. Onun hari-
cinde sana, bana söylemediklerin konusunda kızgınlım ama şimdi
bunu unutacağız. Yüzünü temizleyelim.”

Kabullendim. Beni kovmamış, konuyu ertelemiş veya ka-
patmıştı. İstedğim buydu. Sorunsuz bir şekilde onunla olmak
ve her düştüğümde ona sığınmama izin vermesiydi. Beni bir
anda kucağına alarak ayaklarımı hafifçe yerden kestiğinde ona
daha sıkı tutundum. “Ayaklarını ayaklarımın üstüne bas.”

Gülecek gibi oldum ama kızmasından korkarak dudakları-
mı birbirine yasladım. Boşlukta sallanan ayaklarımı çıplak ve iri
ayaklarının üstüne bastığımda, içime yayılan saf huzurla başı-
mı yukarıya kaldırdım. Sırtımdaki güçlü kolları sayesinde beni
kolayca taşıyabiliyor, ayaklarımın altındaki ayaklarıyla adeta bizi

sürüklüyordu. Sakallarıyla lekelenmiş çenesine bakarken, kıkırdama isteğimi bastırmak için mücadele verdim. Ayak parmakları sıcaktı, içime masum bir his yaymıştı. “Affedildim mi?”

Bir eliyle başımı sertçe göğsüne yaslayarak konuşmamı engelledi. “Sana susmayı emrediyorum.”

Gözyaşlarım akmaya devam ederken ayak parmaklarımla ayağının üstünü gıdıkladım. “Gıdıklandın mı?”

“Esila Karam, sen yaramaz bir kızsın.”

Beni kabul etmişti. Beni kesinlikle kabul etmişti. Bunun verdiği duygu yoğunluğuyla biraz daha ağlayarak göğsüne yaslandığımda, kasıldığını hissettim ama bu beni durdurmadı. Ayaklarımı ayaklarıyla sürüyerek beni banyoya taşıdığında bırakacağını sandım ama bırakmadı ve küvete kadar götürdü. Küvetin içine bağdaş kurdum ve bakışlarımı ona kaldırdım. Kendisi de beni yerleştiği küvete yerleşerek bağdaş kurdu ve aynı hizaya gelmemizi sağladı. O dikkatle beni izlerken, ılık suyun aktığını hissedip irkildim. Bu irkilmeye eş zamanlı olarak Asrin’in parmakları yanaklarıma asıldı. “Nasıl düştün?” diye sordu ciddiyetle. “Kendine dikkat etmeni söylemiştim.”

Yalan söyledim. “Hatırlamıyorum.”

Akan ılık su önce saçlarımı, sonra omuzlarımdan aşağıya akararak bütün bedenimi tozdan arındırmaya başladı. Karnımın içinde filizlenen gül buketlerinin ağzıma uzanan yaprakları, kelimelerimi sararak dudaklarıma yıvarlıyordu sanki. Heyecanlıydım. Yakındık. Aynı küvetin içindeydik ve o yarı çıplaktı. Üstümde kot gömleğim ve siyah, dar pantolonum vardı, ondan daha giyiniktim. Kemikli parmaklarıyla yanağımdaki lekeyi sertçe temizlerken, “Bir konuda anlaşalım,” dedi ve hemen sonra ekledi. “Sadakatsizlikten, yalandan ve itaatsizlikten nefret ederim.”

Ah, kafamı karıştırıyordu. Parmakları yanaklarımdayken ona karşı koymak çok zordu. Bir eli üstümdeki gömleğe tırmanırken, “Sana istediğin gibi itaat edemem,” dedim ürkerek. Gömleği çıkarmasına engel olmak istedim ama o bu fırsatı tanımadan ıslanan gömleği üstümden sıyırdı. Sutyenimle birlikte onun önünde olduğum gerçeği baskın geldiğinde kollarımla

göğsümü örttüm. Boğazından tuhaf bir homurtu yükselirken mırıldandı. “Şu an sorun halletmeye çalışıyoruz. Göğüslerinle ilgilenmeyeceğim. Yani, ilgilenmiyormuş gibi yapacağım tamam mı?”

Yanaklarımdaki pembelik boynuma yayılırken, bakışlarımı önüme düşürdüm. Göğsü hızlıca inip kalkıyordu ama yüzündeki ifadeye tek bir pürüz yoktu. “Sana itaat edemem.”

“Ben de sana itaat ederim.”

Aniden ona baktığımda gözlerimde dipdiri bir şaşkınlık cereyan etmişti. Yutkunamadım. Göğsümdeki kız çocuğu, saçlarını salarak koşuşturmaya ve mutluluktan hayali uçurtmalar uçurtmaya başlamıştı. Dudaklarım ufak bir boşlukla aralandı. Asrın şaşkınlığımdan yararlanarak yanağımdaki elini enseme taşıdı ve başparmağıyla kulağımın hassas noktasını okşarken ekledi. “Bana itaat ettiğin sürece.”

Cevap veremedim, sanırım o da beni nefessiz ve cevapsız bırakmak için söylemişti bunu. Beni kendine çekti ve bacaklarımız birbirine çarptı. Sonra diğer eli sırtıma indi, beni kendine yasladı. “Affedersin, ben...”

Parmakları sırtımda etimi koparmak isteyen bir iblis görevi görürken, cümlemi tamamlamama izin vermeden dudaklarını sertçe dudaklarıma bastırdı. Bu beklenmeyen öpücükle birlikte tırnaklarımı omzuna bastırdım ve hissettiğim yoğunluğa kapılarak onun kucağına tırmandım. Beni izinsiz, sorgusuz ve asla doğru olmayan bir şekilde öpüyordu ama kimin umurundaydı ki?

Panikleyerek ondan uzaklaşmak istediğimde dokunuşunda ısrarcı olarak dudaklarımdaki baskısını arttırdı. Sıcak su üzerimizde hızlanmaya, zaman bize dokunmadan akmaya ve beni öpücüğüyle beslemeye devam ettikten biraz sonra, dudağımı yavaşça bırakarak benden azıcık uzaklaştı. Nefes nefese, kısılmış gözlerle doğrudan çenesine bakarken ne hissedeceğimi ve düşüneceğimi şaşırmıştım. Bana özgürce dokunuyordu ama kendimi rahatsız hissetmiyordum. Başımı yine boyun çukuruna yasladığımda, “Anlaştığımızı umuyorum,” dedi, sesi koyuydu ve lekelerle doluydu. “Sarışın.”

Onun boşluklarına doğru akışkan bir hal alarak aktım ve onu tamamladım. Bu sorusuna cevap vermeyerek, aklımın bir yerlerinde daima benimle olan o soruyu sordum. “Asrın, kızacağını bilsem de soracağım. Annen yaşıyor mu? Yani babanın vefat ettiğini öğrendim ama annen?”

Omzumu öptü. Tam omzumun üstündeki, belli belirsiz benin üstüne dudaklarında kıymetlendirdiği ve asla yumuşak denmeyecek bir öpücük kondurdu. Titreyerek gözlerimi yumduğumda şaşırdım. Kızmasını bekliyordum ama o sadece omzumu öpmüştü. Kolları uzun bir aradan sonra doğan bir güneş gibiydi, sıcacık ve içtendi. Kafeslendik. “Evet,” dedi, sesindeki ton acı çeken ama inatla bunu reddeden o ses tonuydu. “Annem ölmedi fakat yaşıyor da sayılmaz. On üç yıl kadar önce hayatla bağlantısını kopardı.”

On üç.

Onun hayatının kilit cümlesi buydu.

On üç.

Bölüm 3

-Sır-

Bazı ruhlar için yapılacak hiçbir şey yoktur.

Bil ki, ben senin için ruhu kurtarılmayacak bir kıztım.

Ve bileceğim ki, sen benim için ruhu kurtarılmayacak bir kıza kendini dahi unutturacak bir adamsın.

Her daim soğuk olan ve bunu her defasında kansızlığıma bağladığım ellerim, siyah kupayı kavradı. Fındıklı kahvem taze ve güzel kokuyordu. Şakaklarımda tanıdık bir sancımın damarlarıma tırmandığı o yolu hissederken, kalçamı yasladığım koltukta kıpırdandım. Anlaşmamızın üzerinden bir hafta geçmişti ve ben bu bir haftayı onun evinde geçirmiştim. Babam arayıp sormamıştı, bunu hiçbir zaman yapmazdı. Uyanalı yarım saat kadar olmuştu. Asrın duştaydı ve ben de onun penceresinden dışarıyı izliyordum. Onun evinde kalmanın ne kadar doğru olduğunu bilmiyordum ama illa ki doğruların peşinden giden bir kız da olmamıştım. Galiba bu yüzden bu ayrıntıyı herkes kadar umursamıyordum. Kısa süredir tanıdığım bir adamın evinde kalıyordum ama hiçbir yerde burada olduğumdan daha güvende hissetmemiştim kendimi.

Bir an sonra salonun kapısı açıldı, salondaki hâkimiyeti ve beni her daim etkisi altına alan heybetiyle kalbim hızlandı. İçeriye doğru attığı adım bile beni heyecanlandırmaya yetmişti. “Sarışın?” dedi, ifadesiz sesine bile anlam yükleyecek kadar yögündüm ona karşı. “Ne yapıyorsun orada?”

Dudaklarımı dişledim ve kâküllerim alınımı huylandırırken onun losyon kokusunun burnuma dolmasıyla gözlerimi kapatmamak için üstün bir çaba sarf ettim. Ayak parmaklarımı içe büktüm ve bana attığı adımları hissederken, heyecanla arkamı döndüm. Bir an duraksadım ve mideme giren krampla yutkunmak istedim ama nefesim kesilmiş gibiydi. Ah, pekâlâ, onu ilk defa tişörtünüz görmüyordum ki.

“Üzerime atlayacak gibi bakıyorsun.”

Kulağıma dökülen alaylı sesi işittiğimde bakışlarımı aceleyle kaçırdım. Gözlerimin odağındaki ifadesiz yüzünde saydam bir yumuşama vardı. Gözlerinden gelip geçen parlama benimle alay ettiğini tasdiklerken, dudaklarının üzerinde duraksayan sıcak su kan atışımı hızlandırmıştı. “Üzerine atlamayacağım,” dedim, parmaklarımla kavradığım kupa tenimi fazlasıyla ısıtmıştı. “Kahve içiyorum.”

Asrın’ın bakışları yüzümden sıyrılıp elimdeki kupaya yöneldiğinde, varla yok arası saniyeler içinde önümde durmuş ve bedenimi gölgesi altına almıştı. “Yemek yemedin değil mi?” diye sordu, sesi aniden sertleşmişti. “Zaten minik bir şeysin. Daha da zayıflayacaksın.”

Omzumu silktim. Bakışlarımı kaldırmak, nefesimi düğümleyen o yüzünü görmek istemiyordum, istememem gerekiyordu. “İştahım yok,” dedim dürüst davranarak. “Kahve iyi.”

Kokusu ciğerlerime aniden ulaşmış, tüm dengemi bozmuştu. Çıplak ve dingin göğsü hemen karşımdayken, kelimelerimi toparlayamıyordum. “Ben de içeceğim,” dedi aniden, çıplak ayak parmakları parmaklarıma değiyordu.

“Sen fındıklı sevmezsin,” diye mırıldandım güçlüğüle. “Ama istersen hemen yaparım.”

Asrın’ın verdiği nefes, saç diplerimi adeta çekiştirdi ve bana doğru yaklaştırdığı yüzü sertçe yutkunmamı sağladı. İri ellerini kalçamı yasladığım koltuğun yüzeyine yasladı ve gözleri kahvenin dingin yüzeyine düştü. “Onu içeceğim,” dedi mekanik bir sesle. “Bu sefer fındıklı kahve içebilirim.”

Panikle titredim. “Sen sevmezsin.”

“Senin elinden her boku içerim,” dedi, sesi son derece erkeksiydi. “Cimrilik mi yapıyorsun Sarışın?”

Asrın'ın yüzü kupaya yaklaştığında elim bilinçsizce havalanmış ve ıslak, canlı görünümlü dudakları kupanın ağzını kavramıştı. Yutkunmasıyla âdemelması kavislenerek bir çıkıntı oluşturdu. Kupayı kavrayan parmaklarım uyuşmuştu. "Fena değil," diye mırıldandı, başparmağıyla alt dudaklarını fazla çekici bir şekilde temizlerken. "Bana da yapsana."

"Yaparım tabii," diye fısıldadım nefesim hızlanırken. "Sen bir şey yapar mısın? Yani, geçmem için izin verir misin? Yapmam için."

Asrın tuhaf bir homurtu çıkardı ve ellerini koltuğun ardından çekerek bir adım geriledi. "Durma," diye mırıldandı, bakişlerini kazağın açıktaki bıraktığı bacaklarımda hissediyordum. "Yoksa üstüme atlama ihtimal..."

Hırsıyla ve tepinerek ona arkamı döndüğümde, içimde büyüyen sinirle odanın çıkışına ilerledim. "Ego yığımı," diye bağırdım sinirle. "Umarım o baklavaların yağ torbasına döner."

"Deme öyle," dedi, arkamdan yükselen sesi keyifli geliyordu. "Bir gün lazım olacak onlar sana."

Ona dönmeyerek mutfağa doğru ilerledim. Titreyen ellerimdeki kupadan birkaç damla kahve sıçramış ve zemine dökülmüştü ama umursamadım. Koridoru yürüyüp mutfağa girdiğimde ortam her zaman olduğu gibi kasvetliydi ama bu bile içimdeki huzuru söndüremiyordu.

Su ısıtıcısına bir miktar su ekleyip kaynamaya bıraktım. Yukarıdan çıkardığım kupaya neskafeyi boşalttım. Onun evinde rahattım ve bunu sorgulayamıyordum, doğru olan buymuş gibi geliyordu. Kısa süre içinde elimdeki kahveyle mutfaktan çıktığımda, yağmaya devam eden yağmuru içtiyordum. Şubat ayı keskin ve soğuktu.

Asrın'ın beraber kaldığımız odasına ilerleyip boş elimle kapıyı araladım. Gözlerim bir zorunluluğun esaretindeymiş gibi aceleyle onun silüetini aradığında, dolabın önünde olduğunu fark ettim. Uzun ve kaslı bacaklarına siyah bir pantolon giymişti ve çıkan tiz ses kemeriyle uğraştığını beyan ediyordu.

"Kahven," diye mırıldandım, bedenine geçirdiği kazağı izlerken. "Bir yere mi gideceksin?"

Asrın saçlarını üstünkörü düzeltirken bana doğru döndü. “Gitmem gerekiyor,” dedi mekanik bir sesle. “Sıçtığımın gereklilikleri.”

Gözlerim yüzüne tırmanırken, çıplak adımlarımı ona doğru yönlendirdim. Kirpiklerinin altında derin bir karanlık barındıran gözleri ve dolgun, canlı dudakları arasında gezinen bakışlarım kısılırken bir adım mesafe bırakarak durdum. “Fındıklı,” diye mırıldandım kahveyi uzatırken.

Uzun ve biçimli parmakları avuçlarımın arasındaki kupayı kavradığında, parmaklarıma dokunan teniyle elektrik çarpmışa döndüm. “Şey,” diye mırıldandım yatağın üzerine otururken. “Ne zaman gelirsin? Buralar çok sessiz. Belki evde durmam, Almıla’ya giderim.”

“Sen de benimle geleceksin.”

“Ha?”

Asrın baygın gözlerini devirdi. “O güzel kıcını kaldır da hazırlan,” dedi, bakışları derindi. “Benimle geleceksin, seni tek bırakmayacağım.”

Evet, burası şehirden biraz uzak olduğu için türkütücü ve fazla sessizdi. Bunu düşündükçe ürperiyordum ama onun gözünde korkak görünmek de istemiyordum. “Gerek yok,” dedim. Bakışlarımı yatağa çevirdim, dağınaktı ve biz kokuyordu. “Almıla’ya gidebilirim.”

“Rica etmiyorum,” dedi, daha ciddi bir ton barındıran sesiy-le. “Gelmeni istiyorum, hazırlan hadi.”

Onu isteğinden ya da emirlerinden geri döndürmek hiçbir şekilde mümkün değildi. İtirazlarım onun tarafından yoksayılırken, buruk bir şekilde gülümsedim. “Pekâlâ,” dedim, yenilgiyle omuzlarımı düşürürken. “Çık, giyineceğim.”

Asrın bir süre yüzümü izledi. O izlediğinde tenim saydamdı, şeffaftı ve o doğrudan ruhumu görüyordu. Ruhumun içinde bacaklarını kendisine çekmiş, yana yakıla ağlayan o kızın en ufak bir kırgınlığa dahi tahammülü olmadığını neden görmüyordu o halde? “Biliyorum, kabayım,” dedi sabit bir sesle. “Üzgünüm, daha az kırıcı olmaya çalışacağım.”

Bana içinden geldiği gibi davranmasını istiyordum ama ya-

kın gelecekte bunun mümkün olmayacağını biliyordum. Tekrarladım. “Giyineceğim.”

“Çabuk ol.”

Kaşlarımı çatsam da ona bakmadım. Odadan çıktığında bir süre daha yatakta oturdum ve üzerimdeki yorgunluğu atmaya çalıştım. Kafamın içinde bütün dünyanın depremi vardı sanki, ama neyse ki depremlerden değil enkazlardan korkuyordum. Ayaklandım, bir hafta içinde buraya taşıdığım birkaç kıyafete bakınmak adına dolaba yürüdüm.

Dolaptaki kotu ve kırmızı, boğazlı kazağı yakalayıp üstüme geçirdim. Asrın’ın kaba homurtularını işitiyor ama aldırımıyordum. Kazağın üzerine sade, şişme bir mont giydikten sonra saçlarımı omuzlarıma doğru bıraktım. Saçlarımın uçları, saçlarımın hepsinden daha açık bir sarıydı. Temiz ve iyi görüldüğüme karar verdiğimde Asrın’ın dolaptaki ceketini alarak koridora çıktım. Kendisi sokak kapısının önünde, botlarını ayaklarına geçirmek için eğilmişti ve portmantoda bir mont vardı. Tabanlarına yüklenerek yanına koştum ve yanında durduğumda çekinerek sordum. “Bunu giyer misin?”

Asrın başını hafifçe yukarıya kaldırarak beni göz hapsine alırken, ceketini ona doğru uzattım. “Al.”

Gözbebeklerinde bir ışık parladı gibi ama buna inanmadım. “Hımm, giyeyim mi?”

“Giy.”

Aniden eğilerek saçlarıma sert bir öpücük kondurdu ve bu hareketiyle bir an kucağına doğru bayılacağım sandım ama bacaklarıma sert bir komut vererek sabit kalmayı başardım. “Giyecek misin?”

Ceketini elimden aldı. “İtaate itaat.”

Ceketini giydikten sonra, sitenin merdivenlerini yan yana indik. Asansöre binmiyordu, bu aralar fark ettiğim bir gelişmeydi. Arabaya yerleştiğimizde Asrın ilk olarak ısıtıcıyı çalıştırdı ve bedenimin gevşemesini sağladı. Deri koltukta rahat bir pozisyona kavuştuğumda, gözucuyla ona bakarak sordum. “Nereye gittiğimizi söyleyecek misin?”

Profiline yansıyan silik ışıklar ifadelerini seçmeme yardımcı

oluyordu. Asrın, sert bir şekilde ön cama bakmaya devam ediyordu. “Eve,” dedi kaskatı bir sesle. “Cici ailemin evine.”

Gözlerim ben farkında olmadan büyürken, az öncesine kadar zihnimi ağrıtan düşünceler katlanmıştı. Üvey ailesinin yanına gidiyor ve beni de beraberinde götürüyordu. Onu geren şey, ailesinin yanına gidiyor olmaktı ve bunun gerektiğini düşünüyordu. Bir yanım görecektir ve tanıyacıklarımın tereddüdüne düşerken, aklıma gelen ihtimalle dudaklarım bir kez daha aralandı. “Beni evde tek bırakmamak için mi götürüyorsun?” diye sordum, onu geren şeyin ben olma ihtimali kalbimi ağrıtırken. “Yani, ailenle görüşmemi istemiyor olabilirsin. Bu seni rahatsız edecekse beni Almıla’ya bırakabilirsin.”

Ailesini görmek isterdim ama bu istek onun isteklerinin önüne geçemiyordu. Zavalıca bir hisle, onu kendimden çok düşünür olmuştum. Asrın’ın bakışları bana tırmandığında, belli belirsiz bir şefkat görür gibi oldum. “Sen beni hiçbir şekilde rahatsız etmezsin,” dedi, gözleri dudaklarıma düşerken. Kalbim kasıldı. “O güzel dudaklarını boşa yoruyorsun, bu kuruntuları at kafandan.”

Kafamı hızlıca sallarken, bir an dudakları kıvrılacak sandım ama buna katıyen izin vermedi. O, görmeme izin verdiği kaddardı. Gördüğümün arkasındaki şeyleri merak ediyordum ama bunun için zamana ihtiyacımız olduğunu biliyordum.

O andan sonra geçirdiğimiz sessiz ve huzurlu yolculuk kısa sürmüş ve araba dakikalar sonra zemini ağlatarak durmuştu. Boş bakışlarıma yerleşen bir miktar panikle kapıya asıldım. Asrın kapısını aralamış ve kendini dışarı atmıştı. Arabanın etrafından dolanıp yanıma ulaştığında, zemine ayak basmıştım.

“Geleceğinden haberleri var mı?” diye sordum, ona biraz daha sokulurken.

“Evet.”

Bakışlarımla etrafı taradım. Sokakta boylu boyunca şık görünümlü siteler ve villalar vardı. Hemen birkaç adım önümüzdeki büyük villanın siyah devasa demir kapısına ilerlerken bedenimdeki üşümeyi yoksaydım. Asrın üşüdüğümü anlayarak beni iyice kendine bastırıldı. İrik yım adamları geçerek girdiğimiz demir

kapının ardında yükselen eve baktım. Birçok kata sahip olan villa, geniş ve arkasına doğru uzanan bir bahçeye sahipti. Uzun ve kısa ağaçların gölgeleri üzerime düşerken, şık görünümlü villanın taştan yolunu yürüdük.

Taş yolu bitirip koyu kahve kapının önünde durduğumuzda, buraya kadar birçok korumayı fark etmiştim. Asrın'ın yaslandığım bedeni attığımız her adımda daha şiddetle kasılırken, elini bedenimden ayırdı. Kapının önünde, gelecek anların tereddüdüyle dikilirken, Asrın'ın kalkan eli sertçe kapının üzerine indi. "Muhtemelen seninle konuşmaya gerek duymayacak, saçma meselelerle o güzel kafanı yoracaklar. Buna izin verme."

Dudaklarımı kaşındıran soruları sormadan, kapı seslice açılmış ve içeriden yansıyan ışığın gölgesi üzerimize düşmüştü. Bakışlarım mekanik bir hareketle kapıya döndüğünde, şaşırmadığım bir görüntüyle karşılaştım. Belki yirmi yaşlarında bir sarışın kız açtığı kapının ardından bize bakıyordu. Onun bir çalışan olduğunu anlamam uzun sürmemişti. "Ah, Asrın Bey, siz mi geldiniz? Beklemiyorduk."

Kaşlarım olağanca çatıldı. Kızın o yamuk yumuk konuşan ağzına çarpmak ve süzdüğü gözlerini oymak isterken, Asrın hiç duraksamadan beni de kendisiyle beraber içeriye çekti. "Asron Boy," diye homurdanarak kıza kısa bir bakış attığımda, beni yeni fark etmiş gibi yüzünü ekşitti.

Yüzümü ifadesiz tutmaya zorlayarak önüme dönüp onu takip etmeye devam ettim. Uzun, geniş bir hol ve holün iki yanından yukarı tırmanan, uzun merdivenler devasa görünüyordu. Yere serilmiş biblo ve küçük heykelciklere göz atarken, içeriden yükselen gürültü kulağımda uğuldadı. Asrın'ın terli avucu avucuma oturup parmakları parmaklarıma dolandığında memnuniyetle kabullendim. "Seni incitmelerine izin verme," dedi düz bir sesle.

"Hı hı," dedim uysalca. Asrın hareketlenip büyük devasa salona inen birkaç basamağı aşarken eline sıkıca tutundum. Birkaç basamak sonunda salon tüm şıklığı ve abartısıyla önümüze dökülmüş, adım seslerimiz ortamdaki gürültüyü azaltmıştı. Devasa genişlikteki salon, uzun ve altın işlemeli bir masaya sa-

hipti ve yemekler göz dolduruyordu. Duvarlara monte edilen birçok figür ve bir hayli para yatırıldığına emin olduğum tablolar gözlerimi süslerken, Asrın'ın eli avucumun içinde kasıldı. Parmakları aniden olağanüstü bir kuvvet uygularken, şaşkın bakışlarımı ona çevirdim. Seğiren gözleri tek bir noktaya odaklanmış, yüzündeki sabit sessizlik, öfkesi tarafından kırılmıştı.

Bakışlarım onun bakışlarını takip etti ve salonun fûme rengi koltuğunda keyifle oturan Bora'yı fark ettim. Bir an yutkunamadığımda, zihnimdeki iyi umutlar birbirinin üzerine devrilmişti. Bora, yüzünde gerçekliğinden emin olamadığım bir tebessümle bize bakıyordu. Yanında ablası olduğunu tahmin ettiğim bir kadın, kadının yanında da küçük bir kız vardı.

“Asrın.”

Küçük kızın dudaklarından dökülen bu nahif ses kulaklarımda çınladı. En fazla dört yaşlarındaydı cimcime. Pembe elbisesi içinde hayranlıkla Asrın'a bakarken, kıvrıkcık sarı saçları omzuna doğru dökülmüştü.

“Yanıma gelebilir miyim?”

Asrın'ın bakışları küçük kıza kaydıığında, o güzel yüzünde herhangi bir hareketlilik olmamış, sadece göz kırpmıştı. Asrın'a doğru mırıldandım. “Elim,” diye sızlandım sessizce. “Elimi fazla sıkıyorsun.”

Parmaklarını hızla gevşetti ve o sırada salonda yükselen adım sesleriyle bize doğru gelen kadına göz attım. Kırklı yaşlarının başında, dinç görünümüne sahip bir kadındı ve muhtemelen Asrın'ın üvey annesiydi. Üzerindeki kalın askılı ve dizlerinin altında biten bordo renkli elbisesi ve küt, siyah saçlarıyla hoş görünüyordu doğrusu.

“Asrın,” dedi, nazik ellerini onun bedenine dolarken. Beni görmemiş gibiydi. “Aylar oldu bu eve uğramayalı. Hoş geldin evladım.”

Asrın annesine sarılmadı. Bir eli avucumdaki varlığını sürdürürken, babasıyla tanımadığım kızın da ayaklandığı gördüm. Annesi, “Her ne kadar bizleri özlemiş olmasan da,” diyerek geriye doğru birkaç adım attığında bakışları bana kaydı. “Tanışmıyoruz değil mi tatlım?”

Yapmacık.

Annesiyle ilgili ilk fark ettiğim gerçek zihnimi bulandırırken, ifadesiz yüzüme herhangi bir hareketlilik oturmamıştı. “Tanışmıyoruz,” dedim düz bir sesle. “Her ne kadar ismen ve hitaben sizi tanısam da.”

Kadın, yüzündeki sevimsiz gülümsemeyle kafasını sallarken Asrın’ın bakışları Bora’daydı ve bu beni ürkütüyordu. “Tam vaktinde geldin oğlum,” dedi, benimle konuşmaya gerek görmeden. “Her ne kadar biz sana bunun sadece aile içinde bir yemek olacağını söylemiş olsak da. Neyse artık, Aslancığım, yemeğe geçelim mi tatlım?”

Attığı ok dış zarımı hafifçe zedeleyerek zemine düşerken, gözlerimi devirmekle yetindim. Aslan Bey siyah pantolonu ve gövdesine geçirdiği kırmızı kazağıyla bize yaklaşırken, hemen ardından gelen kadının güzelliğinin tartışılmaz olduğunu düşündüm. Sahi, ailesiyle bir tanışma yemeğindeydim değil mi? Bu çok ilginçti. Kadın zarif bedenini saran siyah elbisesiyle, güzel bir tebessümle önümüzde duraksadı. Bakışları Asrın’daydı. “Uzun zaman oldu,” dedi, sesi samimiydi. “Seni görmek güzel.”

Asrın’ın bakışları Bora’dan sıyrılıp hemen önümüzdeki kadına tırmandığında, gözleri eş zamanlı olarak kısıldı. “O büyümüş,” dedi, gözucuyla Asrın’ı hayranlıkla seyreden cimcimeye bakarken. “Ve sen daha da çirkinleşmişsin.”

Kadın elini Asrın’ın omzuna koyup güzel bir tebessümle yanımızdan ayrılırken kaşlarım olağanca çatılmıştı. Kuzeni olduğunu fark etmiştim ama bu ona dokunmasını gerektirmezdi. Zihnimde üşüşen düşünceler hastalıklı ruhumu gözler önüne sererken, birbirlerine dik dik bakan Asrın ve Bora’ya ürkek bir göz attım. “Burada mı bekleyeceğiz?” diye sordum tereddüt dolu bir ifadeyle.

“Gidelim,” dedi aniden, sesinde kabuk tutan bir öfke vardı. “Hadi gidelim buradan.”

“Ama...”

“Onunla göz göze bile gelmeyeceksin,” dedi bakışları bana dönerken. “Hiçbir şekilde yan yana gelmeyeceksiniz.”

Onunla konuşmak ya da göz göze gelmek gibi bir niyetim

yoktu, bunu zaten istemiyordum. Birkaç dakika sonra, büyük ve geniş masanın etrafını sarmalamıştık. Annesi, babası, kuzenler ve küçük cimcime dikkatle bana bakarken, dilimi toparlayıp adımları bile söyleyemiyordum. Tabaklarımızı dolduran kız, bana kaşlarını çatarak bakarken tereddütlü bir nefes verdim. Kız nihayetinde tabakları doldurup salonu terk ettiğinde ilk konuşan Kamelya Hanım oldu.

“Bizlere adını söyleyecek misin?” diye sordu, sesinde aşırı bir özgüven vardı. “Oğlumun seni buraya getirmesi de tuhaf aslında.”

“Esila,” diye mırıldandım, nazik olmak için herhangi bir çaba sarf etmedim. “Esila Karam.”

Aslan Bey, elindeki çatalı tabağının kenarına koydu, dikkatli bakışları üzerimdeydi. “Ben tanıyorum,” dedi sakın bir sesle. “Bizim okulda okuyor küçük hanım.”

“Peki neden burada?” diye sordu annesi, sesi kelimelerine oranla sakindi. “Bu bir aile yemeği.”

Asrın’ın sert soluğu, boğazından yükselen bir homurtuyu takip ettiğinde sertçe yutkundum. Verebilecek cevaplarım, ulaşamaz bir kuyunun dibinde gibilerdi. Onları göremiyordum çünkü aslında yoklardı. Aniden masada oluşan sessizlikte cınlayan tek gürültü, Asrın’ın masaya indirdiği çatalın o tiz sesiydi. “Aile,” dedi Asrın, sesi alay doluydu. “Komik olma anne.”

Bora ve adının Serra olduğunu öğrendiğim ablası dikkatle bana bakarlar, cimcime hayranlıkla Asrın’a bakmaya devam ediyordu. Allah aşkına, tüm hemcinslerim onun etkisi altına girmek zorundalar mıydı? “Terbiye sınırlarını aşma,” dedi Aslan Bey, sesi gergindi. “Buraya tek başına gelmen gerektiğini belirtmiştim, yatağına aldığın kızla değil.”

Ah! Kelimelerde yatan ucu açık ima, boğazıma dizilen yeni yumrulara gebe kalmıştı. Yerin yarılmasını ve beni içine çekmesini diledim. “Baba,” dedi Asrın, sertçe yutkunmadan hemen önce. “Ona hakaret etmene izin vermeyeceğimi biliyorsun. O burada, çünkü ben benimle olmasını istiyorum.”

“Sıradan bir kız için yemeğin keyfini bozmamıza gerek yok,” dedi Kamelya Hanım beni yoksayarak. “Esilacığım lütfen alınma tatlım.”

“Ah,” diye mırıldandım, dudaklarım alayla iki yana kıvrılırken. “Aşk olsun, ne diye alınacağım? Haklısınız, sahiden sıradanım ama işte ne yapalım, çok sevgili oğlunuz öyle düşünmüyor. Bu arada tatlı soracaktım, mutlaka yapmış olmalısınız?”

Kamelya Hanım’ın yüzü kızarıp bozarırken, dudaklarımdaki yapma tebessüm yabancıysa olduğum bir eylemdi. “Tatlı... yani, tabii vardır.”

★

Ruhumda biriktirdiğim ölü cesetlerin, kokuşmuş kanını benimden kusuyordum.

Silik tebessümlerin doğurduğu küçük mutluluklar, ruhumu doyuran adamın peşinde dört dönerken adımlarım yine o adamın izini sürüyordu. Tatlıları yedikten sonra dışarı çıkmıştık ama ceketimi içeride bıraktığım için eve geri dönerek almıştım. Yağmur durmuş olsa da Asrın ceketini giymediğim takdirde beni edepsiz şeylerle tehdit ettiği için, ceketini almış tekrar oturduğumuz banka ilerliyordum. Evin bahçesi arkaya doğru uzanıyor ve her adım arası uzun direk lambalarıyla ışıklandırılıyordu.

Adımlarım onun oturduğu bankın izini sürdüğünde, köşeyi dönmek istedim ama tanıdık bir ses buna mani oldu. Toparlayamadığım bedenimle ileriye doğru bir adım atacaktım ki deri ceketimin sarmaladığı kolumda yabancı bir elin varlığını hissettim. Kaşlarım hızla çatılırken, arkamı dönmek ve kim olduğunu görmek istedim fakat bir diğer el ağzıma kapandı.

Elim hızla ağzımdaki elin üzerine kapanarak o eli çekmek istediğinde, omurgamdan yükselen ürperti damarlarımı adrenalini coşturmuştu. Ayaklarımı yere vurarak çırpınmak isterken, bedenime zulmeden yabancı beni hızla geriye doğru çekmeye başladı. Yere sürtünen botlarım, temiz zeminde tok bir ses bırakırken bir diğer elim arkama uzanmak istercesine tepindi.

Kafamı iki yana sallarken, ani gelen bu dehşetin zihnime serpiştirdiği anları defetmek ve bunun sadece hastalıklı ruhumun bir kâbusu olmasını diledim. Asrın’ın yanından daha da uzaklaştığımız an, ayaklarımı yere vurmaya isterken aniden ağzım-

dan ve kolumdan çekilen elle sendeleyerek önümdeki duvara tutundum. Korkudan titreyen bacaklarım yere kapanma arzusu duyuyordu. Bu da neydi, çok ani ve korkutucu olmuştu. Arkamdaki kişinin hâlâ sessiz olduğunu fark ettiğimde dermanı biten bacaklarımla güç bela arkamı döndüm.

Korku ve öfkeyle büyüyen gözlerim, gördüklerinin ve şahit olduklarının şaşkınlığıyla kırpışırken, dudaklarım suyu çekilmiş bir balık gibi aralanmıştı. Bora hemen iki adım ötemde, lambaların ışıklandığı silueti ve taviz vermediği duruşuyla bana bakıyordu. “Sen...” dedim, kelimelerimi dehşet kuyusundan fırlatmış gibiydim. “Sen çıldırmışsın!”

Bora’nın gözlerinde hiç tanıdık olmadığım boş bir ifade vardı. “Üzgünüm,” dedi, harfleri yuvarlıyordu. Sarhoş muydu? “İncitmek istememiştım ama kendi rızanla benimle konuşmayacağımı da biliyorum.”

“Seninle zorla da konuşmayacağım.” Kafamı şiddetle iki yana salladım. “Sen sarhoşsun, saçmalıyorsun.”

Onun dökülecek itirazlarına aldanmadan arkamı dönmek istedim ama bana doğru attığı hızlı adımla ne yapacağımı şaşır-dım. Bacaklarım Asrın’ın bizi görerek yanlış anlama ihtimaliyle titrerken seslice yutkundum. Onun bana dokunmasına engel olmak istercesine kaldırdığım ellerimi hırsıyla göğsüne yerleştirdim ve onu iteledim.

“Lanet olsun,” diye bağırdı, iri elini saçlarına daldırırken. “Sana asla zarar vermeme, sadece konuşacağız. Lütfen!”

“Sarhoşsun,” dedim kalbim kasılırken. “Aptal gibi davranıyorsun, kafayı yemişsin.”

“Sen de bir saf gibi davranıyorsun,” diye bağırdı, üzerinden yükselen içki kokusu midemi burkmuştu. “Sana zerre değer vermeyen bir adamın yanında mahvolacağını bile bile onunla olmaya devam ediyorsun. Bana şans bile tanımıyorsun.”

Çıldırmış gibiydi. Onu gördüğüm ve tanıdığım kadarıyla, bunları yapacak bir karakterde değildi. Belki sarhoşluğun getirdiği delilik bunu yaptırıyordu ama bu saçmaladığını değiştirmiyordu. “Ayıldığında pişman olacağın şeyler söyleme,” dedim etrafa ürkek bakışlar atarken. “Benim için ondan başka bir ihtimal yok, onu...”

“Seviyor musun?”

Ruhumdaki çöküntünün seslerini işittim. Esaslı bir yıkımın göçük altında bıraktığı benliğim, kelimelerin boyunduruğu altında dehşetle etrafına bakınıyor, dudaklarımdan dökülecek nidaları bekliyordu. Gözbebeklerim ben farkında olmadan büyürken, Bora'nın dehşetle büyüyen gözleri nefesimin cesetlerini karanlıktaki gölgeme emanet etmişti.

İhtimaller, ilk defa böylesine ürkütücüydü.

“Gideceğim,” dedim kekeleyerek. “O gelirse, dayak yemeni istemiyorum.”

Geriye doğru attığım bir adım, onun üzerime doğru attığı adımla sendelediğinde, bana doğru uzanan iri eli kolumda duraksadı. Bedenlerimiz arasında çok az bir mesafe bıraktığında, yüzünü yüzüme yaklaştırarak beni kısıp altına aldı. “Bırak,” dedim sesimi yükselterek. “Bak, sahiden kendinde değilsin.”

“Farkındayım,” diye bağırdı büyümüş gözleri yüzümde gezinirken. Midem bu yakınlıktan memnun olmayarak bulandı. “Ama umurumda değil, bir defa da ona değil bana izin ver.”

Kolumu hırsıyla geri çekmek istedim, parmakları baskısını artırıyor ve sarhoş cesareti beni hayrete düşürüyordu. “Beni korkutuyorsun, bırak kolumu,” dedim onu ikna etmek istercesine. “Asrın yanlış anlayacak, lütfen bırak.”

“Seni korkutmak istemiyorum,” dedi. “Üzgünüm güzelim, sadece konuşmak istemişim.”

Onu elinden kurtulmak istercesine itelemeye çalıştığımda bir diğer eli yanağıma dokundu. Eli fazlalıktı, kaldıramadım. Kafamı geriye çekerek dokunuşundan kurtulmak istediğimde eli çenemi sertçe kavradı. “Sakin ol,” dedi, kelimeleri dudaklarımda yalpalıyordu. “Bir şey yapmıyorum.”

Kafamı deli gibi iki yana sallasam da çenemdeki ve kolumdaki baskısı gevşemiyor, benim itirazımla sıklaşıyordu. “Çok güzelsin,” dedi midemi bulandırarak. “Seni daha önce nasıl fark edeme...”

Arkamda kopan gürültülü adım seslerini duyduğumda nefesim korkuyla tıkanmış ve kalbim bilinmezlikle kasılmıştı. Bora'nın büyümüş gözleri yüzümden sıyrılarak, arkama düş-

tüğünde titreyen dudaklarım amansız yalvarışlar tüketiyordu. Donmuş gibi ya da anlık bir şokla sarsılmış gibiydim. Bora'nın elinden bir kez daha kurtulmak istediğimde üzerimize düşen heybetli gövdeyi esaslı bir ses takip etti. "Sikeyim," diye hırladı, belime uzanan tanıdık eller beni Bora'nın elinden ayırıp geriye doğru püskürtürken. "Seni daha kaç milyon kez uyaracağım ondan uzak durman konusunda?"

Bedenim sersemlediğinde, gözlerimde büyüyen panik onların silüetine tutunmuştu. Asrın, iri ellerini Bora'nın boğazına sarıp onu karşı duvara doğru iteledi. Bora dehşetle ona bakarken sendeleyerek duvara doğru tutundu. "Seni uyardım," diye bağırdı Asrın, Bora'nın üzerinde inanılması zor bir kuvvet uygularken. "Seni defalarca uyardım, ondan uzak durmanı istedim. Bunca yılın hatırını yoksaydın madem, sana karşı tüm tavizlerimden vazgeçiyorum."

Gözlerim birkaç adım yanımda ağlayan Buğlem'e kaydığında dudaklarım şokla aralandı. Çocuk ağlıyordu. Nasıl ve ara yaptığımı bilmeden, çocuğun yanında duraksayıp onu kucakladım ve o kim olduğumu bile umursamadan bana sarıldı. Küçük elleriyle bana tutunurken başını boynuma yaslayarak bir süre ağlamaya devam etti.

Arkamdaki gürültü tüm heybetiyle devam ediyor, sesli küfürler çocuğun hırçın ağlayışını dahi bastırıyordu. Titrek ellerim çocuğa sıkıca dolanırken, köseyi dönen aile bireylerini gördüm ve sertçe yutkundum. Her şey sarpa sarmış, gün mahvolmuştu. Aslan Bey'in dehşetle donakalıp daha sonrasında olaya müdahale etmesini ve annesinin kızı kucağımdan almasını buğulu gözlerle izledim. Kulaklarım uğulduyordu.

"Aptal herifler," diye bağırdı Aslan Bey. "Bu ne gürültü? Çıldırдыңız mı?"

Bora nihayetinde Asrın'ı üzerinden püskürtüp duvara tutunduğunda, art arda yükselttiği öksürüklerini işittim, yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Aslan Bey, onu kendine getirmek isterken üzerimde hissettiğim tanıdık gözler, tüm telaşıma yeni bir boyut kazandırdı.

"Asrın," diye gürlledi Kamelya Hanım. "Bu yaptığın da neyin

nesi? O senin kuzenin, birbirinizi dövecek kadar delirdiniz mi?”

Bitmeyen, bitmeyecek bir öfke büyütüyordu kadın. Yeşil gözlerinden çağlayan zehri, karanlığı yararak ruhumun kabuklarına sıçrattığında titreyen dudaklarımda yeni bir hüznün burukluğu vardı. “Boş versene yenge,” dedi Bora, dinmek bilmeyen öksürükleri arasında. “Oğlun hiç paylaşımcı olamıyor, alt tarafı Esila’yla sohbet ediyorduk.”

“Sikeyim paylaşımını,” diye hırladı Asrın, yeniden onun üzerine atılacak gibi olurken. “Alma adını ağzına.”

Kamelya Hanım’ın küçümseyici bakışları bana döndü; alışkını olduğum, aşağılayıcı bir bakıştı. “İnanamıyorum size,” dedi afallamış bir sesle. “Alt tarafı bir mahalle dilberi için mi bu saçmalık?”

Söyleyeceklerini umursamayacak kadar bitmiş durumdayken, titrek parmaklarımı karnıma yaslayarak derin nefesler almaya çalıştım. Asrın’ın hareketlendiğini fark ettiğimde, ona doğru bir adım atmak istedim ama iri eli beni çoktan yakalamış ve hırsıyla kendine doğru çekmişti. Dilime uğrayacak açıklamaları boğazıma dolayıp onu takip ettiğimde hızla ileriye doğru yürümeye başladı. Kolumdaki baskısı acıtmıyordu ama sıkı bir tutuştu bu. Aslan Bey ve Kamelya Hanım’ın Asrın’ın adını seslenişleri ve onu durdurmak için döktükleri dilleri umursamadan yürümeye devam etti. Dudaklarımı birbirine bastırırken, üzerime düşen heybeti nefesimi kesiyordu.

Uzun ve geniş bahçeyi aşip hızla açılan siyah demir kapıdan çıktığımızda araba gözlerimin önüne serilmişti. Asrın hızlı hızlı solurken, ona özgü olarak kıpırdayan dudakları gözlerime düşüyordu. Bir anda elini kolumdan çektiğinde sendeleyerek ona baktım, bana bakmıyordu. Bir eli havalandı ve parmaklarını avucuna saklayıp iri bir yumruk yaptı. O yumruk hızla arabanın kaportasına indiğinde çıkan tok ses geceyi nereden geldiği belli olmaz bir kurşun gibi dağıttı. “Lanet olsun,” diye mırıldandı, sesinde ilk defa öfkeden başka bir şeye rast gelmişim; çaresizlik.

Her şeyin üzerinde bir gerçek vardı. Bora, Asrın’ın kuzeniydi ve onu önemsiyordu.

“Ben,” diye mırıldandım, bu gerçeklerin altında ezilirken.

“Böyle olsun istememiştim. Ama gerçekten onunla konuşan ben değilim.”

Sertçe yutkundu. Gözleri yumruk halini alan eline kayarken, o da en az benim kadar ne yapacağını bilmiyor gibiydi. Onun böyle bir anını daha önce tatmamıştım, tatmak da istemiyordum. “Biliyorum,” dedi kaşları hızla çatılırken. “Yine de bunu istemiyorum. Sana dokunuyordu. Nefesi yüzüne vuruyordu, ben... ben bunu sevmiyorum tamam mı? Sahi, seni neden tek gönderdim ki!”

“Onu dövmek istemiyorsun.”

“Arabaya geç.”

“Bana bunları hissetmesini sağlayacak herhangi bir yakın...”

“Sus,” dedi, sanki bunun kelimesine dahi tahammülü yok gibiydi. “Arabaya geç, sana zarar vermek istemiyorum.”

“Bana verdiğin zararlardan kaçınmıyorum,” dedim aciz bir kabullenmeyle. “Bana isteyerek zarar vermeyeceğini biliyorum, versen de bunu ne kadar umursadığımı sanıyorsun?”

Hiddetle bana döndüğünde, gözleri en az benim kadar boş bakıyordu. “Öyle mi?” diye mırıldandı bana doğru tehlikeli bir adım atarken. “Böyle şuursuzca konuştuğunda, sana neler yapmak istediğimi bir bilsen...”

Dudaklarımı dişlerken, boşta savrulan ellerimi pantolonumun sert kumaşına sürttüm. Ona yaklaşmak elimde benzinde ateşe yürümek gibiydi. Yanmak, kaçınılmazdı. “Konuyu değiştiriyorsun,” dedim, gözlerim fütursuzca dudaklarına kayarken. “Gelmesine üstüme.”

Geri giderek arabanın arka kapısına sırtımı yasladığında, nefesim gelecek anın heyecanıyla hızlanmıştı ve aç bakışlarım dudaklardan ayrılmıyordu. Adımları önümde duraksadığında, bedenini bedenime sertçe bastırdı ve sırtımın kapıyla kendi arasında ezilmesine izin verirken üzerime doğru eğildi.

Gözleri lekeliydi.

Kemerinin demir baskısı kazağımı sıyrıp buz kesen etime dokunduğunda boğazımı yaran inilti beni korkutmuş ve onun dudaklarında sinsi bir gülüşe sebebiyet vermişti. Gözlerim usulca kısıldı ve kirpiklerim iç içe girerken, bir eli kemerin sıyrıldığı

kazağın içinden tenime dokundu. Dudaklarını eş zamanlı olarak dişlerken, gözlerinden geçen o ifadeyle kendini bana biraz daha bastırıldı. “Ürkek,” diye fısıldadı, eli yüzeysel olarak yukarı tırmanırken. “Bana karşı koyamamak seni korkutuyor değil mi?”

Sertçe yutkundum. Tek bir bakışıyla ruhumdan kopardığı şeylerin haddi hesabı yoktu. Beni görüyor, inceliyor ve hakkımdaki hükmünü dile getiriyordu. Kapıya tutunan ellerimi kaldırdım ve çekingenliği yenen o müthiş çekimin esareti altında ensesine çıkarttım. “Daha sakın misin?” diye sordum sorusunu atarken. “Bedenin kaskatı.”

“Kesinlikle sakın değilim,” dedi, burnunu burnuma sürterek. “Beni sakinleştiresene.”

Onu sakinleştirmek? Ne yaparsam onu sakinleştirdim? Bilmiyordum. Gözbebeklerindeki satırları okuyabileceğim kadar yakınımdaydı ama satırları farklı dillerde yazılmıştı sanki. Beceriksiz bir kızdan bunu istiyordu. Ben de bildiğim en iyi şeyi yaparak onu sakinleştirdim.

Sarıldım.

O an benzin ateşe sıçradı.

Kafamı omzuna vurduğumda hiçbir şey söylemedi. Nefeslerimiz birbirimizin nefesi altında denerken, Asrın saçlarına birkaç öpücük bırakmıştı. Bana sunduğu şefkate öylesine muhtaç ve açtım ki, söz konusu o olduğunda yapamayacağım hiçbir şey yok gibiydi.

★

Gözkapaklarımdaki karanlık, gözlerimi çekiştirirken sımsıcak kesilen bedenim tanıdık bedene sıkıca sarılmıştı. Yüzümde gezinen tanıdık, yakıcı bir bakış hissediyordum ama bu belki de uykumun getirdiği yanılmaydı.

Yatağındaydık.

Sahi, burası artık beraber kaldığımız bir yataktı, değil mi?

Gözlerimi usulca araladım, susuz kalmış dudaklarım birbirine yapışmış ve boğazım kurumuştur. Karanlık odanın ardında, gözlerim hemen burnumun dibindeki yüzle karşı karşıya geldiğinde dudaklarım bir an kıvrılacak sandım. Kısa şortumun açık-

ta bıraktığı bacaklarım, onun bacakları tarafından kısırılmış ve yüzüm boynuna gömülmüştü. Boynundaki göçük, cehennem kendinden utandıracak kadar sıcaktı.

Bir kez daha bunu denediğimde tuhaf bir homurtu çıkardı ve askılı badimin açıkta bıraktığı belimdeki elini biraz daha sıkılaştırdı. Şu an onun yanında delicesine uyuyabilirdim ama susamıştım. Bir elim arkama doğru uzanarak, onun iri elini uzaklaştırmak istediğimde kirpikleri yavaşça kalktı. “Diyorum, belki kendi rahat durur, uyur ama yok. İlla kıpraşacaksın değil mi?” diye homurdandı, bacakları çıplak bacaklarımı kafeslerken.

“Su içeceğim,” dedim hafifçe öksürürken. “Boğazım kurudu.”

Asrın memnuniyetsizce elini belimden ayırdı ve kısırdığı bacaklarımı çözdü. Bedenimi ondan ayırırken ifadesiz yüzünü bir süre izledim. O kadar güzeldi ki, onu hak etmediğime olan inancımı zirveye taşıyordu. Bedenimi doğrulttum ve üzerimden çekilen ellerin boşluğuyla sarsılan ruhum sendelerken ayaklarımı çıplak zemine bastım. Hafif bir ürpermeyle zeminde dikildim ve yatağın etrafını dolandım. Kapıya ulaşmak istediğimde Asrın’ın aniden kalçama attığı şaplakla yerimde sıçradım. “Ayı,” diye homurdandım duymamasını umarak. “Ne vuruyorsun kalçama?”

Omzumun üzerinden arkama baktığımda, yatağın üzerinde dağınıkça uyuduğunu fark ettim. “Kalçan mıydı o ya?” dedi dalgayla, yüzü yastığa gömülü olduğu için sesi boğuk çıkmıştı. “Git zikkımlan da gel.”

Ona kötü kötü bakıp odadan ayrıldığımda, geçtiğim yerlerin ışığını yakıyordum. O günden sonra, Asrın yanımda olmadığı sürece karanlık beni ürkütüyordu. Koridor boyu yürüyüp mutfığa girdiğimde, birkaç saniye ışığı açmakla uğraşıp tezgâha doğru ilerledim. Hafif bir ürperti çıplak bacaklarımı ve kollarımı huylandırırken, parmak uçlarımda yükselerek dolaptan bir tane bardak indirdim.

İçtiğim suyun boş bardağını tezgâha bırakarak çıkışa yöneldim ve ışığı kapatarak koridora çıktım. Odaya gitmek isterken, salondan yükselen melodik sesle bir an duraksadım. Asrın’ın telefonu çalıyordu. Tereddütle salona ilerledim ve içeriye girdi-

ğimde bir süre duvardaki düğmeyi aramakla uğraştım.

Kalbimin atışı nedendir bilinmez hızlandığında dudaklarımı tereddütle dişledim. Sürekli yapmamam gereken şeyler yapıyor ve sonra bedellerinden şikâyetçi oluyordum. Omzumun üzerinden arkama baktım, telefonu açacak olmak yine yapmamam gereken bir şey miydi? Orta sehpanın üzerindeki telefonu fark ettiğimde eğildim ve tereddütle telefonu kavradım.

Ekrandaki kayıtlı numaranın yurtdışına ait bir numara olduğunu fark ettiğimde bir an duraksadım. Mantığımın sesi o telefonu Asrın'a vermem gerektiğini fısıldarken, titrek parmağımı telefon yüzeyini kaydırması. Kendisi birkaç ay sonra yurtdışına gidecekken, oradan gelen arama kalbimi hızlandırmıştı. Hissettiklerim beni savunmasız bırakıyordu. Telefonu kulağıma yasladım. Konuşmadım.

“Asrın Bey,” dedi, mesafeli kadın sesi. Sesinde tuhaf bir aksan vardı ve bu aksanın ardına sığınan şeffaf bir telaş. “Anneniz hiç iyi değil.” Duraksadı. “Yeni bir krizin eşiğinden döndü ve her ne kadar sizi hatırlayamasa da size ihtiyaç duyuyor.”

Annesinin kırık çocuğu, diye düşündüm üzüntüyle. Çok acı çekiyor olmalısın.

Acıydı. Bizim mayamız, dibimiz acıydı. Saf acı.

Bölüm 4

-Ruhun Sancısı-

Acıya kıvrılmaya meyilli ruhum, yüzüstü yalpaladığında nefesim dahi idam taburesine çıkmıştı. Yalnızlığa itildiğim ve aile yoksunluğu çektiğim her an, daha büyük acıların varlığını tatmak istememiştim. Çünkü sınıra dayandığında, ruhsuz bir ruhu taşıyacak bedenden ibaret olacaktım. Öyleyse, şimdi ve şu an neden onun çekmiş olduğu azapların acısı, kendi göğsüme kurduğum acılardan daha sancılıydı?

O beni güçsüz görmüştü, acı çekerken de öyle.

Ama ben onun gücü karşısında dizlerimin titrediği anları bilirken, onun masum bir çocukken yaşamış olduklarıyla nasıl yüzleşecektim?

Titrek parmaklarımın kavradığı telefonu sehpanın yüzeyine geri bırakırken dudaklarımda duyduklarımın getirdiği sarsıntı vardı. Çıplak bacaklarım ürperirken ileriye doğru sağlıksız bir adım attım. Salonu yürüyüp koridora yöneldiğimde, Asrın'ın ters homurtularını işitiyordum, bu daha da acıtıyordu. Duyduklarım, tahmin ettiklerim ve beklediklerimden fazlaydı.

Annesi yurtdışındaydı ve Asrın'ı hatırlamıyordu.

Nefesim, içime dökülen kelimelerle kesildiğinde bir adım daha atarak yatak odasının kapısında duraksadım. Kafamı hafif bir açıyla yana yatırarak gözlerimi onun yataktaki bedenine çevirdim. Her daim güzel olan yüzü yastığa gömülü şekilde

yatmaya devam ederken uzun parmakları halen çıplak zeminde sürtünüyordu. Kafamı kapının pervazına yasladım ve dudaklarımı dişlerken bir müddet onu izledim. Yaşadığı, yaşamış olabilecekleri neden bu kadar etkiliyordu beni? Allahım, bana ne oluyordu?

Yatağa tekrar yattığımda ayaklarımı kendime çekerek cenin pozisyonu aldım. Yüzümü ona döndüğümde bedenim ona kaykılmış ve yüzüm böylelikle çıplak göğsüne sürtmüştü. İlahi, karamel kokusu bir an da beni avlarken, kollarımı onun beline sarıp yüzümü boynuna sakladım. “Sarışın,” dedi, iri ve sıcak elleri anında belimi kavrarken. “İki dakikada buz kesmişsin.”

Titreyen dudaklarımı zaptetmek için üstün bir çaba gösterirken, bacakları yine bacaklarımı kafeslemişti. “Asrın,” diye fısıldadım yüzümü acıyla buruşturarak. “Ben bir şey yaptım. Belki de kızacağın bir şey.”

Asrın’ın ellerimin altındaki bedeni bir anda kaskatı kesildi ve gözlerini açtığını hissettim. Yüzünü geriye çektiğini ve beni görmek istediğini anladığımda, belimdeki ellerini sıkılaştırarak yüzümü göğsüne daha sert bastırdım. “Ne saçmalıyorsun?”

“Lütfen kızma,” diye mırıldandım güçsüz bir sesle. “Telefonun çalıyordu, ben de açtım. Yemin ederim açmak istememiştim ama numaranın yabancı olduğunu fark ettiğimde açtım. Bir kadın arıyordu, annenin...”

Asrın belimdeki ellerini aniden çekip beni geriye ittiğinde ne ara yataktan çıkıp ne ara odayı terk ettiğini anlayamadım. Sendeleleyen bedenimle yatağın içinde onun gidişini izlerken boğazıma dizilen yumrular nedensiz bir hıçkırığı takip etti. Gözkapaklarımın ardındaki gözyaşlarıyla bir okyanus oluşturur, kendimi o okyanusun içine atabilirdim. Ağlama isteğim beni boğacak kadar fazlaydı. İçeriden gelen telefon konuşmasını işitiyor ama anlayamıyordum. O kadınla konuşuyor olmalıydı.

İlk defa onun ne hissettiğini bilmeyi böylesine çok istiyordum.

Uzun, belki çok uzun zaman sonra, yatağın üzerinde iki büküm olurken gürültülü adımlarımı işittim ancak ona bakmaktan korkuyordum. Çıplak adımları yatağın önünde durak-

sadığında, burnuma gelen sigara kokusunu hissettim. Arkam ona dönüktü ve gözlerim yere kadar inen uzun camdaydı. Bir an sonra heybetli gövdesini yatakta hissettim ve bedenim ona doğru kaykıldığında uzun bacakları bacaklarımı tekrar sarmaladı. Bana sarılmış olmasının yarattığı etkiyle beraber gevşeyerek beni demirden kafesinin içine çekmesine izin verdim. Onun kafesi, bir hapisane gibi değil de ev gibiydi. "Sana ne söyledi?" dedi, sesi pürüzsüzdü ve ağır nefesini ensemde hissediyordum. "Duymaman gereken ne duydun?"

"Birçok şey," dedim kendimi suçlu hissederek. "Affedersin, yapmamam gerekiyordu. Annenin kriz geçirdiğini ve seni hatırlamadığını söyledi, bunu duydum."

Sustu. Kızmasını bekliyordum, belki de kızacaktı. Ama bana kızmasını beklediğim anlar boyunca bana daha sıkı sarıldı, duydukları hoşuna gitmemişti. Bu kadar ruhsuz ya da umarsız olduğu için ona kızamıyordum, annesi tarafından hatırlanmayan bir adamdan ne bekleyebilirdim ki?

"Ne dramatik," dedi, kendisiyle dalga mı geçiyordu? "Öyle değil mi Sarışın?"

"Alkol aldın mı?" diye sordum emin olamayarak. "Sarhoş musun?"

"Ayıgım," dedi umarsız bir sesle. "Birazcık içtim, içmezsem..." Duraksadı. "Delirecek gibi hissediyorum kendimi."

Onun içindeki savaş belki de benim hissettiğim bir çok katıydı, sağlam düşünmediğini biliyordum. Anormaldi ve ben de çok normal değildim. "Ben de çok hissettim," dedim, sanki bana sarıldıkça yaramın dikişlerini aldırarak rahatlıyordum. "Ama sonra geçti, hep geçer."

"Çok bilmiş seni," dedi, sesi kısıktı. "Geçmeyecek, hiç geçmeyecek."

Biliyordum, geçmeyecekti. Anılardaki, hafızamızdaki varlığını yitirsek de ruhumuz hep yalpalayacak ve tökezlerken hatırlayacaktı; acı yitirilmiyordu.

★

Nihayetinde ders bittiğinde aceleyle kantine inip etrafa kısa bir bakış attım. Her an olduğu gibi etraf fazla kalabalık ve gürültüliydi. Kantin kapısını örtüp ardından gelen insan sürüsünü boş vererek kantin sırasına ilerledim. Üzerimdeki kot pantolon, fermuarlı kapüşonum ve omuzlarıma dökülen saçlarımla bu kadar şık giyinenlerin arasında sırtırken ellerimi cebime soktum. En son ne zaman yemek yediğimi unutmuştum ve midem ağrıyordu, kendime gelmeliydim. Önümdeki herkes itişip kakışırken, açılan boşluğa doğru ilerlemek istedim ama ensemdeki tanıdık nefes bütün bedenimi titrettiğinde öylece kalakaldım.

Omuzlarım çökerken, tanıdık bedeninin heybeti altında kalmıştım ve vücudunu sırtımda hissediyordum. Elimi kolumu nereye koyacağımı bilmeden, önümdeki boşluğa bakarken tanıdık eli bel boşluğumda hissettim. “Hiç ders dinlemiyorsun,” dedi esrarengiz bir sesle. “Sanırım seni kötü yola sürüklüyorum.”

Ah, şu mesele. Ders boyunca onu izlediğimi fark etmediğini sanıyordum ama kesinlikle fark etmişti. “Dersi tabii ki dinliyorum,” dedim duru bir sesle.

Tuhaf bir homurtu çıkardı, güler gibiydi. Ruhsuzca. “Nasıl da benden ayırmıyorsun gözlerini,” dedi, beni utandırmayı seçmişti. “Neler geçiyordu aklından, söylesene?”

“Ha?”

“Al hadi yemeğini,” diyerek beni itelediğinde, önümüzdeki insanları yoksaydı. Kantin tezgâhına doğru ilerlediğimde hemen arkamdaydı ve özellikle bedenini üzerimden ayırmıyordu. “İki tost ver,” dedi, eliyle kırklı yaşlardaki adama basit bir hareket yaparken.

Adam hızla kafasını sallayıp onayladığında, etrafa kısa bir bakış attım. “Bugün çıkışta Almila'ya uğrayacağım,” dedim tereddütle, bu da saçmaydı. Tabii ki istediğim yere gidebilirdim ama bana aşıladığı sahiplenışı öylesine hissediyordum ki, tereddüde düşmem kaçınılmaz oluyordu. “Ve eve.”

“O adam seni dağıtıyor,” dedi kaşlarını çatarak. “Onu görmeni istemiyorum, hem neden gidiyorsun? Zaten Almila'yı her gün görüyorsun.”

“O adam benim babam, bundan kaçamam.”

Asrın memnuniyetsiz bir homurtu çıkarıp kantin görevlisinin uzattığı tostları kavradı. Bel boşluğumdaki eli belimden sıyrılıp elime tırmandığında avucumu açtı ve tostları elime bıraktı. “İkisi de yenecek,” dedi emrivaki bir tonlamayla. “Aksi halde...” Duraksadı. “Aksi hali yok, ye işte.”

Gözlerimi kısıp ona kötü kötü baktım. Yüzünde her zaman olduğu gibi düz bir ifade vardı ve gözleri boş bakıyordu. Yine de ona ters ters baktığımı fark ettiğinde, gözlerindeki ifade biraz kırıldı ama bu kısa vadeli olmuştu. “Kuru kuru yiyemem,” dedim gönüllü bir kabullenmeyle. “Bana çay ısmarlasana.”

“Beleşçi çıktın başıma.”

Omzumun silkerek çayı aldığı süre boyunca onun yüzünü izledim. Yüzünde herhangi bir ifade belirmese de onu izlediğimin her an farkındaydı.

“Al şunu,” diye homurdandı. Kaşlarını memnuniyetsizce çattı ve parmaklarının arasındaki karton bardağı bana verdi. “Seni bulacağım. Ayrılma buralardan.”

“Bilmem,” diye fısıldadım esrarlı bir şekilde. “Gidebilirim bir yerlere.”

“Bekle gidersin,” diye homurdandı sertçe. “Ciddiyim Sarışın, ayrılma.”

Asrın tehditkâr bakışlarını yollayıp kantinden ayrılırken onu kesen kızlara kaşlarımı çattım. Onu görmelerine dahi tahammülüm yokken, bu kadar dikkatli bakmaları bende hiç bilmediğim yanlarımı ortaya çıkarıyordu, vahşileşiyordum. Boş bir masaya tüneyerek tostumu yedim ve çayımı içtim.

Gün sonuna kadar vaktimi sınıfta geçirmiş, dün öğrendiğim gerçeklerin, kelimelerin üzerinde durmuştum. Anne kelimesi birçok kelimedenden üstün ve birçok kılıftan daha kutsaldı. Ama bu benim için geçerli değildi, neticede annesi tarafından terk edilen bir kızdım. Peki ya Asrın'ın annesi, oğlunu unutacak kadar ne yaşamış ve nasıl bir kriz geçirmişti?

Ve en mühimi, Asrın yurtdışına, annesinin yanına gidecekti.

Annesi için gitmek istediği sürece ona gitme diyemezdim, delicesine gitmemesini istesem de.

Son ders ziline çalmasıyla beraber, sıramdaki birkaç kalemi

ve defteri çantamın içine yerleştirdim. Sınıfı terk etmem uzun sürmemiştir. Siyah şişme montumu üzerime geçirirken Asrın'ın bunu sabah zorla giydirdiğini hatırladım, hava sahiden soğuktu.

Kalabalığın arasından sıyrılıp merdivenlerden indiğimde, elimi korkuluklara yaslayarak duraksadım. Almıla sakın adımlarla yanıma yaklaştığında gözlerim etrafı kolaçan ediyordu. "Asrın'ı gördün mü?"

"Hayır," dedi, önündeki mavi saçlı kıza tuhaf bakışlar atarken. "Bu çocuğu bu kadar önemsemem beni korkutuyor. Değişiyor musun ne?"

"Bunu söyleyen bilmem kaçınıcı kişisin," diye mırıldandım, okulun büyük demir kapısından çıkarken. "Değişiyorum, bu ona özel."

"Ama hiçbir şeysiniz."

Dudaklarımı dişledim. "Ama benim için birçok şey."

"Onun yanında güvende misin?"

"Aslında hiç hissetmediğim bir şey olduğu için çok saçma geliyor. Yani, birine güvenmek. Hem de tanımadığın halde..." Bakışlarımı bahçeye çevirdim. "Ben babamdan ihanete uğradım. Bir adama güvенеbileceğimi düşünmezdim."

Gözlerim bana doğru gelen Asrın'ı fark etti, onu hep fark ederdim. Hızlı adımları duraksadığında, Almıla ilerideki bankalara geçerek oturdu. Bana doğru gelen adımları önümde duraksadığında, yeni bir sigara yakıtığını fark ettim. "Sigara içiyorsun," diye mırıldandım, uzun ve ince parmaklarında eğrelti duran sigaraya bakarken.

Asrın üstten bakışlarını yüzüme sabitlemekten vazgeçmedi. "Bu bir ilk değil," dedi düz bir sesle. "Rahatsız mı oluyorsun?"

"Hayır," dedim, başkası olduğunda kesinlikle rahatsızdım. "Bugün fazla içtin."

"Ne güzel," dedi mekanik bir sesle. "Pencere güzeli kesildin başıma."

Onu ders boyunca izlediğimin farkındaydı, ben de farkında olduğunun farkındaydım. Sigarayı diğer eline teslim etti ve boşa düşen iri eli, dağılan kâküllerime uzandı. "Kâküllü," diye mırıldandı dudaklarını dişleyerek. "Acilen öpüşmemiz lazım."

Bakışlarım bilinçsizce onun dudaklarına kaydığında, kasvetli soluklarımı temizleyen nefesini dudaklarımda hissettim. “Yanlış yer,” diye fısıldadım etrafa kısa bir bakış atarken. “Yanlış zaman.”

“Naz mı yapıyorsun?”

“Hiç de değil.”

Asrın’ın kâküllerimdeki eli dirseğime inip beni kendine çektiğinde, göğüslerimiz hiddetle birbirine çarptı. Beni kendisiyle beraber okulun içine çekti ve ona karşı koymadım. Nefeslerim hızlanırken, Asrın temizlik odasının önünde duraksadı ve botunun ucuyla kapıya ağır bir tekme geçirerek beni açılan kapıdan içeriye doğru ittirdi. Kendisi de benim ardımdan içeriye girdi ve kapıyı gürültüyle kapattığında, karanlıkta onu seçemez oldum.

“Seni göremiyorum.”

Asrın’ın sıcak nefesi enseme eziyordu, titrememek için bedenimi kastım. “Görmeni gerektirecek bir şey yapmayacağız,” dedi karanlık bir sesle, kalbim kasıldı. “Belki biraz öpüşürüz.”

Kızardım. Eli bel boşluğumdan göbeğime doğru uzandı ve beni kendine bastırıp çenesini saçlarıma yasladı. “Elinle öpüş,” diye mırıldandım, göbeğimi içe çekip dokunuşunu yoksayarken.

“Boş konuşma,” diye mırıldandı, çenesini başıma sürtüyordu. “Sana acilen öpüşmemiz gerektiğini söylemiştim.”

Nefesi saç diplerimi çekiştirirken, bir eli kalçama indi ve hâlâ tuttuğunu fark ettiğim sigarayı yere fırlatırken, beni havaya doğru kaldırdı. Bu çok ani olmuştu, hatta hafifçe kıkırdamıştım. Diğer eli de belime sarılıp beni kendine döndürdüğünde, ayaklarım zeminden ayrılmış ve bacaklarım ona tutunmuştu. Kafamı geriye çektim ve o da kafasını eğerek bana baktığında, kalçamdaki elinin baskısını sıkılaştırdı.

Sertçe yutkundü ve yüzünü yüzüme yaklaştırırken, dudakları bir nefes için aralandı. Kalbimi kasan anın gerekliliği ve heyecanı kozamanı kapısını çatlattı, izinsiz bir saldırıda bulundu. Gözleri kısıldı, biraz daha kısıldı ve hangimizin daha önce yaptığını bilmediğim bir saldırıyla öpüşmeye başladık. Aniden tutuşan bir benzin istasyonu gibiydik; alevi bizi yakacak, koru ruhumuzu. Birbirimizi sanki daha dün öpmemiş gibi aç bir istekle öperken hızlı, telaşlı ve arzuluydük.

Bir elim yüzüne uzandı ve içgüdüsel olarak yanağını okşadı, o benim kadar sakin değildi. Beni öpüyordu ama sanki ruhumu sakat bırakıyordu. Beni felç ediyordu. Alt dudağıma tadımı bırakarak nefes nefese geri çekilirken, dudaklarım berelenmiş ve kalbim telaşla devinmişti. Bir an bacaklarım sarsıldığında, Asrın tuhaf bir homurtu çıkarttı. "Dizlerini titrettim değil mi?"

Gözlerimi devirdim ve kazağıyla sarmalanan göğsüne nefes nefese baktım. Kalbim bu anları defalarca zikrediyor, tekrarlıyor ve gizliyordu. "Egon yaşından büyük," diye mırıldandım onu koklarken. Fark etmemesini umuyordum. "Dizlerim titremiyor."

"Ah, tabii," dedi bana inanmayarak. İnanmasındı zaten çünkü dizlerimi titretmişti. Dudaklarını bir kez daha araladı ama temizlik odasının kapısı gürültüyle açıldığında elimi ensesinden ayırdım ama ayırmak istememiştim. "Hangi puşt?" diye sordu ters bir dille.

Uygunsuz bir anda yakalanmadığımız için şükrederken kafamı yana yatırarak gelene baktım. Almila açtığı kapının ardından pis sırtırken, "Almila gelmiş," diye mırıldandım pürüzlü bir sesle.

Dudaklarını yaladı ve yüzündeki memnuniyet ifadesi karnımda çılgın bir kasılmaya gebe kalırken elini üzerimden çekti. Bakışları yüzümdeki varlığını korurken aralık kapıdan süzülen ışık yüzünü silik bir şekilde aydınlatmıştı. "Eve gitme," dedi, sesi yaşadığımız ana inat pürüzsüzdü. "Almila'ya gitmek istiyor-san git, seni birkaç saate alacağım. Sakın tek gelme."

"Oldu," diye homurdandım, hızlı kalp ritmime sinir olurken. "Gidiyorum ben."

"Dilini keserim senin," diyerek odunlaştığında gözlerimi devirip yanından geçtim, üzerimden çekilen ellerini pantolonunun cebine yerleştirirken Almila'nın yanına ulaştım. Omzumun üzerinden ona dönüp dil çıkardığımda, kaşlarını çatmasına bile fırsat vermeden aralık kapıdan koşarcasına çıktım. "Çok pis baktı," dedi Almila kıkırdayarak yanımdan gelirken.

"Söyle bakalım," diye mırıldandım, omzumun üzerinden arkama tereddütlü bir bakış atarken. Asrın odadan çıkmış, sırtını duvara yaslamıştı ve bakışları bende idi, hayır kalçamdaydı.

Çatık kaşları ve kısık gözleriyle kalçama bakarken, gözlerim ve dudaklarım eş zamanlı olarak aralandı. “Edepsiz,” diye fısılda-
dığmda keskin bakışları kalçamdan yüzüme tırmandı ve omuz
silkti.

“Ne edepsizliğimi gördün?” diye sordu Almıla kaşlarını ça-
tarak.

“Sana demedim.”

“Sana nasıl davranıyor?” diye sordu bakışlarını bana çevire-
rek. Yüzüne ve gözlerine oturan ifade temkinliydi. “Sen onun
için tüm tabularını yıkarken o sana nasıl davranıyor?”

Cevap basit ve can yakıcıydı. “Canının istediği gibi,” diye
mırıldandım kuru bir sesle. Her şey iyi değildi, hiçbir şey iyi
değildi. “O pek alttan alan, fedakârlıklar yapan birisi değil.”

“Zor biri?” diye sordu sıkıntılı bir sesle. “Seni kimsenin üz-
mesini istemiyorum, belki duymak istemiyorsun ama hiç unut-
madığını da biliyorum. Az şey yaşamadın, senin yaşadıklarını
başkası yaşamış olsaydı şimdi tımarhanenin odalarını tekmeli-
yor olurdu.”

Almıla'nın konuşmasını içeren dakikalardan sonra mahalle-
ye geldiğimizde, içime oturan sıkıntı yine ruhu çürük bir ada-
mın portresini taşıyordu. Babama minnet borcum var mıydı,
bilmiyordum. Fakat girip onu görmek istemediğime emindim.
Apartmanının tozlu merdivenlerini tırmandık, eski bir apart-
mandı. Ben montumun fermuarını indirirken nefes nefese dur-
duğumuz kapıyı tıklattı, Esmâ Teyze'nin izlediği ve doyamadığı
evlilik programının sesini işitiyordum. “Kadın bıkmadı,” diye
mırıldandı nefes nefese.

Esmâ Teyze kapıyı açıp bizi içeriye aldı. Bol sarımalı ve bol
öpmeli bir merasimden sonra salona geçtik. Temiz, ferah ve şık
döşemeli bir evdi. Camdan içeriye yükselen güneşin fazlalığı
gözlerime düşüyordu. LCD televizyon, gri renkli televizyon
sehpa ve açık renklerdeki halı oldukça şirindi. Uçuk pembe
renkli koltuklara oturduk. “Keşke gelmeseydik,” dedi Almıla,
bakışları orta boy yuvarlak masaya düşerken. “Sarma sarıyor.”

“Valla mı?” Heyecanla yerimden ayaklanıp masaya yakla-
tığmda, Esmâ Teyze'nin sesini mutfaktan işittim. Gözlerim

masanın üzerindeki sarma dolu tencereye kaydığında, parmaklarım çoktan havalanmış ve sarmayı kavramıştı. “Çiğ bunlar.”

“Akıllı kız,” dedi salondan çıkarken. “Ellerini yıka, annem bize de sardırır.”

Sarmaya aç bakışlar attığımın farkındaydım ama bu elimde değildi, sarmayı sahiden seviyordum. Belki de bu hiçbir zaman evimde pişmeyen ve pişmeyecek bir yemek olduğu içindi. Dudaklarım ruhsuz bir tebessümle kıvrıldı ve salondan ayrılıp banyoya yöneldim. Elimi yıkayıp işlerimi hallettikten sonra tekrar salona ilerledim, oturmuş sarıyorlardı. “Ben nasıl yapacağım?” diye sordum sandalyeye koyulurken. “Daha önce hiç sarmadım.”

Esmâ Teyze’nin yüzü sıcak bir tebessümle aydınlandı. “Ne var sanki bunda,” dedi, yaprağı dolgun parmaklarıyla sararken. “Aha da böyle.”

Gözlerim dikkat kesilirken, tuhaf bir heyecan hissediyordum. Hiçbir zaman bu tarz şeylerle ilgilenen biri olmamıştım, öğreten bir annem olmamıştı. Almıla uzun ve ince sarmaları sıra sıra dizerken, Esmâ Teyze’nin gösterdiği ve sardığı gibi sarmaya özen gösterdim. İlk birkaç tanesi yırtılmış, taşmış ve dağılmış da olsa daha sonrasında yenilecek bir şeyler ortaya çıkarmıştım. “Esmâ Teyze,” diye mırıldandım, kendimi mahcup hissediyordum. “Şey, bunları ben alabilir miyim?”

“Aşk olsun,” dedi tatlı bir tebessümle. “İstenir mi, kap tencereyi götür.”

“Hayır,” dedim sardığım sarmalara göz atarak. “Sadece kendi sardıklarımı alacağım, bir de küçük bir tencerede pişirebilir miyiz?”

“Tabii ki.”

Heyecanla sarmaya devam ederken, aklıma gelen fikirle titrek bir nefes aldım. Asrın sever miydi? Evde yemek yerken görmüştüm onu, sürekli aynı şeyleri yemekten yakınsa da umursamıyor gibiydi. Ona dair bir şeyler yapmak, kendimi hiç hissetmediğim kadar iyi hissettirmiş ve sevindirmişti.

Ona dair, onun için bir şeyler yapmak istiyordum ama o bunu nasıl karşılardı bilmiyordum.

“Bitti bunlar.” Kendimden beklenmeyen bir sevinçle konuş-

tuğumda, mümkün olsa kendim bile kendime şaşkınlıkla bakacaktım. “Peki ne zaman pişer?”

“Yarım saat ya da en fazla bir saat,” dedi Esmâ Teyze sevecen bir sesle. “Geç, otur sen.”

Tuhaf bir şekilde, her şeyi kendi elimle yapmak istiyordum. Yüzümde yine tuhaf bir gülümseme oluşurken, mantığım buna inanamıyordu. Mutfağa ilerleyip sardığım yenilebilir sarmaları küçük tencereye dizdim. Esmâ Teyze’nin yaptıklarını tekrarladıktan sonra, ocağın altını yaktım ve tencereyi ocağa bıraktım. Her şeyiyle ilgilendiğimde, gönül rahatlığıyla kendim yaptım diyebilirdim.

“Babana mı götüreceksin?” diye sordu Esmâ Teyze, gülümsemesi kırıksıklıklarında kaybolmuştu.

Bir an yutkunamadım. Aklıma bile gelmemişti, kötü mü hissetmeliydim kendimi? “Bir arkadaşına götüreceğim,” dedim adını sormamasını umarak.

“Adı ne bakayım?”

“Hımm,” diye gevelerken vereceği tepkiyi merak ediyordum. “Asrın.”

Gözlerini kıstı. Aklında oluşan soruların birer yansıması bakışlarına düştü. “Bak sen,” diye mırıldandı tek kaşını kaldırarak. “Ne tür bir arkadaşlık?”

“Mesafeli bir arkadaşlık,” dedim inandırıcı olmasını dileyerek. “Çok mesafeli.”

“Pek güzel,” dedi şüpheyile bana bakıp. “Mesafe iyidir.”

Mutfaktan çıkarak salona tekrardan yöneldiğimde hava iyice kapanmıştı. Koltukta oturduğum süre boyunca gözüm ve kulağım sürekli telefonda idi. Henüz aramamıştı, sarmalar pişene kadar aramaması iyiydi. Yaklaşık bir saat sonra bizzat kendi ellerimle ocağı kapattığımda, dolmaları çıkarmış ve kapaklı bir saklama kabına koymuştum.

Mutfaktan çıkarak Almıla’nın odasına ilerledim, kapıyı arkamdan kapattım ve pantolonumun cebindeki telefonumu çıkardım. Bir an teredditle ekrana bakarken, Asrın’ın neden aramadığını merak etmiştim. Saat epey geç olmuştu. Onu arayarak telefonu kulağıma yasladım. Bir süre çalıp meşgule alındığımda

kaşlarını çatıldı, müsait değil miydi? Bir kez daha aradığımda, bunun yüzüsüzce bir davranış olduğunu hissediyor ancak bundan vazgeçemiyordum.

Bir süre daha boş boş oturduğumda artık tuhaf bir şüphe ve merak duyar olmuşum. En azından arayıp geç kalacağını söyleyebilirdi, biraz beni önemseseydi ne olurdu sanki? “Ben gidiyorum,” dedim uyuklayan Almıla’ya göz atarak. “Uyumaya devam et, kalkma sakın.”

“Kapı orada,” diye homurdandı yüzünü yastığa gömerken. “Keşke burada kalsan, koyun koyuna uyurduk.”

Onsuz uyuyamıyorum demek istesem de yeni bir itirafı dilendirecek kadar güçlü hissetmiyordum kendimi. Almıla’nın başına bir öpücük kondurup odanın kapısına yöneldim. Esmâ Teyze’nin hâlâ televizyon izlediğini fark ettiğimde, yanına ilerledim ve kısa bir vedalaşma merasimi daha yaşayarak mutfığa gittim. Sarmaları koyduğum kâbi bir poşete yerleştirip mutfığı terk ettim. Portmantodaki montumu üzerime geçirdim ve çantamı da omzuma asarak kapıyı araladım. Botlarımı gevşekçe bağlayarak merdivenlere indim ve bina kapısından dışarıya çıktım.

Kâbi özellikle düz tutup bozulmaması için uğraştım. Karanlık sokak ürkütücüydü ama umursamadım. Sokak boyu yürüyüp evimin sokağına girdiğimde çalan telefonumun sesiyle aniden duraksadım ve önümde duran hızlı fren de buna eşlik etti. Yerimde sıçrarken sendeleyem bacaklarım titremiş, ani bir manevrayla arkamı dönmüştüm. Titrek ellerimdeki kapı sarsılırken, büyümüş gözlerimle Asrın’ın siyah cipine bakakaldım. Siyah film camlardan dolayı onu göremesem de arabaya gelmemi istediğini anlamıştım. İçimde büyüyen endişenin kırılmasıyla rahatlarırken, telaşlı adımlarla arabaya doğru ilerledim.

Tencereyi koyduğum poşeti tek elimle kavrayıp diğer elimle kulpa uzandım ve kapıyı aralayarak kendime çektim. Asrın’ın siyahlara sarmalanmış yapılı bedeni gözlerime ilişirken, içeriye girerek koltuğa yerleştim. “Beni dinlemiyorsun,” dedi kaskatı bir sesle. “Sana ben gelmeden çıkmamanı söylemişim. Şu karanlığı görmüyor musun, kaç tane piç av peşinde, biliyor musun?”

“Sadece birkaç saat demiştin,” dedim düz bir sesle. “Gece oldu, daha ne kadar kalabilirdim? Emin ol bu ilk değil, beni bulduğun zaman da gece yarısıydı.”

“O gece seni bulan orospu çocuğunun teki de olabilirdi. Her ne haltsa, beni beklemen gerektiğini söylemiştim.”

Sertçe yutkundum ve yüksek sesini sindirmeye çalışırken, elimdeki poşeti daha sıkı kavradım. “Beklemedim,” dedim kısık sesle, beni etkisiyle bastırıldığı anlardan nefret ediyordum. “Gel-meyince seni merak ettim.”

Bindiğim andan beri bana tek bir an dönmeyen bakışları, nihayetinde profilime tırmandığında yüzümü ifadesiz tutmak için üstün bir çaba gösterdim. Onun davranışlarına kırıldığımı göstermeye gücüm yoktu. “O poşet?”

Gözlerim camdan sıyrılıp poşete düştüğünde, içimi yiyen o heyecan tekrar nüksetmişti. “Hiç,” diye mırıldandım geçiştir-mek istercesine. “Önemli bir şey değil.”

“Yalancı.”

“Eve uğrayacağım,” dedim kabı unutmasını umarak.

“Oraya gitmeni istemiyorum,” diye çıkıştı sinirle. “O adama gittiğin an gözlerine çöken hüznün sınırlarımı bozuyor. Bu duy-guyu hissettirme bana!”

“Eve girmeyeceğim,” dedim, kalbim bu kelimelerine zavallı bir şekilde tepki verirken. “Bir şeye bakmam gerekiyor, babamı görmeyeceğim.”

Kaşlarının çatıldığını hissettim. “Yalan söylemiyorsun,” dedi, sesi dümdüzdü. “İlginç.”

Gözlerim kısılrken araba yavaşlamış ve kaşlarım sinirle çatılmıştı. Avuçlarımın arasında tuttuğum poşeti torpidonun üzerine bırakırken dudaklarımı araladım. “Neresi ilginç?” diye çir-kinleştim kapı kulpuna uzanırken. “İyice yalancı yaptın beni, alt tarafı ufak ve minnacık yalanlar söyledim.”

Ayaklarım zemine basarken, Asrın da arabadan inerek kapı-yı arkasından gürültüyle kapadı. Karanlık üzerimize çökmüştü. “Telefonun fenerini açsana,” diye mırıldandım ileriye doğru adım atarken.

Asrın homurdandı. “Bana emir mi veriyorsun?”

Gözlerimi devirdim. Asrın'ın adımları hemen arkamdan gelirken, üzerime düşen geniş gölgesi ve ruhumda yarattığı sıcaklık bana kendimi güvende hissettirdi. Onun kanatlarının altında kimse bana erişemez gibiydi. Bahçeye doğru uzanan yola girdiğimizde, açtığı ışık sayesinde önümü rahatça görmeye başlamıştım. "Sarışın," dedi ifadesizce. "Ne arıyorsun burada?"

"Pati," diye mırıldandım, hafifçe eğilip uzun çalılardan arasındayken kedimi ararken. Buralarda olmalıydı. "Onu arıyorum."

"Kimin iti o?" diye sordu, kaşlarındaki çatıklık derinlik kazanmıştı. "Ne yapacaksın?"

Onun evine kediyi götürme fikrini ve bu fikri aşıl原因an cesaretin nereden çıktığını bilmesem de beni terslememesini umuyordum. "Benim," diye mırıldandım kısık sesle. "Benim kedim, daha doğrusu evimde yaşamıyor ama sürekli buralarda. Arada penceremi falan tıklar, kışın onu içeriye almamı isterdi. Onu bulmam lazım."

"Adı ne dedin?"

İçimde yeşeren umutla, avuçlarımı birbirine çaktım ve kedinin adını seslendim. "Pati."

"O gavata eve mi alacaksın?" diye sordu ifadesiz bir sesle. "Dişi mi o?"

"Hemcinsin."

Homurdandı. "Kalçan tam da tekmelenmek ister gibi, kesecek misin sesini?"

Bahçenin arkasına doğru ilerledik, Asrın hiç de kediyi arar gibi değil de beni yalnız bırakmamak için gelmiş gibiydi. "Onu senin evine götürmeme izin verir misin?" diye sordum, sesimdeki çekimser umudu hissetmiş olmalıydı. "Hava çok soğuk Asrın, kıyamam ona."

"Benim olan her şeyde senin payın var," dedi, sesi net, vurgusu yalındı. "O gavata yatağa alırsan, pipisini keserim."

Kıkırdadım. "Yaa," diye mırıldandım biraz daha eğilip açımı genişletirken. "Pati!"

"Pabucumun iti."

Ellerimle uzun otları ve çalıkları geriye püskürtürken, gözlerimdeki panikle onu aramaya devam ettim. Beni sesimden tanı-

diğını bildiğim için rahat olsam da başına bir şey gelmiş olmasına dayanamazdım. “Çiftleşme zamanı gelince salarız sokağa, bir daha da gelmez zaten,” dedi Asrın, elini salık saçlarımın ucunda hissediyordum. “O piçle uyumuyorsun değil mi?”

“O bir kedi.”

“Ne kadar güzel.”

“Pati!” diye seslendiğinde ona tuhaf tuhaf baktım. “İt oğlu it.”

Birkaç dakika sonunda uysal, nahif bir miyavlama duyduğumda elimdeki çalıyı kaldırdım ve gözlerime düşen görüntüyle rahat bir nefes verdim. “Burada,” diye mırıldandım, dudaklarım gerçek bir gülümsemeye ev sahipliği yaparken. “Işığı bu tarafa tutsana.”

Asrın’ın bedeni arkamda belirlediğinde, ışık önüme düşmüş ve görüş alanımı düzeltmişti. Pati uysalca uyumaya devam ediyordu. Dizlerimin üzerine çöktüm ve eğilerek uyuyan kediyi usulca avuçlarımın arasına aldım. “Büyükmüş bu,” dedi Asrın botunu saran otlara tip tip bakarken. “Hadi gidelim.”

Pati’yi kucağıma yerleştirdiğimde üşüdüğünü hissettim, onu daha önce almalydım ama Asrın’ın tepkisinden korkmuştum. Ben önde, Asrın arkada yürüyerek arabaya bindiğimizde, evimin camına kısa bir bakış attım. Onu görmeyi isteyen yanım ve buna inatla karşı çıkan bir yanım hiddetli bir savaşa tutulduğunda hırpalanan yine ve yine ben olacaktım. “Kemer tak.”

Kemer taktıktan sonra, Pati’nin rahat olması için olanak sağladım. Aylardır onunla çok şey konuşmuştum, belki trajikomikti ama sessiz bir dinleyen hiç fena değildi. Sessiz bir yolculuk geçirip eve geldikten sonra arabadan inerek hızla siteye doğru yürüdüm. Asrın’ın arkamdan dik dik baktığını hissediyor ve homurtusunu işitiyordum. Asansöre yönelip yukarı çıktığımızda bir elimde kedi, diğerinde sarmalar vardı ve ikisini zor taşıyordum.

“O güzelim bacakların şu it olduğunda nasıl da çalışıyor,” diye homurdandı, dairenin koyu kahve kapısını aralarken. “Geç bakalım.”

Asrın’ın ardından içeriye doğru ilerledim. Pati kollarımda huyusuz mırıltılar çıkardı, çıplak zeminde gürültü yapan adımlarımı-

zın onu huzursuz ettiğini fark ettim. Asrın odanın önünde durak sayıp kapıyı araladığında, birkaç saniye sonra duvardaki düğmeyi açtı ve oda ani bir parlamayla aydınlandı. “O nerede kalacak?” diye sordu kediye ters bakışlar atarken. “Bu odada kalamaz.”

Pati’yi yatağın çaprazındaki koyu renkli pufa bıraktığımda, yerinden rahatsız olmadan hemen kıvrıldı ve uysalca mayıştı. Dudaklarımı dişledim ve eğilip onu izlerken, Asrın’ın hareketlenerek dolaba yanaştığını fark ettim. Genelde tavandaki lambayı hiç yakmıyor, aydınlığı sevmiyordu. Abajurların loş, basık ışığını tercih ediyordu. Ne yalan söyleyeyim, ben de bunu tercih ediyordum. Işık, yere uzanan cama yansdığında yerimden kal-kıp perdeleri kapadım.

“Giy,” diye mırıldandı elindeki kıyafeti bana fırlatırken. Son anda yakaladığım kıyafetleri kavradım ve bakışlarımı önüme çevirdim. Düz, siyah ve ona ait olan bir kazaktı.

Asrın dolabın önünde tüm heybetiyle dikilirken bir eli ense-sine uzandı ve vücudunu saran kazağı çıkartarak yatağın üzerine fırlattı. Düzenli, temiz bir adamdı ama çıkardığı kıyafeti sürekli bir yerlere atma alışkanlığı vardı. Elimde olmadan çıplak sırtını istekle süzerken gözlerimi kıstım ve dikkat kesildim. Taş gibi teriminin kanlı canlı kanıtı gibiydi. Geniş, sert omuzları ve yapılı esmer teni karşısında yutkunurken, içten içe ondan bir farkım olmadığını düşündüm. Parlayan teninden gözlerimi çekebildiğimde, üzerine siyah, bol kesim bir tişört geçirdi.

Bana bakmıyor olmasından yararlanarak üstümdeki fazla-lıkları çıkardım ve kazağı giydim. Fakat hemen sonra fark ettiğim detayla birlikte, Asrın’ın dolabın aynasından beni izlediğini görerek utandım. Sırıttı. Homurdandım ve hemen sonrasında hızlıca odayı terk ettim. Mutfağa girip tezgâha yöneldim ve po-şetin içindeki tencereyi çıkararak küçük masaya bıraktım. Kapa-ğın açarak sarmalara göz attım ve görüntülerinin bozulmadığını görünce rahatladım.

Tezgâha yönelip parmak uçlarımda yükseldim ve düz, bor-do renkli tabağı çıkardım. Raftan da bir tane çatalı alarak tekrar masaya yönelirken, koridordan yükselen adım seslerini duy-dum. Asrın’ın adımları yaklaşırken, yüzümde büyüyen gülüm-

semeye masanın önünde duraksadım. Heyecanıma sebep olan adam mutfak kapısında idi ama tabağı masaya koyup başımı kaldırdığımda, görmeyi beklediğim manzara bu değildi. Uzun parmaklarının arasındaki telefonu sıkıca tutuyordu ve yüzünde soğukkanlı, kesinlikle kalbimi ezen bir ifade vardı. Sinirinden çatlayacak gibiydi. Telefonu aramızdaki boşlukta salladı. “Bu herif seni bu saatte neden arıyor?” diye sordu, sesi öfkeden çatlamıştı. “Numarasının sende ne işi var?”

Aklıma gelen isimle sertçe yutkunup ona doğru bir adım attım. Bora'nın şu an, şu durumda aramızı bozmasını kaldıramazdım. Üstelik bir krizi yeni atlatmışken. “Kim?” diye sordum, gözlerim gözlerine tırmanırken. “Biraz sakın ol.”

Bana doğru bir adım daha attı. Koyu bir kıvam kazanan gözlerinden onu sakinleştirmenin mümkün olmadığını anladım. Şu an değil, demek istedim. Ellerim kazağın ucunu yakalarken gözlerimi art arda kırıştırdım, şu an bunu istemiyordum. “Kaç tane erkek numarası var kızım?” diye bağırdı öfkeyle. “Sarışın, kim olduğunu biliyorsun. Niye duruyor Bora'nın numarası?”

“Ben,” dedim, bakışlarım siyah tişörtüyle sarmalanan göğsüne düşerken. “Numarası olduğunu bile unutmuşum, hiç aramıyor. Boş ver...”

Bir anda iri eli kolumu yakaladığında, göğsü göğsüme çarpmış ve yüzü yüzümün hizasına yükselmişti. Parmakları acıtmayan ama sert bir tutuş sergilerken, bakışlarımı kaldırdım ama buna pişman oldum. Gözlerindeki öfke büyümüş, gözünün beyazına sıçramıştı. Cehennem bekçileri uyanmıştı. “Boş vermek?” dedi kelimeleri çiğneyerek. “Seninle ilgili bir şeyi boş vermek mümkün mü sanıyorsun?”

“Asrın...”

Asrın bir diğer elini saçlarından geçirirken, gözlerimdeki tedirginlikle onu izliyordum. Bir an sonra telefonu yere fırlattı ve ben irkilerek yerimden sıçrarken, kocaman gözlerle sağlıksız haline baktım. O an bir şey oldu. Ben kendime gelemeden, hırsı ve sinirle savurduğu tekmesini masaya geçirdi. Şok geçirip bakışlarımı hızla oraya yönelttim ama her şey için geçti.

Asrın, tam şu an da kalbimi ayakları altına almıştı.

Zavallı kalbim, bu kendi tercihiydi.

İlk birkaç saniyemi bu sahneyi kavramakla harcadım. Oysa her şey çok netti. Masa devrilmiş, tencere ve tabak gürültüyle aşağıya inmiş ve sarmalar zemine dökülmüştü. Nefes ihtiyacı içinde kıvranan boynumu ovalarken, şaşkınlığım hafifledi. Ve sonra hiçbir şey hissetmediğimi, bomboş oluverdiğimi fark ettim. Hayal kırıklığı. Hissettiğimin adı buydu.

Bomboş bakan gözlerim sarmaların acınacak görüntülerinden ayrılamazken, Asrın'ın keskin bakışlarının benimle aynı yere düştüğünü biliyordum. Umursamadım, sertçe yutkundum ve takırdayan dişlerimi sertçe birbirine bastırdım. Ondan uzaklaşmalıydım. Ondan, beni nefesimle tehdit edemeyeceği kadar uzaklaşmalıydım.

“Sarış..”

“Sus,” dedim, ilk defa sesimin ne kadar yüksek çıktığını önemsemeden. “O çeneni kapat!”

Asrın'ın sertçe yutkunduğunu işittim ama sustu. Öldürse dahi onunla şu an konuşmayacağımı biliyordu. Bana kendimi zavallı bir böcek gibi hissettirmişti. Kolumu iri parmaklarından hırsla kurtardım, kelimelerimi yuttum ve kapıya baktım.

Aynı anda büyük bir hızla yerimden atıldığımda, Asrın'ın gözlerinde görüp göremediğime emin olamadığım pişmanlık, daha fazla acıdan başka bir şey vermemişti. Bana uzanan eli hızıma yetişemediğinde, açık kapıdan çıkarak karanlık koridora yöneldim.

Ağlamayacaktım.

Ağlamak istemiyordum.

Ağlayacaktım.

Boğazımı acıtarak yükselen hıçkırık titrek dudaklarımın arasından firar ettiğinde, tekmelenen eşyaların gürültüsü kulaklarımda uğuldadı. İstedığı kadar vahşileşebilirdi, bir kez daha istediğinde kalbimi çok iyi kırabileceğini bana göstermişti. Yüzüme iki yandan dökülen saçlarım gözyaşlarıma dokunurken koşar adımlarla basamaklardan tırmandım.

Sarsılan ve birbirine dolanan ayaklarla üst kattaki koridora çıktım. Karanlığın öbür ucuna bakarken bulduğum ilk odanın

kapısını hızla açtım. Merdivenden yükselen adımları fark ettiğimde kapıyı titreyen ellerimle kapadım ve sırtımı kapıya yaslarken Asrın'ın koridora çıktığını hissettim.

Göğsümdeki ağrı, yüzüm boyunca inen gözyaşlarıma hız kazandırırken elimi ağızıma kapayarak hıçkırığımı bastırdım. Koridorda sert yankı yapan adımları kapının önünde duraksadığında, elini kapıya indirdiğini hissettim. Sırtımı kapı boyunca kaydurdum ve kalçam zeminle buluştuğunda dizlerimi kendime çektim. Sanki kapattığı yaralarımın üzerindeki yara bandını sertçe çekmiş ve yaralarımı olduğundan daha fazla acıtmıştı. Bana hissettirdiği şeyi böyle tarif edebilirdim belki de.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı, sesi ilk kez böylesine yorgun, ilk kez böylesine maskesizdi. “Bebeğim, ben...”

Sesini duymayı kabullenmiyordum. Göğsüm hızlı aldığım soluklarla inip kalkarken yüzümü dizime sürttüm ve akan yaşla hırsıyla sildim. “Defolup git,” dedim titreyen dudaklarımın arasından. Ona karşı çıkma fırsatı tanımadan tekrarladım. “Git.”

Gitmedi.

Benim gibi, kapının diğer tarafına oturdu. Eğer aramızda bir kapı olmasaydı sırtını sırtımda hissederdim ama hayır, aramızda o kapı vardı. Bu aramıza dikilen ilk kapı değildi, içten içe son olmayacağını da biliyordum. O kapı, ikimizden birinin üstüne devrilmeden kalkmayacaktı aramızdan.

Bölüm 5

-Kâbus-

Beni kâbuslardan alıp kâbusların içine bırakmak mıydı senin yaptığın?

Alnımda biriken nemin oluşturduğu ağırlığı, sadece sanıyeler önce attığım çığlığın yankısını, avuçlarımın içinde hırpalanan çarşafı hissederken, kıvranan bedenimin sakinleşme arzusunu yerine getirmek istiyordum. Nerede olduğumdan çok nasıl olduğumla ilgileniyordum ama berbatım. Az önce, çok az bir zaman önce dehşet bir kâbustan sıçrayarak uyanmış, kendimi kaybetmiş gibi titremeye başlamıştım. Soğuk terler döküyordum. Genzim acıyordu. Ne biriktirdiysem kusmak istiyordum. Yatakta kendimin dışında birinin tanıdık ağırlığını hissederken, “Ah,” diye inledi, nemli yüzümü kavrayan sıcak ellerin sahibi. “Sakin ol, buradasın, buradayım.”

Şiddetle inip kalkan göğsüm ve hiddetli soluklarım burnumun ucundaki yüzü ısıttığında, yumruk yaptığım ellerimin arasındaki çarşaf parmaklarım arasına olağanüstü bir güçle hapsedilmişti. Gözlerim Asrın’ın kirli sakallı çenesinden sıyrılıp gözlerine ulaştığında, kâbusumun parça parça görüntüleri şimşek hızıyla zihnime tünemişti. Korkunç bir kâbustu. Gözbebekleri çok az büyümüş, damarlarının altından geçen şok ve şokun getirdiği endişe gözünün beyazına sıçramıştı. “Ben...” dedim, boğazımdaki atıp kurtulmak istediğim iğrenç tatla birlikte.

Asrın karnıma oturmuş, çırpınan bacaklarımı uzun ve kaslı bacaklarıyla kıstırmıştı. Uzun parmağı şakağımdan süzülen teri usulca sildi. "İyisin," dedi, kelimelerinden kopan şefkat gözlerine saydam bir yansımasını düşürmüştü. "Sadece kâbustu."

Kafamı hızlıca sallarken bakışlarım onun üzerinden sıyrılıp kilitlediğim kapıya tırmandı. Cenk'i görmeyi beklemiyordum. "Sen... Kapı kilitliydi," diye mırıldandım çatlak bir sesle. Dün gecenin hatıraları kafamın içindeki boşluğa gürültüyle düştüğünde, bedeninin altında hareketlendim. "Üzerimden kalk."

Çarşafı sıkımayı bırakan ellerim onun çıplak göğsüne yerleştiğinde, avuç içime yayılan o çekimin gücü karşısında titremek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Çocuklaşma," dedi bana karşı koymayarak. "Kapı kilitlemek de nereden çıktı?"

Üzerimden kalkıp yuvarlak yatağın diğer tarafına yattığında Cenk'in tuhaf bakışları üzerimizdeki varlığını korumuştü. "Pardon," diye mırıldandım boynumdaki saçlarım tenimi huylandırırken. "Senin evin, senin kapın."

Boşluğa düşen elimi kaldırıp üzerimdeki çarşafı kenara itmek istediğimde aniden elimi kapatan elle şaşkın bakışlarımı Asrın'a çevirdim. "Ne yapıyorsun?" dedi yüksek sesle. "Cenk'in gözlerini çıkarmamı falan mı istiyorsun? Üstünde sadece iç çamaşırın var."

Dudaklarımı dişlerken, Asrın'ın üzerimdeki bakışları benden sıyrılıp Cenk'e kaydı. "Siktir git," dedi ters ters. "Özelimde ne işin var senin?"

"Kalbimi kırıyorsun yavrum," dedi Cenk, Asrın'a göz kırpıp koridoru terk etmeden önce. "Bekletme lan beni."

Asrın'ın elimin üzerindeki elini püskürtüp yatakta geriye kaydığımda, bana karşı koymadı. Ona karşı tavrımın, ona karşı kırgınlığımın farkındaydı. "Sayıklıyordun," dedi, sertçe yutkunmadan hemen önce. "Ne gördün?"

Onun beni terk edişini.

Kâbusumdan sıçrayıp gözlerimin önüne oturan sancılı sahneler yüzümü acıyla buruşturmama sebep olurken bakışlarım donuklaşmıştı. Kâbusumda deli gibi onu arıyor herhangi bir iz bulamıyordum, birkaç ay sonra yaşayacağım günlerin önizle-

mesi gibiydi. “Odadan çık,” dedim sorusunu es geçerek. “Kapıyı boşuna mı kilitledim?”

Asrın’ın yüzü anında kaskatı kesildi, kıyafet dolabına yönelttiği bakışları donuk ve boştu. Kâbusum onu odaya kadar getirmişti ve muhtemelen yedek anahtarı kullanarak içeriye girmişti. Şimdi gitmesini istiyordum.

“Duşa gir,” dedi sabit bir sesle. “Aşağıda seni bekliyorum.”

Ona bakmadım, o da bana bakmadı. Odadan çıkarken attığı emin adımları ve her şeye rağmen dik duruşu beni sinirlendirirken bir süre arkasından baktım. Arkasından bakma düşüncesi bir kez daha kâbusumu çağrıştırdı, pikeyi üzerimden atarak yatakta doğruldum.

Üzerimde ona ait bir kazak vardı.

Elimde olmadan kazağı yakalayarak burnuma yanaştırdım, yükselen koku ikimize aitti.

Kaşlarımı çatarak ayaklandım ve ayaklarım çıplak zeminle buluştuğunda dolaba yürüyüp kapağını araladım. Kendi taytlarımdan birini bacaklarıma geçirdim ve koridora doğru yürüdüm.

Hava aydınlanmış, güneş doğmuştu ve muhtemelen okula gidecektik. Merdivenden indim, içeriden herhangi bir ses gelmiyordu. Basamakları bitirip koridor boyu yürüdüm ve salon kapısının önünde duraksadım, her şeye rağmen ona giden adımlarım neden telaşlı ve hızlıydı?

Kulpa uzandığımda zihnimi toparlayamıyor, kâbusumun dehşetinden sıyrılamıyordum. Kapıyı araladım ve gözlerimi sabırsızca onun bedenine çevirdim. “Duş alman gerektiğini söylemişim,” dedi, omzunun üstünden bana dönerek. “İnadı bir kenara bırak, sırası değil. Gideceğiz.”

Basit bir inat olarak mı görüyordu? Aptal herif, böyle düşünüyorsa bu beni daha çok incitirdi. “Hiçbir zaman kendinden taviz vermeyeceksin?” diye mırıldandım acı bir tebessümle. “Pişman olsan bile...”

“Seni incitmeden bu şeyi nasıl stürdüreceğimi bilmiyorum,” dedi, seni anlamsızdı. “Seni incitmek istemiyorum, ama bundan fazlası da olamıyorum.”

Onun değişmesini istemiyor, buna gerek duymuyordum.

Bana sadece biraz, çok az taviz vermesini istiyordum. “Cenk nerede?” diye sordum çatlak bir sesle. “Bu saatte neden buradaydı?”

“Duşa gir.”

“Girmeyeceğim.”

Zeminde attığı adımın sesi kulağımı doldururken, “Okula gitmeyeceğim,” dedim düz bir sesle. “Sen defolup gidebilirsin, ben düşümü yaparım.”

Afalladığımı hissettim. “Seni burada tek başına bırakamam.”

“Sadece birkaç ay sonra hep tek olacağım,” dedim aniden, bu gitmemesi için yalvardığım kâbusumun kelimelere izinsiz sıçradığı andı. Donakaldığımı hissederken dudaklarımı sertçe dişledim ve elimi kulptan ayırarak arkamı döndüm. Kâbusumdaki yorgunluk bünyemi sarsmış ve bedenimde geçici bir etkiye sebep olmuştu, tüm gücüm çekilmiş gibiydi.

Bu defa koridor boyu yürüyüp banyonun kapısını açtığımda, hızla içeriye girerek kapıyı gürültüyle kapadım. Her şey aklıma öylesine bulandırıyor ki, ben yine gidip ona sarıldığımda bu hissin geçeceğini düşünecek kadar muhtaç hissediyordum kendimi. Üzerimdeki kazağı ve taytı çıkarıp banyonun temiz zeminine attıktan sonra, çıplak ayaklarımla ilerleyip küvetin içine girdim.

Ayak parmaklarımı içe bükerken, suyu açarak beni ıslatmasına izin verdim. Boş boş küvetin mermerine bakarken yürüdüm ve yere oturup dizlerimi kendime çektim. Ayarladığım su saçlarını ıslatıp bedenime doğru aktığında esneyerek kollarımı dizlerime sardım. Küçülmüştüm, kendi kıyıma çekilmenin sanki beni dışarıya karşı koruyacağına inanıyordum.

Sadece birkaç ay sonra gidecek olan birine nasıl böylesi yoğun şeyler hissedip birkaç hareketi ve sözüyle yerle bir oluyordum? Ve buna dur bile demek istemiyordum. Aklıma mı kaybetmiştim, neden onunla bu ilişkiye devam ediyordum? Durdum, güldüm. İlişki mi? Bu ilişkinin bir adı yoktu ki.

Her anıma sızıp benden biri haline gelmişken, kâbusumdaki her şeyin gerçeğe dönüşeceği ihtimali bile nefesimi kesiyordu. Ama dönüşecekti. Kâbusumun sunduğu dehşeti kaldırmaya

çalışırken, banyonun açılan kapısını umursamadım. Beni daha dün iç çamaşırlarıyla görmüştü, bu yüzden bugün böyle bir anda bunu umursayacak gücüm bile yoktu.

“Almila buraya gelecek,” dedi, çıplak adımları küvetin önünde duraksamış ve dizlerini kırarak önümde eğilmişti. Fakat hayır, ruhumun onun önünde eğildiği kadar değildi. “Suda fazla kalma.”

Su küvet boyu dolmuş ve küvetin ağzından taşmaya başlamıştı. “Sana soracak değilim,” dedim huysuzca. “Akşama kadar kalıp buruş buruş olacağım.”

Elinin havalandığını hissederken sertçe yutkundum, bana dokunmamalıydı. Bana dokunursa yanardım, yanarsam ona patlardım. Uzanarak suyu kapadığında, uzun ve koyu sarı saçlarım göğsümü kapamış ve çıplaklığımı korumuştü ki gözlerini yüzümden özellikle ayırmıyordu. “Buruş buruş olsan da güzelsin,” dedi nefesimi kesen bir tonlamayla. “Hele şu an çok güzelsin.”

“Beni etkilediğinde sana olan kırgınlığım geçmeyecek,” dedim, ona deli gibi bakmayı arzulayan gözlerimi hizaya sokarken. “O sesini de kullanma öyle...”

Asrın tuhaf bir homurtu çıkardı, ruhsuzca güler gibiydi. “Seni etkiliyorum,” dedi, yine ve yeniden o boğuk sesi nefesimi kesti. “Bunu senden duymak, sana olan açlığımı hatırlatıyor.”

“Git yemek ye,” diye homurdandım saçma sapan bir şekilde. “Gidecek misin?”

Asrın çömeldiği yerden doğrulurken, arsız bakışlarım fayanstan sıyrılıp onun yüzünü buldu. Gözleri yüzümdeki hareketsizliği tartarken, uzun ve sık kirpiklerinin uçlarında, içimden kaldırdığı cesetleri taşıdığını hissettim. Bakışları yüzümden sıyrılıp üzerime düştüğünde, suyun berraklığı tenimi tümüyle ortaya dökmüştü. “Üşüdün,” diye mırıldandı kendi kendine.

Arkasını döndü ve lavabo tezgâhındaki havluyu kavradı. Sonra tekrar bana döndü ve küvetin önünde duraksadı. “Kalk,” dedi erkeksi sesle. “Donacaksın.”

Kalktım. Bunu o istediği için değil, gitmesi için yapmıştım. Hareketlerim ilgisiz olsa da bedenim tepki vererek kızarmış ve

o bunu fark etmişti. Bir adım atarak küvetten çıktığımda, bakışlarımı zemine indirdim ve elimi uzatarak elindeki havluyu almaya çalıştım ama izin vermeyerek bana doğru bir adım attı. “Gel,” diye mırıldandı iç gıcıklayıcı bir sesle.

İki elini iki yanımdan uzattı ve havluyu sırtımdan başlayarak bedenim boyunca sardı. Parmakları tenime, gökyüzünün geceye serptiği yıldızlar gibi serpiyordu kıvılcımını. Seri bir şekilde eğildi ve ben ne olduğunu anlayamadan bir eliyle bacaklarımdan, diğer eliyle sırtımdan kavrayarak beni kaldırdı. Dudaklarımda uflanacak olan iniltiyi boğazımdan aşağıya indirdim ve beni taşımasına izin verdim.

Boşlukta sallanan ellerimi boynuna sarmamak için üstün bir çaba gösterdim. Bacaklarımdaki eli yakıcıydı ve bakışları çehremdeydi, ona bakmayacaktım. “Benim ayaklarım var,” dedim kısık sesle. “İndirir misin?”

“Sadece yatağa bırakacağım,” dedi düz bir sesle. “Fazlası değil.”

Banyodan ayrılıp koridora çıktığımızda Cenk’in evde olmadığını anlamıştım, olsaydı Asrın beni bu şekilde çıkarmazdı zaten. “Uykum geldi,” diye mırıldandım saçlarım onun omzuna dökülürken. “Gidecek misin?”

Onunla konuşmama şaşırmış gibi bana bakarken, koridoru aşip uyuduğumuz odaya girdi. “Beni görmek istemediğini düşünüyordum,” dedi, nefesi ıslak saçlarımı ısıtırken. “Seninle uyumamı mı isteyeceksin?”

Ona kötü kötü bakmak istedim ama halim yoktu. “Hayır,” diye mırıldandım, güçsüz sesim netti. “Gidebilirsin.”

Bana haddimi aştığını söyleyerek kızmıyordu, kızmaya hakkı olmadığını biliyordu, tıpkı kırgın olduğumu bildiği gibi. Evet, onunla uyumayı her şekilde, her türlü istekle kabullenirdim ama bunu ona belli etmeyecektim. Eğildi ve beni yatağın yüzeyine bırakırken, bakışlarımı yüzümden ayırmadı. Bedenim yatakta buluşurken, iri ellerini vücudumdan ayırdı. “Geç kalacağım,” dedi ifadesiz bir sesle, boğazım düğüm düğümdü. “Evden çıkma, sakın!”

Ona arkamı döndüğümde, ters bir homurtu çıkarsa da umursamadım. Dolabın yanına ilerlediğini gözucuyla görürken, bakış-

larımı üzerinde gezdirmiştim. Elindeki birkaç kıyafetle geri döndüğünde, kıyafetleri yatağın üzerine doğru fırlattı. “Kalktığında giyin,” dedi boş bir sesle. “Böyle uyuma.”

“Benimle ilgilenmeni istemiyorum,” dedim gözlerimi usulca kapatırken. “Git ve dağıttığın mutfağı topla.”

“Sarışın,” dedi, sesi sıkıntılıydı. “Mutfağı Cenk’e toplattır-dım. Umurumda gibi mi duruyor? Benimle konuşmanı istiyorum.”

Ona kırgın olduğumu görüyorsa, onunla konuşmak istemediğimi de görüyor olmalıydı. “Onları senin için sarmıştım,” diye mırıldandım yüzüm acıyla buruşurken. “Pişman ettiğin için teşekkür ederim.”

Kaskatı kesildiğini hissettiğimde son kelimelerimi söylememiş olmayı diledim, çünkü pişman değildim. Dudaklarımı dişledim ve gözlerimi sımsıkı yumarken, seslice yutkunduğunu işittim. O beni kırmışken, ben nasıl pişman olup onu kırabilme ihtimalinden kaçınıyordum? Bir an sonra, üzerime örtülen yorganla dişlerimi sıktım ve kapının saniyeler içinde örtüldüğünü, onun odayı terk ettiğini anladım.

★

Saatler sonra hâlâ yatakta tavana bakıyordum. Almıla hemen karşımdaki pufta Pati’yle ilgileniyordu. Üzerimdeki tayt ve kalçalarımı örten siyah kazakla, boylu boyunca uzanıyordum ve sızlayan gözlerimi bir an olsun yummamıştım. Hâlâ nemli olan saçlarım yatağın üstüne dağılmış, kâkülümün alnımın sol köşesinde birikmişti. Tavana daha dikkatli bakmayı sürdürdüm birkaç dakika sonrasında bir an tavanda kendi yansıمامı gördüm. Ama bu bir ayna değildi, kendi yansıمامı nasıl görürdüm? Ben oradaydım, kendime bakıyordum ama oradaki kız daha çaresiz, daha berbattı. Saçlarımı yolarcasına çekiştiriyordu, çakır mavisi gözleri daha küçük, burnu daha ufaktı. Yansıمام, benim küçüklüğümüdü. Okyanus gibi dalgalı gözbebeklerinin içinde, okyanusu utandıracak kadar gözyaşı taşıyordu. Başımı yanıma çevirdim, bu sefer yansıمامı duvarda gördüm: Bu daha büyüktü. On üç yaşındaydı, fakat gözlerindeki acı aynıydı.

Önüme baktım, yatağın karşısındaki dolabın aynasında da yansımam vardı. Bu yansımam on yedinci yaşıma aitti. Gözleri yine aynıydı, daha uzun saçlara ve baygın bakışlara sahipti. Korkunç derecede gözaltı torbaları vardı ve yanakları ıslaktı. Ağlıyordu.

Ellerimi yanaklarıma götürdüm.

Ağlıyordum.

Dehşet bir hisle birlikte yataktan sıçrayarak kalktım ve başımı ellerimin arasına aldım. Almila oturduğu pufun üstünde dikilerek bana bakmaya başlamıştı. Gözlerimi sertçe yumdum, yansımalarımı görmekten korktuğum için gözkapaklarımın ardındaki karanlığa sığındım. Evet, burada güvendedim. Karanlıkta kimse beni ve yansımalarımı bulamazdı.

“Güzelim iyi misin?”

Korkuyla gözkapaklarımı kaldırırken başımı sallayarak Almila’yı onayladım. Duvarlara, tavana ve aynaya baktım. Yansımalarım yoktu. Pekâlâ, kendimi çok yorduğum için zihnimin bir aldatmacasıydı tüm bunlar.

Sakinleş Esila.

“Anlatmamakta ısrarcı mısınız?” diye sordu Almila bir kez daha. İyi olduğuma inanmış olmalıydı. “Seni üzmüş.”

Omzumun silktim. “Bir şey olmadı.” Yenilgiyle omuzlarımı düşürdüm. Yatakta ona doğru dönerek göz hapsinin içine girdim. “Aslında oldu. Ama yine de şu evden çıkıp senin yanına gelemedim. Salak mıyım ben Almila?”

Almila anlamamış görünüyordu, ben de anlayamıyordum. “Aklımda başka bir ihtimal var,” dedi, Pati’ye kısa bir bakış atarken. “Ona karşı ne hissettiğini biliyor musun? Mesela bizim gibi insanların hissettiği sevgi, aş...”

“Geçici bence,” dedim hızla, duymaya gücüm yoktu. “Bahsettiğin çok can yakıcı.”

“Bunu kabullenmez...”

“Sus Almila,” dedim aniden yerimden doğrulurken. Ayaklarımı zeminle buluşturup dikildim ve Pati’nin yanına doğru ilerledim. Pufun üzerinde, patisindeki küçük topu kemiriyor ve sürekli mırıldanıyordu. “Hiçbir zaman hissettiklerime isim vermedim, duygularımın peşinden gittim. O benden gidene

kadar da buna devam edeceğim, o gittikten sonra da kalbim onunla kalmaya devam edecek.”

“İnsan onu bırakıp giden birinden nefret eder. Ne bileyim, öfke duyar, kalbini onunla bırakmaz. O olmazsa yaşayamaz gibisin.”

Sessizliğim ona bir cevap oldu. Onsuz bedenen yaşadım ama nasıl yaşadım, bilmiyordum. “O herkes değil,” diye mırıldandım, soğuk ellerim Pati’nin tüylerinde usulca gezinirken. “Onun bana bir defa gülebilmesi için yapmayacağım şey yok, beni defalarca kırsa da ona gitmeden duramıyorum. Böyle söyleyince kulağa belki çok aptalca geliyor ama hislerime gem vuramıyorum, vurmak da istemiyorum.”

“Beni korkutuyorsun.”

Omzum silktim. “Bunlar sadece dile dökemediklerimiz.”

“Sen,” diye mırıldandı yanımda diz çökerek. “Onun gibiler umursamaz, kırar döker. Sen çok yaralısın güzelim, onun sende yarattığı depremle baş edemezsin.”

Edemezdim. Gerçekler kaburgalarımı çalan düşmanlar gibiydi ve kaburgalarımın hepsi benden gittiğinde dik duramayacaktım. “Onu biraz yaşamak istiyorum,” dedim, sertçe yutkunmadan hemen önce. “O benden gidene, gitmek zorunda kalana kadar biraz onunla nefes almak istiyorum. Almıla, o on yedi yaşımın bana hediyesi.”

Almıla bir süre sustu. Şaşkındı, ona bunlarla ilgili hiçbir şey anlatmamıştım. Asrın’ı ve aramızdakileri birine anlatmak istemiyordum. O ve onunla ilgili her şey benim dünyamda, bana aitti. “Acıktın mı sen?” diye mırıldandım burnumu Pati’nin yüzüne sürerken. “Tertemiz olmuşsun oğlum.”

Almıla, Pati’yi tanıdığı için hiç çekinmeden onu yıkamış ve kurulamıştı. “Acıttın,” diye homurdandım patilerini yüzüme geçirdiğinde.

“Lavin arıyor,” dedi Almıla, cebinden çıkarttığı telefona bakarken. “Söyle fıstık,” diye cevapladığında bakışları bendeydi. Bir süre karşı tarafı dinlediğinde kaşları derinden çatılmış ve yüzündeki ifade değişmişti. Hiç konuşmadan sertçe yutkundu ve dikkatle onu izlediğimi fark ettiğinde gülümsemeye çalıştı.

“Pekâlâ,” dedi, sesi kötüydü. “Görüşürüz.”

Telefonu kapayarak cebine koyduğunda, yerinden kalkmak istedi ama elimi omzuna yerleştirerek onu durdurdum. “Neler oluyor?” diye sordum şüpheli tavrımla. “Yüzün düştü.”

Gözlerini devirdi. “Ne bu kuruntu?” dedi kızıl kahve gözleri tatlı bir şekilde kısılrken. “Bir şey olduğu yok, konuştuk.”

“Tek kelime etmedin Almila?”

“Biz böyle anlaşıyoruz,” diye dalga geçti benimle. “Sabahtan beri bir şey yemedin. Kalk, sana bir şeyler hazırlayayım.”

Yanımdan hızla kalkarak odadan uzaklaştığında hiçbir şey anlamamıştım. Bir şey olduğu belliydi ancak ne olduğu tartışılmazdı. Belki Lavin’in özeliydi ve Almila ile paylaşmak istemişti.

Gözlerimin önüne gelen sahnelerle beraber huzursuz bir nefes verirken, Pati’nin yüzüne panikle baktım. Neden her şeyi Asrın’a bağlıyordum ki? Aniden yerimden kalkıp yatağın yanına yürüdüğümde, yüzüzlüğü ya da ona kırgın olduğumu umursamadan yastığın altındaki telefonu kavradım.

Telaşlı parmaklarım telefonun kilidini açıp ezbere bildiğim numaraya ve isme ulaştığında kendime vazgeçme şansı bile tanımadan onu aradım. Birkaç saniye boyunca çalan telefon, kulağымda uğursuz bir ses bırakırken kaşlarım hoşnutsuzca çatıldı. Bir an sonra telefonun açıldığını ve bir hisirtti duyduğumu hissetirken heyecanla atıldım. “Asrın,” diye atıldım endişeyle. “Şey...”

Telefonun ardından gelen gürültülü ses, insan kalabalığına ve müziğe aitti. “Ha?” diye cevapladı, odunsu bir tavrımla. “Sarışın?”

Sesi de, arkasındaki müzikli gürültü de onun için boşuna endişelendiğimi gösterir nitelikteydi. “Yanlış aramışım,” diye bağırardım nefesim titrerken. “Akın’ı arayacaktım ben.”

Asrın gürlledi. “Akın kim kızım?”

Telefonu kulağымdan çekip ekrana tip tip bakarken, biraz da onun deli olması için telefonu kapayarak yatağın üzerine fırlattım. Yüzüm düştü, neden her şeyi ona bağladığımı anlayamıyordum ve anlayamamak canımı sıkıyordu. Usulca yerimden kalkarken, zihnim onun nerede olabileceği ihtimallerini önüme seriyordu. Alaska’da olabilir miydi? Ara ara mekânı kontrol ettiğini biliyordum.

Koridor boyu yürüyüp salona geçtim ve tekli koltuğa tündedim. “Sana tost yaptım,” dedi Almila, elindeki tepsiyle bana doğru gelirken. “Çay mı içerdin bilemedim ama kahve yaptım.”

“Kahve iyidir,” dedim yüzümü kaldırıp ona bakarken. Gözlerinde aynı tereddütlü ifade vardı. “Benden sakladığın şey için günlerce kapuska yemek zorunda kalırsın inşallah.”

“Senin bedduan tutuyor,” dedi, tepsiyi hızla sehpaye bıraktırken. “Kötü arkadaş.”

Bir süre elimdeki tostu yiyip kahveyi içtim. Gözlerim Almila’nın yüzünden ayrılmıyordu, psikolojik baskı işe yarayabilirdi. “Söyle,” dedim sesimi yükselterek. “Ne söyledi Lavin?”

Almila pes edercesine ellerini havaya kaldırdı ve sıkıntılı bir nefes verirken, bakışlarını benden kaçırdı. “Hadi,” diye ısrar ettim.

“Peki,” diye mırıldandı Almila. “Lavin dedi ki; Asrın mekân-daymış ve tüm kızların ilgisi üstündeymiş. Belki gitmek istersin diye...”

Yutkunamadım. “Ne?”

“Öyle işte,” diye geçiştirdi beni. “Yedin mi sen?”

Göğsüme oturan esaslı taş, küçük parçalarını boğazıma oturup nefesimi keserken aniden ayaklandım. Tamam, Asrın hep mekâna giderdi ama Lavin böyle dediğine göre Asrın taciz ediyor olabilirdi. “Gidiyoruz,” dedim koridora yönelirken. “Yani, ben gidiyorum.”

“Delirdi kız.”

★

Dakikalar sonra evden çıkarak taksiye atladığımızda yüzümde hoşnutsuz bir ifade vardı. Gözlerimin gerisindeki hüznün, görecek olma ihtimali taşıyan sahnelerin sarsıntısını taşıırken bakışlarımı yola düşürdüm. Asla mantıklı davranmadığımın farkındaydım ama mantıksız davranmak için elimde fırsat varsa bu fırsatı değerlendirecektim. Birbirimize karşı üzerimizde etkiye sahipsek bunu kullanmalıydım. Kısa bir süre sonra taksi tanıdık mekânın önünde durduğunda, Almila’nın haylaz bakışları altında arabadan inerek zeminde dikildim. Bakışlarım sessiz ve

tenha yoldaki önu kalabalık mekâna kaydığında gösterişli harflerle yazılı ismi içimden tekrarladım: Alaska.

Almila tuhaf bakışlarla ortamı süzerken, çift ve büyük kapılı mekânın önünde duraksadım. İrikıyım iki adam sıra sıra dizilen konukların kimlik kontrolünü yaparken, birisi kısık gözlerini bana çevirdi. İçeriden yükselen müziği işitirken, takım elbiseli adam kapıyı aralayarak bizi içeriye davet etti, beni tanımış olmalıydı. Oysa bu adamı kandırmıştım zamanında. İki katlı mekânın aşağıya bakan katına çıktığımda, korkuluklara yürüdüm ve ellerimi gümüş rengindeki demirlere yaslayarak etrafı süzdüm.

Kalabalık, gürültü, yüksek sesli müzik derin bir kaos oluştururken, gözlerim avını bulmak isteyen bir avcı gibi kısılmıştı. Lavanta kokusuyla karışık içki kokusu midemi burktu, kızılımsı ışıklar dans eden bedenlerin üzerine düşmüş, diri bir kasvet oluşturmuştu. Bar tezgâhının etrafını çerçeveleyen insanlar içkilerini yudumluyorlardı. Birbirine sürtünen bedenler yüzümü buruşturmama sebep oldu. Bu mekânın sınırları vardı ama Alaska'nın sınırları dahi benim sınırlarımdan daha gevşekti.

"Enişteye bak sen," dedi Almila, sesi keyifli geliyordu. "Çok fena mekân, ben böyle bir şey görmedim."

Abartıyordu. Aşağıya inen merdivenlere yönelip kalabalık arasından sıyrıldığımda müzik daha hissedilir olmuştu. Merdivenleri bitirip kalabalık arasında duraksadığımda, bakışlarım bar tezgâhından loca koltuklarının sonuna kadar özenle gezindi. Sonra gözlerime oturan kareyle duraksarken, bedenimi ele alan titreme dudaklarımdan verdiğim soluksuz bir nefesi takip etti. Asrın mekânın sessiz köşesinde bulunan locada oturuyordu ama üzerine çöken kızılımsı ışıklar onu tamamen görmemi engelliyordu. Almila çoktan yanımdan sıyrılmıştı. Bakışlarım kısıldı, birkaç adım daha atarak oturduğu locanın önünde duraksadım. Cenk ve Lavin adımı seslenmek istediklerinde onlara engel oldum ve önümde bulunan cam masaya oturup yüzümü ona döndüm. Tam karşısına oturduğumda, dizlerimiz birbirine değmek üzereydi ama buna engel oldum. Kafasını arkasına yatırmış, uzun ve kaslı bacaklarını aralamıştı. Rahat bir pozisyonda otururken, parmaklarının arasında dengelediği kadehi yavaş-

ça çeviriyordu ve gözkapakları yeşil gözlerini örtmüştü. Şehrini göremiyordum, onun gözleri benim şehrim gibiydi. Keskin yüz hatları, köşeli çenesi, huzursuzca bükülmüş dudakları ve hep öyleymiş gibi duran çatılmış kaşlarıyla bildiğim Asrın'dı.

Geldiğimi hissetmemişti, ben aynı evin içinde onun soluğunu dahi hissederken.

Bakışlarımı omzumun üzerinden arkama çevirdiğimde, gözlerim Lavin'in bahsettiği kızları arıyordu. Asrın'a dikkatle bakan hain gözleri nefretle izlerken, gözüm biriyle çarpıştı, çok güzel bir kızla. Koyu gözlerinin ardındaki ışıltıyla Asrın'ın yüzüne dikkatle baktığını gördüm ve masada yana kayarak onun görtüş alanını kapadım. Kızın gözleri bu atağımla birlikte bana çevrildiğinde, uzun saçlarını geriye doğru savurdu ve yüzündeki gülümsemeyi usulca sildi.

Göğsümün içinde başlayan yangın kurumuş dudaklarıma korlarını düşürürken, masaya yaslanan parmaklarımı avucuma sakladım. Ona değen gözlerden nefret ediyordum, ona nasıl bakabilirlerdi? Tekrar önüme döndüğümde, muhteşem yüzündeki kusursuz gözlerle beni izleyen bir Asrın'la karşılaşarak irkilsem de uzaklaşmadım, bunu şu an yapmayacaktım.

"Akın kim?" Düz bir çizgi halinde gerilen dudaklarından döken isimle bir an afallayarak yutkundum. "Kim o piç?"

Bizi izleyen kızın gözleri sırtımı alabildiğince karışırken, Asrın'a biraz daha yaklaşıp dizlerimizin birbirine değmesini sağladım. Ufak bir dokunuş beni böylesine nasıl bitirebilirdi? "Ne yapacaksın?" diye sordum bir elim masadan sıyrılıp havalanırken. "Onun için de bir şeyleri devirir misin?"

Havalanan elim hafif kirli sakallı çenesine dokunduğunda, yüzünün sert kemikleri elimin altında seğirdi. "Özür dilemiştim," dedi, sesi içtendi. "Seni kırmak istememişim ama beceremedim."

Kusursuz yüzünü elime yasladığında içime akan şefkate engel olamadım. Göğsüm tıka basa onunla doluydu. "Hı hı," diye mırıldandım, uzun parmağımla esmer tenini okşarken. "Biliyorum ama bu kırılmama engel olmuyor. Canımı acıtıyorsun."

Dudakları aralandı. Canımı yakan şey, ona böylesine bağlan-

mak ve bundan vazgeçmek istemiyor olmaktı. Sertçe yutkundu ve bir an dudakları yalpaladı. Bana, benim ona olduğum gibi tecrübesizdi. Kendisi de ilk kez böyle bir şey yaşıyordu. Böyle bir şey. Evet, şu an için bizi açıklayan cümle buydu. “Canımı mı yakıyorum?” diye sordu, sesinde kaskatı bir ifade vardı, bunu kabullenemez gibiydi. “Lanet herifin tekiyim, yakarım. Çok can yaktım.”

“O yelloz kim?”

“Yelloz?” dedi, sesindeki sertlik bir parça kırılmıştı. “Neyden bahsediyorsun Sarışın?”

Haberi yok gibiydi. Bakışlarım ellerine düşerken, ona kızgın olmamın acısını çıkarmak istedim. “Bir şeyler içeceğim,” dedim parmaklarım elindeki kadehe uzanırken. “Versene.”

Asrın parmaklarını kadehin etrafından çözdüğünde şaşırmandan edemedim. “Sarhoş olursan senden faydalanırım,” dedi düz bir sesle. “Kendini kolla.”

Bardağı avucumla kavrarken, iri elleri belimi yakaladı ve beni masanın ucuna kadar çekti. Tutuşu sahipleniciydi. “Sen o kadar vicdansız bir adam değilsin Asrın.”

Asrın gözlerini devirdi. “İçmeden sarhoş mu oldun?”

“Hiç de değil.”

Avucumun içindeki bardağı dudaklarıma yerleştirip uzun bir yudum aldım. Asrın’ın delici bakışları beni özenle izlerken, boğazımdan aşağıya akan yudumun ağzımda hoşnutsuz bir tat bıraktığını hissettim. Acı, yabancı olduğu bir tattı ve ağzımın içinden kovmak istedim. Belki de dudaklarımdaki bu tadı, beni öperek azaltabilirdi. Sonra onun tadı kalırdı dudağımın kıyısında, bu elimdeki kadehten daha iyi hissettirirdi kendimi bana. “Çok yakışıklı çocuksun,” dedim kafamı sallarken. “Gördüğüm en yakışıklı herifsin ama çok gıcıksın.”

“Burada olduğumdan nasıl haberin oldu?” diye sordu söylediklerimi es geçerken. “Tek başına gelmedin değil mi?”

“Almila’yla geldim.”

Kadehten bir yudum daha içtim, boğazım tada daha alışkındı ama midem düğüm düğümdü. Kadehi masaya gürültüyle bıraktığımda, Asrın’ın eli havalandı ve uzanıp çeneme döktüğüm içkiyi temizledi. “Pasaklı,” dedi, düz bir çizgi halindeki dudakları

hafifçe bükülürken. “İki yudumda sarhoş oluyorsun. Sakın başka yerde içip başıma iş açma.”

Onun olmadığı bir yerde içebileceğimi sanmıyordum. “Bela mıyım ben?” diye sordum ona kötü kötü bakarken. “Ne diye iş açacağım başına?”

Dudaklarını birbirine bastırırken, omzuna koyduğum elimle ona biraz daha yaklaştım ve burnumu burnuna sürttüm. Kararımdan yükselen o tanıdık basınçla ona biraz daha yaklaşmak istediğimde sertçe yutkularak buna engel oldu, çenesi seğiriyordu. “Kafan pek iyi değil,” dedi boğuk bir sesle. “Bana kızgın-sın, yapmak istemediğin şeyleri yapmanı istemiyorum.”

“Beni öpmek istemiyor musun?” diye sordum, bilinçli saçmalıyordum.

Asrın elini alınına vurdu. “Hasbinallah,” diye homurdandı. “Ne alaka yavrım, sadece bunu yapmak istemediğini biliyorum.”

“Halt etmişsin sen,” dedim bir diğer elim ensesine uzanırken. “Ben seni her türlü öpebilirim, hatta öpeceğim.”

Asrın’ın eli beni geriye doğru püskürtmek istediğinde kaşlarım olağanca çatıldı. Gözleri gözlerime düştüğünde, düz bir çizgi halindeki dudakları titredi ve bakışlarını aceleyle benden kaçırdı. “Güldün mü sen?” diye sordum, sesimde neşeli bir ton vardı. “O yelloza da güldün mü?”

Asrın kafasını arkaya yatırıp derin bir nefes verirken, bir süre daha saçmalamaya devam ettim, ta ki uykum gelene kadar. Muazzam yüzündeki bakışlarımı etrafa çevirdiğimde, ortamın daha kalabalık bir hal aldığını fark ettim. Kurumuş dudaklarını birbirine bastırırken kendimi kötü değil, huysuz hissediyordum. İçtiğim birkaç yudum beni sarhoş etmemişti ancak çakırkeyif olmuş gibiydim.

Kapalı gözlerini açtı. “Sarhoş mu oldun?” diye sordu etrafa kısa bir bakış atarken. “Saçmalıkların bittiyse seni odaya götürceğim.”

“Uykum geldi,” diye mırıldandım, nefesim tenine çam iğneleri gibi batarken. “Beni taşısana.”

Asrın kafasını koltuğun ardından kaldırdı ve gözleri gözlerimi eşelerken, bana biraz daha yanaştı. Elleri sırtıma uzanıp beni

kafeslediğinde, kalçam masadan sıyrılarak onun dizine oturmuştu. Dudağımı alnıma, saçlarımın başladığı yere yasladı, bir süre saçlarıma birkaç öpücük bıraktıktan sonra derin bir soluk aldı. Saçlarımı mı kokluyordu? “Hiçbir şey bastıramıyor kokunu,” diye fısıldadı, elleri beni sıkıca kavrariken. Ellerinin arasında olmak dünyanın dışında olmak gibiydi. Eğer ellerinin arasındayken hâlâ dünyadaysak dünya nasıl bu kadar güzel olabilirdi ki? Çirkin değil miydi dünya? “Ne yapacağım ben seninle...”

Yüzümü omzuna sürttüm. “Sarıl,” diye fısıldadım esnerken. “Sonra uyu.”

Asrın belimdeki ellerini üzerimden çekip beni yere bıraktığında, ellerim ceketini kavramıştı. Bacaklarım pelte kıvamına gelirken, Asrın doğrularak yerinden ayaklandı. Etrafa kısa bir bakış attı ve adının Timuçin olduğunu hatırladığım çocukla bir süre konuştuktan sonra elini belime yerleştirerek ileriye doğru yürüdü. Burnumu kaşıyıp etrafa kısa bir bakış attım ve gözlerime düşen silüetle kaşlarım çatıldı. “Yelloz,” diye mırıldandım kendi kendime.

Kızın bakışları insanların arasından sıyrılıp Asrın’ı bulduğunda, yüzündeki tebessümü elimle kazımak istedim. Beni umursamadan bar taburesinden ayaklandı ve koyu saçlarını omzunun üzerinden geriye savurup bize doğru cesur bir adım attı. Asrın fark etmemişi ve kız önümüzde duraksadı. Kaşlarım huysuzca alnımda bir kavis oluştururken, biz de doğal olarak duraksamıştık. “Selam,” dedi kız, parmaklarını açıp kapayarak itici bir harekette bulunurken. Ya da bana itici gelmiş olabilirdi. “Asrın, nasılsın?”

Elimi ceketinden ayırıp Asrın’ın önüne geçtiğimde, kızla aramda çok az bir mesafe vardı. Yüzünde, güzel bir gülümsemeyle Asrın’a bakarken beni görmezden geliyordu. “Gördüğün gibi,” dedim, Asrın’ın sert soluğunu iştiririrken. “Geri gitsene sen.”

“Sarışın,” dedi Asrın, bir eli belimi kavrayıp beni geriye doğru püskürtürken. “Gidelim şuradan.”

Asrın elini elimden indirip beni kendisiyle beraber çekmek isterken kıza hiç bakmayışı içimi bir nebze rahatlatmıştı. İleriye doğru bir adım attı ve ben onu takip ederken, kız önümü-

ze geçip arsız bir gülümsemeyle bize baktı. "Aşk olsun," diye mırıldandı, dudaklarını çekici olduğunu düşündüğü bir tavırla dişlerken. "Sohbet etmeyecek miyiz?"

Asrın bir adım gerileyip bakışlarını kızın yüzüne yöneltti, yüzünde düz bir ifade vardı. İfadesiz gözlerinin ardında ne olduğunu bilmiyordum, benden başka birine bakmasını kabullenmiyordum. "Hayır, etmeyeceğiz," dedi dik bir sesle. "Gerile."

Kızın yüzündeki gülümseme bir parça kırılrsa da bozulduğunu belli etmek istemeyerek boğazımı temizledi. "Kırılıyorum," dedi, sesi çekiciydi. "Ederiz sanmıştım. Sonuçta kısa bir gece değildi."

Bir an idrak edemedim. Boş bakışlarını kızın dudaklarına oturan zafer gülümsemesine bakacakırken, zihnimi ağrıtan gerçekler boğazıma birden fazla yumru dizmişti. Bir an kalbimin yüzeyini kaplayan buz kütesinin ağırlığını taşıyamayarak düşeceğim sandım. Elimi Asrın'ın ceketinden ayırdım, bir şeyleri kabullenmiştim. O kızdan nefret ettim ve aynı anda Asrın'dan da nefret ettim. O işi ikisi birlikte yapmışlardı ve kıza ne diyebilirdim ki!

"Hatırlamaya gerek olmayan bir gece," dedi Asrın, sesindeki ifadesizlik bile paramparça olmuş algılarımı ayıltmamıştı. "Yürü Sarışın."

Asrın kızın yanından sıyrılıp ileriye doğru bir adım attığında, ruhsuz gözlerimle sırtına baktım. Ellerim mi titriyordu? Onun birçok kızla birlikte olduğunu biliyordum ama görmek kötüydü. Kızın arkamızdan attığı adımın sesini duyduğumda yutkundum ve Asrın'ın omzuna yerleşen elini gördüğümdeyse her şey tuzla buz oldu.

Asrın'ın arkasını dönmesine fırsat bile vermeden yerimden atıldığımda beni tutan eli, elimden sıyrılmıştı. Gözümün önünde beliren görüntülerle bedenler ruhumun dizüstü yere çöktüğü sayısız anlara gebe kaldığında, Asrın kendini bile toparlamadan aniden arkamı döndüm ve kızla yüz yüze geldim. Tüm mantık kırıntılarım, onun elinin dokunduğu yerden havalanıp göğsümü adice delerken, kızın bana tırmanan tuhaf bakışlarına aldırmadan elimle omzuna uzandım ve nefretimden gelen gücümle birlikte zayıf bedenini geriye doğru püskürttüm.

“Ne yapıyorsun?” dedi sendeleyip arkasında dans eden kişilerin üzerine düşerken. “Görgüsüz.”

Asrın’ın arkasını döndüğünü hissettim ama ilgilendiğim tek şey kabullenmekte zorluk çektiğim anların ruhumda yarattığı sıkışmaydı. “Demek görgüsüz,” dedim hırsıyla. “Gurursuz olmaktan daha kötü değildir bence. Seninle geçirdiği geceyi bile hatırlamayan bir adamın ısrarla peşinden koşacak kadar ucuz...”

“Sarışın.” Asrın’ın bir eli belime uzanıp beni kendine çektiğinde sırtım sertçe göğsüne çarpmış ve saçlarım yüzüme dökmüştü. Bize uğrayan tuhaf bakışların yoğunluğu midemi burkarken, felç olan mantığımın hiçbir çağrısı bana işlemiyordu. “Tatlım,” dedi kız, ince dudaklarını yapmacık bir ifadeyle büzerken. “Sabah kalktığında seni de hatırlamayacak. Takma bu kadar.”

Ayaklarımı yere basıp kıza doğru atılmak istediğimde, Asrın öfkeli bir soluk verip belimdeki elini sıkılaştırdı. “Dur,” dedi sertçe. “Saçmalıyorsun.”

Kırcı kelimelerini duymazdan gelerek sertçe yutkundüğümde, dudaklarım titriyordu. “Mide bulandırıcısın,” dedim yüzümü buruştururken. “Erkeklerin sana baktığında gördükleri şeyin sadece bir seks objesi olmasına izin verecek kadar zavallı ve mide bulandırıcısın.”

Kızın kanı çekilirken, yüzündeki ifade darmadağın olmuş ve dudakları muhtaç bir balık gibi aralanmıştı. “Bak sen,” dedi Asrın’a kısa bir bakış atarken, gözlerini çıkartmak istedim. “Arkandaki adamın sana baktığında gördüğünün ne olduğunu sanyorsun? Ben zavallıyım da sen neysin?”

Aniden Asrın’ın kollarından sıyrılıp kızın üzerine doğru atıldığımında, kaosa sebebiyet veren gürültü ortamdaki kalabalıktan sızmıştı. Asrın’ın yüksek sesli küfrünü işitirken, boşlukta sallanan elim kızın uzun ve salık saçlarına dolandı. Kızın gözlerinde gelişen şok nefretimi tatmin ederken hiç sağlıklı olmadığını fark ettim.

Uzun saçlarına sıkıca dolanan parmaklarım kıza asıldığında, boynu aşağıya sarkmış ve bir çığlık daha dudaklarından fırar etmişti. Kalabalıktan yükselen hayret nidaları kulağımdan içeri

giremezken, kız saçlarını kurtarmak istercesine elini saçlarına uzattı ama buna fırsat vermeden acımasızca asıldım.

“Oha,” dedi, kulağıma dökülen sesin sahibi Cenk’ti. “Kızın saçlarını yoldu.”

Asrın’ın kısık sesli küfürlerini işitirken, bir eli tekrar belime uzandı ve beni kendisine çekti. Kızın saçlarına sıkıca dolanan parmaklarım inatla asılmaya devam ederken, kızın çığlıkları bana belki de nefret etmem gereken bir keyif ve tatmin veriyordu. Bağırardım. “Saçlarının yarısı çakma zaten, umarım çok üzülmzsün.”

Asrın’ın bir eli ağzıma uzandı ama hırsıyla onu geri püskürterek kurtulmaya çalıştım. Buna izin vermeyerek beni çıkışa doğru sürükledi. Kızın ağladığını gördüm ama zerre umursamadım. Cenk ve Lavin’in gülmemek için kendilerini tuttuğunu görürken yerimde tepinmeye başladım. “Bırak,” diye bağırardım hırsıyla. “Hayvan herif, bırak.”

Asrın’ın ağzımdaki eli yüzünden boğuk çıkan sesimde diri bir acı vardı. Gözlerime oturup kalbimi sıkıştıran her kareden nefret ediyordum. Bir anda ağzımı araladım ve dişlerimi parmağına geçirdim. Asrın kısık sesli küfrüyle birlikte elini ağzımdan indirdi. Boşluğundan yararlanıp bir anda atılarak, kafeslediği bedenimi bedeninden ayırdım. “Döveceğim o kızı,” dedim onu umursamadan hızla yürümeye başlarken. “Seni de döveceğim, gelmesene peşimden.”

Asrın’la aramızdaki mesafeyi açarak dışarı doğru yürüdüm. “Nereye?” diye bağırıldı, uzun koridoru yürürken. “Bebeğim, hadi buraya gel.”

Sertçe yutkundum, kalbimi çelen kelimeleriyle beni avlamasına izin vermeyecektim. Hızla önüme gelen saçlarımı savururken, arkamdaki adımlarını hissediyordum. Kalbim gerçeklerin altında ezilip büzülüyor ve göğsümü can yakıcı bir sancı sarıyordu. Bundan nefret ediyordum. “Birliktelik yaşadığın kızları kendi mekânına nasıl alırsın?” diye bağırardım yüzümü acıyla buruşturarak. “Beni hiç umursamıyorsun, ben senin birazcık önemsemene ihtiyaç duyarken sen beni birlikte olduğun kızlarla aynı ortama sokuyorsun. Hiçbir şeyin olduğumu bu kadar

belli etmen gurur kırıcı, ben burada kendimi paralıyorum. Senin hayatın bana birkaç beden fazla, bunu şu an anlıyorum.”

“Hayatlarımız birbirinin dengi olmasa ne olur sanki?” dedi tok sesiyle. “Bizim yaralarımız denk.”

Bu sefer değil. Bu sefer kanma.

Karanlık koridora girdiğimizde, Asrın'ın gölgesini hissediyordum ancak karanlık onu görmemi engelliyordu. Adımlarımı hızlandırdım ve gözlerim akmak için direnen yaşların saldırısına uğrarken, onu bırakarak bedenler arasından sıyrıldım ve dış kapıyı hızla aralayarak bedenimi soğuğa emanet ettim. Asrın'ın sesi de bedeni de bana ulaşmaz olduğunda, yine kalabalık bir grup arasından geçerek arabanın yanına doğru ilerlemeye başladım.

Kalabalığı arkamda bırakarak sokağın karanlık ucuna doğru ilerlerken, içimdeki kötü hisler topluluğu midemi bulandırmıştı. Ellerimi saçlarıma daldırdım ve ruhumu alaşağı eden görüntüleri zihnimden atmak istedim. Tam köşeyi dönecektim ki aniden frenle duran arabanın sesiyle birlikte sıçrayarak duraksadım. Yaşla parlayan gözlerim farların farkındalığıyla kısılırken, arkamda tok adım sesleri işittim; yabancı biriydi. Hem önümde bir araba vardı hem de arkamda, yakınımda bir beden vardı ve ben hangisiyle ilgileneceğimi şaşırılmıştım. Elimizi gözlerime siper ederken, zihnimin içindeki mayınların aynı anda patlayarak düşüncelerimi çökerttiğini hissettim.

Bacaklarımdaki güç yere yığılırken, arabanın kapısı gürtülüyle aralandı ve tok bir adım sesi zemine düştü. Sonra kumaş pantolonla sarmalanmış erkek bacağı ve yukarı tırmanan bakışlarıma oturan yabancı bir yüz gördüm. İleriye doğru bir adım atmak istedim ama ensemden hissettiğim nefesin yakınlığıyla her şey varlığını yitirdi; tehlikeli bir beden ve ruhla karşı karşıyaydım. Sertçe yutkundum ve aynı anda diğer sokaktan yükselen Asrın'ın sesi kalbimi umutla çarptırdı. “Sarışın,” diye bağırdı, umutlarımı dudaklarında taşıyordu. “Neredesin?”

Karşımdaki adamın kırışmış yüzünde sinsisi bir sırıtma oluşurken, bana doğru attığı adımla birlikte bakışlarım sakat olduğunu fark ettiğim bacağına kaydı. “Bakma öyle,” dedi, sesinde

dinç bir öfke vardı. Yaşlıydı, keyifli ve aynı zamanda sinirliydi. Kimdi, derdi neydi? En savunmasız olduğum anda başıma çökmüştü. “O piçin aldığı intikamı karşılıksız bırakacak değilim, ben on üç yıldır bu bacakla yaşıyorum.”

Adamın sesindeki aksanlı ton hafızamdaki bir ismi beynime düşürdü: Niko. Zihnimdeki tüm mantıklı açıklamalar yerle yeksan olurken, Asrın'ın gür sesi bir kez daha inletti kulaklarımı: “Sarışın!”

Dudaklarımın bir nefes için aralandığı anda öyle bir şey oldu ki, cümlelerimin devrilip sırtıma saplandığını ve içimin söylenmemiş kelimelerle dolduğunu hissettim. Bel boşluğuma aniden saplanan ucu keskin cisim, dudaklarımın arasından vereceğim nefesi öldürerek ciğerimi kilitlemişti. Vakitsiz acı, yelkovanın kendisini bir an sonraya taşıdığı zaman içinde ansızın yerleşmişti bedenime. Görüntüsü berrak olmayan adamın arkamdan çekilip arabaya binişini ve yaşlı adamın tatmin dolu gözlerini benden çekişini bulanık gözlerimle izledim.

Sokağı ağlatarak basıp giden arabanın arkasında bıraktığı arbede, benden başkası değildi. Ne olduğunu kavramak için bilincimi tazelemem gerekiyordu. Asrın'ın gür sesi kulaklarımda boğuk, silik izler bırakırken bir nefes almak istedim ama etimi dağıtayan bıçağın varlığı nefesimi ciğerlerime kilitletiği için bunu başaramadım Kavrayamıyordum. Kendimde değildim. Saniyeler içinde birilerinin açık hedefi haline gelmiş, bıçaklanmışım. Titreyen dudaklarımdan kopan başka bir çığlık sokağı inletirken, canımın gövdemden çekildiğini hissettim. İleriye doğru atmak istediğim adımla birlikte bütün bedenim porselen bir bebek gibi dağıldı.

Acı çoğaldıkça ben eksiliyordum. Varlığım eksiliyordu, kanım eksiliyordu, nefesim eksiliyordu. Kendimi kendimde tutamıyordum. Dağınık bir deniz olan mavi gözlerimin aralığından, bana doğru koşan tanıdık bir beden varlığını gördüm. İnandığım her şey üzerine yemin ederim ki, onu bana koşarken görmek güzel şeydi. Kalabildiğine inandığım tüm gücümle duvara doğru yaslanırken, derinleşen bıçağın varlığıyla attığım çığlık bana koşan adımları bilinçsizce durdurmuştu.

Etimden et koparılıyor ve hiç hissetmediğim bedensel bir acı tadıyordum. Gözlerimi kaldırıp son gördüğüm yüzün ona ait olmasını diledim. Asrın'ın birkaç adım ilerideki bedeni, girdiği şokla bembeyaz kesilen suratı gözlerimin gördüğü en son şey olmuştu.

Acı hiç böyle hissedilir olmamıştı.

Canım çok yanıyordu.

Damarlı gözkapaklarım bu acıyla mücadele edemeyerek gözlerimin üstüne örtüldü. Bedenim acıyla infilak olurken, yüzüstü kapandığım zeminde bana ait bir şeyler vardı: kan.

Bölüm 6

-Kıvranış-

Karanlığın içine akan acı, sol göğsümün altındaki kalbimden besleniyordu. Bütün algılarımın ve renklerimin, zihnimden ve ruhumdan sıyrılıp bir kaosa esir düştüğü sarsıcı anlar sakat ruhumdaki çılgınlıkları dahi bastırıyordu. Düşüncelerim ve hislerimin terk ettiği bedenim, birileri tarafından kavranmış ve sahiplenilmişti.

Kıvranıyordum.

Kâbuslarımı yaşıyordum sanki. Acımasız darbenin etkisi altındaki bedenim hastalıklı gibi titriyordu, gözkapaklarımı çekiştiren acı o kadar somuttu ki, nefesim ciğerlerimi parçalıyordu. Belimden kavrayan ellerin sıkı tutuşunu canımın acısına rağmen hissedebilirken, gürültülü bir kaos kulağımda uğulduyordu. Ruhumun diri olduğunu ama bedenimin sefil bir acıya sürüklendiği anlara şahitlik yaparken kıpırtısız dudaklarım aralanmak ve muhtaç olduğu nefesi içine çekmek istedi, yapamadı.

“Sikeyim,” diye bağırdı, tanıdık dudaklardan kopup ruhuma saplanan o sesin sahibi. Ses uzaktan yansıyor ve boğuk bir şekilde kulağıma çarpıyordu. “Seni kaybetmeyeceğim, bu mümkün değil.”

“Yol çok kapalı,” diye bağırdı birileri, uzaktan gelen sesi güçlkle duyabiliyordum. “Asrın, onu hastaneye götüremezsin.”

“Ona bir şey olmayacak,” diye bağırdı dehşetle, bunun ihtimalini dahi kabullenemez gibiydi. “Daha hızlı sür şu arabayı!”

Tanıdık kucaktaydım. Yaralı ve titreyen bedenim boylu boyunca uzanırken, gücü çekilmiş bacaklarım koltukta kıvrılmıştı. Sarsılıyordum. Tanıdık bedeni hissediyordum ancak sesler kulağımda boğuk yankılar oluşturuyordu ve hissetme yetimi çoktan kaybetmiş gibiydim. İnledim. “Pezevenk,” diye bağırdı hiddetle. “Şu arabayı doğru kullan, o koltuğa yapıştırırım seni.”

Yüzümü kavrayan elin varlığını ilk kez böylesine silik hissediyordum ama avuçlarının sıcaklığından tanıdım onu. “Sarışın,” dedi, boğuk sesi hiddetli bir fısıltı içeriyordu. “Hissediyor musun? Buradayım, duyduğunu biliyorum. Arala gözlerini.”

“Hiçbir şey olmayacak,” dedi, sesine tutunan somut acı ruhuma uzanmıştı. Benden çok kendisiyle konuşuyor gibiydi. “Asla, asla, asla...”

İç içe giren kirpiklerim bir kez daha kırıştığında, bedenimden akan terin saç diplerimi ıslattığını hissediyordum. Gözkapaklarım acının esir düştüğü ancak umursanmadığı anda aralandığında, gözlerime düşen ilk görüntü tanıdık arabanın arka koltuklarıydı. Onun kucığında, hızla akan arabanın içinde ilerliyor ve sarsılıyordum. Görüntü pürüzlü, sağlıklıydı. “Şüktür,” diye fısıldadı, yanaklarımı kavradığı ellerinin tutuşu ilk kez yumuşaktı. “Bana çevir gözlerini, iyisin Sarışın.”

Sözlü komutuna itaat etmek için arabanın karanlık tavanındaki kısık ve puslu bakışlarımı güç bela yukarı kaldırdım. Gözlerim önce gözlerinin içine düştü. Bakışlarındaki yangının yoğunluğu bana sıçramıştı. “As... Asrın.”

Yüzünde, hissettiğim acının gölgeleri vardı. Ona bakmak, çektiğim acıya bakmak gibiydi. “Sarışınım?” diye fısıldadı, şefkatli sesinde diri bir acı vardı. “Sana hiçbir şey olmayacak. Biliyorsun, izin vermem.”

Alnına dökülen koyu saçları terden nemlenmiş ve kaşları alnına bir kavis çizmişti. Düz bir çizgi halinde gerilen dudakları sürekli kıpırıyor, seçemediğim birçok şeyi daha dile getiriyordu. Alnı boncuk boncuk terle kaplanmıştı. Kendini o kadar sıkıyordu ki, sanki az sonra yüzündeki maske parçalanarak dökülecekti. Maskesizlik onu da beni de korkuturdu.

Ağzımı sıyrıran kanın tadı, suyu çekilmiş dudaklarımda silik

bir iz bırakmıştı. “Ca... canım acıyor,” dedim kıvrılırken. “Bir şey yap.”

Çatlak dudaklarımdan dökülen kelimeler onu çileden çıkarmış gibiydi. “Biraz dayan,” diye fısıldadı, terle kaplı alnını almıma sürterken. “Sadece biraz.”

İçimden yükselen acı her ne kadar gözlerimi kapatmamı direktse de gözlerime çaresizlikle bakan gözlerine sırt çeviremiyordum. “Çok kanıyor,” diye fısıldadım, sertçe yutkunmadan hemen önce. “Lütfen... beni yanından ayırma...”

“Asla,” diye fısıldadı, sesi silikti ama oradaydı. “Başın göğsümde, benden uzakta değil. Sen sadece gözlerini kapatma ve kendini yorma.”

Titreyen elim havalanmak için üstün bir çaba sarf ettiğinde, Asrın alnını almıma sürterek bir eliyle elime uzandı. Yüzünü elimme yaklaştırdı ve dudaklarının ilk nahif öpücüğünü avucumun içine kondurdu. “Yaran derin değil,” diye fısıldadı, sesi acımın gölgelerini saklıyordu. “Lütfen kapatma gözlerini, seni görmeye ihtiyacım var.”

Gözlerime çöken acılı ifadeyle onun yüzünü karış karış izlerken, elimi usulca üzerime bıraktı. Bakışları yüzümden sıyrılıp şoför koltuğuna düştüğünde yüzüne korkunç, deli bir ifade oturmuştu. “Hızlı sür,” diye gürlledi aniden, uzun bacağını hızlı Cenk’in oturduğu koltuğa öfkeyle geçirirken. “Onu yetiştireceğim, daha hızlı ol!”

Attığı tekmeyle beraber bedenim olduğu yerde sarsıldığında, dudaklarımda ufalanan başka bir iniltiye engel olamamıştım. “Özür dilerim,” dedi aceleyle, ince ve uzun parmakları boynuma akan teri silerken. “Özür dilerim bebeğim, canını yakmak istemedim.”

“Onu hastaneye götürürsek,” dedi, uzaktan yükselen sesin sahibi Cenk’ti. “Seni onun yanından alacaklardır, o daha reşit bile değil! Üstelik işin içine polis girecek. Başın belada Asrın.”

Acıyla titreyen bedenimle onun yüzündeki endişeyi ve çaresizliği izlerken, aklıma düşen ihtimalin belimdeki bıçak izinden daha çok acıttığını hissettim. “Ha... hayır,” diye fısıldadım, damarlarımdaki kanın akışı hızlıydı. “İzin verme lütfen. Beni senden almasınlar.”

“Mecburum,” dedi, kaskatı sesi ilk kez titriyordu. “Sana bir şey olmasını kabullenemem. Hayır, asla.”

Titreyen bedenimin tüm gücü emilmişti ama bıçağın beni sadece yüzeysel olarak değıştini biliyordum. Organlarıma zarar verecek derinlikte değildi. “Do... doktor çağırırısın,” dedim, titrek sesim onu ikna etmek ister gibiydi. “Çok da acımıyor aslında. Lütfen, bir çaresini bul.”

Onun gözlerinde çaresizliği görmek, anne sütünden kesilmiş bir bebek gibi şaşkın hissettirmişti. “Lanet olsun,” diye haykırdı. “Eve sür piç herif, çabuk eve götür. Hızlan!”

Gözlerimin ardındaki dünyayı kaybetmeden, açık bilincimle, zaman kavramını yitirdiğim dakikalar belki de saatler sonra tanıdık eller tarafından yumuşak bir yüzeye bırakıldım. Göğsümden yükselen hırıltılı nefeslerim, adrenaline parçalanmış damarlarım ve yarama bastırılan tanıdık el bilincimin hatırladığı anlara gebe kalırken, etrafımdaki kalabalığı hissettim. Gözlerim bir kez daha aralanmak için can çekişiyordu, yanağımı kavrayan el nazik bir tutuşa sahipti.

“Çabuk ol,” diye bağırdı, ses uzaktan yükseliyordu ve boğuktu. Hışırtıların varlığını, ağlama seslerini işitiyordum. “Şu narkozu hallet ve acıyı hissetmemesini sağla.”

Tanıdık sesin nefesi yüzüme sinerken, başka seslerin varlığı da hemen yanı başımdan yükseliyordu. Sırtımı boyayan kanın rengini, altımdaki yumuşak yüzeye akıtıyordum. “Be... ben,” diye kekeledi yabancı bir kız sesi. Ürkek, telaşlıydı. “Ben sadece bir stajyerim. Narkozu vereceğim, elimden geleni yapacağım ama yardımım yetersiz kalabilir. Bir hastaneye...”

“Şaka yapıyorsun,” diye haykırdığını duydum Asrın’ın. “Tabii ya! Bizim hastane denen şeyden haberimiz yok zaten. Aptal mısın, hastaneye gidemediğimiz için seni buraya çağırдық.”

“Beni iyi dinle,” diye devam etti, sesinde hiddetli bir kaos vardı. Kıza acımıştım, hatası yoktu. “Sen onu dikerken, onun acıyı hissetmesine engel olacak ve işini en kısa sürede bitireceksin. Yara derin değil, yüzeysel. Elbette bunun için bir şeyler yapabilirsin!”

Başka bir elin silik varlığını yaramda hissederken, dudakları-

mı kıpırdatmaya bile mecalim kalmamıştı. “Tamam, elimden geleni yapacağım. O zaman biraz geri çekilin ve bana alan yaratın.”

“Aptal,” diye tekrarladı Asrın, bir kez daha. Onu ilk kez bu kadar kontrolsüz görüyordum. “Narkozu ver. Tamam, o dayanabilir. O bununla başa çıkabilir.”

Ağlama seslerinin artık puslu bir hal aldığı, seslerin kendilerini yitirdiği anlarda dudaklarımda çoğalan inilti göğsümü kıvrandırmaya devam etti. Bedenimin ateş gibi yandığını ve sırtımın alabildiğince kan olduğunu hissederken, yüzümdeki elin varlığı hâlâ benimleydi. “Özür dilerim,” diye fısıldadı, bu an, beni ilk kez olduğu duvarların içine çekmeye başladığını hissettiğim andı. “Buna sebep olduğum için...” Seslice yutkundum. “Kendimden hiç etmediğim kadar nefret ediyorum.”

Bir an sonra zaman ve mekân kavramını tamamen yitirdiğimde, avuç içime sakladığım zayıf parmaklarım, kendi kendine verdiği zavallı mücadeleden vazgeçerek avuç içimi terk etti. Narkozun vücuduma girişi ve benliğime etki edişi o kadar kısa sürmüştü ki, gözlerim kapanmadan hemen önce, kulaklarım sadece bu kelimelere yetişmişti. “Önemlisin,” diye fısıldıyordu bir rüzgâr gibi kulaklarıma dolanan sesin sahibi. “Her şeyden önemlisin, herkesten değerlisin.”

★

Sinsi bir yılan gibi kıvranan acı, tüm ruhumu emmiş ve emdiği ne varsa, kendine saklamıştı. Halsiz ve yorgun bedenimden yükselen titrek nefeslerim, kurumuş dudaklarım arasından sıyrılıyordu. Bilinçsizliğin kollarında gizlenen ağrılar, uyanmam için beni tetikliyordu.

Zaman ve mekân kavramı beynimin içinde dirilerek olduğum anı kavramaya çalışırken, cansız ve kıpırtısız dudaklarımı aralamak istedim. Burnuma yükselen kanın kokusu ve sırtımdaki vahşi sızlama, kaybetmiş olduğum bilincimi yerine otururken sertçe yutkundum.

Yaralıydım.

Uyumak için direnen bedenimin tüm gücü çekilmişti. Ne-

rede ve nasıl olduğumu öğrenmenin arzusunu taşıyan gözkapaklarım titredi ve acı, ruhuma dört koldan sarılırken boynumdan akan teri hissettim. Gözlerim ufak bir açıyla aralanıp puslu ve sisli görüntüleri kadrajıma aldığımda ilk gördüğüm, görmekten asla bıkmayacağım yüz olmuştu. Asrın yatağın önünde duran koltukta, gözleri kapalı bir şekilde oturuyordu. Kafası arkaya doğru yatıktı. Belki de uyuyordu. Üzerimden sıyrılmış olan kanlı kazak onun uzun, güçlü parmaklarının arasına hapsedilmişti ve gövdesi çıplaktı. Geniş göğsündeki kanlı parmak izlerini gördüm, bana aitti. Kirli, dağınık görünüyordu. Halsiz bakışlarım camın yüzeyine kaydığımda, kararmaya yüz tutmuş kasvetli havayı fark ettim. “As... Asrın?”

Kısık ve sisli sesimin yumuşak dokusu dudaklarımı bile yorduğunda, Asrın’ın gözkapakları aniden açılmıştı. Başını hafif bir açıyla öne yatırarak gözleriyle gözlerimi karşıladığında, zihnimin içine bıraktığı kelimeler kulaklarımda çınladı.

Önemlisin.

Değerlisin.

Gözünün beyazına uzanan kızışmış damarlar, çökmüş gözaltıları ve kıpırdamayı kesen dudaklarıyla bana bakarken sertçe yutkundu. “Sarışın,” dedi, sesi acıdan bir elbiseyi üstüme giydiriyordu. Aniden ellerini koltuğun üstüne yasladı ve bedenini kaldırarak zeminde dikildi. Bana yaklaşmasını sessizce izledim.

Hızlı ve emin adımları yatağın yanında duraksadığında, uğursuz kokuyu bastıran karamel kokusu şiddetli bir şekilde burnuma yükseldi. Dudaklarım bir kez daha kıpırdamak isterken, kararın bakışlarıyla birlikte bana doğru eğildi ve burnu burnumun ucuna dokunana kadar durmadı. “Esila,” diye fısıldadı, adımı üçüncü kez dile getiriyordu. Bunu sık sık yapmalıydı. Sanki bir tek o seslenmeliydi adımla. “Böyle hüznle baktığında bana...” Sertçe yutkundu. “Ne varsa elimin altında yok etmek istiyorum. Canımın bu kadar yanmaması gerekiyordu.”

Göğsüm düştüğüm durumda dahi, hain bir yumruğu kalbime indirdiğinde, dudaklarımın üzerinde kıpırdayan dudaklarına tepkisiz kalamadım. Halsiz parmaklarım yüzüne uzandı. “Hiç uyumamışsın,” dedim, çatlak sesimde tatsız bir acı vardı. “Gözaltılarının morarmış.”

Dişlerini sıktı ve yanağını avucuma yasladı. Ona ilk defa bu kadar özgür ve bu kadar masum dokunuyordum. “Nasılsın?” diye sordu, pürüzsüz sesinde tuhaf bir tını vardı. “Yaran çok acıyor mu?”

İlk anki acı göğsümden fıskıran bir ateşle beni yakıyor ve bitiriyordu. Ancak şimdi, acının yerini derin bir sızlama ve yanma almıştı. “Sızlıyor,” diye fısıldadım, boğazım kurumuştü. “Öp-sene geçsin.”

Gözlerinin içindeki isi gördüm. Bir eli enseme uzandı ve ilk kez nazik bir tutuşla parmaklarını enseme doladı. “Fırsatçı,” diye fısıldadı.

Boğazım ve ağzımın içi kupkuruydu. “Susadım Asrım.”

Karşı çıktı. “Su içemezsin.”

Gözlerimi yorgunlukla kapadım. “Dudaklarım kupkuru, çatlayacaklar.”

Nefesi ağzımın içine karıştı. “Bunun için sana yardımcı olabilirim,” dedi sakince. “Kıpırdama, dikişlerinin zarar görmesini istemem.”

Herhangi bir izine gerek görmeden, diliyle kurumuş dudaklarımı ıslattığında, gözkapaklarımı hafifçe kaldırdım. Gözleri doğrudan beni hedef haline getirmişti. Amacı yalnızca bir çöl gibi suya muhtaç dudaklarımı ıslatarak susuzluğumu azaltmaktı. Fakat bunu yaparken beni onun yangınlarına atıyordu ve ben o yangına, avucumdaki benzine gidiyordum. Dudaklarımı yeterince ıslattığında üst dudağıma minik minik öpücükler bırakarak benden hafifçe uzaklaştı.

Sık nefeslerimle onun yorgun yüzüne bakarken, “Ne zamandır uyuyorum?” diye sordum güçsüz bir sesle. “Kendimi çok halsiz hissediyorum.”

Yüzünü yüzümden çekip benden uzaklaştı. Birkaç adım geriye giderek yatağın ucuna oturduğunda, hareketlerindeki yorgunluğun uykusuzluğa bağlı olduğunu düşündüm. “On sekiz saat,” dedi, sesinin büyüttüğü öfkeyi hissetmemek kaçınılmazdı. “Aralıksız on sekiz saattir uyuyor, sayıklıyor ve inliyorsun.”

Sertçe yutkundum ve halsiz elimi üzerime düşürürken derin bir nefes aldım. Aldığım her nefeste kaburgalarım ağrıyor

taşıyamayarak eziliyordu. “Hep burada mıydın?” diye sordum, bencil bir şekilde bunu istiyordum. “Yani...”

“Evet,” diye onayladı, avuçlarındaki kanlı kazağı biraz daha sıkarken. “Kıvranıyordun.”

Kendini suçlamasını istemiyordum. Mırıldandım. “Ben on yedi yıldır kıvranıyorum zaten.”

“On yedi yıldır kıvranıyorsun.”

“Evet.”

Olay anı ve sonrasındaki her şey sisli, puslu ve emin olamadığım görüntülerle doluydu. Hissedebildiğim en somut şeyler, sırtımı delip bedenimi titreten o yabancı acıydı. Bu zamana kadar babam tarafından birçok kez şiddete maruz kalmış, bedensel acıya dayanıklı bir hale gelmiştim ama benim bile böylesine kıvrandığım bu acının kefaretinin merak ediyordum. “Her şeyi silik hatırlıyorum, hatırladığım en net şey sensin.”

Asrın’ın boş bakışları aniden bana döndüğünde, gözlerinde gördüğüme emin olamadığım bir panik vardı. “Ben?” diye mırıldandı düz bir sesle. “Ne hatırlıyorsun?”

Korkak olma Asrın. Senin için kıymetli olduğumu ikimiz de biliyoruz. “Sürekli küfrettiğini,” diye mırıldandım kısık gözlerle onun kaskatı yüzünü izlerken. “Ve en önemlisi...”

Asrın sertçe yutkundu ve bakışlarını benden kaçırırken bir an ona şokla bakacağım sandım ama vücudumdaki sızlama herhangi bir tepkiye izin vermiyordu. “Ne?” diye sordu, sesi asabiydi. “Ne söylemişim?”

Boğazımdan yükselen acı tat yüzümü buruşturmama sebep olurken, aniden yerinden ayaklanarak elleriyle yüzümü kavradı. “Acıyor,” dedi, kaskatı sesinden nefret akıyordu. “Kıpırdayıp durma, konuşma. Dinlenmeye ihtiyacın var.”

“Acımıyor,” dedim onu sakinleştirmek isterken. “Gerçekten, sadece fazla sızlıyor.”

Gözlerini yumdu ve kirpikleri iç içe girerken dudaklarını alnıma sürüp derin bir öpücük bahsetti. Bir süre sustu. Onunla paylaştığım sessizliğin bile ayrı bir güzelliği vardı. “Kan kokuyorum,” diye mırıldandım cansız dudaklarım sızlarken. “Çok iğrenç.”

“Çok mu iğrenç?” diye sordu ifadesiz bir sesle.

“Hı hı.”

“Uzun bir süre banyo yapamayacak gibisin,” dedi, bedeninden akan yoğun öfkeyi bir nebze dindirmek istiyordum. “Pis pis kokacaksın.”

Yükünü üzerime vermiyor, aksine benden uzak duruyordu ama dudaklarının sıcak baskısını alnımın derisinde hissediyordum. “Seni suçlamıyorum,” diye mırıldandım, dudaklarımdan dökülenler gerçekten hissettiklerimdi. “Sen de kendini suçlama.”

Dudaklarını alnımdan uzaklaştırıp doğrulduğunda, “Uyu,” dedi sabit bir sesle. “Uyandığında burada olacağım.”

Bu sefer ona direktmedim ama uyumama engel olacak başka bir ses, aralık kapının önünden geldi. Kapanan gözlerim arandığında kapıda dikilen Almila’yı gördüm. Yüzünde yorgun, hüznü ve sevinçli bir tebessüm vardı. “Uyandın,” dedi, sesindeki mutluluğu hissettim. “İyi misin? Canın acıyor mu? Bir şeye ihtiyacın var mı? Senin için ne yapabilirim?”

“Almila,” dedim kısık sesimle. “Canım acımıyor, ben iyiyim.”

Almila yatağın yanında duraksadığında, bana doğru eğilmek istedi ama Asrın, ters ters homurdandı. “Yorgun,” dedi sert bir tonlamayla. “Sarılmaya falan kalkma.”

Almila bakışlarımı benden ayırıp ona çevirdiğinde, gözlerinde derin bir öfke ve nefret olduğunu gördüm. “O senin yüzünden yorgun,” dedi, sesinde tutarsız bir öfke vardı. “Onu getirdiğin hale bak, onun ne işi olur böyle şeylerle. O kimseye zarar vermeyen, kendi halinde bir kız.”

Benim için endişelendiğini görüyordum ama Asrın’a yüklenmesi anlamsızdı. “Almila?” diye mırıldandım, sessiz bir uyarıydı bu. “Sakinleş. Ben onun yanında...”

“İyi misin?” diye devam etti Almila. “Sen aptal mısın? Ona bak ve ne kadar uğursuz olduğunu anla artık. Allah aşkına, senin neyin var? Ona gelene kadar birçok insanla istediğin hayatı yaşayabilirsin.”

“Ben Esila’nın ilk ve son tercihiyim. Aksini iddia etme Almila.”

Almila büyümüş gözlerle Asrın’a bakarken, yorgunluk dilime gelen tüm kelimelerimi yutuyordu. Ona dün o kadar şey söylemiş, onsuz bir hayatı dahi düşünemediğimi belirtmişim.

Şimdiyse bir bıçak darbesiyle ondan vazgeçeceğimi nasıl düşündü? “Hiçbir değer vermediğin halde onu mahvetmeyi isteyecek kadar bencil ve ruhsuzsun. Sen gerçekten kötü bir adamsın.”

“Almila,” dedim sesimi yükselterek.

“Öyleyim,” dedi Asrın, umursamazca. “Ve şimdi bittiyse çık git, onu yoruyorsun.”

Almila’nın gözleri büyürken, dudakları aralandı, kapandı ve bir kez daha aralanıp tek kelime etmeden kapandı. “Pişman olacaksın,” dedi, öfkesi bana olan sevgisinden besleniyordu. “O arkasına bile bakmadan çekip gittiğinde pişman olacaksın. O zaman ben yine burada olacağım.”

Almila odayı, belki de evi terk edip gittiğinde, onunla bu duruma geldiğimiz için üzüldüm. Beni düşünüyordu, ona hak veriyordum. Sızlayan vücudum yatağın içinde terlerken, yanaklarımın içini sıkıntıyla dişledim. Asrın camın önüne ilerleyerek sırtını bana döndü, kollarını göğsünde bağladı ve dakikalar boyu camın yüzeyinden gittikçe kararan havayı izledi. Onun sessizliğinin benim uyumam için olduğunu fark ettiğimde, yanağımı yastığa yerleştirerek gözlerimi yumdum.

“Ne olursa olsun,” dedi boğazından yükselen karanlık sesine net bir vurgu hâkimdi. “Seni göğsümde saklamak istediğim sürece, hangi acına sebep olsam da benden gitmeyeceksin.”

★

Olayın üstünden on gün geçmişti.

İlk ayıldığımda onu yine yanı başımda bulmuştum. Ağrılarımı, yaramı, dikişimi kontrol etmiş ve sonrasında aşırı ısrarımla banyoya girmişti. Onu uyumaya ikna etmemse üçüncü günde olmuştu, elbette bana zarar vermemek için tekli koltukta sızmıştı o gece. On gün boyunca yataktan ihtiyaçlarım haricinde kalktığım pek söylenemezdi. Beni diken o kız bu sırada üç kez gelmiş, kontrolümü yapmış ve en son geldiğinde, bir hafta sonra dikişleri aldırman gerektiğini söylemişti. Cenk, Lavin ve Almila beni ziyarete gelmişlerdi, garip bir şekilde Cenk bile bana çok anlayışlı davranmıştı.

Bugün onuncu gündü. Vakit öğleden sonrasıydı, artık gayet rahat yürüyebiliyordum ve acılarım tamamen olmasa da dinmişti. Asrın banyodaydı, beni yataktan kaldırmadan önce de üstüme kendisine ait bol bir gömlek giydirmişti. Çünkü kumaşın yarama temas etmemesi gerekiyordu ve onun gömleği bu konuda fazlasıyla iş görüyordu. Yarın hastaneye gideceğimizden bahsetmiş ve beni diken kızın birkaç merhem bıraktığını da eklemişti. Şimdi koltuğun üstünde gayet rahat bir pozisyonda oturuyor, banyodan yükselen sesi dinliyordum.

Tamam, belki onun ölesiye nefret ettiği bir adam tarafından zarar görmüş olabilirdim ama onu suçlamıyordum. Nasıl suçlardım? Sonuçta yaşanacak olan yaşıyordu. Bakışlarım Asrın'ın banyoya girmeden önce sehpaye bıraktığı tepsiye kaydığında şefkatli bir tebessüm kondu dudaklarıma. Yerimden usulca doğrulup sehpayı kendime doğru çektim ve tepsiyi kavrayarak kucağıma yerleştirdim.

Bu sıkıntının içinde bir de benimle uğraşmasını istemiyordum. Ona yük olmadığını, aksine benimle kendisini iyi hissettiğini düşünüyordum ama yine de ona yük olma ihtimalimi tamamen ortadan kaldırmak istiyordum. Dumanı tüten çorbayı içmeye başladığımda, midem ilk yudumda kabul etmemişti ama birkaç kaşıktan sonra istekle içmiştim. Kendisi yapmıştı ama hazır çorbaydı. Bir dilim ekmeği de çorbamla birlikte yediğimde, bir parça güçlendiğimi ve kendimi daha iyi hissettiğimi fark ettim. Yemek yediğim sırada Asrın'ın duştan çıktığını anlamıştım, direkt odaya geçmişti.

Tepsiyi tekrar yerine bıraktığımda, bacaklarımdan uzaklaşan güç tekrar bana ulaşmış gibiydi. Salondan çıkıp koridora yöneldiğimde adımlarım yavaştı, bir an önce bu halsizliğin benden uzaklaşmasını istiyordum. Yattığımız odanın kapısında durduğumda, adımlarımla beraber gerilen sırtım biraz can yaksa da bu acı kısa sürmüştü. Bakışlarımı karanlık çöken odaya çevirdim ve aradığım silueti bulduğumda onun profilini izledim. Yatakta oturuyor ve dizlerine koyduğu laptoptan bir şeyler kurcalıyordu, yüzünde herhangi bir ifade yoktu.

İçeriye doğru usulca yaklaştığımda beni görmemiş veya

umursamamıştı. Yatağın etrafını dolanıp yatağın üzerine çıktığımda, hareketlerim çok da kısıtlı değildi ve canım acımıyordu. Dizlerimin üzerinde ona doğru yaklaştım ve sırtımı yatak başlığına yaslayıp dizlerimi kendime çektim. “Çorbamı içtim,” diye mırıldandım kısık bir sesle.

“Zaten içecektin,” dedi, parmakları hızla klavyenin tuşlarını ezerken. “Daha iyi misin?”

“İyiyim.”

Gözleri ekranda gezinirken ona biraz daha yaklaşp başımı omzuna yasladım. Bunu o kadar çekingen ve korkakça yapmıştım ki kendime şaşırdım. Bu şefkatli hareketler ona ait, ondan değildi. Bakışlarım usulca bilgisayar ekranına kayarken, herhangi bir olumsuz tepki vermemesine sevinmiştim. “Sıkıldın mı sen?” dedi düz bir sesle. “Bunu ilk defa yapıyorsun.”

Genelde ona yaslanmak istediğimde sanki anlarmışçasına başımı göğsüne yaslardı. “Biliyorum,” dedim hafifçe öksürmeden hemen önce. “Rahatsız ediyor muyum?”

Asrın anlamadığım, yabancı şeyler yazan dosyayı kapatıp omzunun üzerinden bana baktı. Yüzlerimiz arasında azalan mesafede gözlerime bakarken bakışlarında tuhaf bir şeyler vardı. “Bunun mümkün olmadığını söylemiştim,” dedi ifadesiz bir sesle. “Başkasının yapmasına izin vermeyeceğim şeyler senin için geçerli değil.” Sertçe yutkundu. “Sen bir başkası değilsin.”

Kendimi ona ait hissetmek rahatsız edici değildi. Ondan başka birinin adına, nefesine, dokunuşuna asla tahammül edemezdim. Yüzümü omzuna sürttüm ve iç geçirirken bir elimi ensesine çıkarttım. “Sümüklerini omzuma mı siliyorsun?” diye sordu, sesine tutunan şeffaf bir keyif vardı. “Seni öldürürüm.”

Yüzümü bir kez daha omzuna sürttüğümde tuhaf bir homurtuyla beraber bir elini saçlarıma yerleştirdi, tutuşu ne sert ne de yavaştı. Saçlarımı geriye çekerek yüzümü açığa çıkardığında, bir diğer eli laptopa uzandı ve kucagından kaldırdı. “Gel,” diye mırıldandı, sesindeki şefkate öylesine açtım ki itiraz etmem mümkün değildi.

Bir elini dikişlerimden uzak bir yere yerleştirdi ve beni yavaşça kucagına doğru çekti. Ona ayak uydurarak memnuniyetle

kucağına yerleşirken, ellerim çıplak omzuna tırmanmıştı. “İstersen saçlarını yıkayabiliriz,” diye mırıldandı keskin bakışları yüzümün her bir noktasında dikkatle gezinirken. “Bir zararı olmaz.”

“Şimdi değil,” dedim, parmağımla omzunu okşarken. Dokunuşum altında kasılan bedeni tuhaf bir şekilde beni tatmin ediyordu. Ona bayılıyordum. “Biraz rahatla, bu hallerin sana yakışmıyor.”

“Hımm,” diye mırıldandı bakışları gözlerimle dudaklarım arasında dolanırken. “Ne yakıştırmış bana?”

Ben, demek istedim ama dilimi ısırarak buna engel oldum. “Kendini suçlu hissetmen, senin gibi bencil bir adamın hissedebileceği bir şey değil.”

Dudaklarını çeneme sürterken beni dinlemiyor veya dinliyor ama umursamıyordu. Dudaklarının sıcak ve ıslak buğusu çenemde gezinirken, ensesine tutunan parmaklarım sıkışmıştı. Başımı hafif bir açıyla arkaya yatırdım ve dokunuşlarımı karşılarken art arda yutkundum. “Böyle olman beni deli ediyor,” dedi hırıltılı bir sesle. “Sana her dokunduğumda, tereddüt etmeden bana teslim olman çıldırıyor, tahammül sınırlarımı zorluyor.”

“Sana hayır diyecek kadar güçlü değilim. Hiç olmadım.”

Asrın’ın çenemdeki dudakları tenime sürtünerek yukarı tırmandığında, nefesim sıkışmıştı. Sonra yüzünü çok az uzaklaştırıp alttan bana baktığında, aralık dudaklarıyla muazzam görüldüğünü düşündüm. Yüzümde aradığımı bulmuş gibi aniden dudaklarımı dudaklarıma bastırduğunda, beni öyle sert öpmeye başladı ki göğsümde ayaklanan hezeyanların sesleri kesilmişti. Dudakları dudaklarımdan hafifçe uzaklaştı ama birbirine sürtünmeye devam ediyorlardı. Ona karşı herhangi bir direncim yoktu, ne hale getirmişti beni? Gözbebeklerinden bana demet demet papatyalar uzanıyordu. “Sana bir şey göstermek istiyorum,” dedi, dudağını dudağıma sürterken. “Görmek ister misin?”

Aralık dudaklarını ihtiyaçla sızlarken, “İsterim,” diye fısıldadım, dudaklarını öpmenin arzusuyla. “Ne göstereceksin?”

Asrın dudağıma hızlı ve sert bir öpücük bırakıp hazmetme-

me bile izin vermeden doğrulduğunda, yattığım yerden nefes nefese ona bakakaldım. Bedenini yatağın diğer tarafına attı ve hızlı solukları arasında yan taraftaki çekmeceye uzandı. “Gel,” diye mırıldandı, bakışları elinde tuttuğu cüzdana düşerken. “Annemi görmek ister misin?”

Kelimeler öyle ani ve sarsıcı olmuştu ki, kalbim bir an inanamayarak duraksadı. Hafifçe büyümüş gözlerle ona bakarken, kelimeler yüz çevirmiş, umut ruhumun girintisine sızmıştı. “Çok isterim,” dedim, sesimde tuhaf bir heyecan ve umut vardı. “Görmemi istiyor musun?”

Dizlerimin üzerinde yürüdüm ve aramızdaki mesafeyi kapatırken dudaklarıma yerleşen tebessümle ona baktım. Yüzündeki düz ifade usulca silinirken, cüzdanından çıkardığı fotoğrafla eş zamanlı olarak yutkundü. Bazen ona baktığımda on dokuz yaşında bir adamdan çok altı yaşında bir oğlan çocuğu görüyordum. Eliyle alnını ovaladı ve sanki bunu, yüzünü görmemem için yaptığını hissettim. “Eğer istemiyor...”

“Hayır,” dedi, sesindeki acı ilk defa bu kadar netti. “Onu bilmeyi hak ediyorsun.”

Bakışlarım elindeki fotoğrafa düştüğünde gözlerimi sayısız kere kırıştırdım. Parmaklarım usulca fotoğrafı kavrarken bana engel olmadı. Küçük ve sürekli cüzdanında, yanında taşıdığı bir fotoğraftı. Birkaç yıl öncesine ait gibi görünüyordu, gözlerimi kocaman açarak daha dikkatli inceledim. En fazla kırklı yaşlarının başında gibi görünüyordu ve kameraya bakmıyordu, habersiz bir çekimdi. Uzun, koyu renk saçları ve kâkülleri vardı, kâkülleri beni şaşırtmıştı. Saç rengine zıt buğday bir teni vardı ve göz rengini seçemiyordum. Yüzüne oturan ifade yorgundu, sanki nerde olduğunu bilmiyor gibiydi. Hüzünlüydü.

“Çok güzel,” dedim, bu cümle dudaklarımdan samimiyetle dökülmüştü.

Genzini temizlediğini işittim. “Evet,” diye fısıldadı yorgun bir sesle. “En az senin kadar güzel.”

“Kâkülü varmış,” dedim sorarcasına, onun güçsüz halini kaldıracak kadar güçlü değildim.

Kafasını salladı. “Kendisi kesmişti,” dedi, kendisini kastığını

görmek acıttıyordu. “Saçlarını hep keser ama çabuk uzar. Her defasında da yamuk yumuk keser, onu yamuk yumuk saçlarıyla seviyorum.”

Galiba ben de seni dağınık saçlarınla...

Anlasana işte, seviyorum!

Neden, diye sormak istedim. Neden hep keser, annenin neyi var, annen nerede? Dudaklarımı birbirine bastırarak susmayı başardım. Onun bir gün bana anlatmasını bekleyecektim. “Gözlerini ondan mı aldın?” diye sordum heyecanlı bir sesle.

Eli yüzüme uzandı ve yanağımı şefkatle okşadı. Bu gözlerimizi birbirimize çevirmemize sebep olmuştu. Dokunuşu, havadan toprağa çakılmak gibi ürperticiydi. “Babamdan almışım,” dedi, sesi daha iyiydi. “Annemin gözleri ela.”

“Ben hiç bilmiyorum,” dedim omzumu silkerek. “Ama sanırım annemden almışım.”

Sustu. Elimdeki fotoğrafı almadı. Yatağa boylu boyunca uzandığımızda başım göğsünde, solukları yüzümdeydi ve bakışlarımız kemikli parmakları arasında dengelediği fotoğraftaydı. O gün ilk defa benim yanımda bir yarasını kaşımıştı. Artık bir yarasını biliyordum, işte o yara bendeki bir yaraya denk düşmüştü. Fakat hayır, bu yeterli değildi. Hepsini bilmeyi istiyordum.

Uzun bir süre sonra hâlâ parmaklarımın arasında duran fotoğrafa bakarken, Asrın'ın dingin ve düzenli soluklarını yüzümde hissediyordum. Uyumuştun, günlerdir iyi uyumadığın için fazla yorgundu ama buna rağmen o kadar güçlü ve heybetli duruyordu ki ona özenmemek mümkün değildi. Kokusunu derince soluyup art arda yutkundum ve o sırada fark ettim ona karşı olan duygularımın yoğunluğunu.

Öldürmeden süründüren bir histi.

Aşka yakın, deliliğe daha da yakındı.

Bölüm 7

-Kefaret-

Ruhumun elbisesi, beni falakaya yatıran parmaklarla sökülüyordu üzerimden.

Ta ki ona kadar, ona kapılana kadar.

Eğer ruhlarımızı gömebilseydik, ruhumu gömdüğüm tabutun üstüne ilk toprağı ben atardım, diye düşünürdüm Asrın'ı tanımadan önce. Çünkü bu on yedi yaşımın bedeni içinde, yaşam satırları kaderinden silinen bir ruhun cesedi vardı ve onu tanıyana kadar o cesetten kurtulmak istemiştım. Onu tanıdıktan sonraysa cesedin bir kalp masajına ihtiyacı olduğunu fark etmiştim; ruhlar, bedenler kadar kolay ölmüyordu.

Sürünerek ölüyorlardı.

Asrın, ruhuma kalp masajı yapıyordu.

Koltuğun yumuşak yüzeyinde oturuyordum, hava serindi ve aralık camdan içeriye süzölen rüzgâr çıplak tenimi ürpertiyordu. Asrın hemen arkamda oturmuş, uzun bacaklarını iki yanımdan aşağıya uzatmıştı. Bacaklarının arasındaydım. Dün bir hastaneye gitmiş, muayene olmuş, dikişlerimi aldırıştım ama hiçbir şey Asrın'ı tatmin etmiyordu. Onun için mesele iyileşmem değildi, iyileşecek kadar yaralanmış olmamdı. "Dikişlerinin izi," dedi sessiz bir fısıltıyla. Parmak uçları dikişlerin üzerindeki varlığını hafifletti. "Dikişlerimizin izine denk. Galiba benim de aynı yerde dikişlerim var çünkü tam canının yandığı yerden canım yanıyor. Sızlıyor mu?"

Kalbim, diye veryansın ettim. Sakin ol.

Üzerimde sadece mavi sutyenle olduğumu unuttuğum sürece gerilmiyordum. “Sızlamıyor,” dedim, göğsüm aldığı derin nefesle havalanırken. “Yirmi gün geçti, hiçbir yerim ağrımıyor ve acımıyor. Senin kadar sorun etmiyorum.”

Çenesini sol omzuma dayadı, bu açıdan yanağı yanağıma sürtünmüştü. “Geriliyorsun,” dedi, uzun bacağı çıplak bacağıma sürtünürken. “Öyleyse dokunuşumdan etkileniyorsun.”

Gözlerimi sımsıkı yumdum ve evet diye çığlık atan kalbimin sesini kısarak kaşlarımı çattım. “Dokunuşundan etkileniyor veya etkilenmiyorum. Bu neyi değiştirir?”

Asrın bana biraz daha yaklaştı ve bir eli göbeğime uzanarak beni hızla çıplak göğsüne çekti. Kirli sakallı çenesini omzuma sürttü. Omzum hep orada kalsın istedim. “Bana bayılıyorsun,” diye fısıldadı, dudaklarını enseme sürterken. “Dokunuşlarıma da.”

Bedenimdeki akımı hissederek kaşlarımı çattım. “Geç kalacağız,” dedim sık nefeslerimin arasından. “İlla tutturdu bakaçığım diye, yok bir şeyim işte.”

“Dillendin yine.”

Homurdanarak koltuktan kalktım ve söylenmelerini umursamadan salondan çıkarak koridor boyunca yürüdüm. Ev her ne kadar sıcak da olsa bedenim her zamanki gibi soğuktu. Altımdaki şort yüzünden açıkta kalan bacaklarım ürpermişti. Odaya girip dolaba ilerledim. Dolap kapaklarını açıp elime gelen ilk kazağı kavradım ve sutyenimin üzerine geçirdim. Bakışlarım dolabın içinde gezinmeye devam ettiğinde bulduğum bir ispanyol paça pantolonu yakaladım ve onu da bacaklarımdan geçirip aynaya doğru ilerledim. Dağınık saçlarımı düzeltiltim ve alnıma fütursuzca serpiyen kâküllerimi hizaya soktum. Uzun zamandır okula gitmiyorduk, Asrın devamsızlığın sorun olmayacağını söylemişti. Babası okulun ortağıydı, nasıl sorun olabilirdi ki...

Yatağın dağınıklığı dikkatimi çekti ve ilerleyip çarşafı düzeltiltim. Dağınıklık kötü görünüyordu, başkası tarafından yanlış bir görüntüye sebep olabilirdi. Kaşlarımı çattım ve kendi düşünceme göz devirirken kapıya yöneldim. Asrın elindeki kah-

veyle koridorda görüldüğünde ona kötü kötü bakarak yanından geçmek istedim ama yüzündeki sinsî ifadeyle bir anda koluma uzandığında yerimde tepindim. “Bıraksana be,” diye cırladım belimi kavrayan eline çimdik atarken. “Elini ısırırım.”

Asrın beni hiç umursamadan tek eliyle odaya doğru sürüklerken, kahve bardağını kavradığı elini benden uzakta tutuyordu. Ayaklarımı yere sürüp ona engel olmak isterken, bir anda karnıma giren tanıdık sancıyla kaskatı kesildim. Bedenimdeki hareketlenme aniden durduğunda, Asrın şaşırması olmalı ki beni içeriye sürüklemeye son verdi. “Sarışın?” dedi, sesi sorgular bir tonlama taşıyordu. “Yarana mı zarar verdim?”

Kafamı hızla iki yana sallarken kasıklarımın yükselen basınçla dişlerimi birbirine bastırdım. Regl ağrısıydı ve çok ani olmuştu. “Hayır,” dedim, bu sancı hareketsiz bir anımda da saldıran tipik bir ağrıydı. “Lavaboya gitmeliyim.”

Elini belimden ayırırken bakışları yüzümde geziniyor ve anlamaya çalışıyordu. Elini karnıma bastırmamak için üstün bir çaba gösterirken, beni yalnız bırakmasını diledim. “Beni kandırmıyorsun değil mi?” diye sordu ifadesiz bir sesle. “Sorun yaran değilse, canını yakan ne?”

Ona söyleyemedim, kendi bir süre sonra anlardı zaten. Elini yanıma indirdim ve bakışlarımı onun yüzünden kaçırdım odaya doğru ilerledim. Getirdiğim kıyafetlerimin arasında işimi görecektik şeyler vardı ama onun bakışları altında koyduğum yerden alamıyordum. “Gitsene,” dedim, yüzümü memnuniyetsizce buruştururken. “Ne bakıyorsun?”

Asrın gitti. Bunu beklemediğim için bir an şokla arkamı döndüm ama sahiden gitmişti. Kaşlarım çatılırken, bir nebze olsun rahatlayarak dolaba ilerledim. Bir süre dolabın arkalarına sıkıştırdığım pedi aradım ve bulduğumda rahat bir nefes vererek tekrar koridora yöneldim. Asrın tahminimce salonda oturuyordu, bu iyiydi.

Banyoya girdiğimde kısa sürede işlerimi hallederek ellerimi yıkadım ve kuruladığım kâğıt havluyu çöp kutusuna atarak kapıyı araladım. Etrafa göz atıp salona ilerlediğimde, Asrın’ı kahve içerken gördüm, beni bekliyordu. Adımlarımın sesini işitmiş

olmalı ki kahvenin yüzeyindeki bakışlarını kaldırarak benimle göz göze geldi. Kısık bakışlarından ruhuma uzanan bakışları, bulunduğum köprünün ayaklarını sallıyordu sanki. “Gidebiliriz,” dedim çekingen bir sesle, bana böyle bakmasaydı ya.

Asrın elindeki kupayı sehpaye bıraktı ve oturduğu deri koltuktan doğrulurken, koltuğun üzerindeki kazağı kavradı. Kısa bir süre içinde kazağı üzerine geçirip ellerini saçlarının arasından gezdirdi. Saç tutamları kadifemsiydi.

Bana kızmış gibiydi, iyi de bir şey yapmamıştım ki.

Öyle zordu ki, neden kızdığını sormaya cesaret bile edemiyordum.

Kapıya doğru ilerleyip portmantodaki şişme montu üzerime geçirdim. Asrın’ın bedenini arkamda hissederken çantamı omzuma taktım ve eğilerek botlarımı kavradım. Botlarımı ayağıma geçirip evden çıkmamız dakikalarımızı almıştı ve bu süre içinde hiç konuşmamıştık.

Araba hızla yola atıldığında, tekerleklerin yaktığı feryat kulaklarımda gümbürdemişti. Çantamı kucağıma yerleştirdim ve bakışlarımı ön cama düşürürken, aramıza ansızın giren duvarları yumruklamak istedim. “Bir şeye ihtiyacın var mı?” diye sordu ansızın, sesinde soğuk ve mesafeli bir ton vardı. Anlamıştı, hep anlardı. Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Saçma sapan utanç krizleri yüzünden kendini zor duruma düşürmeni istemiyorum,” dedi. “Bir şeye ihtiyacın olmadığına emin misin?”

“Yok,” diye mırıldandım, şu an güvendedim. “Teşekkür ederim.”

Asrın derin, sıkıntılı bir nefes verdiğinde gözucuyla ona baktım. Bakışları aynanın yüzeyinde yolu takip ederken, ifadesiz yüzünde herhangi bir sinir belirtisi olmaması beni bir nebze rahatlatmıştı. “Bunları aş,” dedi, dilinden dökülen harflerde net bir vurgu vardı. “Seni aylardır tanıyorum, hiçbir şeyin de bana yük olmuyor. Utanmanı bir yere kadar anlıyorum ama ağrından ölsem de hiçbir şey anlatmaman saçma, bunları daha çok yaşayacağız Sarışın.”

Gidene kadar yaşayacağız, diye düşündüm. *Sen gidene kadar...*

Onu onayladım. “Şey,” diye mırıldandım gözucuyla ona ba-

karken. "Bir Şeye ihtiyacım yok. Sadece okula gidip sıcak bir Şeyler içmeliyim."

Asrın gözlerindeki memnuniyetle gözlerime derin derin baktı. "Hep böyle uysal olsan ya," dedi usulca göz kırparken. "Kafein iyi geliyor sanırım."

"Sen nereden biliyorsun?" diye sordum genişçe esnerken.

Omzunu silkti. "Nereden bileceğim," diye homurdandı direksiyonu sağa kırarken. "Tahmin."

"Tahmin?"

"Kapa çeneni."

Onu takmayarak önüme döndüğümde, bir süre sessiz bir yolculuk geçirdik. Ayın son günlerinde havalar çok daha soğumuş, hemen hemen her gün yağmur yağar olmuştı. Cama serpilen yağmur damllarına boş bakışlar atarken, arabanın durmasıyla gözlerimi ovuşturdum. "İn güzellik," dedi, arabanın kulpunu kavrayıp inerken. Bir an duraksadı. "Aptal, seni sürekli bere tak diye uyaracak mıyım?"

Kapıya asılıp kendimi dışarıya attığımda sahiden bere takmam gerektiğini anlayarak yanaklarımı şişirdim. Asrın arabanın etrafından dolandı ve yanıma ulaşır eliyle omzumu yakaladı. Bahçede tanıdık bir gürültü ve sabahın bu saatine rağmen dolu bir enerji vardı. Boştaki elimi cebime yerleştirdim ve tuhaf bakışlara aldırmadan bahçe boyunca ilerledim. "Kantine in, bir Şeyler iç," dedi, bakışları ileride bankta oturan Cenk'e kayarken. "Sıcak bir Şeyler elbette."

Elini omzumdan ayırıp gerilediğinde bana kısa bir bakış attı. "Tamam," dedim, belki kelimeleri emrivakiydi ama böyle hissetmiyordum. Ya da mantığım tamamen devre dışıydı. "Almila'yla konuşmam lazım."

Asrın bariz bir şekilde gerilirken dudaklarını dişledi. "Doğru söylüyor olsa bile onu umursama," dedi kaşlarını çatarak. "Aklını bulandırmasına izin verme."

Almila'nın söylediklerini umursamıyordum çünkü saçmalıyordu. Bana bir Şey olacak korkusuyla düşmanca davrandığını bilsem de Asrın'dan uzak durmam gerektiğiyle ilgili uyarılarına önem veremiyordum. "Zarar görmemi istemediği için böyle

davranıyor,” dedim etrafa kısa bir bakış atarken. “Aklımı bulandırdığı falan yok, benim iyiliğimi istiyor.”

“Senin iyiliğin benden geçiyor,” dedi, ruhsuz sesinde herhangi bir tepki yoktu. “Ne kadar yaralayıcı ve sancılı da olsa.”

Hafif kirli sakallı çenesine kısık gözlerle bakarken parmaklarımın gezinen ihtiyacı bastırmak için parmaklarımı kotuma sürttüm. “Cenk seni bekliyor,” dedim. Derinlerde, çok derinlerde, sebebi bilinmez bir kaos vardı. “Git artık.”

“Yalnız kalmamaya özen göster,” dedi sert bir sesle. “Kendine dikkat et.”

“Okuldayız.”

“Ama sen yaralıydın.”

Derin bir nefes verdim. “Asrın...”

“Üşüdün, hadi gir.”

Ona uyararak yanından ayrılıp okula girdiğimde sıcak hava ani bir şekilde bedenimi sarmalamıştı. Montumun fermuarını açarak ilerledim, kantinin kapısını araladım ve içeriye yöneldim. Ağır kantin kokusu bir an midemi bulandırsa da aldırılmaya çalışarak etrafa göz attım. Kalabalık ve boğucu bir gürültü vardı. Bakışlarım Almila’yı aradığında, Lavin’le aynı masada oturduğunu gördüm.

İlk olarak kantin sırasına girip kahve aldım ve dikkatle kalabalık arasından sıyrılıp masaya doğru ilerledim. Beni ilk fark eden Lavin olmuştu. Dumanı tüten kahveyi masaya bıraktım ve turuncu sandalyeyi kendime doğru çektim. Çıkan tiz ses Almila’nın bakışlarının bana dönmesine neden olduğunda, yerime yerleşerek derin bir nefes verdim. “Daha iyi misin?” diye sordu Lavin samimiyetle. Üzerinde deri, bordo bir ceket ve ceketin altında siyah tişörtü vardı. “Yüzün solgun gibi.”

“İyiyim,” dedim sahici bir sesle. “Biraz üşüdüm, ondandır.”

Tereddütlü bakışlarımı Almila’ya çevirdiğimde onun da bana baktığını gördüm. “Bana trip mi atıyorsun?” diye sordum soğuk ellerimi karton bardağa sararken.

“Çocuk muyum ben?” diye sordu Almila elini göğsüne koyup. “Trip falan atmıyorum, sadece kızgınım.”

Onu anlıyordum. Aynı şey onun başına gelmiş olsaydı on-

dan farklı bir tepki verebileceğimi sanmıyordum. “Gereksiz bir kızgınlık,” dedim, çatık kaşlarına bakarak. “Sana o gün söylediklerimi hatırlıyorsun değil mi? Onun bir suçu yok Almıla, olacakların önüne nasıl geçebiliriz ki?”

Eliyle alnını ovarken düşünceli görünüyordu. “Bir şekilde bunlara sebep oldu ama...” Gergin görünüyordu. “Allah aşkına, ona nasıl katlanıyorsun?”

İç geçirdim. “Katlanmak, zorunluluktan doğar. Ben ona katlanmıyorum.”

“Hıh,” diye homurdandı kafasını sallarken. “Sen beynini peynir ekmekle yemişsin!”

“Kız mıyorsun bana değil mi?”

“Kızısam ne fark eder?” diye sordu iç geçirerek. “Seni durduramıyorum, sadece daha az zarar görmeni istiyorum.”

“Biliyorum,” dedim, karton bardağı dudaklarıma yerleştirip uzun ve sıcak bir yudum alırken. “İyiyiz değil mi?”

Sırıttı. “Kötüyüz.”

Kahveyi içmeye devam ederken Lavin’in bana tuhaf bakışlarına kaç çatarak baktım. Arada bir ağzını açıp bir şeyler söyleyecek gibi oluyor, sonra kendi kendine sırtıyordu. “Ne yumurtlayacaksın?” diye sordum gözlerimi kısıp. “Bir şeyler var sende?”

“Hiç. Sadece Asrın’ı mutlu ediyorsun ve ben buna hâlâ inanmıyorum.”

Lavin, Asrın’ı iyi tanıyordu ve onu mutlu ettiğimi söylediğinde ona inanmamak mümkün değildi. Yine de Asrın’da mutlu olduğuna dair bir ifade göremiyordum, fakat bunu onlara söylemek yerine kafamı sallayarak geçiştirdim. Lakin zihnimin içindeki bataklıkta, batmamak için direnen bir başka yansımam aynen şunu zikrediyordu: *Seninle mutlu. Seninle mutlu. Seninle mutlu.*

★

Gökyüzü, bulutlarına şırınga yemiş gibi sızlanarak ağlıyordu. Yağmur, cama ağır ve iri damlalar halinde inerken, kaburgaların arasında itişip duran dengesiz kalp atışlarımı yumuşatmak adına yutkundum.

Okuldan eve döneli birkaç saatten fazla olmuştu. Akşam olmuş, hava kararmış ve gökyüzü yeryüzünü yağmurla ıslatmaya başlamıştı. Eve döndüğümüzde bir şeyler atıştırmış, kendi kösemize çekilmişti. Bu saate kadar biraz ders çalışmış, Asrın hazırlanmam gerektiğini söylediğinde hazırlanmaya başlamıştım. Nereye gideceğimizi henüz bilmiyordum ama üstümdeki şık elbiseye baktığımda, onun veya ailesinin gösterişli hayatına adım atacağımızı tahmin ediyordum.

Siyah elbisem bedenimi omuzlarımdan başlayarak kavramıştı. Belime kadar dar olan elbise, belimden aşağıya bollaşarak iniyor ve dizlerimin üzerine uzanıyordu. Kolları, el bileklerime dek uzanmıştı. Hafif bir V yakası dışında dekoltesi olmayan, şık ama gösterişsiz bir elbiseydi. İçinde iyiydim, ne eksik ne de fazla görünüyordum. Saçlarımı sıkı bir atkuyruğuyla tepemde bağlamış, kâküllerimi alnıma güzelce dağıtmıştım. Dudağımda kırmızı, mat bir ruj vardı, kirpiklerime maskara sürmüştüm ama bunlar dışında makyaj yapmamıştım. Eh, güzel görünüyordum.

Asrın da benim gördüğümü görür müydü?

Yatağın üstüne bıraktığım deri ceketini alarak odadan ayrıldığımda giydiğim siyah topukluların tıktığı koridorda yankılanmaya başladı. Omuzlarımı dikleştirdim, kendime biraz güvenmeliydim. Salonun aralık kapısını ittirerek içeriye doğru adım attığımda, Asrın parmaklarının arasındaki kadehi sehpanın üzerine bıraktı ve bedenini tümüyle bana çevirdi.

Zeminde tümüyle boy gösteren beden, gözlerimin görüp görebileceği en güzel manzara diyebilirdim; eğer onu uyurken görmemiş olsaydım. Keskin yüz hatlarındaki tanıdık ifadesini, kirliliğiyle desteklemişti. İnce belini ve geniş göğsünü saran ceketin altına siyah bir gömlek giymişti. Aynı renkteki ceketini ve bacaklarını saran pantolonunu inceledikten sonra, ellerinin birkaç kez turladığı saçlarına bakındım. Dağınık, arsız saç tutamlarına sahipti.

Gözlerim gözlerine tırmandığında o da en az benim kadar dikkatle süzdü beni, bakışları ürkütücü bir tehlike taşıyordu. Kısıp, delici ve yırtıcı bakışları tüm bedenimde, tepeden tırnağa gezinirken dudakları küçük bir nefes için aralanmıştı. “Fazla

muazzam görünüyorsun,” dedi sadece dudaklarını kıpırdatarak. “Seni yanımda taşımak daha büyük bir tehlike.”

Kalbim, göğsüm ve kaburgalarım arasında sıkışırken eteğimin uçlarını kavradım. “Seviyor olmalısın,” diye mırıldandım kısık bir sesle. “Yani, tehlikeli şeyleri?”

Bakışları donuktu. “Fazlasıyla,” dedi, bana doğru ilerlemeye başladı. “Seviyorum.”

Bana yaklaşmasını izledim. Kılaklarım uğuldamaya, avuçlarım nemlenmeye başlamıştı. Beni fazla bekletmeden özel alanıma girdiğinde, tıraş losyonunun kokusunu hafifçe içime çektim. Yüzü yüzüme eğilirken iş bilir parmaklarıyla elbisemin iki omzundan yakaladı ve omuzlarımdan geriye, sırtıma doğru çekiştirerek göğüs dekoltemin alanını daralttı. Bana bu kadar eğilmişken fırsatımı kaçırmadı ve boynuma sert bir öpücük kondurarak fısıldadı. “Çıkalım.”

Ayakkabılarının üstünde dönerek titreyen bacaklarımla koridor boyu yürüdüm ve kendimi sokak kapısının dışına attım. Asrın rahat adımlarla arkamdan beni takip ederek portmanto-daki ayakkabılarını aldı ve beni bir süre bekleterek ayakkabılarını giydi. Kısa süre sonra arabaya binip siteden ayrıldığımızda, sessiz kalmayı tercih ettim. Arabanın içi basık, karanlık ama aydınlıktan daha iyiydi. Uzun, diyalogsuz bir yolculuktan sonra araba hiç bilmediğim bir mevkide duraksadığında, ellerimi terdirginlikle ovdum.

Arabadan inerek doğrulduğumda bakışlarımı yukarı kaldırdım ve beklemediğim bir görüntüyle karşılaştım. Sokakta esen soğuk rüzgâr kâküllemlerimi uçuştururken Asrın arabanın etrafından dolanıp eliyle belimi yakaladı. “Yanımdan ayrılma,” dedi emrivaki bir tonlamayla. “Birazdan Bora ve Cenk gelecek. Bora’yla aynı ortamda olmanız hoşuma gitmiyor, mesafenizi koru.”

Yüzümü kaldırıp ona döndüm. “Sakin olacak mısın?” diye sordum, elinin belimdeki varlığını sindirmeye çalışırken. “Bedenin kaskatı.”

“Güzelim,” dedi gözlerinden sinsisi bir parlama geçerken. “Şu an sakinim.”

Gerginliğimi örseleyen tek şey belimdeki parmaklarının va-

dettiği sıcaklığı. Asrın ifadesiz bakışlarını omzumun üzerinden arkama çevirdiğinde, “Bingo,” diye bağırdı Cenk, beklenmeyen yüksek sesli gürültüsü beni yerimden sıçratmıştı. “Valla cilvele-şiyorlar.”

Asrın gözlerini yukarı kaldırıp eliyle alnını ovalarken, sert bir soluk verdi. “Olmayan beynini aramaya git, siktir git.”

Cenk hızlı adımlarla yürüyüp yanımda duraksadığında, üzerinde bedenine cuk diye oturan bir takım elbise olduğunu gördüm. Bakışlarını bana çevirip serseri bir gülüşle baktığında boş gözlerle karşılık verdim. Bu çocuk ne ara bu kadar samimi olmaya başlamıştı bana karşı? Asrın’ın yanağından makas almaya çalışıp ondan yediği tokatla birlikte sızlanarak ilerlemeye başladığında hafifçe güldüm. O sırada Cenk’in yerini dolduran Bora, “Nasıl bir çalışmanın sonucu bu çocuk,” dedi hemen yanımda dikildiğinde. Bana hiç bakmadan Asrın’la göz teması kurdu. “Kuzenim?”

Asrın donuk şekilde Bora’ya bakarken, kendimi hiç hissetmediğim kadar gergin hissettim. “Bora, sinirlerimi bozacaksan geldiğin yolu geri yürü,” dedi net bir şekilde. “Beni Esila’nın yanında vahşileştirme.”

Bora gözlerini devirirken bakışlarının tek bir an bana uğramaması iyi olmuştu, aksi halde Asrın ona bedenen zarar verirdi. “Anladık,” dedi, sesi samimiydi. “O mesele ayrı bu mesele ayrı. Burada sorun çıkarmam.”

Asrın ifadesizce kafasını sallayıp durağan adımlarını hızlandırdığında, gerginliğim bir nebze azalmıştı. Buraya neden geldiğimizi bilmesem de omurgamdan yükselen ürperti girdiğimiz yerin farkındalığıyla arttı. Kapıdaki irikiyım koruma görevlilerinin yüzlerindeki sıkılmış ve sert ifade Asrın ve Bora’yı görene dek sürmüştü. “Asrın...” dedi palabıyıklı, hatırlamaya çalışıyordu. “Ah, evet. Karavaris’ti değil mi? Ve sen de üvey kuzen.”

“Bitti mi?” Bora adamı iteleyerek geçtiğinde adamın bir şeyler demesini veya itiraz etmesini bekledim ama saygıyla geçmemize izin verdi. Çift kanatlı büyük kapıyı araladığımızda uzun ve iki ayrı yola çıkan koridoru fark ettim. Bora birkaç adım önümüzden ilerlerken, Asrın’ın eli belimdeki tutuşunu sıkı-

laştırmıştı. “İçeride kimseyle konuşma, yabancı olduğu bir ortam.”

“Tamam,” dedim, şu an gergin görünüyordu. “Sen iyi misin?”

Üstten bana kısa bir bakış attı. “Neden iyi olmayayım?”

İç geçirdim. “Bilmem.”

Cevap vermedi. Büyük, geniş ve son derece şık asansöre yönelerek kısa süre içinde katları tırmandık. Asrın asansörlerde aşırı geriliyordu. Asansörden indiğimizde dar ve kırmızı halıyla döşenmiş uzun bir koridor ve tam karşımızda, devasa görünümü bir kapı olduğunu gördüm. Koridor boyu kısa aralıklarla dizilen takım elbiseli koruma kılıklı heriflerin sayısı çoktu. “Onu buraya sokmak istediğine emin misin?” diye sordu Bora, sesi tereddütlüydü.

Asrın kasıldı. “Sana kalmadı,” dedi tekdüze bir sesle. “Olmak istediği yerde.”

Bu kadar emin konuşması beni sınırlendirse de bir şey diyemiyordum. Evet, olmak istediğim yerdeydim. “Pekâlâ,” dedi sakın bir sesle ve hemen ardından kapıyı araladı. “Kendine hâkim ol.”

İçeriye attığım ilk adım omurgamdan enseme doğru tırmanan esaslı bir gerginliği takip etti. Kalabalık, gürültü ve fazla sıradışı giyinmiş insanlar dikkatimi ilk çeken şey olmuştu. Tanıdık alkol ve parfüm kokusunu alırken, yere döşenmiş kırmızı ve pahalı halılara anlamsızca baktım. Allah aşkına, bir kumarhanede ne işim vardı?

Bora sakın ve soğukkanlı bir biçimde ileriye doğru yürümeye devam etti, ortamın kalabalığını izleyen bakışlarım ürkekti. Ceketin fermuarı tenime batarken, nemli ellerimi üzerime sürttüm. Masanın etrafını çerçeveleyen kalabalık şuh ve sinsilik kokan kahkahaları arasında birbirlerine peşkeş çekerken elim otomatikman Asrın’ın beline sarıldı ve hissettiğim şeyle gözlerim irileşti. Belindeki soğuk metalin silah olmamasını umduğum o kısa anda bakışları üzerime düştü ve dudaklarımı mühürlememi gerektiren bir bakış attı.

“Asrın...”

“Panikleme,” dedi ifadesiz bir sesle. “Sana zarar verecek bir şey yapmayacağım. Ruhsatlı, sadece tedbir.”

Aptal, diye bağırmak istedim. Silahı taşıyan oydu, neden ve ne için taşıdığını bilmiyor ama korkuyordum, beklediğimden daha tehlikeliydi. Onun için endişelenmeden yapamıyordum. Büyük salonun adımlarını panikle atarken, nefeslerimi baltalayan korkuyu daha yakından hissettim. Sonunda kalabalık arasından sıyrılıp yuvarlak, geniş salonun en ücra köşesine sindiğimizde Asrın'ın gözleri sürekli birini arıyordu. "Herhangi bir iz yok," dedi Cenk, sesi ciddiye.

Bora tıpkı diğerleri gibi ama telaşla etrafı ararken, kendimi hiçbir şey bilmeyen bir saf gibi hissediyordum. Birkaç komi, olduğumuz yuvarlak masaya kadehler indirirken rahatsızlık hissiyle kıpırdandım. "Arabayı ayarladın mı?" diye sordu Asrın, Cenk'e bakıyordu. "Bak, bunun ciddi olduğunu biliyorsun. Özenli davranmanı istemiştin?"

Cenk homurdandı. "O iş bende," dedi eliyle göğsüne vururken. "Sakin ol kardeşim."

Asrın'ın belimdeki eli beni sıkıca sarmıştı, küçük bir çocuğun oyuncakını kimseye vermeden saklayıp kendine ait kılması gibi gelmişti gözüme bu hareketi. Uzun ve biçimli parmaklarının arasındaki kadehini dudaklarına yerleştirirken, alttan bakışlarımı ona atıyordum. "Şu an tam da ciğerci kediler gibisin," dedi, belimdeki parmakları tenim boyunca gezinirken. "Ama güzelim, ortam müsait değil."

"Ortam yarat," dedim gözlerimi kırıştıtırırken, ne yaptığımı hakkında bir fikrim yoktu.

Bir an duraksadı. Elindeki kadehi masaya bırakırken göz temasını kesmemişti. "Neyin cesareti bu?" diye sordu, sesi pürüzsüzdü. "Benim küçük tatlı kızım?"

Yüzüme yayılan sıcaklığı umursamadım, umursamamaya çalıştım. Yanımızdan gelip geçen kalabalığın gürültüsü kulağımı rahatsız ederken, Cenk ve Bora'nın konuştuğunu gözucuyla görmüştüm. "Kimi arıyorsun?" diye sordum, büyük bir dikkatle ona bakarken. "Neden silah taşıyorsun, birine zarar vermeyeceksin değil mi? Anlam veremiyorum yaptığın şeye. Bana anlatmanı isterdim, o zaman seni anlayabilirdim."

"Günahsız birine mi benziyorum?" diye sordu. Sesi buz gi-

biydi, kanım dondu. “Tabii ki vereceğim, hem de memnuniyetle yapacağım. Belirtme o gözlerini, ne bekliyordun? Zaten beş para etmez bir herif olduğumu biliyordun.”

Sertçe yutkundum. Böyle bir şey beklemiyordum, benim ürperdi. Karşılık vermek istedim ama ne diyeceğimi bilemeyerek sustum. On dokuz yaşındaki bir genç için fazla adamdı. O her bakımdan görüldüğünün fazlasıydı. “Gözlerine sahip çık Bora,” dedi Asrın aniden. Düşüncelerimin arasından sıyrılarak ona baktım. “Sarhoş olmadım. İşi halledip siktir olup gideceğiz.”

“Onunla artık bir şeyler yaşamak isteyecek kadar aşağılık bir adam olmadığımı biliyorsun,” dedi Bora, sesi ciddiye. “Aksi halde onu buraya getirmezdin.”

“Asrın, adam çıkıyor.”

Cenk’in yüksek sesli serzenişi hepimizin bakışlarının odağı haline geldiğinde, Asrın kaşlarını itinayla çatmış ve sert bir homurtu çıkarmıştı. Belimdeki elini sıkılaştırdı ve bana kısa bir bakış atıp ileriye doğru adımlamaya başladığında, onun bakışlarını takip ettim. Geniş kapıdan çıkmakta olan bedeni gördüğümde güçlülükle yutkundum.

Niko.

Kaburgalarımın iki parmak altına mih gibi çakılan yaramın zanlısı.

“Asrın,” dedim onun hızlı adımlarını telaşla takip ederken. “Sırf intikam...”

“Çocuk muyum ben?” diye hiddetlendi kısık bir sesle. “Oyun oynayacak kadar salak mıyım ya da? Sadece olması gereken olacak.”

Kalabalık arasından sıyrılıp dışarı çıkan adamı takip etmeye başladığımızda, Bora ve Cenk ciddi ama telaşsız adımlarla çıkışa ilerliyorlardı. Buz kesen bedenim yaşanacak anların ürpertiyle gerilirken, Asrın onu durdurmak isteyen birkaç adamı es geçti ve hızla asansöre yerleşti. Asansörün hızı sayesinde en alt kata indiğimizde, koridor boyu yürüdük ve dışarıya açılan kapıyı araladık.

Niko, sakat bacağıyla topallayarak ilerlerken yanında bulunan birkaç kız kur yapıyor ve arada omuzlarının üstünden buraya bakıyorlardı. İlk an kızlar tarafından fark edildiğimizi

düşünmüş olsam da, onları Cenk'in ayarladığını anlamıştım. Asrın sessiz ama sakince ilerlerken, Niko hiçbir şeyden habersiz arabaların yanına ilerliyordu. Aramızda bizi fark etmelerine izin vermeyeceğimiz bir mesafe vardı. Asrın, Niko köşeyi döndüğünde, "Arabaya geç," dedi, sesi itiraz istemeyen bir tonda yükselmişti.

Afalladım. "Ne?"

"Cenk," dedi, sesi katıydı. "Onu arabaya götür."

Aniden ona dönüp elimi göğsüne yerleştirdiğimde kasılsa da hiçbir tepki vermedi. Bakışları usulca gözlerime inerken kafamı iki yana salladım. "Gitmeyeceğim," dedim, boğazım kurumuştu. "Gideceksem beni niye buraya getirdin aptal?"

Asrın'ın ifadesiz gözlerine vuran yırtıcı hırsı görmüştüm. "Pişman olacaksın," dedi, sesi kaskatıydı. "Görmek istemezsin."

Asrın elini elime indirip parmaklarını parmaklarıma doladığında yıkık dökük binanın etrafını dolandık. Niko denen adamın itici kahkahaları aramızdaki mesafeden yükseliyordu. İçimi karıştıran tanıdık korku, parmaklarımdan dolandığı parmaklar tarafından hissedilirken, Niko klasik bir arabanın yanında duraksadı. Asrın aniden beni önünde duraksadığımız arabanın arkasına çekti ve önümü kapatırken, Cenk ve Bora Asrın'ın yanında yer aldı. "Ona zarar gelmeyecek," dedi, sesi karanlıktı. "Arabayı uçuracaksın."

"Bende abi," dedi Cenk keyifle. "Bana kalsa o da gebersin ama sonraya erteliyorsun. Sahi, niye?"

Karanlık sokakta kulağıma dolan her kelimeyi büyük bir soğukkanlılıkla dinlerken, bedenim dehşete kapılmıştı ancak algılayamıyordum. "Şimdi değil," dedi, sesinde geçmişin karanlığı yükseliyordu. "Şimdi kızımın hesabını kapatacağım."

Başım onun sırtına yaslıydı, kokusu ciğerlerime vuruyordu ama ilk defa beni rahatlatmamıştı çünkü beni gerçek anlamda korkutuyordu. Beceriksiz parmaklarımla siyah ceketini sıkıca kavrarırken, bedeninden destek aldım. Bora ve Cenk yan yana, bizden çok uzakta arabaya yaklaşan Niko'ya bakarken, Asrın'ın kendinden emin bedeninden yükselen öfkesinde kudretli bir hırs vardı.

“Öyleyse,” dedi Bora, yüzündeki gevşek bir sırıtmayla. “İlk hesap görüldü.”

Kelimelerin arasına serpiştirilen gizemi bulmaya fırsatım dahi olmadan öyle büyük bir gürültü kulaklarıma çarpmış ve beni avlamıştı ki, geçici sağırlığı yaşadığıma yemin edebilirdim. Boğazımı kıvrandıran tiz çığlık dudaklarımdan cereyan ettiğinde, kafamı yasladığım beden kaskatı kesildi. Çığlığımın yankısı, onunla aramıza dikili olan kapıları dahi devirecek kadar varlıktı. Onun ceketine tutunan kollarım korkuyla beline dolanırken, az öteden Niko’nun kulakları sağır edecek kadar şiddetli olan haykırışını duydum.

Başımı Asrın’ın sırtından kaldırarak hafifçe yana düşürdüm ve gözlerimi, ilerideki aydınlığa çevirdim. Kirpiklerimi sonsuz kere kırıştırarak, önümdeki manzaraya açıklık getirmeye çalıştım. Niko’nun arabası cayır cayır, gürültülü ve alevini etrafa sıçratan şekilde yanıyordu. Etraftaki insanlar hayretle bu yangını izliyor, bazıları kaçıştıyordu. Fakat Niko, dizlerinin üstünde yere çökmüş, saçlarını çekiştirerek haykırıyordu. Bu adam normal değildi, korkutucuydu ve can yakıcıydı.

“İlk kefaret senin içindi,” dedi, sesi, sanki kilometrelerce uzaktan yükseliyordu bana. “Bir sonraki annemin.”

Onun dudaklarının kenarındaki kibirli, yasadışı gülümsemeye bakarken değer mi diye düşündüm küçük bir an. *Asrın, kendini tehlikeye atmaya değer mi?*

Galiba aptallığımdandı ama...

Değerti.

Bölüm 8

-Saçaklı Düğüm-

Dudaklarım bir ceset kanını akıtır gibi akıtıyordu sessiz soruları. İki dudağımın arasında hapsolan ve üstüne asma kilit geçirilen zavallı kelimeler, ait oldukları harfleri eşleyerek dudaklarımdan sıyrılmak istiyorlardı ama korkum, kelimelerimden ve cümlelerimden daha büyüktü.

Gözbebeklerimdeki yansımalar kendilerini parmak boğumlarıma düşürmüştü. Kısık ışığın aydınlatığı salonda, iki saattir oturduğum pozisyonda oturmaya devam ederken, dizlerimi kendime biraz daha çektim.

Adamın arabasını yakmışlar ve yüzlerindeki tatminle onun arabası için döktüğü feryat figan çığlıklarını dinlemişlerdi. Kapasitemi aşan şeyleri dehşetle izliyordum, adam canını kurtarmış olduğu için sevineceği yerde cayır cayır yanan arabası için ağlamıştı. İşte bunu anlayamıyordum.

Gözlerimi kırıştırdım ve Asrın'ın derin soluğunu iştirken, çenemi dizime sürttüm. Sessiz yolculuktan sonra eve gelmiş, oturduğum yere oturmuştum, o da tam karşımdaki koltuğa geçmiş ve birden fazla sigara yakmıştı. Sehpaya devirdiği alkol-den yükselen o koku midemi ağzıma getirirken, sigaraya sarılmış kokusundan biraz demlenmek istedim.

Tavana baktım.

Yine yansımamı gördüm.

İlk an duraksadım. Tavanda ağlayan yansımam, şu an akıtmak istediğim gözyaşlarımı akıtıyordu sanki. Ben susuyordum, o içimde, sustuklarımı taşıyordu. Beceriksiz parmaklarıyla gözyaşlarını siliyor, burnunu çekiyor ve her an şiddetlenerek ağlıyordu. Gözlerimi kırıştırdım, görüntü gider diye umdum ama hayır, görüntü hâlâ oradaydı. Başımı omzumun üstünden arkama çevirdim, bir an için, sanki içimde, o tarafa bakmamı isteyen bir güç olmuştu. Bu güç öyle baskındı ki, arkama bakmadan edememiştim. Sanki biri benimle konuşmuştu. Aptalcaydı. Arkama baktığımdaysa gördüğüm şey, saçlarını çekiştiren başka bir yansımamdı.

“Çok sessizsin.”

Asrın’ın baygın sesini duyduğumda irkilerek aceleyle ona döndüm, fakat gözleri kapalı olduğu için bu şaşkınlığımı görmemişti. Sesimi bulmaya çalışarak genzimi temizlediğimde, “Konuş benimle,” dedi, sessizliğimizi rahatsız etmeyecek bir sesle. “Kafamı dağıt.”

Odanın içine yayılan loş ışığın bir kısmı onun esmer yüzünü gölgelemişti. İfadesizdi ya da sakindi, bilemiyordum. “Neden araba?” diye sordum, dudaklarım saatlerdir sustuğum şeyi sormuştu ilk fırsatta. “O arabayı değerli kılan neydi? O adam neden eski bir araba için o kadar üzüldü?”

Gözlerini açtı. Yeşil gözleriyle aniden karşılaştığımda, kalbim adeta dilimde attı. “Zeki kızım,” dedi baygın bir sesle. “Evet, araba o herif için değerliydi. Birçok şeyden daha değerliydi, ölen oğlunun arabasıydı.”

“Oğlu?” diye sordum boş bir sesle, anlayamıyordum. “Neden öldü?”

“Beni veya seni alakadar eden bir şey değil,” dedi, sesi sertti. “Ölü bir adamın arkasından konuşmayacağım.”

“Ölülere saygı mı duyuyorsun?”

“Evet,” dedi beni şaşırtarak. Hemen ardından ekledi. “Gelsene buraya.”

Gitmeyi istemediğimi söylemek yalan olurdu. Bakışlarındaki yakıcılıktan ürpererek omzumu silktim. “O adam?” diye sordum, ismini anmak istemiyordum. “Kime, ne yaptı? Sana nasıl zarar verdi?”

Asrın'ın koyulaşmaya yüz tutan bakışları gözlerimden sıyrılıp üzerime düştüğünde, elindeki bardağı sehpaye bıraktı. Gözleri elbisenin açıkta bıraktığı bacaklarım boyunca gezinirken onu azarlamak istiyordum ama karnımdan yükselen basınç buna engel oluyordu. "Sırası değil," dedi, sesi boğuktu. "Kucağıma gelsene."

Sırtımı koltuğun arkasına yasladım ve hiddetli bir nefes verirken bakışlarımdan kurtulmak istedim. "Bana neden anlatmıyorsun?" diye sordum, harfler keskin bir isyan taşıyordu. "Bana neden hiçbir şey anlatmıyorsun? O kadar mı etkisizim senin için?"

Siyah ve kalın kaşları aniden çatılırken, gözlerinden seçemediğim ifadeler geçti. Yüzünün kıvrımlarına memnuniyetsiz bir ifade otururken, dudaklarımı ıslattı ve ayaklarımı zemine basarak oturduğu koltuktan doğruldu. Gözlerinin ibresini gözlerimden asla ayırmadan, hızla yanıma doğru ilerledi ve yanıma oturduğunda bedenim ona doğru kaykıldı. Yüzlerimiz birbirine bakıyordu, mesafemiz, mesafe denilemeyecek kadar azdı.

"Öyle mi düşündürüyorum?" diye sordu bir diğer eli de belime uzanıp beni kendine çekerken. "Benim için bir hiç olduğunu falan mı sanıyorsun?"

Uzun ve biçimli parmakları enseme yerleşip sert bir tutuşa imza attığında, yüzüm açığa çıktı ve burnu burnuma sürttü. Aramızda kalan dizlerimin çıplaklığı onun gömleğiyle sarmalanan göğsüne sürterken sertçe yutkundu. "Hiç değil miyim?" diye fisıldadım, hiç olmadığını biliyordum. "Neyim ben?"

Asrın'ın sert bakan gözlerinde şefkatin yanık, yırtıcı izlerini görür gibiydim ancak emin olamıyordum. "Çok şeysin," diye fisıldadı, eli usulca saç diplerime uzanırken. "Çok şeyim, birçok şeyimsin."

Birbirine uzanan kirpikleri ruhumun içindeki boşlukları kıs-kıvrak yakalarken, dudaklarım aralandı. Koltuğa tutunan elimi kaldırdım ve onun alınına düşen saçlarını geriye iterken boğuk bir nefes verdim. "Senin için herhangi biri olmadığını biliyorum," dedim, yine ve yeniden onun çekim alanına girmiştim. "Benim için herhangi biri olmadığını bildiğim kadar. Ayrıca seninle ilgili her şeyi bilmek istiyorum, sen inatla anlatmasan da."

Eli saçlarıma bağladığım lastiğe uzandı ve hızlıca çekerek saçlarımı özgür bıraktı. Saç diplerim hafiften sızlarken koyu sarı saçlarım yüzüme doğru döküldü. Eli bir süre saçlarımda gezinirken konuşmadı, sadece baktı. Gözleri yüzümün her bir kıvrımını büyük bir dikkatle eşelerken yüzünü eğdi ve aramızda kalan dizkapağıma sert, ıslak bir öpücük kondurdu. “Tenin çok yumuşak,” diye fısıldadı karanlık sesiyle. “Uyuyalım.”

Belimdeki eli usulca çıplak bacağıma indiğinde dokunuşunu memnuniyetle kucakladım. “Bir gün anlatır mısın?”

Çenesini dizime sürttü ve parmakları bacağım boyunca kalçama tırmanırken dudaklarını dişledi, muazzam bir tablo olduğunu inkâr edemezdim. “Benim yaşadıklarımı kaldırabilecek kadar olgunsun ama dayanabilecek kadar boş vermiş değilsin,” dedi ciddiyetle. “Yine de sana istediğini vereceğim, bedenim de buna dâhil.”

“Bedenin?” diye mırıldandım göz temasını ayırmadan. “Onunla ilgilenmiyorum.”

“Halt etmişsin sen,” dedi, sesi düzdü. “Sana dokunmadan sadece bol kaslı bedenimle bile sana birçok şey yaptırabilirim,” dedi, gözleri iç yakıcıydı. “Bedenimi sana memnuniyetle sunabilirim.”

“Uykum geldi,” dedim belli belirsiz bir panikle. “Bırak, uyuyacağım.”

Asrın yüzlerimiz arasındaki mesafeden yararlanarak dudaklarını şakağıma sürttü. “Sakin ol,” dedi. “Yorgunsun, uyuyacaksın zaten.”

Yerimden kalkmak ve yatağa gitmek istedim ama buna engel olarak bacaklarımı zemine indirdi. Ona kaşlarını çatarken, yerinde kaykıldı ve bacaklarını koltuğa doğru uzatıp kafasını dizlerime yasladı. Bir an kalakaldım, bu samimi hareketini hiç beklemiyordum. Asrın bazen yaptığı hareketleriyle aramızdaki kapıları kaldırıyor, bazen de o kapıların kilitlerini açarak beni kapıdan içeriye davet ediyordu. Ama işte, sadece bazen. Kolunu alınına yasladı ve hareket özgürlüğümü kısıtlayarak gözlerini kapattı. Ayakları koltuktan taşmıştı.

Başımı koltuğun arkasına dayayarak çakır mavisi gözlerimi

tavana çevirdim. Yağmurun hızlandığını işaret eden sesi dinlerken, renkli gözlerimi tavanın yüzeyiyle buluşturdum. Yansımalarımıyla bakiştım. Bu sefer ağlamıyor ama gülmüyordu da. Gözlerimi yumdum, kendimi çok yorduğum için hayalet falan mı görüyordum? Parmaklarımla onun saçlarını karıştırırken, içimdeki travmanın azalmasını diledim. “Geceler iyi,” dedim, saçlarını avuçlarken. “Umarım, kafanın içi kafamın içi kadar dolu değildir...” durdum. “Gerçi bu ihtimal pek inandırıcı değil.”

Ağırlığıyla uyuşmaya başlayan bacaklarımı umursamadan, saçlarının avucuma yaydığı hisle sakinleşmeye çalıştım.

Evet... Evet... Bu kesinlikle iyi hissettiriyordu.

*

Okulun boğuk ve gürültülü sesine tahammül etmeye çalışırken, gözlerimi kıstım ve aradığım kitabı bulamayışım karşısında sıkıntılı bir nefes verdim. Yaklaşık on dakika önce okula gelmiş ve Asrın'ın ince giyindiğim için beni azarladığı dakikalardan sonra yanından ayrılmıştım. Şimdiyse üşüyen bedenimin ısınmasını dilerken, dolabımdaki kitaplara bir kez daha göz gezdirdim.

Aradığım kitabı en son dolaba koyduğumu hatırlıyordum ama şu an yoktu, bilmediğim ve Asrın'dan öğrendiğim tüm küfürleri yığmak istesem de dolabın içine boş gözlerle bakmakla yetindim. Gireceğim ders için bu kitaba ihtiyacım vardı. Sıkıntıyla yanaklarımı şişirirken, dolabın kapağını söylenerek kapattım. Sonra da merdivenden çıkıp gürültülü sınıfa girdim.

İmalı bakışlara ilgisiz kalarak yerime ilerledim ve sıraya oturduğumda, yanımdaki kızın yine test çözdüğünü gördüm. Bu benden daha beter bir tip çıkmıştı. Öğretmenin gelmesine ne kadar kaldığını bilmeden sıraya kafamı yasladığımda amacım sadece biraz da olsa dinlenmekti. Az sonra önümde boş sıraya oturan bir beden hissettiğimde sıraya biraz daha yumuldum, ta ki enseme hissettiğim dokunuşa dek. Bir an bu dokunuşla irkilerek gerilemek istedim ama dokunuşun sıcak ve yakıcı baskısı öylesine tanıdıktı ki, bu baskıya sevdalandığımı çok önceler-

den anlamıştım. Asrın'ın kemikli parmakları cennetin ovasında yetişen bir çiçek gibi filizlendi ense kökümde. Usulca yutkundum, başını bana eğdiğini hissettim. "Asrın..."

"Dinlen Sarışın."

Başımı kaldırmama, onu görmeme izin vermeden bana doğru eğdiği kafasını saçımın üstüne bıraktı. İnsanların bize baktığına emindim ama ona engel olamıyordum. İki dudağı arasından püsküren sıcak nefesi, dudağımdaki tadını sızlattı. Gözlerimi yumarak dinlenmeye devam ederken, "Ne yapıyorsun?" diye sordum hafifçe gülümseyerek. "Gıdıklandım."

"Seni izliyorum," dedi, bir sır verir gibi, sessizce. "Bu ders boş. İstersen uyu, ben seni burada herkesten kollarım."

Dersin boş olması hoşuma gitmişti. Onunla dakikalar boyunca bu pozisyonda kalacak olmanın yarattığı heyecan göğüs-kafesimde devleşirken, "Pekâlâ," diye kabullendim. "Sakın buradan ayrılma, tamam mı?"

Bir elinin bileğimdiki nabızda gezindiğini hissettim. Damarlarımın içinde, sessiz sessiz ağlayan Havva kızı, bu dokunuşla adeta gülümsüyordu. Sessiz kaldığını gördüğümde, uykunun vermiş olduğu mahmurlukla mırıldandım. "Asrın, göğsüm acıyor."

Kalbimin dudağıma indirdiği cümle, bol miktarda gerçekçilik taşıyordu. Göğsümdeki ruhani acı, diri ve vicdansızdı. Buradaydı, saçımı okşuyordu, nefesindeki bataklığa beni çekiyordu ama sadece birkaç ay sonra onu göremeyecek olmak beni mahvediyordu. Bahsettiğim buydu, o da anlamıştı. Bu yüzden bana acı çektiğimi sormadı. Yalnızca göğsümdeki celladın elindeki bıçağı kendi eline alıp aynı celladın eline bir buket çiçek bıraktı. Şimdi bıçağı tutan mı cellattı, o buketi tutan mı? Evrensel cellat değil, benim celladım kimdi?

"Sana demiştim; acılar baki değildir."

★

Pati'nin yumuşak tüyleri parmaklarım arasından kayıp giderken, elmamdan bir lokma daha aldım. Eve geleli çok olmamıştı,

Asrın içeride, ben mutfaktaydım. Garip bir şekilde onunla aynı evi paylaşmaya alışmıştım, bana kendimi hiç fazlalıkmışım gibi hissettirmiyordu. Kıyafetlerimiz bile ayrı değil, aynı dolapta, aynı raflardaydı. Sabah beraber uyanmak, gece beraber yatmak, aynı evin içinde bazen susmak, bazen birbirimiz yokmuş gibi davranmak... Hepsi bana çok garipti.

İnsanlar onunla yaşadığım için hakkımda ne düşünürdü? Basit bir kız olduğumu mu? Sahi, basit bir kız olmak neydi? Sıfatlar umurumda değildi. Onun yanında güvendeydim, babamın yanında olduğumdan daha çok güvendeydim. Ne yaptığımızı biliyorduk, bu başka insanları ilgilendirmezdi.

Üzerimdeki tişörtün yakasını çekiştirdim ve elimde tuttuğum elmayı tezgâha bırakarak çıkışa yöneldim. Pati mutfaktan fırlayarak evin içinde dolaşmaya başlamıştı. Koridora çıktım ve üzerimi değiştirmek için odaya gitmek isterken, salondan gelen sesle kısa bir an duraksadım. Asrın'ın telefon konuşması yaptığına dair gelen sesleri anlıyor ancak konuşmaları kavrayamıyordum. Sessiz olmaya özen göstererek salon kapısına ilerledim ve derin bir nefes almaya vaktim kalmadan onun sesini işittim.

“Şimdi nasıl?” diye sordu, harfler bu kadar ifadesiz olmayı kaldıramamış gibiydi. “Krizi atlattı mı?”

Annesi... Sertçe yutkundum ve gözlerimin ardındaki yaşamışlıkları defederken kulak kabarttım. “Bu iyi,” dedi, sesinin ardında memnuniyet gizliydi. “Her hafta yığınla para döküyorum, ona herhangi bir zarar gelmeyecek. Yemeğini, ilaçlarını saatinde alsın.”

Bir süre sustu, karşı tarafı dinliyordu. “Biliyorum,” dedi gergin bir sesle. “Evet, onu da biliyorum. Bak, umurumda olan tek şey annem. Ne olursa olsun, ne sorun çıkarırsa çıkarsın, onu o deliğe tıkmayacaksınız.”

İçimi örümcek ağı gibi ören merak, ucuz bir içki kokusu gibi ciğerlerimde yakıcı tat bırakırken elimi kulpa götürdüm. “Evet,” dedi bir kez daha, sesi kısıktı. “Evet,” duraksadı. “Geleceğim.”

Aniden kapıyı açıp içeriye girmem, daha fazlasına gücüm kalmadığı içindi. Kapı tiz bir ses bırakırken, Asrın'ın çıplak sırtıyla karşılaştım. Bu manzara karşısında gerilsem de yüzüme

yansıtmadım. Omzunun üzerinden bana döndüğünde, duraksadım. Pati'nin huysuz sesi kulaklarıma dolarken bakışlarımız aynı anda omzumdan arkama kaymıştı. "Pati," diye mırıldandım eğilip iki elimle onu yakalarken. "Gel bakayım kucağıma."

Asrın kısık ve tehditkâr bakışlarını bize fırlattığında, "Aç mısın oğlum?" diye mırıldandım, onunla ilgilenip duyduklarımı unutacaktım. "Asrın sana süt verir."

Asrın aniden arkasını dönerek, kurşungeçirmez bakışlarını bana yolladığında korksam da belli etmedim. "Şeker vereceğim ona," dedi, sesinden öfke çağlıyordu. "Sor bakayım istiyor mu?" "Şeker mi?"

Asrın gözlerini devirdi. "Saf," dedi, iri elini ıslak saçlarına daldırırken. "Bırak şimdi sen onu, niye hazırlanmadın?"

Pati kucağımda Asrın'a mahzun bakışlar atarken, elimin altındaki tüylerini okşamaya devam ettim. Asrın ayakta dikiliyordu ve üzerinde sadece bacaklarını saran siyah, kot pantolonu vardı, ıslak bedeni gözlerime kusursuzluğuyla dökülüyordu. Baklava dilimlerinin arasından kasıklarına doğru uzun ve çekici bir yol çizen damlalar, dilimi damağıma kuruturken dudaklarımı dişledim. Belinin kavisinde, pantolon ağzının içine doğru uzanan dövme dikkat çekiciydi. Dövmesine dokunmak istiyordum, izin verir miydi? "Dövme," diye mırıldandım. "Şekli yakından görmek istiyorum, hiçbir şey anlaşılıyor."

Asrın bana doğru sert ve hızlı bir adım attığında, içinde bulunduğumuz durum ve yer yine kendilerini yitirmeye başlamıştı. "Buraya gel," dedi, boğuk sesi karnımdan yükselen sıcak basınca sebebiyet verirken. "Görmek istiyorsun değil mi?"

Kafamı hızlıca sallarken düşüncelerim ikiye bölünmüş ancak ayaklarım çoktan ona itaat etmişti. "Şey," diye mırıldandım, içe göçen yanakları muazzam bir görüntü sunarken. "Ne dövmesi o?"

Dudaklarını ıslattı. "Gel ve gör," dedi yakıcı bir sesle. "Hadi."

Bacaklarımı ısırarak ürperti ensemeye doğru tırmanırken ellerim şortumun ucunu yakaladı ve ona doğru birkaç adım daha attım. Bakışlarım onun kasılmaya başlayan yüzünün kıvrımlarını turlarken, özel alanına girdim ve alttan bakışlarımı onun yüzüne

yönelttim. Bedenlerimiz ruhani boşlukta birbirine tutunmuş ve nefesi yüzüme vurmaya başlamıştı. “Ne zaman yaptırdın?” diye sordum gözlerim usulca göğsüne doğru inerken.

Asrın’ın üstten bakışları alnımda bir çukur açıyordu, kafamın içini görebildiğini düşündüm. “Bir buçuk yıl kadar önce,” dedi, sesi boğuktu. “Dokunmak ister misin?”

Kalbim korkuyla kasılsa da bedenim ve hislerim çoktan bunu istediğini dile getirmişti. Bakışlarım onun bel kavisinden aşağıya inerek pantolonunun ağzında durduğunda dövmeyle biraz daha seçebildim ama hâlâ tam olarak göremiyordum. Kulaklarım onun hızlı nefesiyle gümbürderken şortumdaki elimi esmer tenindeki dövmeyle dokundurdum. Parmaklarımın alev aldığı hissettim. “O ne dövmesi?” diye sordum merakla. “Tam göremiyorum.”

Nefesleri hızlıydı. “Göremezsin,” dedi erkeksi bir sesle, kaşlarının çatıldığını hissettim. “Pantolonumu indirmen gerekiyor.”

Bir an da elimi onun bedeninden çekip hızla geriye çektiğimde, gözlerim kocaman olmuş ve nefesim ciğerlerimde tepinmişti. Bakışlarım hızla onun yüzüne çıktığında, kısıp gözlerinde ani bir parlamaya yanmış ve sönmüştü. “Ne saçmalıyorsunuz?” dedim korkuyla. “Ben...”

Asrın bakışlarını usulca benden kaçırdığında, dolgun dudaklarına oturan o minik tebessüm içimi bir anda sımsıcak yapmıştı. O kadar soyut ve minikti ki, bir an gerçekliğinden emin olmasam da yüzünün kıvrımlarındaki yumuşama bunu kanıtlar nitelikteydi. “Takılıyorum,” dedi. “Buraya gel.”

Tekrar yanına ilerleyip tereddüt dolu bir ifadeyle ona bakarken, gözlerinden geçen parlamayla bir eli belime uzandı ve beni kendisine doğru çekti. Ayaklarım birbirine dolanmıştı heyecandan. Bedenim hızla çıplak ve sert bedenine çarptığında ellerim omzuna tutundu. Tüm ruhumun yoksunluğu onun varlığıyla kapanırken, yüzü yüzüme biraz daha yaklaştı.

Gözlerim dudaklarına düşerken farkında olmadan dudaklarımı dişledim. Zaten gözlerimde oyalanan bakışlar bu hareketimle birlikte kısıldığında, dudakları talepkâr bir şekilde dudaklarıma saldırdı. Hoyratça ve büyük bir açlıkla beni öpmeye

başladığında, ona ayak uydurdum ve ben onun üst dudağını öperken, onun alt dudağını kavrayıp beni daha büyük bir hız ve telaşla öpmesine izin verdim. Elimini ensesine, oradan da nemli saçlarına daldırdım ve koyu renkli tutamlarını hırsıyla çekiştirdim. Boğazından yükselen hırlamayla eş zamanlı olarak bir eli bacağıma uzandı ve nefes nefese bacağıma beline sararak beni geriye doğru ittirdi. Sırtım duvara çarpana kadar buna devam etti. Sırtımı salonun duvarına yasladığında beni öpmeyi bırakarak dudaklarını çeneme indirdi. “Ben iradesi güçlü bir adamım,” dediğini duydum. “Seni öperken irademle savaşıyorum. Fakat ilk kez savaştığım şeye yenilmek istiyorum.”

Dudaklarını çenem boyunca gezdirirken sesi boğuk ve son derece erkeksiydi. Ayaklarım onun kalçasının üzerinde birleşirken, parmaklarımı saçlarının arasında kıvırdım. “Yenilmek istiyorsan aslında onunla hiç savaşıyorsundur,” dedim, soluğum genzimde sıkışırken. “Ben savaşamadığım, savaşmaya gücünün yetmediği o şeyim.”

Islak ve sıcak dudaklarının baskısı çenemden aşağıya inerek doğrudan boynuma tutunduğunda, kafamı yana yatırdım ve ellerim saçlarında dolanırken ona daha fazla yer açtım. “Yalnızca şey değil, çok şeysin,” dedi bedenini bedenime bastırarak. “Odaya geçelim mi?”

Tenimdeki kefeni parmaklarıyla söktüyor, bedenimden sıyrılıyordu ve ona engel olamıyordum. Sert bir nefesi dudaklarımdan bırakırken, “Gidecektik?” dedim nefes nefese.

Asrın’ın dudakları köprücük kemiğimde ıslak ve telaşlı bir yol çiziyordu. “Gideceğiz,” dedi, bir diğer eli kazağın içine girip bedenimi kuşatırken. “Biraz birbirimize vakit ayıralım, Cenk bekler.”

Bu dünyadan çıkıp her şeyin farkındalığıyla yüzleştiğimde çok utanıyor ama ona karşı koyamıyordum. Asrın bir anda dişini tenime sürterek etime göz diktiğinde, “Bana bak,” diye fısıldadı, sessiz bir hiddetti. “Aç gözlerini.”

Aralık gözlerimi açarak ona bakmak istediğimde, dizlerim bir kez daha çıplak tenine sürttü ve kaskatı kesildi. “Sabrımı sınama.”

Alnımı alnına yaslarken, "Sınarsam?" diye fısıldadım usulca. "Ne yaparsın?"

Gözlerindeki girdabın içine tepetaklak düşerken, iri eli kazığının ucuna uzandı ve kazığı tek seferde yukarı doğru sıyırarak başımdan çıkardı. Saçlarım yavaşça göğüslerime ve omuzlarımla bir kısmına dökülürken, "Bak ne yapıyorum," dedi, hayır hayır, hırladı.

Başını eğdi ve eş zamanlı olarak dudakları göğüs oyuğuma şehvetli bir öpücük bırakırken, kalçamdaki eli yüzeysel olarak şortumun üzerinden yasak bölgeye uzandı. Telaşa kapıldım, kıpırdandım ama bu beni bırakması için yeterli olmadı. İlk kez tensel olarak bu kadar yakınlaşıyorduk ve benim başım çok dönüyordu. Hissettiklerimi anlatmama yardım edecek tek kelime yoktu. Göğsümün üzerine doğru hırlayıp dudaklarını omzuma kadar sürttü ve dişleriyle sutyenin lastiğini aşağıya çekerek göğsümü açığa çıkarttı. Uzaktan bir ses duyar gibi oldum. "Ah," diye hırladı, boğuk sesi kasıklarımı dürtmüştü. "Durdur sana."

"Dur," diye mırıldandım, sesim dudaklarımda kaybolmuştu. Dudaklarını aniden göğsümden kaldırdı ve gözleri yüzüme tırmandı. Ellerimi onun geniş göğsünde gezdirirken geriye, salonun çıkışına yöneldi ve o ses daha gürültülü bir şekilde kululağıma sıçradı. Kafamı geriye doğru çekip onun hükmünden kurtulmak isterken, "Kapı çalıyor," dedim, sesim hırıltıdan farksızdı. "Asrın, kapı."

Asrın boynuma ıslak öpücüklerini bırakmaya devam ederken, "Ne?" dedi, umursuyor gibi görünmüyordu.

"Kapı."

Öpücükleri bir an duraksadı ve alnımı göğsümün üzerine yaslayarak nefeslendi. "Siktir ya," diyerek ellerini üzerimden, alnımı da göğsümden ayırdı. Kapadığım gözlerimin ardındaki gerçek dünyaya döndüğümüz anlardan sonra beni kucağından indirdi. "Odaya geç," dedi nefes nefese benden uzaklaşırken. "Hadi bebeğim."

Aralık dudaklarım ve kısık gözlerimle kaskatı yüzüne bakakılırken kafamı bilinçsizce salladım. "Hadi," diyerek kapıya

doğru gitti. Ben de gücü çekilmiş bacaklarımla koridor boyu ilerledim ve hızla kapıyı açarak odaya girdim. Titrek ellerimle kapıyı aralımdan kapattım ve sırtımı oraya yasladım. Dağrılık görünüyordum. Pişman değildim ama bu yaşadıklarımın doğru olduğunu da savunmuyordum. Yanlıştı. Yüzüme yayılan pembeliğin farkındaydım. Neler yapıyor, nasıl yapıyor, anlayamıyordum. İçimde yetiştirdiğim bir başka kişilik, söz konusu Asrın olduğunda tüm isteğini ve üzerimdeki hâkimiyetini kullanıyordu.

Sırtımı kapıdan ayırdım ve dermanı çekilmiş bacaklarımla dolaba doğru ilerledim. Kapakları aralayarak bir kalın tayt ve kalçama kadar uzanan fermuarlı kapüşona uzandım. Kapüşonlunun altına bedenimi saran bir atlet giydim ve kapüşonlunun fermuarını çekerek taytın üzerine indirdim. Savrulan saçlarımı gevşek bir örgü yaptım ve kâküllerimi düzelttim. Montumu da elime alarak odayı terk ettiğimde, kısa sürede onların yanına geçtim. Cenk bir süre neden kapıda beklettiğimizi sorsa da verecek bir cevabımız olmadığından mecburen susmuştı.

Evden çıkmamız uzun sürmedi. Kısa süre içinde arabaya yerleşip yola düştüğümüzde Cenk de arkamızdan arabasıyla bizi takip ediyordu. Hava kararmış, koyu gri bulutlar gökyüzünde sefere çıkmıştı. Nereye gittiğimiz hakkında bir fikrim olmasa da önce yemek yiyeceğimizi belirtmişti Asrın. Doğrusu acıkmıştım. Yarım saatten sonra araba Arnavutköy kaldırımlarına tekerleklerini sürttüğünde, kemerimi çözdüm. Gece çökmese de hava kararmıştı. Kulpa uzandım ve kapıyı aralayarak ayaklarımı zemine bastım, rüzgâr haşindi. Asrın arabanın etrafını doluşarak önümde duraksadığında eli direkt bileğime indi. “Lafımı neden dinlemiyorsun?” diye sordu, sesi katıydı. “Alt tarafı bere takacaksın, donmak mı istiyorsun sen?”

“Unutuyorum,” dedim omzumu silkerek. “Hadi girelim.”

“Acıktın mı?”

Onu süzdüm. “Evet.”

Bu serseriliğime sırtarak alnımdan öptü ve ben bayılmamak için onun kazağına tutundum. Cenk yanımıza geldiğinde o önden, biz arkadan mekâna doğru ilerledik. Bu yaşıma kadar ka-

felerde gezecek bir arkadaşa sahip olmamıştım, Almila dışında. Arada onunla çıkar, elbette gezerdik ama genelde insanlardan kaçan bir tip olduğum için kalabalık ortamları sevmiyordum. Kafeden yoğun kahve ve temiz bir koku yükseliyordu, ışıklandırmalar bir an gözlerimi almıştı. Kalabalığı geride bırakıp kafenin sessiz sakin köşesine kurulduğumuzda etrafa boş gözlerle baktım. Kare şeklindeki büyük masalar, tekli renkli koltuklar ve masanın üzerindeki aparatlara bakarken, Asrın yanımdaki koyu renkli koltuğu çekti, ortamın sesi algılarımı kapatmış durumdaydı.

Sırtımı koltuğun arkasına yasladım ve onların garsona sipariş vermesini izledim. İçime bir anda tuhaf, yabancı ve bir o kadar da tanıdık bir huzursuzluk çökmüştü. Kırmızı kareli gömleklili garson yiyecekleri sakinlikle önümüze bırakıp ağzında bir şeyler geveleyerek yanımdan ayrıldığında, bakışlarımı yemeğime yönelttim.

“Ye,” dedi açtığı kolayı önüme doğru iterken. “Başka bir şey istiyor musun?”

Bir parça ilgisine ne kadar muhtaç olduğumu o bana böyle davrandığında daha iyi anlıyordum. “Hayır,” dedim önümdeki hamburgeri kavrarken. “Teşekkür ederim.”

Çenk çoktan başladığı yemeğini afiyetle yerken bizi umursamıyor gibiydi. Onun yüzüne uzun bir süre rahatça bakamayacaktım sanırım, onun gibi bir adam ne yaptığımızı gayet iyi anlardı. “Böyle nazik konuşma,” diye mırıldandı, bakışları profilmdeydi. “Bunlar için teşekkür etmene gerek yok, istediğim için yapıyorum.”

“Elbette,” dedim sakinlikle. “Yine de teşekkür edilir. Yani, normal insanlar bunu yapar.”

“Tam da öyle,” dedi ifadesiz bir sesle. “Ve sen en az benim kadar anormalsin, bunu biliyorsun değil mi?”

Hamburgerimden geniş bir ısırık aldım, onun bakışları altında midem yemeğe itiraz ediyordu ancak yiyecektim. Saçlarımda parmaklarını hissediyordum. “Yemeğini ye,” dedim uzattığı kolayı yudumlarken.

“Bana emretme,” dedi düz bir sesle. “Bunlara gelemediğimi biliyorsun, her ne kadar kredin olsa da.”

Hiçbir şeye tahammülü yoktu. Avuçlarımdaki kolayı masaya bıraktım ve bir peçete aldım. Bakışlarımı onun yüzüne çevirdiğimde bu kadar yakın olmayı beklemediğim için bir an yutkunamadım. Burnu burnuma sürtmekten kıl payı kurtulurken, koskoca kalabalık varlığını yitirmişti. Gözleri gözlerimden usulca inip dudaklarımda duraksadığında, masadaki eli havalandı. Kalbim etkisiz kalamadığı yakınlaşmayla çığrından çıkarken gözleri kısıldı. Başparmağıyla dudak kıvrımındaki ketçabı ahes-te ahes-te silerken göz temasını kesmedi. “Pasaklı,” diye fısıldadı erkeksi bir sesle. “Olur olmadık yerlerde böyle öpülmelik olma, sinirlerimi bozuyorsun.”

Başparmağına bulaşan ketçabı silmesi için uzattığım peçeteyi görmezden gelerek kendi dudağıyla sıyırdı. “Yemeğimi yiyeceğim,” diyerek hızla önüme döndüm. “Lütfen sen de ye.”

Yemedi. Ben yemeğimi yerken birkaç sigara yakmış, açık alanda olduğumuz için sorun olmamıştı. LCD televizyonlardan gürültüyü bastırmayan meşhur bir parçanın sesi yükselirken, Cenk’in sesiyle bakışlarımı onun yüzüne çevirdim.

“Benimle aynı ortamda olmaktan rahatsız mısınız?” diye sordu Cenk, parmaklarının arasında tuttuğu sigarayı küllüğe silerken. “Sonuçta seni kırdığım, rahatsız ettiğim sayısız an var. Benden rahatsız oluyorsan bunu anlarım.”

Evet, vardı. Geçen sene, Asrın’a kadar birçok şey yapmıştı Cenk. Tuhaf hareketlere ve davranışlara sahip olsa da onu umursamamayı zaten öğrenmişti ki o da zaten bunlardan vazgeçmişti. “Evet,” dedim omzumu silerken. “Beni sahiden rahat bırakmıyordun. Elimdeki çubuk krakeri bile kırmış herifsin sen.”

Asrın kirli peçeteyi Cenk’in üzerine fırlatıp kısa bir küfür savurduğunda Cenk ona ters ters baktı. “Lütfen sen karışma,” dedi memnuniyetsiz bir halde. “Bir saniye, özür dileyeceğim.”

Kaşlarımı çattım. “Özür mü?”

“Evet,” dedi, sesi ciddileşmişti. “Tamam konuşuyoruz, görüşüyoruz falan ama senden hiç özür dilemedim. Yani demek istediğim...”

“Kabul etmiyorum.”

“Ne?”

Omzumu silktim. "Özrünü kabul etmiyorum," dedim, biraz sürünmesinde bir mahsur yoktu. "Boşuna dileme."

Yüzü asılan Cenk, "Hah," diye homurdandı ters ters. "Sen kaybedersin güze..."

Asrın mırıldandı. "Kabul etmediğini söyledi, ısrar etme."

Cenk gözlerini devirip bana sırtırken, ciddi ciddi affedilmeyi istiyor gibiydi. "Esila," dedi ensesini kaşırken. "Böyle hiçbir şey olmamış gibi seninle konuşurken kendimi kötü hissediyorum. Sonuçta benim de vicdanım var."

Sırttım. "Az daha inanacaktım," dedim kolamdan bir yudum alırken. "Yemedim."

"Bok ye," diyerek ağzının içinde gevelediğinde ona ters ters baktım. "Lafın gelişi."

"Ya," dedim memnuniyetsizce. "Tabii, tabii."

Sigarasından derin bir nefes çekerken, Asrın'ın bakışlarını profelimde hissediyordum. Yoğun, dikkatli ve her an olduğu gibi çıplakmışım gibi hissettiren bakışlarıyla hızlanan kalbime kısa bir azar çektim. "Özrümü kabul etmiyor musun?" diye sordu bir kez daha.

"Ciddi bir özür mü?" diye sordum ona kaşlarını çatarak. "Bir daha yapacaksın hiç özür dileme."

Kafasını salladı. "Çok ciddi," dedi. "Böyle belirsizlik olsun istemiyorum, sen iyi bir kızsın."

"Öyleyse tamam," dedim gözlerimi kısarak. "Affedildin."

Cenk memnuniyetle sigarasını içmeye devam ederken, kolamın son yudumunu da mideme indirdim. Yerimde kaykıldım ve mesanemdeki baskıyı hissederek rahatsızca kıpırdandım. "Ben bir lavaboya gideceğim," dedim doğrularak.

Asrın bana baktı. "Gidelim," dedi ama onu durdurarak kafamı hızla iki yana salladım. "Tek başıma gideceğim."

Gözlerini kıstı ve tek kaşı onu daha çekici gösteren edayla havalanırken kafasını salladı. "Dikkat et," dedi, geçmem için bana yer verirken.

Hızla yerimden kalkıp onların sırtındaki bakışlarını es geçerek derin bir nefes verdim. Masaların yanından sıyrılıp üst katın merdivenlerini tırmandığımda buranın daha sakin olduğunu

fark ettim. Birkaç garson ve lavabo için sıra bekleyenler dışında kimse yoktu.

Ellerimi kâküllerime götürdüm ve gözümün önündeki kolum görüş alanımı kapatırken, sert bir soluk verdim. İleriye doğru attığım bir adımda elimi kâküllerimden çekerken, aniden çarptığım bedenle duraksadım. Geriye sendelerken elimi hemen görüş alanımdan ayırdım ve gözlerimin önüne düşen görüntüyle bedenimin müthiş bir ürpertiye kurban gittiğini hissettim.

Vücudumun üzerine çöken tuhaf, yabancı bir his göğsümü sıkıştırırken gözlerimi kırıştırdım. Gördüğüm beden otuzlu yaşlarının sonunda bir kadına aitti. İçimde oluşan bu sebepsiz ürpertiyle kaşlarım çatıldı, gözlerim kadının sarı saçlarına tutundu; boya olup olmadığını anlayamamıştım. Yorgun ve güzel bir yüze sahipti. Çıkık elmacıkkemikleri ve dolgun dudaklarında gezinen gözlerim, kadının yüzünden ayrılamıyordu. Bakışlarım usulca onun gözlerine yöneldiğinde bedenim adeta titremişti; mavi o kadar tanıdıktı ki. “Ben,” diye geveledim. “Özür dilerim, sizi göremedim.”

Kadının dudakları yorgun ama sahici bir gülümsemeye ev sahipliği yaparken, üzerinde son derece şık kıyafetler olduğunu fark ettim. Bordo renkli, göğüs dekoltesi gömleği ve zayıf bacaklarını saran siyah pantolonu içerisinde o kadar tanıdık bir sima çiziyordu ki, dehşete kapılmadan edemiyordum.

“Ne önemi var?” diye mırıldandı, samimiyet kokan bir sesle. “Yalnız...” duraksadı. “Bana tanıdığım birini hatırlatıyorsunuz.”

Kalbim korkuyla kasılıyor ve bunun neden olduğunu bilmiyordum. Kendimi hiç hissetmediğim kadar tuhaf hissederken, kaburgalarımın eziyet eden bu bilinmez duyguyla dudaklarımı araladım. “Sanmıyorum,” dedim titrek bir sesle. “Sizi daha önce görmüş olsam mutlaka tanırdım.”

Kadın anlayışla kafasını sallarken bir anda bana uzattığı elini fark edip bakışlarımı onun bakımlı eline çevirdim. Bu his de neyin nesiydi? Ayrıca tanışmamıza ne gerek vardı sanki? Ne yapıyordu? Neden olduğum anın içinde boğulmaya başlamıştım? “Sizde çok tanıdık bir şeyler var,” dedi, tanıdık mavi gözlerinin

beni ne hale getirdiğinden habersiz. “Ah, pardon. Ben sizi meşgul ettim, bu arada adınız neydi?”

Bedenim artık durdurulamaz bir şekilde titrerken, dişlerimi birbirine bastırdım. “Esi... Esila,” dedim sık nefeslerimin arasından. “Siz?”

Kadının yorgun ama güzel yüzünde durgun bir tebessüm oluşurken dolgun dudakları aralandı. “Zümrüt,” dedi, ruhum ayaklarının altında hırpalanırken. Artık kulaklarım uğuldamaya, zaman ağırdan almaya başlamıştı. Küçük bir kız bebeği, beşiğinin içinde tepinerek ağlıyordu sanki. Kadın acımasızca devam etti: “Zümrüt Karam.”

Bölüm 9

-Matem-

Zihnimdeki anne profili tıpkı şuydu: ağlayan pusetteki bebeğine, göğsündeki sütü emdirmeyen bir vicdansız.

Kendi dünyamda gidip geldiğim bu vicdansız döngü, ruhuma ve bana ait olan her şeye göz koymuştu. Uzattığı elleri püskürttüğüm her an daha da hızla bana saldırıyor ve umuda dair ne varsa bitiriyordu. Umutlar şimdi, kafaları koparılmış bir plastik bebek misali iş görmez, akordu gıcırdayan bir gitar gibi değersiz ve kanadı incinmiş ıslak bir kelebek gibi mağrurdu.

Dudaklarım sayısız kere zikretti.

Anne.

Zihnim defalarca zikretti.

O annemiz. Bizim annemiz. Hani şu, bizi terk edip giden!

Kemiklerimin çatırdayarak kendine sakladığı o gürültülü ses, uğuldayan kulaklarımda gümbürdüyordu. Nabzım damarlarıma çarpıyor, kalp atışım dilemediğim bir hız kazanıyordu. Tüm bedenimi etkisine alan bu yabancı, hastalıklı his tarafından kuşanan duygularım gözlerimdeki boşluğa tutunurken nefes aldım. Hayır, alamadım. Dehşetteydim.

Gülerek yanımdan geçip giden kadının gerisinde bıraktığı ruhum, esaslı bir şok yaşıyordu ancak her şeyin farkındaydı.

Tanınmadığının farkındaydı mesela.

Acının gösterişi olan o yaşlar mavi gözlerimin ardında ken-

dilerini bırakmayı beklerken, dudaklarımdan sessiz bir inilti koptu. Düzensiz nefeslerim sırasında, “Hayır,” diye mırıldandım bilinçsizce. “Hayır, hayır.”

Bacaklarım attığım adımla sendelerken boşluktaki bakışlarımı yukarıya çevirdim. Önümden geçip giden tek tük insanların tuhaf bakışları arasında bir adım daha attığımda boşlukta yürüdüğüm hissine kapıldım. Titreyen dudaklarımı zaptetmek için üstün bir çaba harcamaya gerek bile duymadan yürürken, güçlkle alabildiğim nefeslerle idare ettim. Elim ayağım tutmuyordu. Çaresizce etrafa bakındığımda, az ilerideki kapıyı fark ettim ve bedenimi oraya sürükledim.

Göz çukuruma inen o yangın çeneme doğru yol alırken, halsiz bacaklarımla merdivenleri indim. Aklımda ne var ne yoksa gözümünden silinmiş, anın dehşetiyle kalakalmıştım.

Merdivenleri sağlıksız bir şekilde inerken hâlâ az önce yaşadığım şeyin gerçekliğini sorguluyordum. Bu nasıl olabilirdi. Bu kadar ani, bu kadar hazırlıksızken... Aklımı mı oynatıyordum? Ne yaşamıştım ben öyle?

Merdivenlerin sonuna geldiğimde, daha fazla dayanacak gücü kendimde bulamayıp durdum. Yürüyemiyor, ne yapacağımı, nereye gittiğimi bilmiyordum. Kafenin arka bahçesine çıktığımı algılamıştım yalnızca. Gördüğüm şeyin gerçekliğini kabullenen mantığıma inat kalbim direniyor ve bunun gerçek olmamasını diliyordu, bunu kaldıracak gücüm yoktu.

Yokluğuna alışkındım, varlığına hazır değilim.

Sırtımı kafenin temiz duvarına yasladım ve insanların tuhaf bakışları karşısında omuzlarım sarsılarak ağlamaya başladım. Çeneme büyük hızla inerek boynuma yol alan yaşları umursamadım, ağlamak hakkımdı. Göğsümde öyle büyük bir ağrı hissediyordum ki, boğazıma tüneyen hıçkırıkları durdurmak aklıma bile gelmiyordu. Duvara tutunan elimi ağzıma bastırdım ve göğsüm hiddetle inip kalkarken bir kez daha hıçkırdım, kendimi durduramıyordum.

İnsanların bana çekinerek yaklaşma çabasını hissediyordum. Gücü çekilen bacaklarım yere yığılmak için amansız bir arzu duyarken, uzaktan hissettiğim boğuk seslere katlanamıyordum.

Gözlerimi kapatmak, uyandığımda her şeyin bir kâbus olduğu gerçeğiyle yüzleşmek istiyordum. Bunu atlabilecek kadar güçlü değildim.

“Sarışın?” Kalabalığın arasından yükselen bu sese karşılıksız kalamayan kalbim acı bir tebessümü dudaklarıma oturturken sertçe yutkundum. “Siktir! Sen ağlıyorsun.”

Cümlelerin anlamlarını umursamayan bedenim büyük bir hızla onun göğsüne çekilirken, buğulu gözlerim onun ardındaki kalabalığa takılmıştı. “Ne oldu?” dedi, sesi kaskatıydı. “Kim ne yaptı? Güzelim, söyle bana.”

Cenk, Asrın’ın birkaç adım gerisinde şaşkınlıkla bana bakıyordu. Deli gibi titreyen ellerim güçsüzce Asrın’ın ceketini avuçladı. “Söyle bana,” diye bağırdı, sesinin desibelini yükseltirken. “Bak, ben buradayım, korkma. Bana ne olduğunu anlat, kim ne yaptı?”

İnsanların hayret nidaları yükselmeye başladığında gözlerim herkesi birbirine karıştırır olmuştu. Asrın’ın bedenine tutunup sarsılan vücudum büyük bir şok dalgasının içinde bilinmezliğe doğru yol alırken, boğazımın derinliğinden yükselen bir hıçkırık daha onun kaskatı kesilmesine yetmişti. “Sikeyim,” diye güreledi, buz gibi ses tonu kulağımda uğuldadı. “Ağlama.”

“Dağlın,” diye bağırdı Cenk, kalabalığa dönerek onları geriye doğru itirmeye başladı. “Hadi! Gidin. Tiyatro çevirmiyoruz.”

Omuzlarımdaki acının altında kalıyordum. O ağırlık ve acı öyle fazlaydı ki, deprem yemiş bir bina gibi sallanıyordum. Asrın’ın küfürleri son duyduğum, uzaklaşan kalabalık kayan gözlerimin son gördüğü silik ayrıntılar olarak kalırken, titreyen dudaklarımdaki hıçkırıklar birbirine karışmıştı. Bacaklarımdan iflas bayrağını çektiğini ve gözlerimin karardığını hissederken, onun kollarına yığıldım ve acılarımda kaldım.

★

Ruhumun dumanı tütüyor, yanık kokusu yükseliyordu.

Artık bir mumun ipinde dalgalanan alev olmaktan fazlasıydım. Ben, o mumun kendisiydim.

Kaburgalarımın kalbime yaptığı baskıya sızlanarak yatağın içinde boylu boyunca uzanıyordum. Gözkapaklarımı çekiştiren acı, döktüğüm gözyaşlarının bana emaresiydi. Ruhumdaki sarsıntı devam ederken burnumu yastığa sürttüm. Ah... Asrın'ın kokusuydu. Güvenli, rahatlatıcı, ev gibi hissettiren...

Tanıdık duvarlar benimle alay ediyordu. Onunla kaldığım odada ve yataktaydım, buraya nasıl geldiğimi hatırlayamıyordum. Uzun ve geniş camdan içeriye sinen gece karanlığı odaya gölge düşürmüştü ve ışık yanmadığı için zifiri karanlıktı.

Her şeyin farkındaydım; ansızın çıkagelen annem tarafından hatırlanmayan benliğim, maziye geçmiş adı altında gömülmüş ve üzeri kapatılmıştı.

Ne de acıydı!

Halsiz ellerimi yatağa yasladım ve güç alarak doğrulduğumda yatağın üzerinde küçükük kaldım. Bacaklarımı kendime çektim ve kollarımı da bacaklarıma sarıp alışagelmış hareketime sığındım. Salondan yükselen sesleri iştirken bakışlarımı cama çevirdim, böyle tuhaf bir şey daha önce hissetmemiştim. Bunun adı boşluk muydu? Bu boşluk bittiğinde ne olacaktı?

"Uyanmadı," dedi, tanıdık ses hiç olmadığı kadar soğuk ve mesafeliydi. "Siktiğimin insanları, onu neden üzüyorlar?"

Ne olduğunu bilmiyordu, muhtemelen birinin bana ters bir harekette bulunduğunu düşünüyordu. Çenemi dizime yasladım ve göğsümdeki ateş büyüyüp etrafına yaşanmışlıkları toplarken iç geçirdim. "Çok kötü görünüyordu," dedi Cenk düz bir sesle. "Birdenbire, birkaç dakika içinde ne olmuş olabilir ki?"

"Bilmiyorum," diye bağırdı Asrın, yerinde zor duruyor gibiydi. "Kahretsin, anlamıyorum!"

Birkaç edepsiz küfür ettiğini duyarken dudaklarımı sertçe dişledim ve hıçkırığımı bastırmak istedim. Asrın çileden çıkmış gibiydi, ben çileden çıkmış gibiydim. Parmaklarım usulca bacaklarımdaki tayı kavrayıp ezerken, kıpkırmızı gözlerime biriken yaşlara izin vermek istemiyordum ama canım yanıyordu. "Birisi," dedi Cenk, sesi kararsızdı. "Kıza saldırmış olmasın."

Sözcüklere gözlerimi devirmek istedim ancak bunu yapamayacak kadar ruhsuz hissederken, yüksek sesli gürültüyle

yerimde sıçradım. Gözlerim aniden kapıya dönerken Asrın'ın haykırışını duydum. "Saçmalama," dedi, harflerde öyle ezici bir vurgu vardı ki içerisinde bulunduğum durumda bile bedenim türkmüştü. "Boş boş konuşup sinirlerimi bozmaktan başka bir halta yaramayacak mısın?"

"Sakin ol," dedi Cenk. "Sadece anlamaya çalışıyorum. Kız çok korkmuştu."

Asrın'ın yaklaşan tok adımlarını hissederken, burnumu gü-rültüyle çektim. Üşüyen bedenimi umursamadan öylece camın karanlık yüzeyine bakarken, yaklaşan adımların sahibi odanın kapısını usulca araladı. "Sarışın," dedi, sesindeki berelenmiş şaşkınlıkta uçuk bir şefkat vardı. "Uyandığımı neden haber vermedin?"

Sessiz kaldım. Cevap vermeyişime tuhaf bir homurtu çıkarıp adımlarını odaya yönelttiğinde bedenim tepki vererek kasılmıştı. "Neden konuşmuyorsun?" diye sordu, sesi anlayışlı değil, ısrarcıydı. "Bak, saatlerdir yerimde zor duruyorum, sınırdayım ve sen konuşmadığın her an öfkem artıyor. Konuş."

Şu an onun öfkesini umursayamıyordum, cevap vermedim. "Orada ne oldu?" diye sordu sabırsızlıkla. "Söyle bana, seni ne dağıttı böyle?"

Omzumumu silktim. Annemi gördüğümü kalbime bile inandırılmamışken, dile nasıl dökerdim? Nasıl yapardım kendime böyle bir kötülük? Adımları duraksadığı an yatağın üzerine çöken ağırlık, ruhumun dudaklarındaki ıslığı susturmuştu. Bedenim ona doğru kaykılırken, sırtım da geniş ve güvenli hissettiren göğsüne oturmuştu. "Neyin var?" diye sordu, sesinde tuhaf bir tını vardı. "Sesini duymak ve iyi olduğunu bilmek istiyorum."

Sıcacık göğsü kanıma huzuru aşılarsa dahi, bedenim ve ruhum tekdüze nefesler alıyordu. İri elleri iki yanımdan dolaşarak karnımın üzerinde birleştiğinde sertçe yutkundum. "İyi değilim," diye mırıldandım yalnızca. "Sorma, lütfen sorma."

Asrın'ın bedeni kaskatı kesilirken sertçe yutkunduğunu işittim. "Söyle," dedi ısrar ederek. "Nasıl durmamı bekliyorsun? Söylemeni istiyorum."

Nefesinin sıcak buğusu enseme dökülürken, gözümdeki yaşlar kendi infazlarına izin vermişlerdi. "Aptal," diye fısıldadım

kafamı yana yatırarak. “Sus, söylemeyeceğim.”

Sinirlendiğini hissediyordum ama tepkilerime ses çıkarmıyordu çünkü kötü olduğumu görüyor ve biliyordu. “Biri sana bir şey yapmadı ama değil mi?” diye sordu, sığıdığı dişleri arasından. “İbnenin teki dokundu...”

“Hayır,” dedim kısık, yorgun bir sesle. “Kimse bir şey yapmadı.”

Bunu dile dökmek basit birkaç kelime değildi. Söz konusu annelerimiz olduğunda ikimiz de berbatık. “Kimsenin seni kırmasına izin verme,” dedi ruhsuz, boş bir sesle. “Ben yeterince kırıyorum, tüm açıkları kapatıyorum. Başka birine izin verme, kendine, bedenine daha fazlasını yükleme.”

Enseme sert bir öpücük bıraktığında, yüzümü ıslatan yaşlar birbirini kovalamış ve içimde biriken ne varsa dökülmüştü. Cenk’in gittiği ve bedenimin onun bedenine hapsedildiği anlar boyunca tek bir an konuşmamıştım, konuşmamıştı. “Ağlama,” dedi buz gibi bir sesle, kaşlarını çatıldığını hissettim. “Bak, her şey düzelmeyecek ama biz düzelmiş gibi yapacağımız zaman sana bu inadinın hesabını soracağım. Kes ağlamayı.”

Kesmedim. Onun kaskatı bedenine sığınarak uyuyana kadar ağladığımda, tek bir söz etmemiş ve harekette bulunmamıştı. Asrın beni olduğum her durum içinde toparlayan bir adamdı ama o gece bunu yapmaya onun bile gücü yetmemişti. Fakat sorun değildi. Beni toparlayamıyorsa benimle dağılırdı. Bu belki de beni toplamasından daha değerliydi.

★

Babam boynumdaki halat, annem ayaklarımın altındaki iskemleydi.

Ben, onların birlikte işlediği cinayettim.

Bazen bedenimin içindeki zavallı ruhumu açmak ve onlara beni ne hale getirdiklerini göstermek istiyordum.

Değdi mi, demek istiyordum mesela.

Değdi mi babacığım?

Değdi mi anneciğim?

Sırtımı koltuğa yaslayıp bakışlarımı ellerime düşürürken, akmak için fırsat kovalayan yaşları bastırdım. Kararmakta olan gökyüzüne baktım. Arabadaydık. “Çıldıracağım ya,” dedi, sesi arabanın içinde yankılandı. “Ne bok döndüğünü anlatmayacak mısın artık?”

Dişlerimi sıktım. Anlayışlı olup neden sabırla beklemiyor-
du? “O kafede ne oldu?” diye sordu bir kez daha. “Buna sebep olanı bulduğum an belasını sikeceğim.”

Sessiz kalışımı birlikte sesli bir küfür fırlatıp bakışlarımı di-
reksiyona indirdi. “Peki, bunu sen istedin.”

Dudaklarımı sertçe dişledim, gözlerim dolmuştu. Araba ze-
minde yağ gibi akarken ellerimi koltuğun yüzeyine yasladım,
hızlanıyordu. Dilim damağım kururken ağızımdaki hoşnutsuz
tat yüzümü buruşturmama sebep olmuştu. Asrın’ın düzensiz
solukları dinmek bilmezken araba hızlandı, hızlandı ve hızlan-
dı. Gözlerime çöken korkuyla ön camın yüzeyine bakarken,
parmaklarımı koltuğa geçirdim. Nefesim hızlanmaya başlamıştı
ancak dudaklarımı yoklayan kelimelere geçiş izni vermemiştim.

Yanından hızla geçip gittiğimiz arabalar görünmüyor, her
saniye daha büyük bir hız kazanıyordu. Bakışlarım ibreye kay-
dığında gözlerim kocaman oldu ve sertçe yutkunurken dudak-
larım aralandı. “Yavaşla,” dedim dehşetle, beni duymuyordu.
“Çok hızlısın!”

Asrın beni umursamadan arabayı daha da hızlandırdığında
solladığı arabaların çaldığı korna seslerini duydum. “Söyle,”
diye bağırdı, yüksek dozdaki sesi boğazından hiddetle yüksel-
mişti. “Konuş.”

Dişlerimi birbirine kenetledim ve ellerimle koltuğa daha sıkı
tutundum. Arabaları hızla solluyor, tüm trafik kurallarını ihlal
ediyordu. “Korkuyor musun?” diye bağırdı, gür sesi motorun
sesini bastırıyordu. “Kork, sınırlarımı zorlamamalıydın.”

Gözlerimde tuttuğum yaşlar büyük bir hızla boşalırken, ür-
perti kaburgalarımın üzerinde seyre çıkmıştı. “Yavaşla,” diye
tekrarladım, dizlerim titriyordu. “Sen benimle neyini paylaşı-
yorsun ki benim de seninle bir şeyler paylaşmamı istiyorsun!
Piçin tekisin!”

“Öyleyim,” dedi bir an beklemeden. “Söyle!”

Bedenim şu an bir çeşit zelzeleydi. Göğsüm inip kalkmaya başlamış ve adrenalın damarlarımın duvarını çatlatmıştı. “Annem,” diye bağırdım, dudaklarımdan kopan hıçkırığı harflerle ezerken. “Annemi gördüm!”

Araba ani bir frenle durduğunda bedenim öne doğru savruldu, ellerimle son anda torpidoya tutundum. Bir anda belime yerleşen eller beni hızla kendine doğru çektğinde, sarsılan omuzlarım onun kaskatı bedenine çarptı. Ölmek kolaydı esasında ya da hiç var olmamak. Peki ya beni var eden insanlardan nasıl koruncaktım?

“Sen ağlıyorsun ya, ben her şeyden, herkesten nefret ediyorum,” dedi kollarını belime sararken. “Tüm dünyadan, senin için nefret edeyim mi istiyorsun?”

Beni teselli etmesini istemiyordum, beni teselli etmiyordu. O bunu yapmazdı, acıma tuz banardı. Onun bedeninin hapsindeki ruhum sıkışmıştı ancak bundan memnundu. “Kafedeydi,” dedim, harfler boğazımda birikmişti ve çıkmak için bu sefer ısrarcılardı. “Onu ilk gördüğüm an tabii ki tanımamıştım ama o kadar tuhaf ve tanıdık hissetmişim ki, ne dediğimi bile hatırlamıyorum.”

Bedeni kasılırken başını enseme yasladı, içimdeki zehir dudaklarımdan kenarlarından sızıyordu; paslı ve metalik bir tattı. “Çok şıktı, çok güzeldi ama ruhu için aynı şeyi söyleyemem.”

“Canını yakıyor,” dedi ruhsuzca. “Ne kadar şanssız bir kızsın sen. Hayatına dâhil olan herkes canını yakıyor.”

“Tanımadı beni,” diye hıçkırdım, bu dile getirdiğim en acı gerçektir. “Bana elini uzattı, adını söyledi. Ona ismimi söyledim ama sanki kızının adı Esila değilmiş gibi, yüzü kırışmadı bile. Ben kendimi boğulacak gibi hissederken o gülerek yanımdan geçti; çok acımasızdı. Evet, o hep acımasızdı.”

Hıçkırıklarım arabanın içini doldururken, Asrın'ın belime yerleştirdiği elleri bedeniyle muhteşem bir uyum sağlayarak kaskatı kesilmişti. “Nefret ediyorum,” dedim, sesim bu defa kısıktı. “Sen annene taparken ben annemden nefret ediyorum. Beni tanımadığı için ondan nefret ediyorum. Na... nasıl tanımadı? İnsan evladını bir bakışta bile tanımır.”

“Nefret büyük bir yük,” dedi, sesi donuktu. “Yüklenmesene.”
Yükleniyordum. Kifayetsiz, kelimelere dökemediğim anlardan birindeydim. Kısa süre sonra hıçkırıklarım iç çekişlere döndüğünde, beni yan koltuğa oturtmuş ve arabayı çalıştırmıştı. O anki korkumu anlamış olmalı ki arabayı bu defa daha yavaş sürüyordu. Kendime çektiğim dizlerimle koltukta küçücük kalırken burnumu sık sık, kabaca temizleyerek onun sırtan ifadeyle karşılaşıyordum. Beni utandırmayı seviyordu.

“Nasıl tanıdın?” diye sordu ansızın, sesi buz gibiydi. “Onu hiç tanımadığımı sanıyordum.”

Yutkundum. Beni kundaktayken bırakıp giden birini tanımam mümkün değildi. Adı ve soyadı her şey için yeterli olmuştu. Bir keresinde Esmâ Teyze bana çok sevimli ebeveynlerimin boşanmadığını ve o kadının nerede olduğuyla ilgili hiçbir şey bilmediklerini söylemişti. “Adı ve soyadı yeterli oldu, hâlâ evliler,” dedim, sebepsizce utanıyordum. “Ve gözleri benimkilere çok benziyordu. Gözümü çıkarmak istedim.”

“Gözlerin bana lazım,” dedi yalın bir sesle. “Bana bakmalarını seviyorum.”

Onlar da seni seviyor, demek istedim, *hiç kimseyi sevmedikleri kadar.* “Nereye gidiyoruz?” diye sordum kuru bir sesle. “Eve mi?”

Profilimde hissettiğim bakışlarına dönmek ve sızlayan gözlerimle yüzünün her bir kıvrımını gezmek istiyordum. Onu izlemek hayatın benden aldıklarına karşı ödediği kefaretti. “Evi-mize değil,” dedi direksiyonu sağa kırarken. “Seni farklı bir yere götüreceğim.”

Dudaklarımı ısırdım. “Mesela?”

Sert bir soluk verdi. “Bugün sınırsız içki ve sınırsız seks.”

Bağırđım. “Saç... saçmalama.”

Tuhaf bir homurtu çıkardı. “Aldırma, takılıyorum.”

Gözucuyla onu süzdüm. Sanki bir an için gözleri gölgelenmişti. Buna sebep olan neydi? “Sahiden mi?” diye mırıldandım istekli bir sesle. “Beni sarhoş edeceksen senin de sarhoş olmanı istiyorum.”

Bakışları hiç olmadığı kadar derin anlamlar taşıyordu. “Bu mümkün değil,” dedi, gözleri dudaklarımla gözlerim arasında

gidip gelirken. “Ben sarhoş olmam, alkole bağışıklığım var.”

“Haksızlık,” dedim usulca öksürürken. “Senin bilincin açırken ben bir yudumda pert olacağım. Sevmedim.”

“Sus,” diye azarladı beni. “Pertmiş, çok bilmış. Sen önce içtiğin sigaraya nasıl cesaret ettiğini söyle.”

Evet, sabah paketinden çalıp içmeye çalıştığım sigaradan bahsediyordu. Utandım, fark ettiğini bilmiyordum. “Boş vermek istedim, biraz da olsun kafamı o kadından uzaklaştırmak.”

Asrın’ın gözleri dudaklarımda, felç eden bir yavaşlıkla gezinirken hüznümün bile onun yanında beni terk ettiğini düşündüm. Dakikalar boyunca son kelimelerimize yeni sözcükler eklememiş, kendi köşemize çekilmiştik. Çekildiğimiz köşeler aynıydı ancak orası kalabalıktı ve biz birbirimizi bulmak için engel aşmalıydık.

Araba yabancı, beklemediğim bir yerde durduğunda motor sesiyle dünyaya dönmüş ve ruhsuz hareketlerimle arabanın içerisinde inmişim. Asrın arabanın etrafını dolaşıp yanımda duraksadığında ceketini çıkarttığını görerek onu engellemek istedim ama bunun boşa bir çaba olduğunu biliyordum. Siyah deri ceketini üzerime geçirirken yüzüne yerleşen o ciddi ifadeyi saatler boyu izleyebileceğimi düşünmüştüm. Nasıl da güzeldi...

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım kırık dökük bir sesle. “Sen üşüyeceksin.”

Üzerimden çektiği elini bileğime indirdi. “Hissetmiyorum,” dedi, gözleri vahşiydi. “Dert etme.”

Arabayı kilitleyip onun sürüklediği yere ilerlerken içimde sebepsiz bir heyecan vardı. Tüm kırgınlığıma rağmen hissettiğim güvenle yürürken bakışlarımı etrafa çevirdim. Sessiz, ara ara kafelerin bulunduğu bir caddeydi. Asrın yıkık dökük bir binanın etrafını dolandığında buranın daha sessiz olduğunu fark ettim, huzurlu bir sessizlikti. Sonunda yıkık dökük görüntüyü gerimizde bıraktığımızda önümüze serilen uzun, taştan yolu telaşsız adımlarla yürüdük. Dar bir yoldu ve yolun kenarlarındaki yeşillikler fazla doğaldı. Yolu bitirip sağa döndüğümüzde gördüklerimle bir an duraksadım. Şaşkınlıkla dudaklarım aralandı.

Beni meyhaneye getirmişti.

Hadi ama cool çocuk, kim derdi senin beni bir meyhaneye getireceğini...

Küçük ve meyhane tarzı ortam sade ve sakindi. Salaş, dağınık ama bir o kadar da samimiydi. Meyhanenin tam karşısında büyük, muazzam görünüme sahip bir deniz vardı. Meyhane sahile bakıyordu. Üzerlerine, içinde bir karanfilin bulunduğu küçük bardaklar konmuş, içeriden gelen müziğin sesi dışarıya fazlasıyla taşmıştı. Etraf kalabalıktı ama yine de onun bizim için en sessiz yeri seçeceğine emindim. Asrın duraksamadan ilerlerken omzunun üzerinden bana kısa bir bakış attı.

“Dışarı daha iyi gibi,” dedi düz bir sesle. “Üşüyor musun?”

Kafamı hızlıca iki yana sallarken denizin kokusunu içime çektim. “Kesinlikle burada oturmalıyız,” diye mırıldandım hevesle.

Denizin hemen yanı başındaki küçük, kare ve ahşap masanın yanına yürüyerek eski görünümlü taburelere oturduk. Asrın cebindeki telefonu ve sigara paketini ahşap masanın üzerine bıraktı ve yerinde kaykılıp sırtını sandalyenin arkasına yasladı. İki elimi dizimde dertop edip kaçamak bakışlarla onu izledim.

“Buraya sık gelir misin?” diye sordum, ısırımdan berelenmiş dudaklarım kelimeleri yutuyordu.

Asrın'ın zehir zemberek gözleri yüzümde izinsiz ve sorgusuzca geziniyordu. “Ara ara gelirdim,” dedi sabit sesiyle. “Son zamanlarda ihmal ettim ama şimdi gelmek için iyi bir sebebi-miz var.”

Dudaklarımı dişlerken, onun için önemli olan bir yeri görmenin heyecanı ile dolup taşmıştım. “Ne içeceğim ben burada?” diye sordum cahil bir saflıkla. “Bak sabaha kadar iznim var, sözünden dönmeyeceksin değil mi?”

“Tutmayacağım sözler vermem,” dedi yalın bir sesle. “Biliyor olman gerek.”

Kollarımı göğsümde kavuştururken gözlerimi kırıştırdım. “Biliyorum,” dedim kafamı sallayarak. “Hadi, birini çağır sana, rakı içeceğim.”

“Adını da biliyormuş,” diye dalga geçti benimle. “Uslu bir kız olacağına emin misin?”

“Rahat duracağım Asrın,” dedim yüzünü izlerken. “Bana

istediğimi vereceğini söylemiştin, biraz unutmam gerekiyor. Buna ihtiyacım var.”

O cevap bile vermeden yanımızda bir adam duraksadı ve iri elini aniden Asrın'ın omzuna koydu. Bakışlarım adamın yorgun ve yaşlı yüzünü izlerken, Asrın omzundaki elin sahibine döndü. “Asrın,” dedi adam, sesi durgun ve geçmiş bir hüznü saklıyordu. “Epeydir uğramıyorsun?”

Yüzünde herhangi bir hareketlilik olmasa da Asrın adamı terslememiş, sadece kafasını sallamakla yetinmişti. Adamın yabancı bakışları bana tırmandığında, temiz bir şekilde gülümsedi. “Seni burada ilk kez görüyorum,” dedi ela gözlerini kısıp. “Hoş geldin.”

“Evet öyle. Hoş buldum.”

Adamın iç geçişini işitirken üzerimde hissettiğim tanıdık bakışların ruhuma kadar uzandığını hissettim. Asrın orada, ruhumun içindeydi. Ona kafeslendiğim kadar kafeslemiştim onu kendime. “Karanlık çöktü,” dedi yabancı adam. “İçme vakti geldi, aynısından getireyim değil mi?”

“Evet,” dedi Asrın tekdüze bir sesle. “Aynısından getir, birkaç atıştırma da ekle.”

Yanımızdan ayrılan adam kısa süre sonra küçük masayı birkaç farklı meze, peynir ve bardaklarla doldurmuştu. Şişelere çöken rakının kokusu birazdan ağzıma sinecekti. Birkaç dolu şişe ve su olduğunu düşündüğüm bardak masanın yüzeyinden bana sırtırken Asrın yerinden hareketlendi. “Uzat onu,” dedi çenesiyle alkol dolu şişeyi gösterirken. “Çabuk ol.”

Ellerimle şişeyi kavrayıp ona uzattığımda keskin bakışları yüzümdeki varlığını asla azaltmadı. Parmaklarımın arasındaki şişeyi aldı ve tek bir hareketle açarak önündeki silindirik şekle sahip küçük bardağa bir miktar, diğer bardağa ise ağzına kadar ekledi. “O neden yarım?” diye sordum. “O kadarlık mı içeceğim?”

Beni cevaplamadı. Diğer şişeye ulaştı ve kapağını açıp bir miktar rakı koyduğu bardağı tamamladı. Gözlerimdeki merakla her hareketini inceliyor ve gelecek anların heyecanını yaşıyordum. Karışım yaptığı bardağı uzun parmaklarıyla önüme ittirdi ve göz temasını korurken dudaklarını ıslattı. “İç,” dedi duru bir sesle. “Bakalım güzelleşecek misin?”

Gözlerimi masaya indirdim ve üşüyen parmaklarımla küçük, içi dolu bardağı kavradım. Asrın'ın dikkatli ve temkinli bakışları hareketlerimi izlerken, bardağı dudaklarıma yerleştirdim. Aldığım büyük yudum ağızıma yayıldı ve dilimi uyuşturarak boğazıma doğru yol aldı. Midemdeki yanmayı hissederken yüzümü buruşturdum ve bardağı ağızımdan uzaklaştırdım. "Siktir," diye mırıldandım bilinçsizce. "Midem yandı."

Gözleri dudaklarımdan çeneme doğru inen rakı birikintisine takılırken kafasını iki yana salladı. "Pasaklı."

"Sen de iç," diye mırıldandım, bir diğer bardağı kavrayıp ona uzatırken. "Seni sarhoş yapıp ağzını arayacağım."

Bakışları avucumdaki bardağa kayarken yüzünde o kadar çekici bir ifade vardı ki kusurlarını arasam bulamayacağımı düşündüm. "Kızıma bak sen," dedi hafif bir alayla. "Ben o kadar salağa mı benziyorum?"

Kıkırdadım. "Evet."

Avuçlarımdaki bardağı yakaladı ve ıslak, dolgun dudaklarına yerleştirdi. Merakla onu izlerken büyük bir yudum çekti ve bardağı ağızından uzaklaştırarak elinin tersiyle ağzını sildi. "Çok güzel içiyorsun," dedim alık alık ona bakarken. "İlk alkolü kaç yaşında aldın?"

Önümdeki rakıdan bir yudumu daha mideme yollarken, delici bakışları dudaklarım ve gözlerim arasında sinsî bir yol çiziyordu. "On üç," diye kısaca cevapladı.

Ağızıma bulaşan acı tat damağımı sıyırırken elimle burnumu kaşıdım ve gözlerime çöken hüznü sakladım. O yaşta içmesi çok saçma ve sağlıksızdı. Yaşadıkları yüzünden ona kesinlikle acımıyordum. Böyle düşünmesini kabullenmezdim. Asrın bir yudum daha içerek rakının dibini bulduğunda, yüzünde demir gibi sert ifade vardı ama gözlerinden boşalan zehir beni kanatıyordu. "İç onu."

Önümdeki küçük bardağın son yudumunu da içtim ve midem iyiden iyiye yanarken bedenimin uyuduğunu hissettim. İçerisinin sıcak ve samimi ortamından yükselen müzik kulağında tanıdık bir ezgi bırakmıştı. Asrın boş bardakları tekrar doldurduğunda hiç beklemeden uzun bir yudumu mideme

gönderdim. “Çalan şarkı,” diye mırıldandım, nefesim rakı kokuyordu. “Çok yabancı.”

Dudaklarımı dişledi ve sürekli içtiği bardağı parmaklarının arasında çevirirken sert bir soluk verdi, hırıltılıydı. “Ne bekliyorsun?” dedi dinç bir sesle. “Buranın Rihanna çalacak hali yok.”

Hıçkırdım ve boğazıma tırmanan safrayı hissederken bakışlarımı denize çevirdim. Dudaklarımdan çıkan her kelime yalpalarken sebepsizce kıkırdadım. “Ben de söyleyeceğim,” dedim bir elimi ahşap masaya vururken. “Sana gelsin.”

Bardaktaki son yudumu içip bir elini sigara paketine attığında, yoğun ve derin bakışlarımı yüzümün her bir kıvrımında hissediyordum. “İki yudumda sarhoş oldun,” dedi olağan bir sesle. “Saçma hareketler sergileme.”

Kulağıma ilişen şarkıya mırıltıyla eşlik ederken, burnumun alıştığı rakı kokusuna ağzımın da alıştığını fark ettim. Denize baktım. Köpüren dalgalara bedenimi bırakmak ve bir an hiçbir şeyi hissetmemek istedim. Ama sonra onu hissedemediğimi düşündüğümde dehşet bir korkuyla sarsıldım. “Annemi hatırlıyorum,” diye mırıldandım, rakıdan bir yudumu daha istekle içerken. “Öyleyse daha çok içmeliyim.”

Bir anda masanın diğer ucundaki şişeye uzandığımda kaşları hızla çatıldı ve elimi savurarak ona huysuzca bakmama sebep oldu. Fakat şişeyi almıştım. “Sek içemezsin,” dedi keskin bir sesle. “Bırak onu.”

“Bırakmayacağım,” dedim şişenin kapağını açarken. “Seni de bırakmayacağım.”

Gözleri parladı. Muhtemelen çakırkeyiftim ve dilimi nasıl durduracağımı bilmiyordum.

“O senin bünyene fazla,” dedi, bakışları içkideydi. “Onu bana ver.”

Bir avucumu açtım ve ona gösterirken kıkırdadım. “Avucunu yala.”

Asrın bir diğer şişeye uzanırken, “Bir yerlerini yalayacağım,” diye geveledi ağzının içinde.

Bakışları yanağımda oluşan o çukurda gezindikçe nefes almayı bir an için unuttuğunu düşündüm. Soluksuzca yanakla-

rımdaki gamzelere bakarken ağzımı şişeye yaslayarak uzun bir yudum aldım. Ağzımı yakan acı tadı boğazıma ulaşmadan geriye doğru püskürttüğümde, dudaklarımdan firar eden hıçkırığı tutamamıştım. Masaya püskürttüğüm yuduma utanç dolu gözlerle bakarken yüzümü buruşturdum. “Be... ben çok özür dilerim,” diye mırıldandım, boynuma kadar yanıyordum. “Affedersin, ben gerçekten...”

“Sarışın,” dedi, sesinde saydam bir şefkat vardı. Yoğun bakışları utancımı körüklerken, birden dolan gözlerimle iç geçirdim. “Saçmalama, senden hiçbir şekilde iğrenmemin mümkünü yok.”

Utançla berelenen gözlerimi gözlerine diktiğimde, dikkatli bakışlarındaki keskinlik kelimelere izini düşürmüştü. “Gerçekten mi?” diye mırıldandım dolan gözlerimi kırpıştırırken. “Beni mi kandırıyorsun?”

“Seninle öpüşüyoruz,” dedi yakıcı bir sesle. “Hatta daha ilerisine gidiyoruz. Dudaklarınla zaten yakından ilgileniyorum, iğrenmemi mi bekliyorsun?”

Elimdeki şişeyi masaya bıraktım ve onun keskin hatlara sahip yüzünü izlerken sarhoş olmamın arkasına sığındım. Asrın’ın önündeki bardağı yakaladım ve bir miktar su ekleyip dudaklarıma yerleştirdim. “Böyle de öpüşmüş oluyor muyuz?” diye sordum onun bardağındaki içkiyi yudumlarırken. “Hı?”

Sigara paketinden çıkardığı sigarayı dolgun dudaklarına yerleştirirken kafasını ağır ağır salladı, beni mi geçiştiriyordu? “Öyle olsa bile bu beni doyurmaz,” diye mırıldandı, rüzgâr rakının kokusunu burnuma taşıdı. “Seni hissetmem lazım, sana aç bir adamım ben.”

Ona bayılıyordum. Beni onun kadar heyecanlandıran kimse olmayacaktı. Gözlerindeki şehirler karanlıktı. “Bana mı, bedenime mi?” diye sordum yüzümü elime yaslarırken. “İstedığın sadece bekâretim mi?”

Ayık değildim. Saçmalıyor olabilirdim ama kendimi bunu soracak kadar cesur hissettiğim için tebrik ettim. Kusursuz çehresinde tek bir hareketlilik olmadan, gözlerindeki yangınla bana baktı. “Seni istiyorum,” dedi erkeksi bir sesle. “Varlığımı, tümüyle istiyorum. Bak, seni baştan çıkarmak çok kolay. İsted-

ğim, sadece sandığın şey olsaydı bunu çoktan yapmış olurduk. Fakat hayır, ben seni, sana ait her şeyle beraber istiyorum.”

Yaşlı gözlerle ona bakarken, kalbime yaptığı bu şeyin ne olduğunu düşündüm. Aşk mıydı? Aşk bu kadar acı verici olmazdı. Bu neydi? Beni, onun yakasına yapıştırıp o yakadan asla düşürmeyen bu duygunun ismi neydi? “Beni üzme,” diye fısıldadım kendi kendime, bu bir yakarıştı. “Çünkü beni mahvetsen de senden gidemem. Lütfen, beni üzme.”

Elim'e yasladığım yüzüm boşluğa doğru kayıp başım ahşap masaya düşerken, gözlerim usulca kapanmıştı. Saçlarım masanın yüzeyine orantısız şekilde dökülürken, onun derin bakışlarını saç uçlarımda hissediyordum. Sendeleyerek devrilen içkinin masadan aşağıya sızdığını puslu gözlerle izlerken, yanağım masanın yüzeyine sürtünmüştü.

“Ben şiddetli bir yangınım,” diye fısıldadı, sesi ruhuma dikili kışı güneşe kırdırılmıştı. “İkimiz şiddetli bir yıkımız ve sen arkamda bırakacağım en güzel şey olacaksın.”

Benden onu tek kelimeyle anlatmamı isteselerdi bunu derdim: Yangın.

Az sonra, yelkovan akrebin sırtına vuruşunu yaptığı sırada, benimle aynı pozisyonu alarak dudaklarını dudaklarıma bastırıldı. O an kendimi buralardan çok uzaklarda hissettim. Ampulü geçen bir odada, mumun gölgemi büyüttüğü duvar dibinde, bir adamın kızına anlattığı masalı dinledim. Adam, bir adam var, dedi, sonra bir de kadın var, dedi. Adamın dudakları paslıymış, kadının dudakları içinde öldürdüğü küçüklüğünün cesedinden sızan kanı akıtıyormuş. Bir adam bir kadını ve bir kadın bir adamı ne kadar kirletirse o kadar kirletiyorlarmış birbirlerini.

Lakin bu, ne kadının ne de adamın umurundaymış.

Bölüm 10

-Vazgeçiş-

Vazgeçmek, söz konusu o olduğunda, bir eylem değil, bir devrimdi.

Şimdi, yıllarımı geçirdiğim bu evin eski badanalı duvarına bakarken vazgeçmek kelimesinin söz konusu babam ve Asrın olduğunda nasıl şekil değiştirdiğini görüyordum. Babamdan vazgeçmiştim, çünkü babam çok önceden vazgeçmişti benden. Bu yüzden babama ne kadar uzaksam Asrın'a o kadar yakın ve düşkündüm. Beni Asrın'a iten babamdı.

Üstümdeki siyah montun fermuarını indirerek botlarımla koridor boyu yürüdüm ve salonumuzun bir hayli eskimiş olan kapısını sessizce araladım. O kapıyı araladığım an, Asrın'ı tanımadan önce yaşadığım bir anın içinde buldum kendimi. Çünkü şu an gördüklerim, tamamen o ana aitti. Sarhoş babam, dağınık salon, yerdeki birkaç alkol şişesi, televizyonda dönen saçma bir reklam ve kapalı perdeler... Ev kasvetliydi, ağır alkol ve ter kokuyordu. Midemdeki baskıyı hissettim, safra suyu boğazıma tırmanmak için ısrarcıydı.

Onu son bıraktığımdan birazcık farklıydı. Sakalı ve kır saçları uzamıştı, zayıflamıştı ve yüz hatları her zamanki gibi gergindi. Babam bana her zaman korkutucu gelirdi, ona bakarken iliklerime kadar titrerdim. Hep diken üstünde olurdum. Beni mutsuz ederdi. Tek bir mutlu anımız bile yoktu. Yattığı koltuğa doğru hafifçe eğildikten sonra koltuktan dışarıya sarkan battaniyeyi aldım ve onun üzerine örtmek için hareketlendim.

Babam aniden gözlerini açtı.

Kahverengi gözleriyle aniden karşılaştığımda, bir an korkarak kaçacağım sandım ama sakin kalmayı başardım. Yine de gözlerimin korkuyla büyüdüğünü yalanlayamazdım. Babam koyu kaşlarını memnuniyetsizce çatarak beni baştan aşağıya süzdü ve elimdeki battaniyeye baktı. “Ne o? Beni mi boğacaksın?”

Ellerim titredi. Onun bana ruhsal veya fiziksel zarar vermesinden korkarak battaniyeyi koltuğa bıraktım ve birkaç adım geriledim. Saçlarım, bu hızımla beraber sırtıma çarptı ve belimden aşağıya döküldü. Yukarıdan ona bakmayı sürdürerek, “Ben senin için ne ifade ediyorum?” diye sordum aniden. Bu sorumu ben de beklemiyordum. “Bahsetsene baba.”

Babam yüzünü ovalayarak bariz bir şekilde, alayla gülümsemişti. Gülümsüyor olsa da gözlerindeki o karanlık, benim gülümsememe asla izin vermeyecek cinstendi. “Benim için ne ifade ettiğini göstermemi ister misin?” dedi baygın, dengesiz sesiyle. Evet, hep olduğu gibi sarhoştı.

Böyle bir cevap beklemiyordum. Kısa bir an şaşırıp montumun uçlarını avuç içlerime alarak tereddütlü bir nefes aldım. “İsterim,” dedim umutlu bir şekilde. Neyden bahsettiğini bilmiyordum ama bana bağırmadığı için mutlu olmuştum. Beni özlemiş olabilir miydi? Belki, azıcık...

Kirpiklerinin altında, iki koyu leke gibi duran bakışları uğursuz bir melodi gibi rahatsız ediciydi. Çenesiyle koltuğun yanını gösterdi. “O zaman gel ve otur. Sana benim için ne ifade ettiğini göstereyim.”

Sesi sarhoş ama ılımandı. Şaşkınlığım sürerken korkarak koltuğa yanaşım. Tamam, beni öldürecek hali yoktu. O döverken veya azarlarken hesaplar yapmazdı, kızacak veya dövecek olsa bunu şu ana kadar yapardı sanırım. Koltuğa oturarak küçük ekranlı televizyondaki saçma reklama bakmaya başladığımda babam hiç beklemediğim bir şey yaparak aniden eliyle saçlarımı okşadı. Şaşkınlıkla omzumun üzerinden ona döndüğümde, doğrudan saçlarıma baktığını gördüm. Tırnaklarımı avucuma batırdım. “Baba?”

İçkili nefesinden kurtulmak adına ondan uzaklaşmaya ça-

lıştığımda bile saçlarımı okşamaya devam ederek cevap verdi. “Kızım?”

Kalbim deli gibi atıyordu. Gözlerim gölgelenmişti ve doğrudan ona bakıyor, yapmakta olduğu şeyi idrak etmeye çalışıyordum. İnanamayarak sordum: “Saçlarımı mı okşuyorsun?”

“Evet,” dedi daha geniş gülümseyerek. Şaşkınlıktan tepki veremiyordum. Sahiden saçımı okşamayı mı istemişti? Yoksa pişman mı olmuştu? Belki yokluğumda beni özlemiş olabilir miydi? Tamam, hiç inandırıcı değildi ama birazcık umut edebilir miydim? Gözlerinin rengi mezar toprağından farksızdı, o toprağı cesedimin üstüne mi atacaktı? “Evet Esila. Bak, benim için bunu ifade ediyorsun.”

Gülümsedim. Bunu yaptım. Çünkü ben aptaldım, aptallıklarım yaşımdan çoktu. Gülümsemesi yavaşça azalırken, ondan saçlarımı biraz daha okşamasını isteyecektim ama bu isteğimi baltaladı. Aniden iri parmaklarıyla saçlarıma sertçe asıldı ve o saçları, diplerinden çekerek beni hazırlıksız yakaladı. Dudaklarımdan zayıf bir çığlık koptuğunda başım arkaya yattı ve korku, yüzüme bir maske gibi oturdu. Gözlerim irileşmiş, nefesim bir kurşun ağırlığında oturmuştu gırtlığımın üstüne. Babam yüzünü yüzümün hizasına getirdi ve sararmış dişlerini göstererek korkutucu bir şekilde gülümsedi. “Evet kızım, benim için bunu ifade ediyorsun. Varlığın, öfkemi ve sinirimi atacağım bir kum torbası gibi. Değersiz değilsin, ama yalnızca bir kum torbası kadar değerlisin.”

Ağlarsam Asrın üzülebilir, diye düşündüm ağlamamak için kendimi kandırarak. Sakın! Sakın ağlama Esila!

Ağlamadım. Bunu Asrın’a anlatacak olsam ağlamadığımı gururla eklerdim ama hayır, babam için bir kum torbası olduğumu ona bile anlatamazdım. Kırgınlıkla yüzümü yüzünden uzaklaştırdım. Kırgınlığımı gördüğünde daha çok, daha korkunç güldü ve saçlarımı daha sert çekerek gözlerindeki mezar toprağını, içimdeki kız çocuğunun cesedinin üstüne örttü. “Şimdi nereye gidersen gidebilirsin kızım. Umurumda değilsin.”

Saçlarımı sertçe bıraktığında titreyen ellerimle onu ittirdim ve koltukla onun arasından sıyrılarak kalktım. Kalkarken öyle

hızlıydım ki, dizlerim sehpaye çarptı ama düşmemek için direndim ve kazandım. Sersem adımlarla, düşen omuzlarla ve seçiren dudaklarla salonda yürüdüm. Buraya kıyafetlerimi almak için gelmişim ama bir dakika daha durmayacak, kendimi dışarıya atacaktım. Bu evin içi bir denizse babam o denizin dalgalarıydı ve boğulmamak için buradan çıkmalıydım.

Sersem bedenimi sokak kapısının dışına atarak kapıyı gürültülü bir şekilde örttüm ve sallanan bacaklarımın üstünde daha fazla duramayarak ilk merdiven basamağına oturdum.

Ağlamayacaktım.

Babam, daha fazla gözyaşına değmezdi.

Değseydi, gerçekten ağlayabilirdim ama değmiyordu. Ben de ağlamadım. O basamakta, çenemi dizlerime yaslamış vaziyette oturarak tozlu merdivenlere boş boş baktım. Gözlerimin önünde puslu bir cam gibi duruyordu gözyaşlarım ama o camı aşağıya indirmemekte kararlıydım. Bir süre sakin nefesler aldım. Eğer Asrın'ın yanına gidemeyecek olsaydım kendimi çok kötü hissederdim ama onun yanına gideceğim için bu kırgınlığın dozu azalmıştı.

İyiyim, diyerek kandırdım kendimi. İyi olacağım.

Montumun cebinde çalan telefonu yanıtlamadan basamaktan kalktım ve seri bir şekilde merdivenleri indim. Apartmandan ayrıldığımda montumun fermuarını çekmiş, metroya kadar ellerim cebimde yürümüştim. Asrın arıyordu ama açmayacaktım, sesimi bile bulabileceğime emin değildim.

Hafta sonu olduğu için buraya gelmişim ve Asrın'ın haberi yoktu. Sabah uyandığımızda benimle eğlenmiş ve dün geceyi başıma kakarak bir süre benimle dalga geçmişti. Akşama doğru ise odaya gitmişti, merak ederek baktığımda uyuduğunu görmüş ve evden çıkmışım. Şimdi dönmeye korkuyordum, bana kızması yüksek ihtimaldi.

Eve gitmem uzun sürmedi. Dakikalar sonra kapının koyu kahve yüzeyine bakarken, saçlarımın omuzlarımdaki yüküne alışkın bir şekilde kâküllerimi düzelттіm. Anahtarımınla kapıyı araladım ve kulaklarıma dolan müzikle şaşırarak içeriye doğru

ürkek bir adım attım. Bana kızar mıydı? Dengesizin tekiydi, ne yapacağımı çözemiyordum ki.

Kapıyı sessizce kapadım ve botlarımı portmantoya bırakarak parmak uçlarımda yükseldim. Saçlarımı geriye doğru savurdum ve ileriye doğru adım attığım anda belime dolanan kollarla birlikte boğazımdan tırmanan çığlığı dudaklarımdan arasından bıraktım. Ayaklarım zeminden ayrılırken tanıdık kollar beni yukarıya kaldırdı ve sıkıca sararken, kalçama yediğim şaplaqla gözlerim kocaman oldu. “Kaçak,” diye tısladı, öfkeli sesinin nefesini saç diplerimde hissetmiştim. “Seni çok fena cezalandıracağım.”

Çırpınmak için hareketlenen bacaklarım kelimelerin imasından sonra titrerken, dudaklarımı sertçe dişledim. İri ve bakımlı elleri bütün hareket olanağımı kısıtlamıştı. “Asrın,” diye mırıldandım kaşlarımı çatarak. “Bırakır mısınız?”

“Bırakır mıyım?” dedi benimle alay ederek. “Hiç bırakasım yok.”

Odanın aralık kapısından girip yatağa doğru ilerlerken, bedeninin kaskatı olduğunu anlıyor ama bir şeyler söylemeye cesaret edemiyordum. Pencere, karanlığın odanın içine düşmesine imkân vermişti. Seri adımları yatağın önünde duraksadı ve beni ne olduğunu anlayamadan beni yatağa fırlattı. Ellerim yatağın yüzeyine tutunup duraksarken, saçlarım yatağa dökülmüştü. “Kaba,” dedim kısık sesle. “Ne savuruyorsun yük çuvalı gibi.”

Dizlerimin üzerinde doğruldum ve bedenimi ona döndürürken, görüş alanımı kapayan saçlarımı omzumun üzerinden geriye doğru savurdum. Bakışlarımı onun yüzüne çevirdiğimde, kaskatı ifadesi beni olduğum yere adeta kilitlemişti. Çoğu an sinirli ya da gergindi ancak bazı anlar, çehresine oturan o ölümcül ifade sırtımdan ter boşalmasına neden oluyordu. Kararmış bakışlarında esen sert poyraz gözlerimi telaşla karışlarken, bir eli havalandı ve ensesine tırmanarak üzerindeki siyah, sıfır kol basketbol tişörtünü tek seferde çıkardı.

“Neredeydin?” diye sordu sadece dudaklarını kıpırdatarak. “Hangi cehennemdeydin?”

Gözlerim çıplak, terli ve heybetli göğsüne indiğinde alaca-

ğım nefes boğazımda tökezlemişti. Spor yapmışa benziyordu, yine çok güzeldi. “Eve gittim,” dedim, sesimi ifadesiz tutmaya çalışıyordum. “Sen uyuyordun.”

“Uyumuyordum,” dedi buz gibi bir sesle. Bakışlarım aniden gözlerine tırmandığında kaşlarım çatılmıştı. “Sensiz uyumaktan hoşlanmıyorum.”

Kalbim göğsümü alaşağı etmiş ve nabzım, onun bileklerindeki kandan beslenen bir cehennem çiçeği gibi filizlenmişti. Bana ne yapıyordu böyle? “Sahiden mi?” diye sordum kıkırdarak. “Ama engel olmadın gitmeme?”

Bir dizini yatağa yasladı ve burnu burnumun ucunda duraksarken, bir eli montumun fermuarına uzandı. “Duymadım,” dedi, kendisine kızgın gibiydi. “En son içeriyi topluyordun, evden kaçacağın aklıma bile gelmedi. Sonra bir baktım sarı kafa yok.”

Ürkek bakışlarım onu eğlendiriyor olmalıydı. “Eve gitmem gerekiyordu,” diye fısıldadım, muazzam yüzünü izlerken. “Birkaç eşyayı alacaktım ama kapıyı açmadan geri döndüm.”

Siyah, şişme montu maharetli elleriyle üzerimden çıkarırken farkında olmadan ona yardımcı oluyordum. “O herif,” dedi, sesi sertleşmişti. “Sana dokunduysa, yapabileceklerimi tahmin ediyor musun?”

Kafamı sallarken hareketlerim bilinçsizdi çünkü beni fazlasıyla etkilemiş durumdaydı. Üzerimden sıyrdığı montu hızla zemine doğru fırlatıp iki elini iki yanımdan yatağa yasladı. Teni bir çeşit iksirdi. Gözlerimi kaçırmamak için direndim, yalanımı anlamasını istemezdim. “Konuş,” diye fısıldadı etkileyici bir sesle. “Sana bir şey yapmadı değil mi bebeğim?”

“Hayır,” diye fısıldadım pürüzlü bir sesle. Dişlerimi sıktım. “Eve gittim ama kapı duvardı. Bir süre uğraştım ama açamadım. Geri döndüm, buradayım işte.”

“Güzel,” dedi boğuk bir sesle. “Bir daha bunu yapacak olursan çok daha öfkeli olacağım ve bu öfke seni daha fazla kıvrandıracak.”

“Ne tür bir kıvranma?” diye sordum, dolgun dudaklarına dikkatle bakarken. “Anlatsana biraz?”

Dudakları serseri, silik, biraz da baştan çıkarıcı bir hareketle yukarı kıvrılırken, kalbim yerinden hoplamış ve onun kalbine tutunmuştu. "Göstereceğim," dedi kazağımı yukarıya sıyrarak. Hızlı nefesi tenimi ısıtırken kazak bedenimden ayrıldı ve parkedeki yerini aldı. Ardından büyük bir hızla dudaklarıma saldırıdığında, açlıkla ve dehşetle birbirimizi öpmeye başladık. Telaşlı ve baştan çıkarıcı bir şekilde beni öperken, elim havalandı ve dolgun saçlarının arasına karıştı. Dili dudaklarımı araladı ve damağımı iştahla sıyırdığında, kasıklarımı kasıklarına çarptı. Aynı anda birbirimizin ağzına doğru inlediğimizde, kafasını yana yattırdı ve müthiş bir ateşin yaktığı dudaklarımız vahşice birbirine saldırdı. Elinin yardımıyla sırtımı yatağa doğru yasladı ve çıplak göğüsleri göğüslerimi örterken üst dudağımı kavradı. "Dudağımı kanattın," diye fısıldadı dudaklarımın üzerine. "Vahşi."

Berelenen alt dudağında hafif bir kızarıklık vardı ama kanamamıştı. "Yalan söylüyorsun," dedim göğsüm hızla inip kalkarken. "Kanamamış."

"Kanatsana," diye fısıldadı, dudakları dudaklarıma geliyor ve istemeden birbirimize çekiliyorduk. "Hadi."

Eli kalçamdan yukarı doğru tırmanıp kasıklarına doğru bir yol çizerken bedenim korkuyla kasılmıştı. "Asrım," dedim korkuyla. "Ne yapıyorsun?"

"Hiç." Omuz silkti. "Saf saf gözlerini kırıştırmamı bekliyorum."

Gözlerimi devirerek parmaklarımla karnının altındaki yaraya dokundum. Yara derindi ve en az on yıllık bir geçmişe dayanmıştı emindim. Kasıklarının hemen üstünde, uzun ve bariz belirgindi. Onun doğrulduğunu fark ettiğimde parmaklarımı göğsüne doğru kaydurdum. "Yara nasıl oldu?" diye sordum aniden. "Merak ediyorum."

Sırtını yatağa yasladı. "On üç yılı var o yaranın."

Gözlerim tekrar yaraya kayarken dudaklarımı dişledim. Onun yaşamış olabileceği acılara bile tahammülüm yoktu, onu incitmelerine de öyle. Islahhanede yatmış ve birçok fiziki şiddete tabi tutulmuştu ama o darbelerden çok ruhunda bırakılan izleri önemsiyordu. "Anlatır mısın?" diye sordum saf bir istekle. "Merak ediyorum."

Parmak uçlarım yaraya dokundukça, yaşamış olduğu acıyı hissediyor gibiydim. O küçük bedeniyle neden ona da ziyan etmişlerdi çocukluğu? Çok acımasızcaydı. “Biliyorsun,” dedi, sesi dalgındı. “Cehennem gibi bir yerdi, hiçbir insani duygu taşıyorlardı. İnsani duygularımı çaldılar.”

Onu bu kadar ruhsuz, sert bir adam yapan anların hiç var olmasını umdum. Gözlerimi kırıştırdım ve gözlerimin irisine çöken mahzun bir oğlan çocuğu yeşil gözleriyle gözlerimi eşelerken, ruhumun aldığı darbe sayısını tartmaya gerek bile duymadım. “Hayır, sen insani duygularımı kaybetmiş bir adam değilsin,” diye fısıldadım, ona deli gibi sarılmak isterken.

“Evet,” diye fısıldadı, bir eliyle yanağını kavırken. “Sana karşı değilim.”

Alnımı alnına yasladım ve bakışlarımı, bel kavisindeki, bir kısmı boxer’ının altına uzanan dövmeye baktım. Birçok kez görmüştüm ama ne dövmesi olduğunu hâlâ öğrenememiştim. “O ne dövmesi?”

“Yarasa,” dedi, başparmağıyla yüzümü usulca okşarken. “Yarasa dövmesi.”

Elim yaranın yüzeyinden ayrılarak dövmeye uzandığında, fazla heyecanlıydım. Uzun ve kaslı bacakları yatağın dışına kadar uzanmış ve kasları kaya gibi sertleşmişti. Parmaklarımın dokunuşuyla göbeği içe göçüyor ve kalça kemikleri belirginleşiyordu. Siyah, iki kıvrımlı kanata sahip yarasa muazzam görünüyordu ve kanatların içi doldurulmuştu. Siyah, birer inci kanattı. Orta gövdesi, siyah kanatları taşıyacak kadar heybetli görünüyordu.

“Muazzam görünüyor,” diye fısıldadım içten bir sesle. “Tuhaf bir şekilde sana ait gibi.”

“Tabii ki öyle olacak,” dedi, eli köprücük kemiğine doğru inerken, kalbim düğümlendi. “Çünkü ben harikayım.”

Ona kaçamak bir bakış attığımda gözlerinde oynayan pırıltılarla gözlerime baktığını fark ettim. Genelde ifadelerini saklamayı bilir, hiçbir şey çaktırmazdı ve saklayamadığı anlar azdı, en az güldüğü anlar kadar. Parmaklarım dövmenin üzerinde usulca oyalanmaya devam etti. Kararsızlıkla yarasına bakarken,

bir anda eğildim ve onun bedeni kasılırken aralık dudaklarımı yaranın üzerine bastırdım. Göbeği içe göçtü, bedeni kaskatı ke-sildi ve boğazından yükselen hırıltıyla beraber bir eli saçlarımı hızla kavradı. Sertti ama canımı yakmıyordu. Ürkek bakışlarımı ona çevirmeme izin vermeden saç diplerimdeki elini enseme kaydirdi ve ensemden yardım alarak beni kendine çekti.

Talepkâr ve arsız baskısına asla direnmeden dudaklarımı onun için araladım ve beni öpmesine izin verdim. Yaşadığım ne varsa unutmaya, olduğum yerde sallanmaya, gökyüzüyle yeryü-zü arasında bir yerde, midem ağzıma gelene kadar uçmaya baş-ladım. Kanatlarım yoktu ama bu uçmayacağım anlamına gel-mezdi. Ayaklarımı yerden keserek öpüyordu, nasıl uçmazdım?

Dinle ve gör. Sol yanım nasıl da senin öpüşüne idam ediyor tüm nefeslerimi.

*

Aldığım derin nefeslerle havalanan göğsümde dinmek bil-meyen çırpınışlar vardı. Her daim soğuk olan ellerimi dizimin üzerine yerleştirdim ve bakışlarımı arabanın cam yüzeyine indirdim. Yarım saat önce Cenk'in yanına gitmek için evden ayrılmıştık, nereye gittiğimizi bilmiyordum. O andan sonra uyuyup kalmıştı ve ondan önce uyandığım sevinmişim, aksi halde utançla odadan bile kaçabilirdim. Duş alıp çıktığımda ise, uyanmış ve bir yere gideceğimizi söyleyerek hazırlanmamı em-retmişti!

“Neden susuyorsun?” dedi düz bir sesle. “Hâlâ utaniyor musun?”

Bana kısa bir bakış attığını fark ettim. Gözlerim kısıldı ve karanlık, mavi gözlerimde dalgalanırken dudaklarımı araladım. “Hayır,” dedim kısık bir sesle. “Nereye gidiyoruz?”

“Cenk konum atmış,” dedi ifadesiz bir sesle. “Alışveriş mer-kezindeymiş, ne işi varsa...”

Sorgulamadım. Esnedim ve camdaki bakışlarımı onun ke-mikli yüzüne çevirdim. Profili her zamanki gibi kusursuz ve ifadesizdi, belki kusurları vardı ama kusurları kapatacak bir ku-

sursuzluğa sahipti. Kısık ışıkta uzanan kıvrımlı kirpikleri herkesin sahip olmak isteyeceği ama yalnız ona verilmiş bir nimetti. “Daha ne kadar kaldı?”

“Sıkıldın mı?” diye sordu ters ters. “Benimle sıkıldın?”

Onunlayken nasıl sıkabilirdim? Ama bu onun bilmesi gereken bir detay değildi. “Hı,” diye geçiştirdim onu. “Terledim, bu arabanın kliması yok mu?”

“Çok oldun sen,” diye homurdandı aksi bir dille. “Terletirim seni, sus.”

Ona çaktırmadan gülüp sustum. Yolculuk kısa sürmüştü. Aklımdaki her şeyi bir kuyunun dibine yollayıp onun yanındaki huzuru dinledikten sonra araba lüks bir alışveriş merkezinin önünde duraksadı. Arabadan inip soğuk havayla yüzleştüğimde, Asrın arabanın etrafını dolanıp önümde duraksadı ve her daim olduğu gibi eliyle bileğimi yakaladı. Ona ayak uydurup alışveriş merkezinin şık merdivenlerini tırmanırken etrafı kısaca süzdüm.

Uzun merdivenleri bitirip büyük, geniş kapıdan girdik ve Asrın’ın ters bakışları altında kontrolden geçtik. Ortalık fazlasıyla kalabalık ve gürültülüydü, ayrıca burnuma dolan bin bir çeşit parfüm kokusu midemi burkmuştu. Turnikelerden geçip yürüyen merdivene bindiğimizde bakışlarımı etrafa çevirdim, ne kadar çok kız vardı!

“Nereye bakıyorsun sen?” diye söylendi, bakışlarımı üstümde hissediyordum. “Bana bak.”

Arkamızdaki kızların cilveli kıkırdamalarını işitirken ters ters Asrın’a baktım. “Niye her yerde dikkat çekiyorsun?” diye çemkirdim kısık sesle. “Sersem herif.”

Anlamsızca bana baktıktan az sonra arkasını döndü. Kızların kıkırdamaları kesilirken, yüzümü düşürdüm. “Ters yapma bana,” dedi yürüyen merdiveni bitirirken. “Beni kıskandığını düşünmeye başlayacağım.”

Tükürüğüm boğazıma dolanırken bir an kaskatı kesildim. Kalbimin dökmeye cesaret edemedikleri onun dilinden döküldüğünde bakışlarımı önüme çevirdim. Evet, onu kıskanıyordum. Bu basit bir kıskançlık değildi. Kimsenin ona bakmasına

tahammülüm yoktu, nasıl bakabilirlerdi? Bu zamana kadar kıskanacak kimsem olmamıştı, olsa bile bu şiddetli sahiplenmenin yalnız ona karşı olduğunu da biliyordum.

“Esila.” Lavin’in yüksek perdeden cereyan eden sesiyle birlikte bakışlarımı kaldırdım ve bana doğru hızla yürüyen Lavin’i gördüm. Arkasında Cenk vardı ve buraya doğru ilerliyorlardı. Üzerinde kırmızı bol paça bir pantolon ve beyaz, V yaka kazak vardı. Yanıma gelerek beni kendisiyle birlikte oyun alanına doğru çekştirmeye başladı. “Nasılsın fıstık?”

“İyi sayılır.”

Omzumun üzerinden arkama baktığımda Asrın’ı bıraktığım yerde buldum, Cenk’le konuşmaya devam ediyordu. Sırtını merdiven korkuluklarının arkasına yaslamış, kafasını eğmiş ve düşünceli bir şekilde zemindeki şekillere bakıyordu. Lavin yanında durduğumuz oyun sahalarına bakarken, “Bowling oynayalım mı?” diye sordu, sesi istekliydi.

Daha önce oynamamıştım. Zaten daha önce ne oynamıştım ki?

Bakışlarım *bowling* oynayan gruba kaydığında kafamı onaylar anlamda salladım. “Olur.”

Lavin bir çocuk gibi el çırtığında, montumu üzerimden çıkardım ve belime bağlayarak iyi bir oyun için kendimi hazırladım. Etraf kalabalık, gürültülüydü ancak tuhaf şekilde rahatsız olmamıştım. Ellerimi kot pantolonumun yüzeyine sildim ve Asrın’ın zemindeki bakışları yukarı tırmanıp beni bulduğunda titrek bir nefes verdim. Yerinden hareketlendi ve ifadesiz bakışları yüzümü eşelerken, yanıma doğru yürüdü. Adımları sert, kendinden emindi. “Nereye gidiyorsun?” diye sordu, önümde duraksayıp üstten bakışlarını yüzüme sabitlerken. “Fazla kalmayacağız.”

“*Bowling*,” diye mırıldandım düz bir sesle. “Oynamama izin veriyor musun? Yazılı izin falan mı alayım?”

Bakışları sertleşti, kıpırtısız dudakları gerildi ve yüz hatları kasılırken bir eli yavaşça yüzüme uzandı. “Haberim olacak,” dedi düz bir sesle. “Aklımın sende kalmasını istemiyorum, etrafında tehlikeli adamlar dolanıyor. Olması gereken bu, hoşlanmasan da.”

Derin bir nefes verdim ve yanından sıyrılıp ileriye doğru

ilerledim. Lavin de beni takip ederken kalabalık arasından sıyrıldık ve *bowling* sahasına girdik. Akşam saati olduğu için kalabalık değildi ama ıssız olduğunu da söyleyemezdim. İnsanlar neşeli, eğlenceli bir şekilde yanda bulunan platformdaki oyunları oynarken bakışlarımı önümdeki renkli topa düşürdüm. Parmagımı topun deliğine geçirdim ve kaldırmak isterken ağırlığıyla duraksadım. “Oha,” dedim bilinçsizce. “Çok ağır.”

“Öyle,” dedi Lavin, eğilip atış için pozisyonunu alırken. “Sen zaten zayıfsın. Üstüne düşürme kız.”

Lavin bütün hepsini devirmiş ve yukarıdaki ekranda sayı belirmişti. Eğildim ve gözlerim dizili lobutları dikkatle süzerken, eğilerek pozisyonumu aldım. Derin bir nefes verdim ve aynı anda arkamda güçlü, tanıdık bir beden hissettiğimde kalbimin ani tepkimesiyle duraksadım. Üzerime doğru eğildi, kendini bana bastırды ve nefesi enseme vururken bir eli aşağıya inerek topu tutan elimi kavradı. “Ağır, dikkat et,” diye uyardı beni. Ensemi öptü. “Şşt, titreme.”

Kafamı salladım ve bedeninin güvenli sıcaklığına yaslandım. Uzun, biçimli parmakları topu yakaladı ve kendini bana bastırmayı sürdürürken topu ileriye doğru fırlattı. Elimdeki ağırlık bedenimi terk ettiğinde, temasımıza son verdi ve nefes almam için bana olanak sağladı. Doğrudum ve meraklı gözlerle topun aldığı yolu izledim, saniyeler içinde lobutları deviren toplu kıkırdadım. Yoğun bakışları altında, bir kez daha eğildim, topu yakalayıp lobutları devirmek için attım. Lobutların büyük bir kısmı devrildiğinde ellerimi çırpmamak için kendimi dizginledim. Kıkırdayarak bir kez daha topu kavramak istedim ama Asrın buna engel oldu.

“Ver bakalım,” dedi Asrın, elimdeki *bowling* topuna uzanırken. “Yeter sana bu kadar.”

“Yaa,” diye söylendim kaşlarımı çatarak. “Oynuyorum Asrın.”

“Çemkirme bana,” dedi aksi bir dille. Elimdeki topu kavradı, bana düz bir bakış atarak platforma doğru ilerlerken Cenk de yerinde hareketlendi. Lavin’in biz gelmeden önce Cenk’le oturduğu masaya ilerledim ve kâküllerimi düzeltirken gözlerimi kırıştırdım. Birkaç gündür hiç hissetmediğim yoğun acı

uzaklaşırken bu biraz iyi gelmişti. Annemi ve varlığını unutamıyordum.

Sandalyeye oturdum ve Lavin'in almış olduğu portakal suyuna kısa bir bakış attım, meyve suyu sevmiyordum. Sırtımı sandalyeye yasladım ve bakışlarımı Asrın'a çevirdim. Yanındaki Cenk'le oynamaya başladıklarında Lavin de telefonuuyla uğraşyordu. Asrın'ı ilk defa böyle izlemenin heyecanını yaşarken, bakışlarım biraz daha kısıldı.

Bir süre oyunu oynadılar, Asrın sadece bir topu tam tutturamamış ama onun dışında tüm toplar nokta atışı olmuştu. Cenk onun attığı toplara ters ters bakarken, dakikalar sonra kazanan Asrın'la birlikte oyun bitmişti. Cenk topu hızla yere fırlatıp birkaç itiraz savururken, Asrın ona orta parmağını kaldırarak sırttı.

Gözlerimi devirip önüme döndüğümde, Asrın'ın gözücuyla bana baktığını fark ettim. Ellerini ceketiyle sarmalanan beline yaslanmış ve zeminde tüm heybetiyle dikilirken, keskin ve temkinli bakışları yüzümü eşeliyordu. Bakışları arkamdaki terasa kaydı ve sonra Cenk'le ikisi oraya doğru ilerlemeye başladılar. Önüme döndüm, Lavin hâlâ telefonuuyla ilgilenmeye devam ediyordu. Bir süre önümdeki portakal suyunu içtim, saat epey geç olmuştu. Düşüncelerimde açılmış kuyuda çırpınıyordum. O kadını gördüğümü unutamıyor ve zihnim tarafından daha da çok düşünmeye itiliyordum. Onu görmek dahi istemezken, yıllar sonra ansızın önüme çıkmış ve birkaç saniyede beni yerle bir etmişti. Ve tabii ki sonrasında gülerek yanımdan ayrılmıştı, vicdan körü. Düşüncelerin zihnimde ördüğü ağın beni boğmaya başladığını hissettiğimde, masanın yüzeyindeki montumu kavradım. "Ben terasa çıkıyorum," dedim Lavin'e. "Duyuyor musun beni?"

"Hı hı," diye mırıldandı beni geçiştirerek. Gözlerimi devirerek masadan kalktım. Lavin'i arkamda bırakıp kalabalığın arasından sıyrılarak terasın önünde duraksadım ve içeriye kısa bir bakış attım. Hafif yağın yağmur yüzünden ışılandırılmış terasta sayılı sayıda insan vardı.

Uzun ve dar bir terastı. Sırasıyla dizilen masalar, renkli sandalyeler ve şık, cam tırabzanlarıyla içeriden daha farklı görünü-

yordu. Bakışlarımı birkaç kişinin bulunduğu terasta gezdirdim. Ellerimi cebime koyarak onların yanına ilerlerken, sigara içtiklerini fark ettim. Sırtları bana dönüktü, dirseklerini tırabzana yaslamış ve hafif bir açıyla eğilmişlerdi.

Kuru rüzgâr saçlarımı geriye püskürtürken birkaç adım daha attım ve aramızdaki mesafe kısılırken Cenk'in sesiyle duraksadım. Kaşlarım çatıldı ve adımlarım yere çakılırken, yanlış olduğunu bilsem de dikkat kesildim.

"Annen nasıl?" diye sordu Cenk, sesi sıkıntılıydı. "Sağlığı aynı, değil mi?"

Bunu yapmam terbiyesizlikti. Yine de kalbimdeki tüm dürtüler mesele Asrın olduğunda hiçbir şeyi ayırt edemiyordu. "Evet," diye yanıtladı Asrın mekanik bir sesle. "Herhangi bir değişim yok."

Cenk kafasını öne arkaya sallarken sıkıntılı görünüyordu. Belki de kendimi belli etmeli, bunu kesmeliydim ancak sormaya cesaret edemediğim soruların cevaplarına ihtiyacım vardı. "Az kaldı," dedi Cenk düz bir sesle. "Gitmene de öyle."

Asrın'ın bedeni bariz bir şekilde kasılırken, içtiği sigarasının dumanı havaya yükseldi. Gözlerimi kapatmak, bu gerçeği sindirmek istedim ve çığlık çığlığa bağırarak kalbimin bir zavallı olduğunu unutmaya çalıştım.

"Ağzımı aramaya son ver," dedi, sesi sertleşmişti. "Ne söyleyeceksen söyle."

"Gideceksen o kıza neden bunu yapıyorsun?" dedi Cenk aniden. Sesinde ciddi ve aksi bir ton vardı. "Muhtemelen farkındasın; o kız sana bağlanıyor. Gördüğümüz, tanıdığımız, alışkın olduğumuz bir kız da değil o, fazla sessiz. Gittiğinde yıkılır, bu terk edilişin altından kalkamaz. Ne yaptığını farkında mısın? Sikeyim, bir de onunla birlikte olursan nasıl bırakıp gideceksin? Bu yaptığın fazla bencilce."

Kabul edemeyeceğim gerçekler aniden saldırdığı ruhumun duvarları altında kaldığında yutkunamadım. Bakışlarıma düşen donukluk, gerçeklerin altında tuzla buz olurken burnumun sızladığını hissettim. Ellerim titredi, parmaklarım uyuştü ve Asrın'ın bir şeyler söylemesini beklerken art arda yutkundum.

Cenk kafasını iki yana salladı ve ağzında bir şeyler geveledi. Tam o sırada, donuk bakışları tesadüfen bana rastladı. Çekik gözlerinden geçen şaşkınlıkla duraksarken, Asrın da onun bakışlarını takip ederek omzunun üzerinden bana döndü. Bomboş bakan yeşil gözlerinde, geleceğimin yazılı olduğu metinler gördüm ama o dili bilmiyordum. Tamamen bana döndü, yüzü kasıldı ve göz temasını kesmeden seslice yutkundu. İkimiz de bir şeylerden korkuyorduk. Cenk sessizce içtiği sigarasıyla yanımızdan ayrılırken dudaklarımı sertçe dişledim.

“Haklı,” dedi hiç beklemediğim bir anda, sesi dalgaydı. “Bu yaptığım en bencilce şey.”

Kafamı iki yana salladım, onu mu yoksa gerçekleri mi reddettiğimi bilmiyordum. “O aptal saçmalıyor,” dedim kuru hava yüzüme çarparken. Ona doğru giderek aramızdaki mesafeyi azalttım. “Haklı falan değil!”

Sigarasının tanıdık kokusu ciğerlerime düşerken bakışlarımı ondan kaçırmak istiyordum ama bomboş bakan gözleri tutsağımdı. “Sen de biliyorsun,” dedi kaskatı bir sesle. “Haklı, bunu sana yapmak istemiyorum. Başkası olsa sikimde olmazdı ama sen...” Gözlerini sımsıkı yumdu. “Sen önemlisin, bunu yapmayacağım.”

Önemlisin.

Göğsüm öyle bir kıvrandı ki, organlarımda nefes alacak yer kalmadı. Dudaklarım aralandı, gözlerindeki kararlılık eteklerimi tutuşturmuştu. “Ne... neyden bahsediyorsun?” diye sordum, dudaklarımdan çıkan harfler alacağı cevaptan korkuyordu. “Sen de önemlisin, aptal herif. Ben öyle düşünmüyorum tamam mı? Bencil olmanı da umursamıyorum.”

Asrın bir elini aniden tırabzanın üzerine indirdi, çıkan gürültülü ses kulaklarımda uğuldarken yerimden sıçradım. Ürkek ve korkak bakışlarım onun yüzüne bakarken sırtını tırabzanlara yükledi ve gözlerini yukarıya kaldırdı. Sanki bana baksa yapamayacaktı, sanki bana baksa çekeceğimiz karşılıklı acı şiddetlenecekti. Bu yüzden bana bakmadı.

“Git,” dedi ansızın, bu kelimedenden uzun bir süre nefret edeceğimi düşündüm. “Almila’ya git.”

Saçlarımı çektişirdim. “Gitmemi mi istiyorsun gerçekten?”

Bunu yapmamalıydı. Bu durumda beni nasıl bırakabilirdi? Mahvoluyordum, görmüyor muydu? "Aptal olma, bunu istemiyorum," diye bağırdı sertçe. "Görmüyor musun, aksi halde her şey sarpa saracak."

"Asrın..."

Bir anda hareketlenip üzerime doğru yürüdüğünde kalbim zavallı gibi çırpındı. Kısa sürede aramızdaki mesafeyi kapadı ve sıcak, iri elleri yanaklarımı kavradı. Gözlerimi yummak ve onu en içten hissetmek isterken, sıcak alnını alnıma yasladı. "Bu seni daha az incitecek," dedi, ruh çatlaklarımı biraz daha çatlatarak. "Git."

Gözlerim doldu. "Asrın!"

Bir anda, ben daha ne olduğunu anlayamadan dudaklarımı dudaklarıma bastırduğunda zavallı gibi çırpınan kalbimin ona karşı çıkmaya gücü bile yetmedi. Beni usulca, tadarak, sakince öptüğü kısa andan sonra dudaklarımı bıraktığında, gözlerimin ardındaki dünyaya sığınmak istedim.

"Alışkanlık illet bir hastalıktır. Bu hastalığa yakalanırsak ne ben gidebilirim ne sen kalabilirsin."

Hiçbir kelimenin onu caydırmayacağını ilk o an, Cenk'e onay verdiğinde anlamıştım. İçimden taşımak, dudaklarıma dökmek ve yakarmak istediğim sözcükler onun kararlılığı tarafından püskürtülürken, orayı nasıl terk ettiğimin farkında olmadım. Aramızdan bir kapıyı çeksek bir başka kapıyı dikiyorduk. Ve diktiğimiz kapılar aramızdan kaldırdığımız kapılardan daha güçlüydü.

Fakat hayır, kapıları açamıyorsam o kapıları kırardım.

Ben onu kaybetmek için kazanmamıştım.

Bölüm 11

-Parti-

Aynadaki yansımam, bu sefer üç yaşımıdaki çocukluğuma aitti.

Yansımam tam karşımda, okul lavabosunun üstündeki aynadaydı. Birkaç dakikadır, benden başka kimsenin olmadığı tuvalette, aynaya bakarak yansımamı izliyordum. Saçları dağınık, kucığında taşıdığı bebeğiyle ve korkunç derecede zavallı gözlerle bana bakan bu yansımam beni korkutuyordu ama korksam da ona bakmayı sürdürüyordum. Çünkü o yansımam her yerdedi. Duvarda, aynada, avuç içimde, tavanda...

Hafta sonu tatilinin ardından okuldaydım. Bu hafta sonunu Almıla'da, berbat bir şekilde geçirmiştim. Üzgündüm, mutsuzdum, kendimde değildim ve sürekli sızlanıyordum. Asrın'a korkunç bir bağlılık hissediyordum ve ondan uzak durabilmek, onun sandığı kadar kolay değildi.

Bir eylem değil, bir devrimdi.

Üstümdeki kırmızı boğazlı kazağın uçlarını siyah pantolonumun üstüne doğru çektiirdikten sonra ellerimi lavabonun mermerine yasladım ve ürkek gözlerimi bir kez daha aynaya çevirdim. Gözaltılarım berbatı, kâküllerim düzensizdi, yüzüm ıslaktı ve kirpiklerim bile yorgundu. Aynanın sol köşesine baktım, yansımamı gördüm. Yine beni izliyordu. Kahretsin! Orada hiçbir şey olmadığını biliyordum ama ruh sağlığım o kadar iyi değildi ki, bu saçma şeyi sık sık yaşamaya başlamıştım.

Hepsi çok yorulduğum ve hırpalandığım için, dedim kendi kendime. Hepsi yorulduğum için.

Lavabonun üstündeki elimi kaldırarak aynaya yaklaştırdım ve üç yaşındaki çocukluğumun yüzünü okşadım. Orada, aynanın içinden bana bakıyordu. Yansımamın yanağını okşadığımda gülümsediğini ve yanağını avucuma doğru yasladığını gördüm. Mutlu olmuştu, saçlarını okşadığım için bana gülümsüyordu. Kafamın içinden bir uğultu yükseldi, yansımamın görüntüsü cızırdıyordu. Sanki yer ayaklarımın altından kayıyordu. Yansımamın üstündeki parmaklarım titremeye başladığında sendeleyerek geriye doğru birkaç adım attım ve aynı anda kızlar tuvaletinin kapısı gürültüyle açıldı.

Sıçrayarak arkamı döndüm.

Birkaç kız gülüşerek içeriye girdi ve aynalara yaklaşarak makyajlarını tazelemeye başladılar. Bir elimle lavabo tezgâhından güc alırken, bir diğeriyle şakaklarımı ovaladım. Ne olduğu hakkında bir fikrim yoktu, sadece yansımalarımın korkmaya başlamıştı. Gözlerimi tekrar açtım ve sersem bir halde çıkışa yöneldim. O yanımda olsaydı bu kadar zorlanmazdım ama kahretsin ki yanımda değildi. Tuvaletin kapısını açtığımda koridorun gürültüsü içeriye dağıldı ve aynı anda bir bedene çarparak durdum. Özür dilemek için ağzımı araladım ve bakışlarımı yukarıya kaldırarak çarptığım kişiye baktım.

Yansımamdı.

Gözlerim kocaman oldu. Bilinçsizce sırtımı duvara yaslayarak elimi ağzıma kapattım ve yansımamın zavallı görüntüsüne baktım. Bu üçüncü değil, on yedinci yaşımdı. Yüzünde sayısız yara vardı, saçları yamuk yumuktu, gözlerinin içi bir mezarın içi gibiydi: Sanki cesedini istiyordu. Dudaklarında kan vardı, başı sol omzuna doğru eğilmişti ve baktığı tek yer gözlerimdi. Kalbim deli gibi atmaya başladığında çaresizce koridora baktım ama yansımamı benden başka gören kimse yoktu. Duvardan destek alarak sallanan bacaklarımla yürümeye başlarken, ağzımdan sayıklamalar dökülmeye başlamıştı ama çok belirsizlerdi. Elim kaldırdım, yansımama vurmak istedim ama tam o anda yansımamın yüzü değişti.

Şimdi, karşıma baktığımda babamın yüzünü görüyordum.

Çılgılık atmak için ağzımı araladığım anda omzumda hissettiğim dokunuşla beraber iliklerime kadar ürperdim ve az önce yuttuğum çılgılığımı daha şiddetli atarak arkama döndüm.

Lavin şaşkınlıkla bana bakıyordu. “Esila? Korkuttum mu? Affedersin.”

Sarsılan omuzlarımı duvara daha sert yasladım. Düşebilirdim. Zaten hep düşüyordum ama bu sefer, uzun bir aradan sonra kaldıracak kimsem yoktu. Lavin’in siyah gözlerini karşılarken, “Sadece beklenmedikti,” diyebildim zorlukla. “Dalmışım. Fazla bağırdım galiba, bana bakıyorlar.”

Ellerini siyah ceketinin ceplerine yerleştirirken, “Onlar sana hep bakıyor,” dedi, etrafa göz attı. “Bilirsin işte... Asrın ve sen okulda iyi bir malzemesiniz. Üstelik sabah Asrın senin yüzünden tartışmışken...”

“Ne?” Bağırdım. “Tartıştı mı? Okulda olduğundan haberim bile yok. Üstelik neden benim yüzümden ki?”

Yanımdan geçip gitmeden önce bir sır verir gibi fısıldayarak konuştu. “Duyduğuma göre son sınıflardan bir çocuğun senin hakkında pek iyi konuşmadığını duymuş.”

“Hadi ama!” Onun arkasından bakarken gözlerimi devirdim. “Bu okulda herkes benim hakkımda kötü şeyler konuşur.”

“O zaman bu Asrın’ın son vukuatı olmayacak.”

Sıkıntılı bir şekilde Lavin’in arkasından, bahçeye ilerledim. Kar hafta sonu boyunca aralıksız yağmış ve tutmuştu. Bu yüzden okulun bir kısmı öğle arasını bahçede, kar topu oynayarak geçiriyordu. Soğuğu sevdiğim için montsuz dışarı çıkmak benim için zor olmadı. Bahçe kapısından çıkarken, gözlerim alışagelmış bir şekilde onu aramaya başladı. Okuldaysa görmeli ve belki yanına gitmeliydim. Hayır, kararına saygı falan duymayacaktım. Tüm hücrelerimle, bedenimin içindeki her şeyle onu istiyordum. Bana zaafı vardı, benden kolayca vazgeçemezdi değil mi? Ellerimle kollarımı ovalayarak karlı zeminde düşmemeye çalışarak yürürken, bakışlarım bizi izleyen Cenk ve Almıla’ya kaydı. Bankta oturmuş, atışıyorlardı. Lavin’le beraber onlara doğru ilerlemeye başladık. Hava fazlasıyla soğuktu, ayağımın al-

tında ezilen karın sesi tuhaf derecede hoş geliyordu. Ayrıca bur-
numa bir yerlerden tarif edemediğim bir koku yükseliyordu,
bunu bugünlerde sık sık yaşamaya başlamıştım üstelik. Kokular
vardı ama nereden geldiklerini anlayamıyordum.

Almila bankların üzerinden topladığı bir miktar kar birikin-
tisini büyük bir top haline getirerek yüzüme doğru baktığında
kafamı iki yana salladım. Yüzünde sinsî bir sırıtma oluşurken,
aniden hareketlendi ve top haline getirdiği karı yüzüme doğru
fırlattı. Yerimde sendeleyip büyümüş gözlerle yüzümde dağılan
karı hissederken, tenim adeta donmuştu.

Yine eldiven takmamıştım ancak bu kar oynayamayacağım
anlamına gelmezdi. Huysuzca zemindeki birikintiye bakarak
eğildim ve soğuk ellerimle bir miktar karı kavradım. “Kızıl
kafa,” diye söylendim, çıplak ellerimle karı yumak haline geti-
rirken. “Atayım mı? Ha?”

İri bir top haline getirdiğim karı onun yüzüne doğru fırlat-
tığımda Almila ters ters bakarak yüzünde dağılan karı silkeledi.
Lavin yanımda durmaya son vererek bir miktar karı kavradığın-
da gözlerimi devirdim. “Çok soğuk,” diye sızlandı, elindeki karı
Almila’ya fırlatırken.

Dudaklarımı dişledim ve göğsümü sıkıştıran gerçekleri eli-
min tersiyle iterken, sıkıntılı bir nefes verdim. Kalbim her an
onu görmekten, yüz yüze gelmekten korkuyor, bir o kadar da
istiyordu. Üşüyen ellerimi umursamadan biraz daha karı yu-
mak haline getirdim ve Lavin’in suratına fırlattığımda, yüzün-
deki şaşkın ifadesi beni gülmeye itmmişti. Fakat gülmek bile çok
zor geliyordu.

“Hain,” diye tısladı peş peşe yüzüme fırlattığı karlar arasın-
dan. “Yüzüm dondu.”

Ellerimi yüzüme siper edip gerilerken, Lavin elindeki karlarla
üzerime doğru gelmeye devam ediyordu. “Atma,” diye cırladım
ellerimi yüzüme siper ederken. “Lavin lütfen, üşüyorum bak.”

Almila kıkrıdayarak bizi izlerken ona kötü kötü baktım. Ka-
famı bir şeylerle meşgul etme bahanesine sığınmak, göğsümü
kıvrandıran eşsiz acıları bir anlığına da olsa unutmak istediğim
için onlarla bir aradaydım. “Sana acımak yok.”

Boynuma doğru fırlattığı karı hissettiğimde yerimde zıpladım ve yüzümü buruşturarak ona kötü bir bakış attım. Lavin bir kez daha eğilip yerdeki karları top haline getirdiğinde eğilmek istedim ama bakışları büyüdüğünde kaşlarımı çattım. Yerinde doğruldu, ben gerilemeye devam ederken Lavin bir şeyler söyleyecek gibi oldu ama tam o sırada tanıdık bir bedene çarparak duraksadım.

Bedenim boyunca uzanan titremeye eş zamanlı olarak kalbim olabildiğince hızlandı. Hareketlerim aniden bir bıçak gibi kesilirken, göğsüm tanıdık bir sızlamayla kıvrandı. Lavin elindeki karı yere fırlatıp yanımdan sıvışırken, gözlerimi yummak ve buradan kaçarak gitmek istedim. Sıcacık, sert göğsü kıyafetimin üzerinden tenimi yoklarken, onun da afalladığını hissettim. Birkaç günden sonra onunla bu kadar yakın bir temas içinde olmak, aklımı kafamın içinden uzaklaştırmıştı. Aptallaşmıştım.

Onun sıcak nefesi saç diplerime işkence ederken, sertçe yutkundum. Çok sürmedi ki, iri elleri nazik olmaktan uzak bir şekilde belimin iki yanına yerleşti. Kalbimi dışarı fırlatacaktı. Beni usulca kendine döndürürken, kulaklarımda uğuldayan sözcükler çok uzaktan yükseliyordu. Bakışlarımı yere düşürdüm ve Asrın'ın ifadesiz bakışları ruhumu gözetirken ona bakmaktan kaçındım.

Bir an sonra elindeki eldivenleri yavaşça çıkarırken, titrek soluklar almaktan öteye gidemedim. Çıplak kalan bir eli usulca elim uzandığında, aniden bakışlarımı kaldırdım ve onun yüzüne bakakaldım. Sıcak eli parmak uçlarımı yakaladığında, dilim damağım kurumuştü. Bakışları soğuk ellerimdeydi, bana bakmıyordu. Kafamı yana yatırdım, özlemim tam soluk borumda dirilmişti.

Çenesi kilitliydi, kalın dudakları sürekli kıpırdıyor ama ne dediğini anlayamıyordum. Kirpiklerinin düştüğü göz çukurlarında hafif morartılar, gözlerinde baygın bakışlar vardı. Sertçe yutkundum, dilimi ısırın kelimelerimi boğazımda öldürürken karamel kokusunun sindiği teni beni gafil avladı. İri ellerinden çıkardığı eldivenleri soğuk ellerime geçirirken, bana dokunmaya özen gösteriyordu. Bu acıtımtı, siyah eldivenleri bileklerime kadar çekti ve ellerimi usulca bırakırken kaşları çatıldı.

“Okulu aksatmayacaksın,” dedi düz bir sesle, kalbim deli gibi kıvrandı. “Sebebi ne olursa olsun.”

Gözleri yukarı tırmanıp bakışlarıma tutunduğunda yutkunmak istedim ama bu hiç olmadığı kadar zor gelmişti. Ağzımı aralamak, belki saçmalamak ama onunla konuşmak istedim. Gözlerim şakaklarındaki ize rastladığında kaşlarım çatıldı ve elim benden bağımsız havalandı. Dudaklarımı araladığım an yüzünü geri çekerek dokunuşumu savurdu. Dokunuşumu dahi istemiyordu, elimi yanıma indirdiğimde benden uzaklaşan bedenini dolu gözlerle izledim. Parmaklarımı avucuma batırdım, fiziksel acı ruhsal acıyı bastırabilirdi sanki.

“Gel,” dedi Almıla, elini omzuma yerleştirerek beni içeri sürüklerken. “Üşüdük, sınıfa girelim.”

Bilinçsizce kafamı sallarken bakışlarım ellerime düştü. Sıcak, büyük eldivenler elimi sarmalamış, hatta onun büyük elleri sayesinde bol gelmişti. Bir an eldivenleri koklamak gibi dehşet verici bir fikre kapıldığımda, kuruyan boğazımı ıslatmak için birkaç kez öksürdüm. “Olur.”

Okul binasına girip merdivenleri tırmanırken, bedenim ısınmış ancak ruhum buz tutmuş gibiydi. İçim üşüyordu, bunun bitmesini istiyordum. Asrın gittiğinde böyle olacaksa, onun yokluğuyla nasıl başa çıkardım, nasıl toplanırdım? Almıla kendi sınıfına çıktığında, onu tekrar görme tehlikesinden kaçarak uzaklaşmış ve üst kata yönelmiştim.

Uzun dakikalar süren blok dersten sonra, boş gözlerle tahtayı izlemekten başka bir şey yapamamıştım. Asrın derse girmemişti. Şimdi ve şu anda onunla olabilir, konuşabilir veya izin verdiği kadar sarılabılırdim. Kaşlarım çatılırken, eğreti tuttuğum kalemi masaya bıraktım ve gözlerimi ovaladım. Birkaç gündür üst üste ağlamanın bedeliydi, kendime sinirleniyordum.

Bir diğer yandan o kadının acımasız görüntüsü de gözlerimden gitmiyor, başka sıkıntılarımın kapısını aralıyordu. İçimdeki hiddetli savaşta, o kafeye gitmem ve gitmemem gerektiğini buyuran iki taraf vardı. Hangisine uymam gerektiğini biliyordum.

Sınıftan ayrılıp alt kata inerken sessiz sakin bir yerde uyumak istedim. Alt kattaki sınıfların kapısını aralayarak içeriye göz at-

tım. Dolu sınıfların kapısını açtığımda, öğretmenler tarafından azarlanmış ama dinlemeyerek kapıları kapatmışım. Sonunda bir kapıyı daha araladığımda, gözbebeklerimi titreten sahneyle isyan etmek istedim.

Zaten ondan kaçıyordum, ne diye ona rastlamak zorundaydım?

Asrın uzandığı sırayı kaplamış, uzun ve kaslı bacaklarını duvara doğru dayamıştı. Kalbim gördüğü manzaraya gülmekle isyan etmek arasında gidip gelirken, dudaklarımı dişledim. Çıkan tok sesle birlikte duvardaki bakışlarını aniden bana çevirdiğinde, tersten baktığı için tepkilerini seçememişim. Üzerindeki siyah kapüşonlusunu başına geçirmişti, elleri başının altına yaslıydı ve çehresi bomboştu. “Ben,” diye mırıldandım bakışlarımı kaçıırken. “Ah, özür dilerim.”

Kapıyı aceleyle kapatmak isterken bir adım geriledim ve aynı anda Bora'nın tok sesini işitmemele içimden bir küfür savurdum. Omzumun üzerinden ona dönüp sırttan yüzüne bakarken Asrın'ın hareketlenen bedenini hissettim. “Ne yapıyorsun orada?” diye sordu Bora, bana doğru yaklaşırken. “İki saatir kantinde seni bekliyorum.”

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı, neyden bahsediyordu? Yanıma yaklaşip bir elini omzuma yerleştirdiğinde dehşetle ona baktım ama beni sürüklemeye başladığında herhangi bir tepki vermedim. Dermanı çekilen bacaklarım bilinçsizce onu takip ederken, sınıfın gürültüyle kapanan kapısıyla yerimde sıçradım.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdım dehşetle. Omzumun üzerinden sınıfın kapalı kapısına bakarken, kopan bir sonraki gürültüyle aniden gerileyerek duvara sindim. “Delirtecek misin onu?”

Umursamaz görünüyordu. “Takma,” dedi omzunu silerken. “Aklı başına gelsin diye yapıyorum. Gel, kahve içelim.”

“Beni yanlış anlayacak.”

Gözlerini devirdi. “Saçmalama,” dedi düz bir sesle. “O zeki bir adam. Senin de ne kadar temiz bir kız olduğunu biliyor.”

“Evet,” diye mırıldandım. “Biliyor.”

“Bak,” dedi bir öğretmen edasıyla. “Asrın kıskanç bir adamdır ve kıskançlık onu kendine getirir. Anlasana, aranız düzelsin diye yapıyorum.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Saçma,” dedim düz bir sesle. “Hem bir şeyler yapmak istemiyorum, uzak duracağız. Bu ne kadar zor olabilir.”

“Sen bunu düşün,” dedi kafasını sallarken. “Birbirinizi özlediğiniz belli.”

*

Siliktim.

Bir evin badanası taze duvarında asılı kalmış ama bakılmaya lüzum görülmeyen bir tabloydum.

Renklerim siyahtandı.

Burnumdan içeriye sızan lavanta ve alkol kokusu midemi düğümlemlerken bakışlarımı şık mekânın cam detaylı masasına düşürdüm. Çocukların ısrarına dayanamayarak bu mekâna gelmiştim ama bundan pek memnun olduğumu söyleyemezdim. Kafamın dağılacağını söyleyerek beni buraya getirmişlerdi fakat beynim ve düşüncelerim tamamen Asrın’a odaklıydı. Bu yüzden olduğum bu ortamda, bakılmaya değer görülmeyen o tabloydum.

Siliktim.

Lavin elindeki bardağı masaya bırakırken, “Hiç aradı mı?” diye sordu. “Ne bileyim, kırgınlığımı telafi edecek bir şey yaptı mı?”

“Hayır.” İç geçirdim. “O hayatta en değer verdiği insanın yanına gidecek, bu baştan beri belliydi ve bu yüzden benden uzak duruyor. Anlıyorum.”

“Evet,” dedi, saçının bir tutamını kulağının arkasına atarken. “Annesi için yapamayacağı şey yok. Bize ağzını açıp tek kelime bile etmese de altı yedi yaşlarındayken falan sürekli annesinin fotoğraflarıyla uyurdu. Sana yemin ederim, görüp görebileceğim en masum şeylerden biriydi. Ona yardım etmek istiyorduk ama bizden ürküyordu.” Duraksadı. “Sonra işte böyle bir şey dönuştü. Herkese yabancı, yabancı oldu.”

Yutkunamadığım anların sayısı çoğalıyordu. Göğsümdeki tüm acıları kaldırabilirdim ancak onun yaşadıklarına dayanamıyordum. Çok fazla kendimi aşmış, küçük bir oğlan çocuğunun

masumluğuna kafa yormuştum. Annesinin fotoğrafını s¼rekli yanında taşıyordu zaten, muhtemelen bakıyordu da. Ah, o k¼t¼ bir çocuk değildi. “O zaman sizinle konuşur muydu?”

“Geldiği g¼n¼ hatırlıyorum,” dedi, sesinden ge¼miřin acı tozu kalkıyordu. Dalgındı. “Çok fazla hırpalanmıştı, çok fazla öfkeliydi. K¼çük olmasına rağmen gözlerindeki ifadeler beni korkuturdu, bir yıl boyunca bizimle hi¼ konuşmadı ama s¼rekli kâbuslar gör¼rd¼. Çok k¼t¼yd¼.”

Beklemiyordum, bu kadar ciddi bir şey kesinlikle beklemiyordum. Ona feri s¼nm¼ř gözlerle bakıp ön¼me dönd¼m ve ellerimle çıplak kollarımı ovuşturdum. Ortamın ışıkları üzerime gölgelerini d¼ř¼r¼rken, Almila sertçe beni d¼rttü. “Asrın geldi.”

Hep böyle mi olacaktı? Onun adının ge¼tiđini duyan kalbim zavallı gibi kıvrıncak, acısından ruhuma saldırıcak ve benliğimi paralayacaktı. Ortamın kalabalığında tutarsızca gezinen bakışlarım ¼rkekti, yorulmuştu ona böylesine yoğun tepkiler vermekten. Ellerimi masaya yaslادım ve ortamdaki herkes sisli, puslu birer resme dön¼ř¼rken arkamı dönd¼m.

Merdivenin son basamağında duraksayan heybetli, güçlü beden tüm kusursuzluğuyla gözlerime d¼řerken yutkundum. Bu sert yutkunuştu, sanki yasaktı. Güzel olduğunu, yakışıklı ya da çekici olduğunu da biliyordum ancak her defasında bu kadar emin durmasını hayranlıkla izliyordum. Uzun ve kaslı bacaklarını sarmalayan siyah pantolonu, siyah ceketle muhteşem bir uyum yakalamıştı. V¼cudunu saran siyah gömleği g¼r ışıkların altında parlarsa da mat bir gör¼n¼me sahip olduğunu biliyordum.

“Durdun durdun iyi yere vurdun,” diye dalga ge¼ti Almila. “Asrın ger¼ekten çok yakışıklı bir adam.”

Kaşlarım çatıldı. “Efendim?”

Ön¼me dönerken, onun şaşkınlığını hissettim. “Öyle k¼t¼ k¼t¼ bakmasana,” dedi gözlerini kısarak. “Kıskançlığın aşırı bir boyuta sahip ve bu beni korkutuyor.”

İnkâr etmek için dudaklarımı araladım ancak çaresizlikle kapadım. “Şey,” dedim çaresizlikle. “Nereye gitti?”

Almila çaktırmadığını sanarak omzumun üzerinden arkama kısa bir bakış attı. “Birkaç masa geride, yanında Cenk var.”

Kafamı hızlıca salladım, muhakkak telaşım hareketlerime yansımıştı. Onu ne an görürsem göreyim heyecanlanıyordum ama şimdi farklıydı, onunla konuşamıyordum bile. Ne yapacağımı, işin içinden nasıl çıkacağımı bilmiyordum. Bir şeyler yanlıştı, bir şeyler olmaması gerektiği gibiydi.

“Buraya bakıyor,” dedi Almila meyve suyunu içerken. “Ve pek iyi baktığı söylenemez.”

Kaşlarımı çattım. “Bu kıyafetlerle beni tanımaz,” dedim tuhaf bir hayal kırıklığıyla. Çünkü üzerimde deri etekle siyah bir bluz vardı ve kesinlikle tarzım dışındaydı. “Tanısa bile tepki vermez, boş versene.”

“Çok ciddiym ki tanıdı, hatta şu an bacaklarına bakıyor,” dedi sırtarak.

Ona kaşlarımı çatarken, bir an arkamı dönme dürtüsüne ayak uyduracağım sandım. Bedenimden geçen yoğun bakışlar, düzensiz kalp ritmime sebebiyet verirken yerimde rahatsızca kıpırdandım, ona bakmamı emreden tüm duyularımdan nefret etmek istiyordum.

Az sonra Lavin’in önüme ittirdiği kadehteki sıvıyı sorgusuzca içmeye başladığımda, kehribar renkli sıvının alkol olduğunu anlamıştım ve on yedi yaşında alkol almamın da yanlış olduğunu biliyordum. Fakat ben kendim yanlıştım. Bu yüzden doğruluğunu sorgulamadan içmeye, zihnimin içini çalkalamaya devam ettim. Asrın’ın gözetimi altında olduğumu biliyordum, bu kişiliğiyle alakalı bir şeydi. Önemseydiği insanların kontrolü altında olmasını istiyordu. İkinci kadehi soğuk parmaklarımla yakaladığım anda ise Lavin kıkırdayarak Asrın’ın buraya geldiğini söyledi. Hemen omzumun üzerinden arkama baktım. Evet, buraya geliyordu ve iri adımları sayesinde bu tahmin ettiğimden de kısa sürmüştü. Saniyeler sonra tam önümdeki cam detaylı masanın üzerine oturarak özel alanıma girdi ve kadehime uzandı. Kadehi gürültüyle masaya bıraktığında, yaydığı sıcaklığa bir mıknaşa çekilen metal gibi çekildim. Yanımdaydı. Niye geldiğini bilmiyor ama nedenleri umursamıyordum. Eli sert ve bir o kadar da zarif bir şekilde çenemi kavradığında, parmaklarımı hırsıyla deri eteğimin uçlarına geçirdim. “Neden alkol alıyorsun?”

Omzumu siltim. Bir cevabım yoktu. Yanağımı elinin içine yaslarken, "Bilmem," dedim iç geçirerek. "Lavin verdi."

Lavin'e ters bir bakış attığını hissettim. Bu ona has bir tepkiydi. Parmaklarında taşıdığı şeffaf şefkatin dizdiği mısralar yanaklarıma birkaç dizelik şüir yazdı. "Alkol o kadar lazım bir şey değil," dedi katı bir sesle. "Hem bilinçsiz içmek zararlıdır."

Hafif yüksek sesle kıkırdadım. "Kamu spotu musun sen?"

Benden aldığı kadehi dudaklarına yaslayarak uzun bir yudum aldı. "Dalga geçme benimle."

Daima onunla olan ve her defasında parmak boğumlarımda lekelerini hissetmek istediğim sakallarına içim giderek bakarken, kadehi tekrar cam masanın üstüne bıraktı. Cesaretim olsa gözlerine bakardım ama bunun için yetersizdim. Lakin o beni dikkatle izliyor, tenimi bir kâğıt gibi yırtarak organlarıma ve hatıta ruhuma inerek hakkımda durum raporu hazırlıyordu. "Sarışın, unutmak bir anlık hatıraya bakar. Alkol aldığında unutmazsın, ben sana çok şey verdim. Beni unutamazsın. Anlarımızı da unutamazsın. Bu yüzden alkol alma, kendine zarar vermeni izlemek..." Ademelması usulca kavislendi. "Siktir! İğrenç."

"Sen," dedim hafif bir kızgınlıkla. "Sen sana ihtiyaç duyduğum anda beni terk ettin. Bu bana daha çok zarar verdi."

"Senin için yapmam gereken en iyi şeyi yaptım."

Yanımdan ayrılmadan önce bana söylediği son söz buydu. Gerçi dudaklarının saçlarıma bıraktığı bir tutam sözü, somut cümlelerden saymıyordum. Ona verecek cevaplar bir tekerlek lastiği gibi boğazımdan aşağıya akarken, masanın üstünden kalkarak yanımdan ayrılmasını izledim. Kadife koltukta hareketsiz durarak bir süre sindirmeye çalıştığım vakitten sonra, ben de kızların hiçbir itirazına aldırmadan mekânı terk ettim. Teklemeden adımlarımı dışarıya yönlendirirken, yorulduğum ama bıkmadığım hislerim sırtımda büyük kanatlar oluşturmuştu. Dışarıya çıktığım an üzerime çullanan soğuk beraberinde büyük kar tanelerini sürüklemişti. Ellerimi ceplerime saklayarak mekânın önünde biriken kalabalıktan sıyrıldım ve yoldaki tak-silerden birine ilerledim.

Kuru rüzgâr saçlarımı dağıtırken, taksinin kapısını araladım

ve üzerimi saran sıcakla arka koltuğa yerleştim. Ellili yaşların-
daki şoför, yorgun ve bıkkın yüzüyle aynadan bana bakarken,
“Arnavutköy,” diye mırıldandım.

şoför beni onaylayarak motoru çalıştırdığında, kendime iha-
netim acı bir tebessümle bana bakıyordu. Annem olacak o ka-
dının yanına gitmekteki amacımı bilmiyor, yalnızca onu bir kez
daha görmek, bu acıdan kurtulmak için nefretimi hatırlamak is-
tiyordum. Orada olduğundan emin değildim ama içimde orada
olduğunu söyleyen şiddetli bir his vardı.

Dakikalar boyunca süren sessiz bir taksi yolculuğundan son-
ra araba tanıdık sokakta durduğunda karanlık beni ürkütmüştü
ancak umursamadım. Gözlerimi kırpıştırdım ve ceketime sı-
kıştırdığım parayı taksiciye uzatırken ağzımın içinde bir şeyler
geveledim. Kapıyı aralayıp soğukla tekrar yüzleştim ve zeminde
dikildim. Neden ihtiyacım olan insandan uzak durmak zorun-
da kalıp, adından başka hiçbir şeyini bilmediğim kadının yanına
gelmiştim ki?

Ellerimi kollarıma sardım, yürüdükçe ayağımın altında
ezilen karlar sessiz sokakta hoş sesler bırakıyordu. Bakışlarım
sessiz ve birkaç sokak lambasının aydınlatmaya gücü yetmedi-
ęi karanlık sokakta gezindi. Birkaç genç kendi muhabbetlerini
sürdürüyor, bir adam ellerini kollarıma sararak karanlığa sığmı-
yordu. Gözlerimi onlardan ayırdım ve tanıdık kafenin önüne
doğru ilerledim.

Tam da o sırada sokakta tok ses bırakan gürlütu, mekânın
kapisından yükselmişti. Bakışlarım kısıldı ve arkası bana dönük
olan bedene yaklaşırken ne düşüneceğimi bilemedim. Her şey
bu kadar güç olmak zorunda değildi, iyi şeylerin varlığına ihti-
yacım vardı. Siyah kabanına sarılmış, kısa saçlı kadın kilitlediği
kapının ardından bana doğru döndüğünde titrek dudaklarımı
zaptetmedim bile. Yabancı ruhun tanıdık yüzü yine güzelliği ve
zarafetiyle bana şüpheli bir bakış attığında kafamı iki yana salladım.
Annem miydi sahiden?

“Hanımefendi?” dedi aramızdaki mesafeyi kapatırken, ruha-
ni mesafeler bir uçurum boyutundaydı. “İyi misiniz?”

Önümde duraksadığında mavi gözleri kısıldı, gözlerimin

rengini neden ondan almıştım ki? Siyah kabanının kuşağını sı-
kıcı bağladı ve yüzünde meraklı bir ifade peyda oldu. “Siz iyi
görünmüyorsunuz,” dedi memnuniyetsiz bir sesle. “Sizin için
ne yapabilirim?”

Benim için anne olabilirdin.

Sahiden, bunu yapabilirdin.

Kafamı neden olduğunu bilmediğim bir şekilde, şiddetle iki
yana sallarken adımları önümde duraksadı ve güzel yüzü ani-
den parladı. “Siz,” dedi heyecanlı bir sesle. “Ah, siz o günkü
bayansınız, hatırladım. Bir problem mi var? Üşümüş gibisiniz.
Burada bir eşyanızı kaybettiyseniz, mekânı şimdi kapadım. Ya-
rın bakabiliriz.”

Ona acıyordum. Anne olmayı beceremediği, bu kutsal kılıfı
hak etmediği için ona acıyordum.

“Siz,” dedim çatlak sesimle. “Bu mekân sizin mi?”

Kadının yüzü güzel bir tebessümle aydınlanırken kafasını
onaylarcasına salladı. “Evet,” dedi etrafa göz atarak. “Peki siz iyi
misiniz? Evim hemen şurada kızım, istersen içeri girip ısınabi-
lirsin.”

Kızım.

Kadının bir eli aniden havalanıp omzumu yakaladığında be-
denim deli gibi titredi. Kızına hissedemediği şefkati, yabancı
sandığı birine hissettiğini görmek beni mahvetmişti. Bana do-
kunmasını istemiyordum. Gözlerimde büyüyen öfke onun gü-
zel yüzünü eşelerken, parmaklarımı avucuma sakladım. “Do-
kunma,” diye bağırdım aniden. “Çek ellerini üzerimden.”

Mavi gözleri büyük bir dehşete ev sahipliği yaparken, sokak-
ta gümbürdeyen araba motoru kulaklarımda uğuldadı. Önüme
düşen araba farı, kadının yüzünü daha net aydınlatırken bir
adım geriledim. Botlarımın topuğu kara saplandı ve dengemi
kaybedip aniden kalçamın üzerine yere düştüğümde, ellerimi
yüzüme kapamak, deli gibi ağlamak istedim. “Dokunma,” diye
yineledim haykırarak. “Çek pis ellerini.”

Kadın bana dehşetle bakarken bir adım daha attı ve aynı anda
arkamda hızlı, tok adımları işittim. Bu adımları tanıyordum.
Soğuktan tir tir titrerken, bana uzanan elini hızla savurdum.

“Dokunma,” diye bağırdım, ellerim kara saplanırken. Tırnaklarımın arasına kayan soğukluğu hissettim. “Defol git, midemi bulandırıyorsun.”

Ellerini ağzına kapatıp bana dehşetle bakarken, hemen ardında duraksayan adımların sahibi iri elini belime yerleştirdi. Kadının gözleri arkama tırmandı, anlamıyor ve çözemiyordu. “Ne bekliyorsun?” dedi Asrın, sesi sakın sokakta öfkeyle parlardı. “Sana gitmeni söylüyor.”

Titrek dudaklarımı birbirine bastırdım, Asrın’a sığındım ve burada ne işi olduğunu sorgulamadan beni kaldırmasına izin verdim. Bize bakan şaşkın gözlerin sahibi, yüzünü düşürürken Asrın doğruldu ve beni kucağına hapsetti. Kollarım ensesine dolanırken, günlerdir hissettiğim özlemin ağırlığını onun kollarının bile kaldıramayacağını düşündüm. Onun omzunun üzerinden arkamızda bıraktığımız kadına bakarken, Asrın’ın kokusu çarptı burnuma.

“Ah,” dedi annem mavi gözlerini kırpıştırarak. “Zamane çocuklarını anlamak zor, Allah annenize yardım etsin.”

Bu cümle yeterli olmuştu beni pişman etmeye. Asrın’ın adımları durdu. Sanırım hissettiğim ani acının bir kısmını hissettiği için yürüyemiyordu. Annem bir cümleyle ikimizi de mahvetmeyi başarmıştı. Hıçkırığım bir kurşun gibi Asrın’ın boynuna saplanırken, kendimi gökyüzüne açıldığı an yeryüzüne çakılan bir uçurtma gibi hissettim. Sanki ne zaman mutlu olup uçmaya başlasam, daha sert düşüyordum. Şu damarlarımın içinden hem annemin hem babamın kanını söküp atmak isterdim ama bu bile beni onların kızı yapmaktan kurtaramazdı.

Ben de beni kurtarabilecek olan tek şeye sığındım.

Asrın’a.

Bölüm 12

-Prangalar-

Dikişleri gevşeyen bir düğme gibi aniden patlayarak düşüyor gibiydim, kıyafetin üstünden. Kıyafetin ne olduğu önemli değildi. Ruhumu taşıdığım kıyafetteki bütün düğmeler zaten dikişlerini patlatarak çözülmüş, kıyafeti üzerimden düşürmüştü. Bu adama karşı. Bu adama karşı ruhum kıyafetini seve seve üzerinden çıkarıyordu. Yine yanımdaydı. Olması gereken yere bir metre kadar uzaktaydı. Olması gereken yer göğsümle kalbimin arasındaki boşluktu ama o sadece omuzları omuzlarıma değecek kadar yakınındaydı.

Bizi bir araya getiren annemdi.

Annem, bir annenin belki de en son yapabileceği şeyi yaparak beni terk etmişti. Bir andan sonra her şeyi kavramaya başladığımda babama annemin nerede olduğunu sormuştum. İşte tam o anda, babamın ruhani sızısını halen hissettiğim tokadı ilk kez yüzümle buluşmuştu. Trajedi dolu günlere sığdırdığım hayatımda, çok şeyi kendim sorgulamış ve çocuk aklımla kendime mantıklı açıklamalar bulmaya çalışmışım.

Acınacak kadar sefildim.

İnsanların acınası olduğumu hissettiren bakışlarını küçük bedenimde hissedirdim. Küçük yaşlarda hiçbir şeyin farkında değildim belki ama yine de o bakışlardan nefret ederdim. Ben annem tarafından terk edildiğimi kavrayana kadar herkes

bu gerçeği bilerek bakmıştı bana. Onların baktığı yerden zavallı görünüyor olmalıydım. Sahi, şimdi de zavallıydım. Soğuk ellerimi dizlerime yasladım, parmak uçlarım üşüyordu. Arabanın içindeydik, şoför koltuğunun yanında oturuyor ve sessizce ağlıyordum. Annemin yanından ayrılalı bir saat kadar olmuştu.

“Kes şunu,” dedi Asrın, sesi karanlıktı. “Ağlamandan hoşlanmıyorum.”

Dakikalardır arabadaki sessizliğimiz, dudaklarından dökülen kelimelerle son bulmuştu. Nefes aldım, nefese ihtiyacım vardı. Arabanın camında amaçsızca gezinen puslu bakışlarım kısıldı, kirpik uçlarım birbirine uzandı ve bir kar tanesi daha arabanın camına indi. “Ben de hoşlanmıyorum,” dedim, sesim ruhunu kaybetmişti. “Ama elimde değil, çok yoruldum.”

Sertçe yutkundü. Karanlık arabadaki bakışları usulca bana döndü ama ona bakmadım. Ona baktığım her an ağlama isteğim körükleniyordu garip bir şekilde. “Biliyorum,” dedi sakin bir sesle, buna rağmen boğazının derinliklerinde sakladığı öfkeyi hissettim. “Ama sen güçlüsün, bu seni yıkmaz. Kendine buradan baksaydın ne denli yıkılmaz olduğuna görürdün.”

Kelimelerde teselli yoktu, doğruluk ve belki de biraz gerçeklik vardı. Hiçbir zaman hislerini dile dökmemiş ve beni sevindirmemişti. Döktüğü anlar değerliydi, kelimelerinde iyileştirici şeyler vardı. Onun için böyle görünmek iyiydi, zavallı gibi görünmeye katlanamazdım. “Hiç öyle hissetmiyorum,” diye mırıldandım, kar topluluğunu izlerken. “Beni kandırma.”

Burnundan sert bir soluk verdi. Ön camı yoran bakışlarım usulca onun yüzüne dokunduğunda, kalbim bir kanadın çırpabileceği kadar büyük bir heyecanla çırpı. Onun boyunduruğu altına girmekten nefret etmek istiyor ama edemiyordum. Arabanın tavan lambaları yanmadığı için yüzünü görmeme olanak sağlayan tek şey sokak lambasıydı. Yüzü çoğu zaman olduğu gibi çelik gibiydi. “Seni kandırmıyorum, dalgaya vurma,” dedi sabit bir sesle. “Ciddi olduğumu biliyorsun, ayrıca bana şöyle bakmaya son ver.”

Gözleri gözlerimi karşıladığında nefesim boğazımı baltaladı. Ona nasıl baktığımı bilmiyordum ama kalbimden baktığımı

hissediyordum. “Bakmak istemiyorum,” dedim yorgun bir sesle. “Gözlerim beni dinlemiyor.”

Kasılan çenesini hayranlıkla izlerken, parmaklarımı avucuma sakladım. Ona dokunma gafletine düşmek istemiyordum, ruhuma kadar uzanıp beni avlayan bu isteği püskürtmem gerekiyordu. Tırnaklarım tenime hilal izleri bırakırken, simsiyah kaşlarının çatılışını, dolgun dudaklarının tek bir çizgi halindeki gerilişini izledim. Kirpiklerinin altındaki bakışları usulca dudaklarıma düştüğünde, oturduğum yerde kaskatı kesildim. Çok başka bakmıştı. “Akıl bulandırıcısın.”

Günlerdir özlemini çektiğim yüzü yakındı, günlerdir yakın olmadığı kadar yakındı. Ama mesafeler uçurumlardan fazlaydı. “Neden buradasın?” diye sordum, sahici bir merak sesimi perdelemişti. “Beni mi takip ettin?”

Biçimli elleri direksiyonu sıkıca kavramıştı. Uzun ve kaslı bacakları aralık, kolları direksiyona yaslıydı. Sert bedenini koltuğun ardına yaslamıştı, hareketsiz ve ruhsuz halleri beni her daim ürkütüyordu. “Tek başına bu izbe yerde işin yok,” dedi net bir sesle. “Ben seni yokluğumuzu çekeceğimiz alışkanlıklardan koruyorum. Seni incitecek insanlara yem etmem.”

Dudaklarımı dişledim. Hissetmemem gereken ama en yoğun hisler tarafından sarmalanan ruhum neresi olduğunu bilmediği yerlerde kaybolmuş gibiydi. Başına geleceklerden korkuyordu, ruhum da buna yabancıydı. “Kimse umurumda değil,” dedim önüme dönerek. “Herkesin canı cehenneme.”

Güler gibi sert bir soluk aldı. “Evet,” dedi mekanik bir sesle. “Tam da bu işte, kimsenin seni kırmasına izin verme. Senin kimseye ihtiyacın yok, herkes kendi çıkarlarının peşinde.”

Ellerimle gözlerimi ovalarken burnumu çektim. Belki de ağlamanın en sevmediğim yanı buydu, deli gibi burnum akıyor, dahası tıkanıyordu. “Kimsenin beni umursadığı yok zaten, o kadar değerli değilim.”

“Öyle değil,” dedi, kaşlarını çatıldığını hissettim. “Herkes senin gibi bir insana sahip olmayı ister. Bu arkadaş olabilir ya da abla, belki de evlat,” bir an duraksadı. “Sikeyim, bana neler konuşturuyorsun?”

Son cümlesine dek ona şaşkınlıkla bakıyordum, kelimeler şaşkınlığımı sünger gibi emdi. Bakışlarımı kaçırdım, yukarı bükülmek için sabırsızlanan dudaklarımı zaptettim ve derin bir nefes verdim. “Evet,” dedim çatlak bir sesle. “Böyle konuşma, hiç senlik değil.”

Bana ters bir bakış attığını hissettim. Ona bakmayarak kendime çekildiğimde, hareketlendiğini gördüm. Araba aniden çalıştı, motor zeminde gür bir ses bıraktı ve tekerlekler esaslı bir şekilde zemine atıldığında irkildim. Dakikalardır aynı yerde duruyorduk, yaşadığım anı atlatmaya çalışmışım. Biraz olsun kendime geldiğimi anlamış olmalı ki, beni eve bırakma zamanının geldiğini düşünüyordu.

Araba karanlık sokaktan ayrılıp caddeye çıktığında, yerimde rahatsızca kıpırdandım. Huzursuz uykularımdan yorulmuşum, kâbuslar ölümün kardeşi gibi, beni korkutuyordu. Yine onunla uyumak istediğimi söylemeyecektim, söylesem dahi bir şey değişmeyecekti. Sessiz, sakin bir yolculuk geçirmiştik, benimle konuşmak istemediğini anladığım bir yolculuktu.

“Doğum günün ne zaman?” diye sordum ansızın, büyük bir heyecan kelimelerime sıçramıştı. “Ah, merak ettim.”

Araba tanıdık bir sokağın, tanıdık mevkiinde durduğunda yorulan tekerlekler zemine sürtmüştü. Ellerini direksiyondan ayırdığında, kısık bakışlarını yüzümde hissettim. “Bilmiyor musun?” diye sordu, sesinde şaşkınlık vardı. Bir an kavisli kaşlarını çattığını hissederek ona döndüğümde, çehresine oturan memnuniyetsiz ifade beni afallatmıştı.

“Bilmiyorum,” dedim kaşlarını çatarak. Birkaç kez bunu sormak veya bir şekilde öğrenmek istemiştim ancak fırsatı yakalayamamışım. “Söylemedin ki?”

“Doğru,” dedi tuhaf bir ses tonuyla. “Nereden bileceksin?”

Güzel yüzünün kıvrımlarını sahiplenen memnuniyetsiz ifade, çattığı kaşlarıyla muazzam bir uyum içerisindeydi. “Bilmiyorum,” dedim ona şaşkınlıkla bakarken. “Söylemeyecek misin?”

“4 Nisan,” dedi, sesi mi öfkeliydi? “Oldu mu?”

Kafamı hızlıca sallarken, anlamaya ve ifadelerindeki gizemi çözmeye çalışıyordum. Boğazıma dizilen sorular, aklıma gelen

uçuk ihtimalle damağını yardı ve büyük bir hızla benliğim tarafından yutuldu. Hayır, doğum gününü bilmediğim için bana gücenmiş olamazdı!

“Sen,” dedim şaşkınlıkla. “Sen gcendin!”

Asrın’ın bakışları aniden yüzüme tırmanırken, simsiyah kaşları alnına kadar yükseldi. Gözlerinde saklayamadığı bir ifade peyda olmuştu ama yakalayamamıştım. “Ne?” diye homurdandı. “Ne saçmalıyorsun?”

Dudaklarım aralandı. Bir kez daha aralandı ve sıcak nefesim aramızdaki kelimelerde ufanılırken titreyen dudaklarıma izin verdim. Bakışlarını önüne indirirken, kafamı deli gibi iki yana salladım. “Sen, ah,” dedim yavaşça kıkırdayarak. “İnanamıyorum, sahiden bozuldun.”

Kafamı arkaya yatırıp dudaklarım arasındaki kıkırtıları byttğmde ellerimle ağzımı kapattım. Bana attığı afallamış bakışlarını umursamadım, gerçek kahkahalar attığımda, sesim arabanın içini doldurdu. “Gülme,” dedi sert sesle. “Ne gülüyorsun?”

Ellerimi ağzıma basturdım, bakışlarımı ona çevirdim ve tuhaf bakışları altında, kahkahalarımı dindirmeye çalıştım. Dudaklarıma oturan tebessüm yoğun ve ilgili bakışlarının gölgesinde yavaşça solarken ellerimi usulca ağzımdan indirdim. Bakışları dudaklarımdan yanağıma doğru tırmanıp gamzelerime düştüğünde gözlerinin parlamadığına şahit oldum. Bir anda bu kadar yoğun bakması bileklerime bir bıçak dayaması gibiydi. Canımı tehdit ediyordu bakışlarıyla.

“Benim yanımda ilk kez güldün,” diye fısıldadı yoğun bir sesle. “Gerçekten, ilk defa bu kadar içten.”

Sebepsiz gelen utanç yanaklarıma birer kan topu olarak yanırken, bakışlarımı aceleyle kaçırdım. “şey,” diye mırıldandım, sesime düşen heyecan beni açık ediyordu. “Yanlış hatırlıyor olmalısın.”

“Hayır,” dedi, sesine net bir vurgu hâkimdi. “İlk kez.”

Bunu fark ettiğine sevinmeli mi, yoksa buna sevinecek kadar ilgiye muhtaç olmama zlmeliydim? “Gideyim,” dedim nedensiz telaşla. “Teşekkür ederim.”

“Ben herhangi biri değilim,” dedi, beni şaşırtacak derecede sakin bir sesle. “Nazik kelimelerini üstlenecek şeyler yapmıyorum, yapsam dahi bunu yapma. Aramızdaki mesafeye siktüğimin kelimelerini sokma, git sıradan insanlara teşekkür et.”

“Sen kafayı yemişsin,” dedim gözlerimi devirerek. “Sahiden, teşekkür etmenin neresi samimiyetsizlik ya da mesafesizlik?”

“Öyle,” dedi, beni geçiştirerek. “İnecek misin?”

Arabanın kulpuna uzandım ve omzumun üzerinden son bir kez daha ona baktım. Sabit ifadesi ve gözlerindeki yıkık şehirle oradaydı. “İyi geceler,” diye fısıldadım kısık sesle. “Pati’ye dikkat et, olur mu?”

Kafasını ruhsuzca sallayarak beni onayladığında kapıyı araladım. “Baksana,” dedi aniden. Omzumun üzerinden ona dönüp sorarcasına baktığımda, kaşları kendi düşüncesiyle çatıldı. “Almila’nın abisi var mı?”

“Efendim?”

Sert bir soluk verdi. “Duydun,” dedi, sesi sertleşmişti. “Var mı bunun abisi, danası? Dişi olmayanı?”

“Abisi yok, neden ki?”

Kafasını salladı, bir an duraksadı. “Babası?” dedi düz bir sesle. “Evde mi?”

“Asrın?”

“Sarışın!”

“Babası uzun yol şoförü, çoğu günler evde olmaz,” dedim şaşkınlıkla, bu da neyin nesiydi. “Niye cevap veriyorum ki ben sana?”

Asrın memnun olmuş gibi beni geçiştirdiğinde bedenimi açtığım kapıdan dışarıya çıkardım. Soğuk beni sarmalarken, zeminde dikildim ve birkaç adım gerileyip kapıyı sakinlikle kapadım. Birkaç saniye duraksayıp arabanın gitmesini bekledim ama hareket etmeyince arkamı dönerek apartmana doğru ilerledim. Etraf sessiz, sakindi. Sokağı aydınlatan lambalar, apartman dairelerine gölgelerini düşürürken, kaygan zeminde kaymamak adına yere daha sağlam bastım.

Arkamda onu bırakarak apartmana girdiğimde, direkt ışıklara yöneldim ve etraf parlarken eskimiş merdivenleri sakinlikle

çıktım. Yaşadığım o ana rağmen, tuhaf derecede sakindim. Kendi sakinliğim beni huzursuz ediyordu. Katları çıkıp eskitilmiş kapının önünde duraksadığımda üzerime düşen kar taneleri çözülmüştü. Çekingenlikle kapıyı tıklatıp üşüyen bedenimle beklerken Almıla'nın sesini duymak beni şaşırtmıştı. Kapıyı aralayıp şaşkınlıkla bana bakarken, üzerindeki pijamalara göz devirdim.

“Ne ara geldin sen?” dedim içeriye girerken, Esmâ Teyze'nin uykulu sesi salondan yükseliyordu. “En son bir şeyler içiyordun?”

Almıla kapıyı arkamdan kapatıp üşüyen bedenime bakarak kaşlarını çattı. “Sen neredesin sen?” diye sordu bir anne edasıyla. “Partiden benden önce çıktın, yeni eve geliyorsun. Hem de darmadağın bir halde?”

Üzerimdeki ceketi portmantoya astım, botlarımı düzgünce yerine bıraktım ve doğrulup odaya doğru ilerledim. Salondan geçerken Esmâ Teyze'nin koltukta uyduğunu gördüm, televizyondan dizinin sesi yükseliyordu. Kapıyı aralayarak odaya girdim, güçsüz bacaklarımla benim uyuduğum yer yatağına ilerledim. “Sen iyi misin?” diye sordu, kapıyı kapatıp arkamdan gelirken. “Çok bitkin görünüyorsun.”

Yukarıdaki yatağı görmezden gelip yanıma çöktüğü ve sırtını duvara yasladı. Dizlerini kendine çekerek sorgu dolu bakışlarını yüzümde gezdirdi. “Almıla,” dedim, çaresizlik kelimelerimin hâkimiyetini ele geçirmişti. “Ben birini gördüm.”

“Yakışıklı mıydı?”

Sesli bir nefes saldım. “Ciddi bir şey söyleyeceğim,” dedim sıkıntıyla. “Sus biraz.”

Almıla ağzına hayali bir fermuar çekerken, yerimde rahatsızca kıpırdandım. Bu gerçek zihnimdeki sayfalara dökülebiliyordu ancak dudaklarımdan dışarı çıkamayacak kadar sefildi. Nasıl derdim, nasıl diyecektim? Ellerimi birbirine bağladım, gözlerimi kaçırıp ve nedensiz utanç beni sararken dudaklarımı araladım. “Ben,” dedim kısık bir sesle. “Ben an... annemi gördüm.”

Donuk bakışlar, öksüz bir balık gibi aralanan dudaklar. Gözlerime düşen resim buydu, fazla şaşkın ve fazla anlayamaz bir ifade güzel yüzüne otururken dudakları bir kez daha aralandı.

“Şaka?” dedi, sesinde taze bir şaşkınlık vardı. “Şaka, değil mi?”

Şaka olmasını dilerdim ya da gördüğüm herhangi kabustan biri. Öyle değildi, gerçektir. “Gördüm,” dedim bir kez daha. “Kanlı canlı gördüm, adını lütfetti bana. Ama beni tanımadı, hatta inanır mısın, anneme kolaylıklar diledi.”

Almila girdiği şokta beni anlamaya çalışırken yüzü kül gibi olmuştu, farkındaydı ama inanamıyordu. Sonra bir anda havaya kaldırdığı ellerini bedenime sardı, beni hızla kendine çekti ve sıkı sıkıya sarıldı. Boşlukta sallanan ellerim tanıdık bedenin merhametini kucaklarken, ona karşılık verdim. “Üzdü seni değil mi?” dedi kırık bir sesle. “Kıyamam ben sana, ne zaman oldu bu?”

“Aşağı yukarı bir hafta oldu,” diye fısıldadım, ağlama isteği her nüksettiğinde deli gibi burnumu çekip buna engel oluyordum. “Onunla çarpıştık, kendimi çok tuhaf ve çok kötü hissettim. Gözleri temiz bakıyordu ama değildi işte, bana adını söylediğinde ne yaşadığımı bile hatırlamıyorum. Çok acımasız, vicdansızdı. Sonra anne olamayacak kadar kötü bir ruh taşıyordu. Bugün yine gittim, bana dokundu, onun gözünde hiç tanımadığı bir kızdım ama kızına dokundu. Tanımadı, ona dokunmamasını söyledim, tiksindim. Bana deliymişim gibi baktı, Allah ailene sabır versin gibi...”

“Tamam,” dedi hızlıca. “Tamam, konuşma. O kadın seni hak etmiyor, nasıl da üzmüş seni.”

Almila önüme düşen saçlarını geriye doğru attı ve omzumu sakinlikle sıvazladı. “Belki de ben hiçbir şeyi hak etmiyorum,” dedim bakışlarını boşluğa düşürerek. “Yoksa bu kadarı fazla değil mi? Sadece babamı anlarım ya da sadece annemi anlarım ama biri hiç sevmedi, diğeri sevmeye yetecek kadar bile beni sarmadı...”

Gece boyu yıllardır içimde taşıdığım ne varsa durmadan, susmadan dile döktüm. Gece çöktü, şafak söktü ama dudaklarım susmadı. Göğsümü deli gibi kıvrandıran ne varsa, o uyuduğunda bile anlattım. Deli gibi kendimle konuştum, sorguladım, neden mutlu olamadığıma cevaplar aradım. Sabahın erken saatlerine kadar hastalıklı hislerimin zihnimde kurduğu sahneye

çıkmiş, mikrofonu elime almış ve acımasızlıklarla örüliü hayati-
ma acınacak kelimeler dökmüştiim.

★

Şakağımdan boynuma doğru yol alan su damlası tenimi
huylandırırken, aynayı buğıulandıran nefesimin, kendilerini it-
tiğı boşluktan bedenimi de itmeyi düşündüm. Ellerimi beyaz
lavabonun temiz yüzeyine yasladım, nemli kâküllerim alınma
dökülürken kafamı iki yana bükerek çıtlattım. Çıkan ses kulağı-
ma ilişirken, baygın gözlerimi kıstım.

Okulun sessiz tuvaletinde vakit öldürürken, şişen gözaltla-
rımın farkındalığıyla yanaklarımı şişirdim. Yüzümdeki yorgun,
bikkın ifade ruhumdan kopup geliyor gibiydi, ne hissetsem
yansıtıyordum ve bu çok can sıkıcıydı. Tuvaletin kapısı tok bir
ses bırakarak açıldığında, bakışlarım omzumun üzerinden kapı-
yı buldu. Tanıdık yüze sahip bir kız, yanında iki kızla tuvalete
girip bana tuhaf bakışlarını yolladığında umursamayarak önü-
me döndüm.

Yanda duran kâğıt havluya uzandım ve birkaç tanesini kavra-
yıp elimi yüzümü kuruladım. Islak peçeteyi yanda bulunan çöp
kutusunun dibine fırlattım ve aynaya son bir bakış atıp arkamı
dönerek kısa sürede oradan ayrıldım. Laf dinlemez adımlarım
bilincim dışında, okulun çıkışına doğru ilerlerken omzumu
silktim. Asrın spor salonundaki maçıydı ve kendimi, onun için
gitmediğim yalanıyla kandırıyordum. Maçı seviyordum, her-
hangi bir sorun yoktu. İzleyecek ve dönecektim. Okulun ağır
kapısını güçsüzlüğüme rağmen araladım, soğuk havaya karıştım
ve bahçeyi kısaca süzdüm. Pek kimse yoktu, spor salonundalar-
dı muhtemelen. Adımlarımı oraya yönlendirdim ve ellerimi si-
yah kapüşonlumun ceplerine soktum. Bedenime büyüktü ama
umursanıyordum.

Sakin adımlarla spor salonuna yürüdüğümde, botumu temiz-
leyen karla kıkırdadım. Bu beni neden sevindiriyor bilmiyor-
dum, sadece karı seviyordum. Spor salonunun kapısını araladım
ve gürültü aniden kulağıma doldurduğunda irkildim. Maç baş-

lamış olmalıydı, içeriye yürüdüm ve turuncu döşemeli zemini geride bırakıp uzun koridoru aştım.

Aşağıya inen uzun basamakları aşındırırken, yanımdan gelip geçen insan kalabalığı çoğalıyordu. Erkeklerin üzerlerinde takımların rengini taşıyan forma varken, aşağıdan gelen yüksek sesli gürültüler de ortamın nabzını tutuyordu. Gözlerimi kısıp bakışlarımı yukarıdan sahaya indirdiğimde adımlarımı hızlandırdım. Tribündeki kalabalık tanıdık yüzleri seçmeme engel olurken, insanların izlerini sürerek boş yerlerden birine oturdum. Yanımda oturan bir kız grubu topu döndüren çocukların dedikodusunu sürdürürken arkama yaslandım.

Bir süre sessiz sedasız maçı izlerken Asrın'ı göremedim. Oyunda değildi, halı sahada da değildi. İnsanların gürültüleri, desteklediği ismin adını bağrıışları ve atılan her golde yükselen çığlıklar bir zamandan sonra beni boğmaya başladığında yerimde rahatsızca kıpırdandım.

Karşı takımın bir oyuncusu attığı golden sonra üzerindeki lacivert formayı çıkardığında bakışlarımı aceleyle kaçırdım. Tam da o sırada aradığım heybetli bedeni gördüğümde bir an irkilesem de sakin kalmayı bir nebze başardım. Bana bakıyordu. Halı sahayı örten çitlerin hemen önünde durmuş, iri elleri çitlerin ağlarına sarılmıştı. Uzun boyu, heybetli bedeni ve çekici görünümüyle göz dolduruyordu. Bacaklarını saran koyu kotu, üzerinde benimkinin aynısı olan kapüşonlusu ve umarsızca dalgalan saçlarının güzelliğiyle kaşlarımı çattım.

Bu kadar güzel görüldüğü için ona kızmam saçmaydı ancak buna engel olamıyordum.

Bakışlarım usulca göğsünden köprücük kemiğine, uzun, ince boynuna ve ardından yüzüne tırmandı. Esmen tenindeki kemikli yüzü, keskin çene yapısı ve çatık kaşları birbiriyle uyum sergilerken, gözlerindeki ifadeyle duraksadım. Biraz öfkeli gibiydi, kirpiklerinin ardındaki dünyada neye kızdığını bilmiyordum. Öfkesine kurban etmeye her daim hazır olduğu gözleri biraz daha kısılırken bakışları tekrar sahaya düştü.

Olmayan keyfim, bana bakmak istemeyen gözleriyle birlikte yerle bir olurken hızlıca önüme döndüm. Bunun böyle sürme-

sinden nefret ediyordum, her şey zordu. Ellerimle oynamaya başlarken içimden çekip gitmeyen sıkıntıyı avuçlamak ve un ufak etmek istedim. Ara ara üzerimde hissettiğim bakışlarla, ellerimin üzerindeki yaralara bakmaya devam ettim. Bir şeye daldığımda etraftaki gürültü kendini yitiriyor, bir tek onun varlığı yitirmiyordu kendisini.

Sahadan yükselen gürültü beni girdiğim düşünce buhranından çıkarırken, kafamı aniden kaldırarak gözlerimi sahaya diktim. Bir anda ben ne olduğunu anlayamadan, birbirine giren grubu gördüğümde dudaklarım uçukladı. Yükselen küfürler kulağımda uğuldarken, bakışlarım kavga eden silüetleri aradı. Bora ve tanımadığım bir çocuk birbirlerinin üzerlerine yürürken, onları engellemeye çalışan grupla birlikte maç tamamen durmuştu.

Herkes bir bir ayaklanmaya başladı. Dökülen hayret nidaları kulağımanın algılarını zorluyordu. Bora'yı kavga ederken görmek beni şaşırtırken, yüzüne oturan öfkeli ifade dudaklarımın aralanmasına sebep olmuştu. Cenk'in onu tutmaya çalıştığını fark ettim ve bakışlarım yapmasam olmazmış gibi Asrın'ın yüzüne tırmandı. Hareketlenen bedeni sahanın kapısına ilerlerken aniden ayaklandım. Üzerindeki kapüşonluyu tek bir hareketle çıkarıp zemine fırlattığında, yüzünde ölümcül bir soğukluk oluşmuştu. Sahanın kapısından içeriye girdiğinde, her şey saniyeler içinde gerçekleşti.

Hakemlerin, öğretmenlerin kavgaları ayırmak için araya girmesiyle ortam tam bir kaos bataklığı olmuştu. Tek korku ibaresi gözlerimdeydi. Kendime düşünme payı bırakmadan yerimden atıldım ve kalabalığı yarararak sahanın yanına ilerledim. Ellerimle önümdeki insanları iteleyip bedenimi öne doğru attığımda, önüme dökülen saçlarımı geriye savurdum. Gözlerimi turuncu renkli zemine çevirdim ve fark ettiğim kapüşonluya doğru eğildim. Son anda üzerine basacak olan kıızı elimle geriye doğru iteleyip bir seferde kapüşonluyu kavrayarak doğruldum.

“Önüme baksana,” diye bağırdım kıza ters ters bakarak. “Sen kimsin ki buna basmaya cesaret ediyorsun?”

Kız bana dehşetle bakarken elimle boşluğundan yararlanıp zayıf bedenini iteledim ve ileriye doğru atıldım. Gözlerimi kıs-

tım ve avını arayan bir avcı girişkenliğiyle kalabalığı gözlerimle tarayıp Asrım'ın bedenini buldum. Eliyle saçlarını geriye atıp zemine serdiği bedene bakarken çehresini süsleyen memnuniyeti karşısında dudaklarım aralandı.

Sahaya dikkatle bakıp Bora'yı gördüğünde, onun gayet iyi durumda olduğunu fark ederek kafasını salladı. Önümden gelip geçen insanlar görüşümü engellerken, gözlerim hızla bedenini taradı. Onda hiçbir sorun olmadığını fark edince rahatladım ve bakışlarım usulca elimdeki kapüşonluya kaydı. Yanımdaki gü-rültüleri umursamayıp parmaklarımı sıkılaştırdım. Avuçlarımın arasındaki kıyafetinden yükselen koku, aklıma sinsî fikirler düşürürken dudaklarımı dişledim. Huzursuz uykularımı bir parça dindirmeye ihtiyacım vardı, kıyafetine sinen kokusu buna yardımcı olacaktı. Kapüşonluyu arkama sakladım ve etrafa ilgisiz bir bakış atarak geriye doğru yürümeye başladım. Kalabalık arasından usulca, umursamaz görünmeye dikkat ederek sıyrılırken bir kez daha gaflete düştüm ve sahaya doğru bir bakış fırlattım. Asrım'ın üzerimdeki bakışlarını görmeyi beklemiyordum, bir an gözüne far tutulmuş bir tavşanın şaşkınlığıyla ifadesiz yüzüne bakakaldım.

Sırıttım. Benden beklenemeyecek şekilde sıırıttıp hızla arkamı döndüğümde, gördüğüm son şey bana doğru hareketlenen bedeniydi. Adımlarıma komut verdim, kalabalığı hızla aştım ve bana söylenen insanlara ters ters bakmaya fırsat bile bulamadan merdivenleri tırmandım. Buram buram Asrım kokan kapüşonluya göz dikmişim, vermeyecektim.

Merdivenleri güçsüz bacaklarımla tırmanıp salonun dış kapısına ilerlerken, birkaç metre arkamdaki güçlü adımları hissediyordum. Salonun kapısını hızla aralayıp dışarı çıktığımda yorulmuştum. Hızlı hızlı solurken, botla sarmalanan ayaklarım kara batmıştı. Dışarıda biriken insanların tuhaf bakışları altında, karda bata çıka koşarken yüzümü örten saçlarım işimi zorlaştırıyordu. Solukları, adımları ve tatlı nefesleri an an yaklaşırken ileriye doğru bir adım attım ve aynı anda saçımı çeken elle huzursuz bir homurtu çıkardım.

"Fırsatçı," dedi, bedenini üzerime yağarken. "Sen var ya sen..."

Ayaklarım kardan çıkamayıp daha derine battığında bir an bedenimin kontrolünü kaybettim ve dudaklarım aralanırken yüzüstü yere kapaklandım. Asrın'ın sevimsizce homurdandığını duyarken, yüzüm ve ellerim soğuk kara gömülmüştü. "Sıçacağım ha," diye homurdandı. "Popon donacak kızım."

Düştüğüm duruma deli gibi gülmek ve aynı zamanda böylesine rezil olduğum için ağlamak isterken, üşüyen bedenimle sessiz bir inilti çıkardım. Onun gölgesi üzerime düşerken ellerimi kar birikintisine yasladım ve boğuk bir nefes vererek doğruldum. Fermuarlı kapüşonluyu hızla kavrayıp zeminde dikildiğimde bana olan ters bakışları altında elimi hızla arkama sakladım. "Üşüdün mü?" diye sordu, sesinde bir parça kırılma vardı. "Ver şunu, çocuk musun kızım sen?"

Ona ters ters bakmak isterken omzumu silktim. "Vermiyorum," dedim sakın bir sesle. "Üşüdüm, giyeceğim. Buna kızarmısın?"

Afalladığını hissettim. Yüzümü eşleyen bakışlarının altında titrek bir nefes verdim ve yere baktım. "Bunu istediğinde onu sana verirdim," dedi şaşkınlıkla. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Kafamı iki yana salladım, inanmasını beklemiyordum ama inanmış olması iyiydi. "Ben," diye mırıldandım, saçıma tutunan kar tanelerini hissederken. "Seninle konuşmamı istemediğin için söyleme gereği duymadım. İzin mi almalıydım?"

"Hayır," dedi düz bir sesle. "Tabii ki alabilirsin, giy öyleyse."

Yine gözlerim beni dinlemeyip son bir kez onun yüzüne düştüğünde, çelik gibi ifadesini görmek beni şaşırtmamıştı. Gözbebeklerini sarmalamaya başlayan afallama, bir ruh zarı gibi incecik ve şeffaftı. "Giyeceğim," dedim boş bir sesle. "Sağ ol."

Bir anda yanından ayrılıp okulun binasına doğru ilerlemeye başladığımda, arkamda bıraktığım adamın gözleri, sırtımda açtığı çukura kaburgalarımı kıracak kadar deli bir güçle yoğunlaştı. Gözlerimi kıstım, cam kırığı gibi batan gözlerinin etimi parçalamasına daha fazla izin vermeyerek hızlandım. Okul binasına girene dek bakışlar bedenime zulmetmişti, vücudumun ona tepki vermesi için dokunmasına gerek yoktu.

Merdivenleri tırmandım, sınıfa girdim ve uğultuları yoksa-
yarak sırama sindim. Asrın bu derste yanıma gelmeyecekti, bel-
liydi. Vicdanımın sesi kısılıyordu artık, bu beni dehşete düşü-
rüyordu. Kimseyi yargılamazdım ben, buna gerek duymazdım.
Ben kirlili düşünmezdim, kirlili hissetmezdim.

Değişiyordum. Ya da bir başka ben, içimi yarararak filizleniyor
ve onun uğruna diğer benliği katlediyordu.

Bölüm 13

-Ateşkes-

Adem'in kaburgasından var edilen bir Havva misali...

...taşıyorum, bakire zırhının üstünde yetim nefisini.

Asrın'ın bedeni tüm varlığıyla birkaç adım ötede dikilirken, yüzümdeki ifadesizlik sarsılıyor ve acı damarlarımın içinde bir zift gibi yayılıyordu. Sertçe yutkundum, bana bakıyordu. İfadesiz yüzüne karşı, yeşil gözlerini sarmalayan yabancı bir ifade vardı. Kemikli çenesini sarmalayan kirli sakallar uzamış, onu olduğundan daha güzel göstermişti. Doğrusu hiçbir zaman okula sakallarıyla nasıl girdiğini anlamamıştım.

Birkaç gündür hiçbir şekilde iletişimde değildik, birbirimizi görmüyorduk ve şimdi okula girip bu merdivenleri tırmandığım anda gördüğüm ilk şeyin o olması düşlerimden itilmek gibiydi.

Yanından geçip dolabın yanına ilerlediğimde, heyecanla titreyen ellerimle kitapları kurcaladım. Bedenini arkamda hissediyordum, aramızda mesafe vardı. Özlemim o mesafeyi tuzla buz edecek kadar kudretli, aramızdaki uçurumda ağlayacak kadar zavallıydı.

Gitmesini istiyordum.

Ya da hep kalmasını, hiç gitmeyecekmiş gibi.

Az sonra adımlarımın sesini tekrar duyduğumda gittiğini an-

ladım. Alnımı dolabın kapağına yasladım, sert bir nefes verdim ve gözümün bebeğine bir fetüs gibi ısrarla tutunan yaşları geriye iteledim. Dolaptan bulduğum birkaç kitapla sınıfa ilerledim, koridorlar sessizdi. Sınıfın kapısını tıklattım ve içeriden yükselen tok sesle beraber kapıyı araladım.

“Özür dilerim,” diye geveledim.

Öğretmenin ters bakışları altında yerime yürürken, bana yönelik fısıltıları duydum. Onların gözünde olduğum kızı yalanlamak istedim ama yapmadım. Sırama yerleştiğimde üzerimdeki bakışlar etkisini yitirmemişti. Dişlerimi sıktım, duymazlıktan geldim ve bakışlarımı defterin yüzeyine indirdim.

“İşi bitmişse demek ki,” dedi, tok ve alaylı bir erkek sesi. Ses fazlasıyla yabancıydı. “Ucuz bir parça, belki de tatmin edemiyor.”

Hayır, bana söylemiyorlar. Hayır, üstüme alınmayacağım. Dişlerimi biraz daha sıktım, kelimelerde yatan mânâyı elbet çözmüştüm. Onların gözünde bundan fazlası değildim. Bir anda Asrın’la böylesine yakın olup sonrasında yan yana bile gelmediğimizde insanların fesat zihinleri ancak bunu tahmin edebiliyordu. Onun elinin kiri olduğumu düşünüyorlardı. Kan emiciler.

“Hep bu saf maskenin altına yatanlardan korkacaksın,” dedi bir kız. “Ne numara varsa bunlarda var. Sessizlik de bir kabulleniş sonuçta. Baksanıza, hiç konuşmuyor.”

Hayır, sessizlik benim çığığım.

Defterin siyah, aralıklı çizgilerine bakmaya devam ettim. “Aslında güzel parça,” dedi, iğrenç bakışlarını üzerimde hissediyordum. “Belki bir ge...”

Buraya kadardı. “Kapat o çeneni,” dedim son derece sakin bir sesle, bakışlarım defterin yüzeyinden ayrılmamıştı. “Adımı ağzına alma.”

“Dili de varmış,” diye dalga geçti, bozulduğunu saklamak için. “Hırçın mısın biraz da ne?”

Dudaklarımı birbirine bastırdım, sinirlerimi zaptetmek istiyordum. Beni veya duygularımı bu kadar basite indirgemeleri sinirlerimi bozuyordu. “İki kuzeni de elinden geçirmiş,” dedi bir kız neşeyle. “Biz birini yakalayamıyoruz. Bak sen.”

Hayır, iyiydim. Onları sevindirmeyecektim. Konuşmadım, sessizliğimle üzerime yığıldıkları kelimeleri defettim ve boş gözlerle defterin yüzeyine bakmaya devam ettim. Şimdi cevap verirsem bir dahaki sefere daha fazla, sonra daha fazla üstüme geleceklerdi. Bir çeşit kısır döngü olacaktı. Onlarla konuşup çamur bulaştırılmış kelimelerini önemli kılmayacaktım.

Gün boyu sadece Almila'yla konuşmuş, belki biraz kafamı dağıtmıştım. İhtiyaçlarım dışında sınıftan çıkmamış, cam kenarında oturmanın şansıyla dışarıyı gözetlemiştim. Okuldan az önce çıkmıştık ve şimdi Lavin'in arabasıyla ona gidiyorduk. Daha doğrusu Cenk'e.

“Beraber mi yaşıyorsunuz?” diye sordum akıp giden yolu izlerken.

“Hayır,” dedi. “O kadar basit değil. Gündüzleri orada vakit geçiriyoruz.”

“Anladım,” dedim ellerimi ovarken. “Ailen Cenk'i sevmiyor mu?”

“Cenk sevilecek bir tip değil,” dedi beni şaşırtarak. “İçini görüne kadar sevemezsin.”

Almila hemen yanımda, başı omzumda uyuklarken ellerimi saçlarıma götürdüm. Şakaklarımda seyrini sürdüren ağrı, bedenimi kasmama sebebiyet veriyordu. Dudaklarımı ıslattım, top şeklindeki kar tanelerini izledim. Hep kimsesizdim ama ilk defa bu kadar can yakıcıydı. Onu düşünmek, onu özlemek zaptedemediğim hislerin başında geliyordu.

Araba sessiz sakin bir caddede durduğunda Almila'ya döndüm. “Pişt,” diyerek dürttüm elimle. “Uyansana.”

Almila tuhaf bir homurtu çıkararak gözlerini araladı. “Gece boyu yalandan mı horluyorsun?” diye söylendim kulpa uzanırken. “Hiç uyumamış gibi uyuyorsun.”

Sessiz, sakin ve birbirine benzeyen apartmanların bulunduğu bir yere gelmiştik. Lavin önden ilerlerken apartmana girdik, dış cephe eski görünümlüydü ancak apartman içi daha temizdi. Asansörden indik, karşılıklı bulunan dairelerden sol cephedekine yürüdük ve Lavin anahtarla kapıyı aralarken boş gözlerle zemine baktım. “Girin,” dedi, açtığı kapıdan içeriye girerken. “Popom dondu şu an.”

Almila yalpalayan bacaklarla hole ilerlerken, botlarımı çıkararak portmantoya bıraktım. Siyah şişme montumu da çıkardım ve onları takip ettim. Eve girdiğimde beni uzun bir hol karşıladı, duvarlar şampanya rengindeydi. Holün sonunda bir oda mevcuttu ve iki cephede de birçok kapı bulunuyordu. Kapısı aralık olan odaya girdiğimde beni salon karşılamıştı. Duvarlar yine şampanya rengiydi. Küçük, samimi ve genç işi bir dizaynı vardı. Fümre rengi iki koltuk çapraz bir şekilde yerleştirilmiş ve televizyon duvara monte edilmişti. Parkeler küçük halı haricinde çıplaktı, balkon kapısının dışında sahilin manzarası görünüyordu. Güneş batmıştı. Yan yana koyulmuş iki puf ve yuvarlak sehpaye bakıp çıplak parkede ilerledim ve Almila'nın yanına oturdum.

Koridordan yükselen boğuk sesleri işitirken bakışlarımı kapıya çevirdim. Bora'nın heybetli bedeni kapının eşiğinde görüldüğünde gerilsem de belli etmedim. "Selam," dedi samimi bir sesle, elinde iki içecek şişesi tutuyordu. "Gelmezsün sanıyordum."

"Farklılık," dedim. "Nasılsın?"

Şişeleri yuvarlak siyah sehpanın üzerine bırakırken omzunun üzerinden bana düz bir bakış attı. "Sıradan."

Kırmızı pufun üzerine çöktü ve bacaklarını yere uzatırken bakışlarımı üzerimden çekti. Salonda kısık bir ışık vardı, loştu ve daha iyi hissettiriyordu. "Bıraktığımdan daha iyisin," dedi Bora kısık sesle.

"Kesinlikle daha iyi değilim," dedim sadece.

Lavin ve Cenk peş peşe içeriye girdiler, ellerinde birkaç film vardı. Lavin televizyona ilerledi ve Cenk koltuğa uzanırken koridordan yükselen ses kaşlarını çatmama sebep oldu. "Bu en korkunç olanı," dedi Lavin keyifli bir sesle. "Esila, çok korkuyorsan..."

"Korkmuyorum," diye inkâr ettim kaşlarını çatarak. "Hepsini izleyebiliriz."

Lavin filmi takarken dizlerimi kendime çekiyordum. Muhtemelen gözlerimi kapatarak filmi izlemeyecektim, böylelikle korkmazdım.

"Mısır patlatalım," dedi Cenk.

"Bence de," dedi tanıdık bir ses. Çıplak parkeye düşen adım

sesleri silikti ancak onu adımlarından dahi tanırdım. Lavin'in yüzündeki bakışlarım dondu. Zihnimin içinde ne var ne yoksa, bir deprem gibi sallandı. Kalbim bir bıçağı aldı ve kendine doğrulttu, Asrın o bıçağı. "Şu paketi atsana."

Asrın'ın iri bedeni önümden geçerek, tekli deri koltuğa yöneldiğinde sertçe yutkundum. Bedenini koltuğa yükledi, bunu tamamen çıkan seslerden anlıyordum. Bakışlarımı zemine indirdim ve dizlerimi çözdüm. Ona bakmadım, belki de onu yok saymalıyım.

Evet, çok sevgili kalbim ondan yana olmasa bunu yapabilirdim.

Filmin ürkütücü müziği kulağıma dolduğunda, Almila yüzünü koluma yaslayarak beni kendine kalkan yaptı. "Çıkarma kolumu," diye homurdandım sessizce. "Korkuyorsan izleme."

"Ya bırak bu işleri," dedi bilmiş bilmiş. "Bu filmler yüzünden gece boyu uyamadığın günleri biliyorum."

"İzleme o zaman Almi."

Lavin hızla yürüyerek ışığı kapadığında ortamı ve yüzleri aydınlatan tek şey televizyonun loş ışığı olmuştu. Sehpadaki cips paketlerinden birini bize fırlattı ve ben havada kaparken, diğerini kucakladı. "Sağ ol," dedim kısık sesle.

Sehpadaki birkaç farklı içeceğe gözücuyla bakarken yerimde kaykıldım ve kutu kolayı kavradım. Boğazım kurumuştu. Asrın buradaydı. Aynı havayı soluyorduk ama ona bakmamın bile yasak olduğunu hissediyordum. Bakışlarımı filme çevirdim ve ürkütücü jeneriği izlerken kolamdan bir yudum içtim.

Bir süre sessizce filmi izlerken kalbim yön verdiği ritimden şaşmamıştı. Ona bakmamak için filmi bile izliyordum ve kaskatı kesilmiştim. Korkunç sahneler vardı ve gözlerimi kaçırmadan izlemem mümkün olmuyordu. Lavin pörtlettiği gözlerle filmi izlerken, Cenk'in kaşları çatıktı. Almila'nın elleri kolumu parçalayacak bir boyut kazanırken, Bora'nın ifadesiz yüzü hiç de korkuyor gibi değildi.

Televizyonun ışığı yüzüme yansırken, kucağımdaki pakete elimi daldırdım ve cipsi isteksizce ağzıma attım. Gözlerim tekrar televizyona kaydığında gördüğüm sahneyle dudaklarımdan sessiz bir çığlık kaçtı. Bir diğer çığlık da Almila'dan yükselirken Cenk küfretti.

“Amına koyayım,” diye bağırdı ayağıyla sehpayı vurarak. “Böyle sahne mi olur vicdansızlar?”

Korkuyla büyüyen gözlerimi kırıştırdım ve dizlerimi tekrar kendime çekerken Cenk’e kıkırdadım. Sahiden korkuyordu. Elimin tersiyle önüme dökülen saçımı geriye ittim ve görüş alanım açılırken, Asrın’ın yüzüne takıldım. Loş ışıkla aydınlanan yüzünün çehresine sert bir ifade hâkimdi. Bakışları yüzümde izinsizce geziniyordu ve vahşi karanlığı bir an her şeyi unutturmuştu. Tek bir çizgi halindeki dudakları gerilmişti, o hep gergin bir adamdı.

Bakışlarımı fark ettiğinde ısrarla bana bakmayı sürdürdü. Gözlerini görmeme izin vererek uzun uzun bana bakarken, gözlerinin içinde bir harp olduğunu gördüm. Dudaklarımı ıslattım, yutkunamıyordum. Derin bakışları gözlerimden sıyrılıp dudaklarıma düştüğünde, bakışlarının odağındaki ifadenin tanıdık olduğunu fark ettim. Sertçe yutkundu, gözlerim pürüzsüz boynunun meydana getirdiği muazzam çıkıntıyı izlerken nefesim hızlandı.

Gözleri ıslak dudaklarıma öyle derin bakıyordu ki, ciğerime borçlandığım birçok nefes aramızdaki çekime feda oldu. Kafasını yana yatırdı, yoğun ve yırtıcı gözleri dudaklarımdan tek bir an ayrılmadı. Kasıklarımın yükselen ateş bedenimi sarmalarken, dudaklarımı bir kez daha dişledim. Gözlerini hızla kapadı, burnundan sert bir soluk çekti. Gözkapaklarını araladığında yeşilleri alev alev yanıyordu. Bedenimin kontrolden çıktığını hissediyordum, yerimde rahatsızca kıpırdandım ve onun gözleri boynuma doğru yol aldığında şakaklarındaki bir damarın etine dalga dalga çarptığını hissettim.

“Ben,” dedim aniden yerimden ayaklanırken. “Meyve suyu içeceğim.”

Lavin şaşkın bakışlarını yüzüme çevirdi. “Tamam,” dedi, diğerlerinin de şaşırdığını hissediyordum. “Sakin ol, mutfak koridorun sonunda.”

Asrın güler gibi bir ses çıkardı. Bu sesi kalbimin içine sakladım ve gücü çekilen bacaklarımı kıpırdatarak salondan ayrıldım. Göğsüm hızla inip kalkıyordu. Ellerimle yüzümü yelledim, ka-

ranlık koridor boyunca yürüdüm ve mutfak olduğunu tahmin ettiğim yerin kapısını iteleyerek içeriye girdim. L şeklindeki tezgâh oldukça moderndi ve bordoydu. Duvarlar yine şampanya rengiydi ve mutfak dolapları da açık tonlara sahipti. Ellerimi tezgâha yasladım, bedenimdeki sıcaklıkla derin nefesler aldım. Kendimi böylesine kaybettiğime inanamıyordum. Resmen onu öpmek için kendimle savaşıyordum. Dişlerimi sıkarak lava-boya ilerledim ve tezgâhtaki bardaklardan birini kavrayıp içini suyla doldurdum.

Su bardağını dudaklarıma yerleştirmek için havalandırıldığında kapının gıcirtısıyla duraksadım. Kaşlarım çatıldı ve kalbim onu tanıırken suyu bir dikişte mideme yolladım. Bardağı sertçe tezgâha bıraktım ve ruhumun yansıması yorgun yüzümde gölgelenirken usulca arkamı döndüm.

Ellerimi arkamdaki tezgâha yasladım ve dudaklarıma dökülmesini beklediğim kelimeler onun özlemiyle içimi karışırken kaşlarımı çatıttım. “Neden buradasın?” diye sordum kısık sesle.

Bana doğru bir adım attı. “Bana bak,” dedi düz bir sesle. “Kaldır gözlerini.”

Omzumu silktim. “Burada olman saçma,” dedim sertçe yutkunmadan hemen önce. “Ne diye geldin?”

“Bana bak,” diye tekrarladı, sesi kurşungeçirmezdi. “Seni görmek istiyorum.”

“Görüyorsun ya aptal,” diye mırıldandım içimi çekerken. Delici gözleri ona bakmam için ısrarcıydı. “Canımı sıkıyorsun, beni görmek istemeyen sendin.”

Hırsıyla bakışlarımı yukarı kaldırıp onun gözlerine diktiğimde, ifadesiz yüzündeki öfkeyi gördüm. Uzun boyu, geniş heybeti ve çıplak boynunu kaşlarımı çatarak izledim. “Ağlayacak gibi bakıyorsun,” dedi, seslice yutkundu ve âdemelması iç gıcıklayıcı bir yavaşlıkla teninde kavislendi.

“Uydurma,” diye fısıldadım, onun yüzünü özenle izlerken. Kalbimin kapakçıları hüznle çarpıyor ve ruhuma batan özlemin kıymıkları onun bakışlarıyla tenimden dökülüyordu. “Sana alışmamı istemeyip neden yanıma geliyorsun?”

Sert bir homurtu yükseldi. “Bilmiyorum.”

Gözlerimi yummak ve küçük bir kız çocuğu gibi göğsüne kıvrıldığım anda var olmak istedim ya da onunla deli gibi öpüştüğümüz başka bir anda. Dudağımı teredditle ısırduğımda nefesinin kesildiğini hissettim. “Yapma şunu,” dedi hırıltılı bir sesle. “Varlığın, bu çekim, her şeyi daha da zora sokuyor.”

“Hep ben yapmayayım,” diye bağırdım dehşetle, dudaklarımdan izinsizce yuvarlanan harfler onun kulağına ulaşmıştı. “Sen istediğin zaman geliyor, istediğin zaman gidiyorsun. Ben sana gelmeye bile korkuyorum, bana kızmaman için kendimi bile törpülüyorum. Baksana bana! Senin için yapamayacağım tek şey bile yokken, sen bana seninle gelmem için şans bile sunmadın. Sen var ya... Cehennem dibine kadar yolun var, git. Git, bir daha da gelme...”

Nefes nefese, bilinçsizce döktüğüm kelimelerin ardından, şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. Saçlarım, hiddetimle savrulmuştu yüzüme. Bedenim deli gibi titrerken, gözlerindeki ifadeyle hızla bana doğru yürüdü. Ürktüm. Gözleri öfkeliydi ama bunun yanında bana ilk kez hayranlıkla baktığını görüyordum.

İri elinin uzun ve biçimli parmakları çenemi hırsla kavradı, elinde atan nabzını tenimde hissettim. Bedenim kaskatı kesildi, yüzünü yüzüme yaklaştırdı ve nefesini dudaklarıma bırakırken bedenini hızla bedenime çarptı. Gözleri dudaklarıma inerken, bir eli de saçlarımı sertçe kavradı. “Niyeyse bu anlarda sana kızmıyorum. Hem böyle öldüresim var...”

Dudaklarım yukarı doğru kıvrılırken, gözlerindeki yırtıcı ifade büyüdü ve ellerinin baskısı sertleşti. “Bir öldürsene,” dedim, onu deli etmeyi umarak. Bugün kaçınıcı kaba konuşmam olduğunu umursamadım.

Güldü. Dudağının tek kıvrımı yukarı doğru büküldü, ruhsuz ve silik bir tebessüm olmasına rağmen göğsümdeki kentin çatısından düşüyor gibi hissettim kendimi. “Seni zevkten kıvrandırarak öldürürüm,” diye fısıldadı kemiklerimi titreten bir sesle. “Beni deli etme.”

Ardından kendini sertçe bana bastırduğunda gözlerim kocaman oldu. Kasıklarına bir maşanın ucundaki köz dökülürken, gözleri kopkoyu bir kıvam kazandı. Nefesi hızlıydı, ağızma çar-

pıyordu. “Delisin zaten,” dedim sinsice gülümseyerek. “Daha fazlası tımarhanelik.”

Bir an duraksadığını hissettim. Kısık gözlerimi araladım, çehresine oturan sancılı ifadeyi fark ettiğimde dudaklarım aralandı. Eli usulca çenemden kaydı, saçlarımdaki eli de beni bıraktığında bedenini de üzerimden kaldırmıştı. Gözlerim panikle gözlerine tırmandığında bedenim buz kesti, ayaklarım zemine çakıldı. Gözlerinde öyle kor edici bir acı gördüm ki göğsüme oturan ağırlıkla nefes bile alamadım, onun acılarına tahammülüm yoktu.

“Ben,” dedim panikle. “Yanlış bir şey mi söyledim?”

Bedenini benden uzaklaştırıp eliyle alınımı ovarken, mekanik bir hareketle kafasını salladı. “Hayır,” dedi kaskatı bir sesle. “Unut gitsin.”

“Neyi unutayım?”

“Tımarhaneden sonraki kısmı,” dedi, göğsü tatlı bir ritim tutturmuştu. “Ondan öncekileri unutmana bedeninin izin vereceğini sanmıyorum.”

Bedenimdeki etkisinin farkındaydı. Dökeceğim itirazlar onu keyiflendirmekten öteye gidemezdi ve onu keyiflendirmek istiyordum. Gözlerinde sahiden acı görmüştüm, yanılma olmadığına emindim. “Ne oldu?” diye sordum bir kez daha. “Bir şey oldu.”

“Boş ver,” dedi düz bir sesle.

“Seninle ilgili bir şeyleri boş vereyim mi istiyorsun?” dedim kirli sakallarıyla çerçevelediği çenesini izlerken. “Bu seni deli ederken?”

Gözlerini devirdi ve dudakları hareket ederek seçemediğim birkaç bir şey dile getirdi. “Su versene,” dedi ardından.

“Ha?”

“Susadım.”

“Ellerin mi tutmuyor?” diye sordum, bedenimdeki kasılmalar dinmişti.

“Tutuyor,” dedi sertçe. “Göstermemi ister misin?”

Gözleri yüzümden sıyrılıp bedenime düştüğünde yüzümü buruşturup arkama döndüm. Tezgâhtaki bardağı es geçip par-

mak uçlarımda yükseldiğimde arkamdan sesini işittim. “O bardaktan istiyorum,” dedi kaşlarını çatarak. “Boyun da yetmiyor zaten.”

Benim içtiğim bardağı kastettiğini anladığımda tabanlarımın üzerine bastım ve sürahiyi kavrayarak içindeki suyu bardağa boşalttım. Ayrıca boyum oraya yetecek kadar uzundu. Omzumun üzerinden arkama döndüğümde dudaklarım aralandı. Gözlerini dikmiş, tüm arsızlığıyla kalçama bakıyordu, utanmazca. “Gözün çıksın,” diye homurdandım ters ters. “Nereye bakıyorsun be!”

Asrın tüm utanmazlığıyla omzunu silkti. “Su?”

Parmaklarımla kavradığım bardağı ona uzatırken heyecanlı soluklar aldım. Göz temasını korurken uzandı ve bardağı kavrayarak dolgun dudaklarına yerleştirdi. Başımı geniş, güven kokan omuzlarına yaslamak ve günler sonra ilk defa huzurla uymak istiyordum.

“Al,” dedi bardağı uzatırken.

Bir ona bir bardağa baktım. Derin bir nefes verdim, bardağı sertçe kavradım ve tezgâha çarparak bıraktım. “Rica ederim,” dedim imalı bir şekilde.

“Gereksiz, nazik kelimelerden hoşlanmadığımı biliyorsun,” dedi ifadesiz bir sesle. “Senden su istemem seni rahatsız ediyorsa vermezsin, olur biter. Sana bunu emretmem.”

Kaşlarım çatıldı. Zeki bir adamdı, kelimelerini iyi seçiyordu ve yine kendimi bir anda haksız buluyordum. “Hayır,” diye mırıldandım omzum silerken. “Bu beni neden rahatsız etsin?”

Dudaklarını birbirine bastırdı. “Güzel.”

“Müsaitseniz giriyorum?” Kulağımıza dökülen tok sesi duyumsadığımızda aynı anda omzumuzun üzerinden arkamıza döndük. Koridordan yükselen karanlık, aralık kapıdan sızıyordu. Kapı bir kez daha tıklatıldı. “O kadar meşgul müsünüz lan?”

“Cenk,” dedi Asrın, öldürücü bakışları kapının üzerinde gezinirken. “Müsait bir yerlerinden kan alacağım.”

Cenk kapıyı itip mutfağa girerken gözleri yüzümüzde gezindi. Küçük, siyah buzdolabını açtı. “Bu kız çıldırmış,” dedi ters ters. “Yeni bir film açtı, üstelik bu da korku filmi!”

Filmin ürkütücü sahneleri gözlerimin önüne geldiğinde

yerimde irkildim. Asrın bunu fark edip kaşlarını çattı. Bu tür filmler aklıma takılıyor ve sıkça kâbuslarıma konu oluyordu. “Meyve suyu?” diye sordu Cenk imayla.

Ona salak salak baktım. “Ha?”

Sırıttı. Ta ki Asrın’ın terslenmesine kadar. “Cenk, cıvıma. Ayrıca sen Esila ile ne ara bu kadar samimi oldun lan? İstemiyorum, az konuşun.”

Cenk şaşkın şaşkın konuştu. “Biz Esila ile anlaştık ya,” dedi tuhaf bir sesle. “İyi misin? Kafayı mı yedin birader?”

Muhabbetlerine anlamayan gözlerle bakarken durağan adımlarımı hızlandırdım ve kapıya doğru ilerledim. Asrın arkamdan beni takip etmeye başladığında kendimi koridora attım. Gölgesi önümdeydi, sıcak bedeninin varlığı güvende hissettiriyordu.

Her an, her daim.

Ben önde, o arkada salona girdiğimizde hızlı adımlarla kalktığım yere çöktüm. Asrın da tek kişilik koltuğa çöktüğünde gerim gerim olan bedenimi dertop yapıp küçücük kaldım.

“Bir an başka boyuta geçtiniz diye düşündüm.” Almila eliyle beni dürterken ters bakışlarına kaşlarımı çattım. “Film bitti, film.”

Gözlerim televizyona kaydığında film jeneriğini görerek dudaklarımı büktüm. Onunla geçen hiçbir anımı sorgulamıyordum. Geceler, günler boyu onu izleyerek bile zamanı akıtabilirdim, tek bir an sıkılmadan. Mantiğimin kaşlarını çatarak baktığı fikirlerim kalbimin imzasını taşıyordu. “Maalesef aynı boyuttayız,” dedim, filmin müziği bile beni ürkütmeye yetiyordu. “Film zaten bitmek üzereydi.”

“Sanırım altına işedim,” dedi kaşlarını çatarken. “Veya işeyeceğim.”

Yüzümü buruşturdum. “Tuvalete gitmeyi düşün.”

Almila kucağındaki cips paketini koltuğun diğer tarafına bıraktı ve hızla yerinden kalkarak koşar adımlarla salondan ayrıldı. Genişçe esnedim ve Lavin’e kısa bir bakış attım. Cipsi hızla yerken sehpa uzattığı bacakları sürekli kıpırdıyordu. Dudaklarımı ıslattım ve gözlerim kısılrken Bora’nın ayaklandığını fark ettim. “İsteyen var mı?”

“Bana koyar mısın?” Lavin, Bora’nın elindeki alkol şişesine sevimli sevimli sırtırken, o usulca göz kırptı. “Bora, lütfen.”

“Cenk’i çekemem,” dedi bakışları bana dönerken. Bir an duraksadı, kaşları çatıldı ve bebedeksi yüzüne samimi bir ifade çöktü. “İçer misin?”

“Hayır.” Asrın’ın tok sesi, dilime dökülen olumsuz yanıtları boğazıma dolarken kafamı iki yana salladım. Bora omzunu silkti, arkasını döndü ve karanlık heybeti odaya düşerken tok bir ses duyuldu. İçkinin kapağıydı sanırım. “Onunla konuşma çabalarına gireceksen siktir git.”

Asrın’ın kabalığına şaşırmasam da gerildiğim çokça belliydi. “Sakin ol,” dedi Bora, kendisi sakindi. “Onunla pek iletişim kurmuyorum. Ayrıca öyle bakma bana, korkmuyorum.”

“Siktir git.”

Bora diğer elindeki sigara paketini Asrın’a fırlattı ve onun ters bakışlarını umursamadan kalktığı pufa çöktü. Asrın beni şaşırtarak sigara paketinden bir dal sigara çıkardığında gözlerimi kıstım. Lavin’le Bora’nın atışmaya başladığını duyduğumda kafamı yana yatırdım, dinlenmeye çalıştım.

Bir anda aydınlanan salonla kaşlarım çatılırken, kafamı yukarı kaldırmadan gözlerimi kapıya diktim. Cenk ışığı yakmıştı ve karanlığa alışan gözlerim sızlamıştı.

“Kapa şunu,” dedi Asrın, düz bir sesle.

“Kapatma,” dedim sebepsiz bir inatla.

Asrın’ın zeminden ayırıp yüzüme çevirdiği bakışlarında tuhaf bir ifade vardı. “Kapat,” diye tekrarladı bir kez daha.

“Kapatma.”

Lavin oturduğu koltukta kıkırdadı. “Bence de kapatma,” dedi cipsini yemeye devam ederken. “Korkmaya başladım, çok mu ne izledik filmi?”

Bora kafasını iki yana sallayıp sırtırken kaşlarımı çatıttım. “Kapa şunu,” dedi Asrın, bir kez daha sesini yükseltirken.

Bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Belki sinirimi dökmek, belki onunla inatlaşmanın verdiği keyfi tatmak istiyordum. “Cenk,” dedim sakın bir sesle. “Kapatma.”

Bana düz düz baktı, çatık kaşları derinlik kazanmıştı. İfadesiz

yüzünün altında beni parçalama arzusu duyan bir vahşinin yat-
tığını biliyordum. “Kapat şu ışığı,” diye tekrarlardı katı bir sesle.
“Sen de o çeneni kapat Esila!”

“Kapatma,” diye çığlık attım.

“Hay sesinin dozajına,” diye homurdandı Bora, yüzünü bu-
ruştururken. “Bağırma.”

Asrın, Bora’ya döndü. “Sokarım sana,” diye bağırıldı öfkeyle.
“Kime bağırıyorsun sen?”

Almila böğürerek attığı kahkahayla kapıda görüldüğünde,
Bora, Asrın’a göz devirdi. “Kapat şu ışığı.”

“Yalnız, elim düğmeyle sevişiyor,” dedi Cenk ters bir sesle.

Almila koşar adımlarla Lavin’in yanına oturdu, keyifle cipsi ye-
meye devam ederlerken onlara pis pis baktım. Kadın dayanışması
neredeydi? “Elin kopsun,” dedim ters bir sesle. “Kapatma ışığı,
onu dinlemek zorunda değilsin. Kapatsan dahi kalkar açarım.”

Asrın boş bakışlarla yüzüme bakarken dolgun ve canlı dudak-
ları tek bir çizgi halinde gerildi. Sigarayı tuttuğu parmaklarıyla
Cenk’e basit bir el hareketi yaparak ışığın yanmasını sağladığın-
da düz düz ona baktım. Cenk, Lavin’in diğer yanındaki boşluğa
çöktüğünde elinde kutu kola vardı. Bir müddet ortamda dönen
alaylı muhabbetleri dalgın gözlerle izlerken, birkaç cümleden
fazlasını kuramamıştım. Ne kadar istemesem de ona kayan her
bakışında, onun bana olan bakışlarına rastlıyordum. Gece boyu
düşünceliydi, beyninin içinde dönen karmaşaları merak ediyor
ve bununla birlikte yanağımın içini kemiriyordum.

Az sonra Lavin ve Cenk’i arkamızda bırakıp apartmanın
merdivenlerini inerken, Asrın’ın arkamda olmasının rahatına
kapılmıştım. Bora ve Almila önümüzdeydi. Birkaç katın oluş-
turduğu merdivenleri indiğimizde, Bora apartmanın kapısını
gürültüyle açtı. İçeriye giren soğukla titrerken sırayla dışarı çık-
tık. Dişlerim takırdıyordu.

“Çok soğuk,” dedi Almila çıplak ellerini ovarken. “Her bir
nadide tarafım uyuştı.”

Gökyüzünden yere düşerek zemine tutunan kar taneleri,
beremin açıkta bıraktığı saçlarıma tutunurken Asrın’ın kollayı-
cı bedeni beni takip ediyordu. Önümdeki Almila’yı izlerken,

etrafı aydınlatan tek şeyin sokak lambası olduğunu fark ettim.

“Üşüdün mü?” diye sordu Bora, kaşlarını çatmış, Almila’nın eline bakıyordu. “Niye eldiven takmıyorsun?”

“Sana ne?” dedi Almila burnunu çekerken. “Eldivene fobim var.”

Bir an kaşlarım çatıldı. Konuşmalarına anlamsız gözlerle baktım. “Don o zaman,” dedi ters bir sesle Bora. “Salak kız.”

Asrın’ın bilmem kaçınıcı kez yaktığı sigarasının yoğun kokusu rüzgâr sayesinde burnuma yükselirken ilerlemeye devam ettim. Arabaları neden bu kadar uzağa park ettiklerini anlamıyordum ve onun arabasına binmek istemiyordum. Derin bir nefes verdim ve arabaların yanında duraksadığımızda arkamı dönmek istedim. Bora ve Almila hemen birkaç adım ötede duraksamıştı. Kafamı kaldırdım, etrafta taksi var mı diye bakınırken gözlerim Asrın’ın omzunun gerisindeki arabaya takıldı. Kirpiklerim iç içe girdi, dehşet kanıma karıştı ve yabancı cipin içerisindeki adam elindeki silahın namlusunu buraya doğrulttu.

Dudaklarım çaresiz bir haykırış için aralandığında, Bora’nın gür sesi benden önce yankılandı. Issız sokaktaki motor sesi uğuldayan kulaklarımda gümbürdedi. “Asrın,” diye bağırdı, Bora’nın gür sesi titreyen bedenimin üzerindeki dehşeti zirveye taşımıştı. “Yere yat, kız...”

Üzerime devrilen tanıdık beden beni hızla geriye iteklediğinde dudaklarımdan bilinçsizce dökülen boğuk çığlık nefesimi kesmişti. Bedenim hızla yere serildi, sırtım karın boy gösterdiği zeminde sürtündü ve saçlarım dört bir yana savrulurken, bir başka çığlık Almila’nın dudaklarından firar ederek gecenin sessizliğini yırttı.

“Hayır,” diye gürlledi, kalbimi ağrıtan sesin sahibi. “Şimdi değil.”

Asrın’ın güçlü bedeni üzerime çullanmış ve birbirimize değmeyen tek bir uzvumuz kalmamıştı. Beni kafeslemiş, namlunun ucundan esirgemiş ve bedeniyle bedenimi örtmüştü. Ellerim karın yüzeyine düşerken, gecede gürlütleyle patlayan kurşunun uğursuz sesi kulaklarımda çınladı. Titreyen ellerim korkarak ona uzandı.

“As...”

Başka bir kurşunun sesiyle kelimelerim boğazıma kaçtı, dudaklarımdan firar eden çığlığın bir diğeri Almila'dan yükseldi ve bir kurşun daha patladı. Her şeyin saniyeler içinde geliştiği anda donakalırken, bedenimi kuşatan sıcak bedeni hissettim. Dehşetle kocaman olan gözlerim Asrın'ın kaskatı yüzüne tırmandığında, yüzümde hissettiğim uğursuz sıvının kokusu ciğerlerime düştü.

Kan.

Bedenime çöken dehşet şiddetlendi. Çeneme sıçrayan kanın yoğun sıvısı beni mahvedecek bir yavaşlıkla boynuma doğru seyrini sürdürürken, gözlerimiz çarpıştı. Dudaklarım aralandı, belimi sıkıca saran eli her şeye inat öylesine güçlüydü ki, inanamadım. Parmaklarım usulca onun yüzüne tırmandı ve elimin altındaki nabız ruhumda hissettim. Her ne kadar saklamaya çalışsa da o da dehşetteydi.

“Asrın...”

Bakışlarını gözlerimden ayırıp koluna çevirdiğinde dolgun dudaklarından sessiz bir inilti cereyan etti. Onun bakışlarını takip ederek koluna baktığımda çocuğunu bir pazar yerinde kaybetmiş annenin telaşını hissettim. Bedenim kasıldı, parmaklarım hareketi kesti ve gözbebeklerime aniden düşen yaşlar gördüklerimin dehşetinden doğdu. “Kanıyor,” diye fısıldadım, dudaklarım dahi bunu kabullenmeye inat ediyordu. “Çok kanıyor.”

Bora ve Almila hareketlenerek yanımıza geldiğinde, üzerlerine sinen dehşeti görmedim bile. Asrın'ın gözleri tekrar benim gözlerime hedeflendiğinde kafasını iki yana salladı. Yüzümde onun kanını taşıyordum ve bu beni dehşete düşürüyordu. “Bir şey yok,” dedi, sesi bunu tasdiklercesine güçlü ve sağlamdı. “Sadece sıyrıldı.”

Bora hızlı hareketlerle üzerindeki montu çıkardı, Almila'nın eline tutuşturdu ve kazağını üzerinden çıkarıp tek harekette yırttı. Altındaki atletle bir an irkildi ama umursamayarak yırtılmış parçayı Asrın'ın omzuna bastırdı. Asrın dişlerini sıkarken, elmacikkemiğine doğru uzandım. Bedeninde çekebileceği acıların belki de daha fazlasını ruhumda hissediyordum. Ona

gelen acıya tahammülsüzdüm. “Acıyor mu?” diye mırıldandım, soğuktan titreyen dudaklarımla. “Söyle, lütfen.”

Kaşları çatıldı, belimdeki parmakları sıkılaştı ve tek dudağı silik, serseri bir kıvrım gösterdi. “Kesinlikle acımıyor,” dedi, göğsünden yayılan buram buram sıcaklık göğüskafesimi yumrukluyordu. “Kurşun içeride bile değil, sıyırdı.”

Kafamı hızlıca salladım ve titreyen dudaklarımı birbirine bastırırken, acının taneleri göz çukuruma düşüverdi. Uzaktan yükselen Cenk’in sesini işittim. Gözlerinde herhangi bir acı görememek beni bir nebze rahatlattı. “Hadi be,” dedi Cenk, Lavin hemen arkasındaydı. “Yara derin mi?”

Cenk telaşla Asrın’ın koluna göz atarken, burnumu çektim ve kalbim onun uğruna deli divane olup koşuştururken, bedenini usulca bedenimden ayırdı. Zeminde dikildiğinde eliyle bileğime uzandı ve hızla beni kaldırdı, parmaklarından bileğime düşen kancalar damarlarımı parçalamıştı adeta. “Abartmayın,” dedi düz bir sesle. “Bir şey yok. Kanama bile şiddetli değil.”

Sıcak parmaklarının varlığı bileğimden sıyrılrken gözbebeklerim yavaşça karın yüzeyine düştü.

Kar, kanı üzerine ucuz bir etiket gibi yapıştırmıştı.

Kaburgalarım tüneyen şiddetli ağrılar, kalbimin ve ruhumun yansımaları taşıyordu. Bedenim titriyor, düşüncelerim bulanıyordu ve içimden yükselen vahşi hisle her bir yeri dağıtmak istiyordum. Kolu kanıyordu, belki canı yanıyordu ve ben hiçbir şey yapamıyordum.

“Yukarı çıkalım,” dedi Cenk, sesinde panik vardı. “Ciddi değil ama yine de temizlemek lazım.”

Asrın omzunun üzerinden bana dönüp yoğun bir bakış gönderdiğinde, eli usulca havalandı. Sıcak parmaklar yanıma dokundu, gözlerimi yummak istedim. Çeneme doğru yol alan kanı elinin tersiyle sildi, sinirli görünüyordu ama bu halde bile bana kahrolacağım bir şefkatle bakıyordu. “Ağlama,” diye fısıldadı, sıkığı dişlerinin arasından. “Ağlama, kıyamıyorum.”

Hızla yüzüme dökülen yaşları elimin tersiyle silerken dudaklarımı kıvrırmak istedim ama ona bir şey olduğunu bilirken bunu yapamadım. “Ağlamıyorum.”

“Evet, ağlamayacaksın,” dedi düz bir sesle. “Hâlâ hayvan gibiyim.”

Kafamı hızlıca salladım. Asrın bakışlarını koluna düşürdü, kazağı bastırmaya devam etti ve bana kısa bakış atıp apartmana doğru ilerlemeye devam etti. Eve kısa sürede çıktık ama bana göre sanki asırlar geçmişti. Ağlamamak için dudaklarımı dişlerimin eziyetine mazur bırakmıştım. Asrın'ın hareketleri veya konuşması dinçti. Dediği gibi, sadece sıyrıldığını biliyor ama deli gibi panik yapmadan duramıyordum, hislerimin kurbanıydım. Daha doğrusu, böyle bir şeyin gerçekleştiğine de inanamıyordum. Kim, niye yapmıştı?

Mümkünü yoktu ki onun acısına dayanabileyim.

Hepimiz salondaydık. Asrın tekli deri koltuğa tünemiş, öfkesine kurban ettiği gözlerle zemini izliyordu ve bir eliyle tuttuğu kazağın kolundaki baskısını sürdürüyordu. Almila ve Lavin, arkamdaki koltukta gerginlikle oturuyorlardı ve Bora elleri belinde tüm dikkatiyle onu inceliyordu. Cenk gerekli birkaç malzemeyi getirmek için yanımızdan ayrılmış ve salonda bir sessizlik oluşmuştu. Her an yığılacak gibi olan bacaklarım zeminde dikilirken, elim boynumdan usulca kaydı. Parmak uçlarıma vebalı gibi tutunan kan damlaları usulca ahşap zemine damlayarak uğursuz bir ses bıraktı.

Ne aramızdaki sorunlar ne de gerginlik şu an umurumdaydı.

Sırtımdaki bakışlara aldırmandan ilerledim ve onun oturduğu koltuğun önünde duraksadım. Eğildim ve kanı durdurmak için eliyle yaptığı baskıya parmaklarımla eşlik ettim. Gözlerim çıplak omzuna kaydı. Kazağını çıkarmıştı ve şu an onu çıplak görmelerinden daha önemli bir şey vardı, kanıyordu. “Gerek yok,” dedi düz bir sesle. “Elini bulaştırma.”

“Sus,” diye mırıldandım kısık sesle. “Seni dinlemeyeceğim.”

Sırtını koltuğun arkasına yasladı, gözlerini yüzüme dikti. Bakışları boştu, belki muhtacı olduğum şefkati yeşillerini sarmıştı ama en çok öfkeliydi. “Pekâlâ,” diye mırıldandı kafasını arkaya yatırırken. “Dinleme.”

Bakışlarım usulca aşağıya doğru indi. Kanın bulaştığı köprücük kemiği, geniş ve sert omuzları yine tüm güzelliğiyle önümde

dikilirken derin bir nefes verdim. Pazılarından süzülüp bileğinin içine kadar uzanan kan damlası keskin bir kavis çizmişti. Esmer tenine yakışmayan tek şeydi ve görmeye tahammülüm yoktu. Omzuna bastırduğım yeşil kazağın bir kısmı, kanın sıvısını tıpkı bir sünger gibi içine çekmişti. “Dikiş mi atılacak?” diye sordum burnumu çekerken. “Hastaneye gitmeliyiz, inadın sırası değil.”

“Dikişlik bir şey yok,” dedi, sesi kısıktı ve acıya dair herhangi bir iz yoktu. “Bak, kurşun teğet geçti. Zaten ceketimin kalıbı sağlam olduğu için biraz daha fazla korudu, ciddi değil. Canım acımıyor, hissetmiyorum. Cenk sadece temizleyecek, basit bir şey.”

Cenk elinde birkaç malzemeyle salona girdiğinde Asrın yerinde dikleşti. “Ben yapabilir miyim?” diye sordum çatallı bir sesle.

Cenk kaşlarını çatıp Asrın’a kısa bir bakış attıktan sonra kafasını onaylar anlamında salladı. Malzemeleri bana vermek yerine koltuğun kolçağına bıraktı, gözlerini yaraya dikti ve ağzında bir şeyler homurdandı. “Şerefsiz piç,” dedi, sesi her zamankinden ciddiydi. “Kurşun sıktı lan.”

Elimin tersiyle gözlerimi ovaladım ve sisli görüşümü temizledim. Gerekli malzemelere uzandım ve tedirgince kavradım. Yumak şeklinde bir pamuk vardı. Kana bulanmış kazağı usulca indirirken, göreceğim şeyler beni delice korkutuyordu ama gördüğümde korktuğum kadar ciddi bir şey olmadığını fark ettim. Derin sayılmayan, yüzeysel ve ince bir yaraydı. Omzundaki kan stabil bir yavaşlıkla aşağıya doğru iniyordu. “Ne yapacağım?” diye sordum, pürüzlü sesim oldukça kısıktı. “Bu yaran için yeterli olacak mı?”

Yoğun bakışlarını yüzümde hissediyordum. “Pamuğa bir miktar tentürdiyot dök,” dedi mekanik bir sesle. “Sonra yarama bastır. Sen de görüyorsun basit bir şey. Acı hissetmiyorum, rahat ol.”

Gözlerimi devirdiğimde, homurdandı. “Devirme gözlerini.”

Dediğini yaparak pamuğu tentürdiyotla ıslattım ve yavaşça yarasının üzerine bastırdım. Yüzümü buruşturdum, kaşlarımı çattım ve pamuğu yarası boyunca gezdirdim. Gözlerim yüzüne

tırmandığında son derece ifadesiz olduğunu gördüm. Acıya dair herhangi bir tepkime görseydim bunu yapmak zor olacaktı, şükür ki acımadığını hissediyordum.

Sakince ve özenle yarasını temizlediğim dakikalar boyu gözlerim yarasından ayrılmamıştı, onun gözleri de benim yüzümden. Kan durmuştu, yarasının etrafını sarmalayan kurumuş kanın kokusu midemi bulandırmıştı. Kandan da nefret etmişim, bunu ona layık görenden de. Ellerim usulca yarasından sıyrıldığında cılız bir nefes verdim. Kolçağın üzerindeki pansuman bezini kavradım ve kanaması biten yarasına yavaşça sardım. Beyaz, bant tarzı malzemeyi dişlerimle koparttım ve pansuman bezini tutturdum. Ellerim usulca yanıma düşerken kaşlarım çatıldı, parmaklarım hep kan olmuştu.

“Bu kadar,” dedi düz bir sesle. “Ciddi bir şey olmadığını söylemişim.”

Doğrudum ve uyuşan bacaklarımı umursamadan geriye doğru adımladım. “Evet,” dedim boş bir sesle. “Bunu kim yaptı?”

Kafasını tekrar arkaya yatırırken boğuk bir nefes verdi. Canının sıkkın olduğunu biliyordum. Yorgundu, ruhsal bir yorgunluktu ama omuzları her şeye inat dikti. “Sırası değil,” dedi sadece dudaklarını kıpırdatarak. “Kafam yorgun. Montunu giyin, gidelim.”

Dehşetle ona baktım. “Sırası ne zaman?” diye sordum sesimi yükselterek. “Ya da bir sırası var mı? Daha ciddi bir şey olabilir, o kurşun göğsüne gelebilirdi. Ölümün kucağında olabilirdin, bu kadar umursamaz olma. Aslında bana da bir şey söylemek zorunda değilsin, sonuçta günler sonra arkanda bırakacağın biriyim...”

Yüzü kaskatı kesildi. Gözlerindeki şehirlere uçurum dikilmişti. “Bitti mi?”

Beni o uçurumdan itti.

Kafamı salladım. “Bitti!”

Arkamı dönüp görmeyen gözlerle salondan çıkarken, diğerlerinin şaşkınlığını soluyordum. Yavaş adımlarla koridora çıktığımda, karanlık dahi umurumda değildi. Çenemde kuruyan kanın kokusu burnuma yükselirken güçsüz adımlarla banyo olarak tahmin ettiğim kapıyı araladım.

Düğmeyi açtım ve banyo ışıkla aydınlanırken gri renkli lavabo tezgâhına ilerledim. Kafamı kaldırdım ve aynaya düşen yansımama dolu gözlerle baktım. Hiç olmadığım kadar yorgun, çökmüş ve kötü görünüyordum. Salık saçlarım dolaşmış, yüzüme dökülmüş ve gözlerim kızarmıştı. Yorgun kıvrımlarımda bıkkın bir ifade vardı. Çenemin bir kısmındaki kan kurumuştu. Eğildim, musluğu açtım ve akan suyun altına elimi tuttum. Kuruyan kan tenimden dökülüp lavabonun tezgâhına çarptığında burnumu bir kez daha çektim. Yansımalarımın birkaçı konuşuyordu, sesleri kulağımın arkasındaydı. Sabunla elimi güzelce yıkadım. Hafifçe titreyen parmaklarımla çeneme ve boynuma sıçrayan kanı sildim.

Elimin tersiyle enseme ovaladım ve saçlarımı tek omzumda toplayıp aynaya son bir bakış attım. Evet, yorgundum ama bir nebze daha iyi görünüyordum. Loş ışık kendimi seçmeme yardımcı oluyordu. Bakışlarımı kapıya çevirdim, ilerledim ve adımlarımın sesi kulağında yankılanırken kulpa uzandım. Kapıyı aralayıp kendime doğru çektiğimde donuk gözlerime düşen bedenle duraksadım. Çıplak sert göğsüyle burun buruna geldim ve titrek bir nefes alarak bakışlarımı yukarı kaldırdım. Tenindeki kanın kokusu bana ulaşırken, çıplak boynunda gezinen bakışlarım yemyeşil gözlerinde duraksadı.

Bomboş bakıyordu. Loş ışığın aydınlattığı yüzü ifadesizdi ve gözlerindeki virane şehrin enkazında sızlanan çocukluğunu görüyordum. Çatlak dudaklarım aralandı. “Bir şey söyle,” diye fisıldadım çaresizlikle. “Lütfen bir şey söyle.”

Bizim için.

Birkaç kez sesli yutkunarak beni cezalandırdı. Hayır, hiçbir şey söylemeyecekti. Bunu gözlerine diktiği uçurumlarda görüyordum.

Yavaşça yanından geçip onu arkamda bıraktığımda hiçbir şey söylemedi. Duvara tutunmamak için tüm gücümü kullanırken bir kez de ben onu arkamda bıraktım ve dış kapıya ilerledim. Kendimi dışarı atarak ondan uzaklaştım. Sızlayan gözlerimden dökülen yaşlar hız kazanırken, apartmanın kısa basamaklarından titreye titreye indim.

Son basamağı da arkamda bırakıp apartmanın ağır kapısını açtım ve dışarıya doğru bir adım attım. Botum kar birikintisinin içine saplandığında bileklerimin içine giren karı hissettim. Ruhumun duvarlarını küçük elleriyle aşındırıp ruhumu içime göçertmeye yeminli mekanizmalar var gibiydi. Eğer ruhum yıkıldığında bu azaptan kurtulacaksam, tam şu an yıkılmasını dilerdim. Zaten sallanıyordu, düştüğünde biter ve dinerdi. Her gün ölmektense bir kez ölmeyi tercih ederdim. Evet, bunu istiyordum.

Göz çukurumun nasiplendiği sıcak yaşlar belirgin çeneme doğru ilerlerken, soğuğu hissettim. Onun vefasız varlığı kanımı emiyordu ama kurtulamıyordum, bunun için çaba dahi sarf etmiyordum. Acımasızlığı ona olan delice hislerime bir son vermiyor, bilakis harlıyordu. Bir adım daha attım, bir kar tanesi daha elime kondu ve bedenim titrerken bir şey oldu: Onun sesini duydum.

“Benimle gel,” diye bağırdı gür sesiyle. “Benimle gideceğim her boktan yere gel!”

İdrak edemedim. Kelimeler birer oktu sanki ve bedenime saplanmıştı. Ölüme yakın bir kimseydim ve dileğim gerçekleşmiş gibiydi. Dudaklarım bir nefes için aralandığı sırada yavaşça arkama döndüm. Evet, oradaydı. Bana bakıyordu. Gelmemi isteyen oydu. Sokak lambasının altında kusursuz bir elmas gibi parlıyordu. Dolu olan gözlerim gözlerine tırmandı, olduğum yerde çakılı kaldım.

Tüm kalkanlarını indirmişti.

Yeşil gözlerindeki yangını bana sıçratıyordu. Şefkate susamış ruhumun açlığını bastırarak kadar güzel bakıyordu. İri elleri belinin iki yanına yerleşmişti ve göğsünün ilk defa bu kadar hızlı hareket ettiğini görüyordum. “Sen,” dedim, bana bağışladığı umuda sıkıca sarınırken. “Bana mı söylüyorsun?”

Aramızdaki mesafe, ruhundan ruhuma uzanan yollardan daha uzundu. Sanki az önce beni ittiği uçurumdan şimdi kendisi atlıyordu. “İstiyorum,” dedi, kaburgalarımın ona doğrulan hırslı bıçaklar bir bir düşmeye başladı. “Belki gittiğimizde seni biraz daha mahvederim, biraz daha hırpalanırsın ama beraber

oluruz. Beraber uyur, beraber ayılırız. Benimle uyumayı seviyorsun değil mi?”

Donuk bakışlarımdan geçen parlama onun titreyen dudaklarında silik, can yakıcı bir tebessüme gebe kaldığında boğuk bir nefes verdim. “Seviyorum,” diye mırıldandım bilinçsizce. “Uyurum, en çok seninle uyurum.”

Dudaklarını dişledi. Dudaklarına oturan silik tebessüm çoğaldı ve yeşil gözlerine gölgesini düşürdü. “Gelecek misin?” diye sordu, harflerinde yoğun bir istek vardı. “Bak, ben seni mutlu edemem, biliyorum. Sana koşulsuz sözler, normal bir hayat da sunamam. Yıpranırsın ama yemin ederim kimsenin sarmadığı kadar sıkı sararım seni. Öyle bir benim olursun ki kimse sana zarar vermeye cüret bile edemez. Başının göğsümde soluklanmasına ihtiyacım var.”

Bana dönebileceği en içten, en yürekten kelimelerdi bunlar ve o yangını bende harlamayı başarmıştı. “Donacaksın,” dedim arsız bir tebessümle “Aptal.”

Kafasını iki yana salladı. Adımlarımı hızlandırdım, sonra biraz daha hızlandırdım. Kalbim göğsümün üzerinde devinip hırçın yumruklarını ruhumun duvarlarına çarparken aramızdaki mesafeyi kapattım. Soğuktan ve heyecandan titreyen ellerim soğumuş yüzünü kavradığında zaferi kucaklamış gibi hissettim. Gözleri gözlerime tutundu, cevap vermeme bekliyordu. Bir eli saçlarıma uzandı, beni hızla ve hırsla kendine çekti. Burnu burnuma sürtünmüş ve o sırada nasıl yaptığını bilmediğim bir anda parmaklarını saçlarıma dolamıştı.

Ve sonra onu öptüm.

Büyük bir hızla ve açlıkla dudaklarımı dudaklarına bastırduğumda, nefesimiz eş zamanlı kesilmişti. Aynı anda yuvarladığımız karanlık inilti, birbirimizin ağzının içine döküldü. Bedenini bedenime çarptı, daha fazlasına muhtaçmış gibi saçlarıma geçirdiği eliyle beni kendine çekti. Birbirimize duyduğumuz ruhsal ihtiyacın hiçbir şekilde önüne geçemiyorduk. Birbirimize yeniliyorduk. Birbirimize çok güzel yeniliyorduk.

Evet... Evet sevgilim. Sana yenilmeyi gerçekten seviyorum.

Bölüm 14

-Ölü Papatyalar-

Belki de hayat bitti dediğimiz o çizgide başlıyordu.

Bazen hayatımızda şiddetli kırılma noktaları olurdu. Her şeyin bittiğine, her şeyin daha kötüye gittiğine inandığımız zaman dilimi, günün en karanlık zaman dilimi gibidir. Sanırsınız ki karanlık baki ve güneş asla doğmayacak. Ama hayır, güneş de karanlıktan az sonra yükselir. En karanlık sandığınız zaman, aydınlığa en yakın zamandır.

Aydınlıktaydım.

Fakat bu, bir mumla aydınlanan odadaki aydınlık gibiydi. Yok denemezdi ama çok da değildi.

Şimdi ellerim yatağın ona dair olan kısmını usulca okşarken, ardında bıraktığı sıcaklığı hissediyordum. Uyanalı çok olmamıştı. Akşam onunla beraber eve gelmiş, beraber uyumuş ve günlerin uykusuzluğunu çıkarmıştık. Saatten habersizdim, muhtemelen erkendi. Yatağın diğer kısmı sıcaktı, Asrın da henüz uyanmış olmalıydı. Üstümde bir kazak ve şort vardı. Sıcaktan dolayı terlediğimi hissediyordum. Gözlerimi açmaya karar vererek üstümdeki yorganı kaldırdım ve bacaklarımı yataktan sallandırdım. Oda bıraktığım gibiydi, sadece biraz dağınıktı.

Bir süre içimdeki huzuru dinledim. Evet, huzurlu ve güvende hissediyordum kendimi. Kokusu tenimdeydi, dahası ka-

zağını üzerimde taşıyordum ve bunu özlemiştim. Dudaklarımı ıslattım. Kendime acıyarak güldüm, ben zaten onunla ilgili her şeyi özlemiyor muydum? Saçlarımı kulağımın arkasına atarak ayağa kalktım.

Odanın çıkışına doğru ilerlerken minik minik gülümsüyordum. Ayaklarım parkede itici sesler bırakırken aralık kapıdan çıktım ve koridor boyu yürüdüm. Üzerimdeki koyu yeşil kazak kalçalarım kadar uzanıyor ve geniş cüssesi gerdanımın bir kısmını çıplak bırakıyordu. Buna takılmadım.

Salonun kapısında duraksadığımda tiz bir ses kulağıma dö-küldü ve kaşlarım eş zamanlı olarak çatıldı. Gitar sesiydi. Kapıyı usulca itelediğimde, gözlerime tanıdık bir sahne düştü.

“Günaydın,” diye fısıldadım çatallı bir sesle. “Belki de tünaydın. Yani, saatin kaç olduğunu bilmiyorum da...”

Asrın bedenini tekli deri koltuğa devirmiş ve uzun bacaklarını sehpaye uzatmıştı. Kucağında özenle duran siyah gitar dikkatimi çeken ilk şey olmuştu. Parmakları, gitarın telleri arasındaydı. Siyah gitar son derece sade, şık ve hiç görmediğim kadar güzeldi. Uzun ve biçimli parmağı tellerin üzerinden yavaşça geçiyor, duruyor ve sonra aynı hareketi tekrarlıyordu. Bakışları gitarın üzerindeyken bedeninin kasıldığını hissettim. Üstünde gövdesini saran siyah bir tişört ve kaslı uzun bacaklarına geçirdiği bir eşofman vardı.

“Günaydın,” dedi düz bir sesle, sesi tarazlıydı ve doğrusu dün kar altında çıplak durmak ona iyi gelmemişti. “Bir an hiç uyanmayacaksın sandım.”

Dudaklarımı dişledim. İleriye doğru çekingen, istekli bir adım attım ve onun dikkatini çekerken yutkundum. Günler sonra kâbuslardan arınmış, huzurlu bir uykuya kucak açmışım ve uzun saatler boyunca uyumam normaldi. “Benimle uyumayı isteyen sendin,” diye mırıldandım, bu heyecan da neydi? “Hem de bunu dudakların titrerken söyledin. Sahiden Asrın, soğuktan titredin.”

Asrın ani bir manevrayla omzunun üstünden bana döndüğünde dudakları dökecek kelimeleri için aralandı ama beni görünce duraksadı. Sertçe yutkundu, gözleri çıplak bacaklarımda

izinsizce gezinirken, beni daha önce de böyle gördüğünü kendime hatırlatarak yanaklarıma toplanan sıcaklığı bastırmaya çalıştım. Bakışları az sonra gözlerime tekrar odaklandığında, bu kez çok daha yoğun baktığını gördüm.

“Saçların dolaşmış,” dedi boğuk bir sesle, sesinde bedenimi titreten bir şeyler vardı. “Ve sen...” İç geçirdi. “Sabahları dokunmaya kıyamayacağım kadar güzelsin.”

Kalbim, idrak etmeye çalıştığı o kısa an içinde, göğüs kafesime yaptığı baskıyla beni kıvrandırdı. “Teşekkür mü etmeliyim?” diye mırıldandım ona yaklaşırken. “Hem beni ilk kez bu saatte ve bu şekilde görmüyorsun.”

Bakışları, omuzlarımdan aşağıya dağılan saçlarımda gezinirken mesafemizi kapatarak oturduğu koltuğun önüne kadar yürüdü. Bu sırada o gitarını yere bırakmış, kucagında benim için yer açmıştı. Çekingen bir şekilde dizinin üstüne oturduğumda, kızaran yanaklarıma alayla baktı ve ellerinin yardımıyla, beni dizlerinin üstünde sabitledi. Kollarımı boynuna dolayarak başımı kadife gibi yumuşacık duran saçlarına yasladım. Nefesi boynumdan aşağıya kendini bıraktı. “Saat kaç?” diye sordum sessizce.

Aniden boynumu öptü. Beklenmedik olması daha da sarsmıştı. Benimle dalga geçti. “Esila’yı Asrın geçiyor.”

Hey, espri mi yapmıştı? Evet, buna şaşırabilirdim. Belki de alay etmişti. Sakalları boynumu gıdıklarken, “Bugün keyifli misin?” diye sordum.

“Seninle uyumak beni dinlendirdi.”

Böyle net bir cevap beklemediğim için bayağı şaşırdım ama bunu belli etmemek adına sakinliğimi korudum. “Ben de öyle. Birkaç gündür uyuyamıyordum, uykum vardı ama uyumam için sanki bir şeyler eksikti.”

Dudakları boynumun çevresinde gezinmeyi sürdürdü. “Kokum gibi mi?”

“Evet.”

Burnunu kazağın açıkta bıraktığı tenime sürterken, hareketi beni deli etmek istercesine yavaştı. Elimi kafasına yaslamak ve onu bastırmamak için kendimi kastım, hislerimin etkisi altındaki bedenim beni korkutuyordu. Burnundan sonraki yerini

dudakları aldı. Dolgun ve canlı dudakları köprücük kemiğimin etrafına yayılmıştı. Bu ona olan şefkatimi harlıyor ve elimle saçımı okşama isteği doğuruyordu. “Teninde tuhaf bir şey var,” diye mırıldandı, çenesini omzuma yaslarken. “Kışkırtıcısın, dahası haberin yok. İrademi zayıflatıyorsun ve ben bundan nefret bile edemiyorum.”

Birbirimiz hakkında aynı şeyleri düşünüyor olmak kendimi iyi hissettirmişti. Başının üstünden, pencereden dışarıyı izledim. “Artık anlatacak mısın?” diye fısıldadım onun göğsünden yayılan sıcaklığı hissederken. “Sana kurşun sıkacak kadar neden senden nefret ediyorlar?”

“Onlara kurşun sıktığım için.”

Duraksadım. İyi şeyler yapmadığımı biliyor ancak neden olduğunu bilmiyordum. O ıslahhaneye bunun için mi girmişti? Onun canını yakıp bu kadar umursamaz olmaya iten sebepleri merak ediyordum. “O adamın bacağı,” diye mırıldandım kısık sesle. “Sen mi o hale getirdin?”

Burnundan sert bir nefes verdi. Bedeni gerilmişti, kelimeleri öfkeliydi ve konuşmak daha fazla gerecekti. Her şeyi bilme arzusunda'ydım çünkü o her şeyimdi. “Evet dersem benden ürker misin?” diye fısıldadı, derin anlamlara gebe sesiyle. “Dokunduğumda kaçır mısın?”

Sertçe yutkundum. Kelimelerinin beni yaraladığını bilmiyordu, bilseydi böyle düşünmeyi bile reddederdi. Ona cevabı daha sıkı sarılarak verdim. Bunun karşılığında tuhaf bir homurtu çıkardı, güler gibi.

“Evet,” diye yanıtladı sorumu, sesinde en ufak bir tereddüt yoktu. “Tek bir an pişman olmadım. Ne günlerce yediğim dayaklar ne de buz gibi zemine serili bedenim beni pişman etti. Onlar pişman olmamı istedi, ben direndim. Tatmin olduğumu hissettim. Sanırım içimdeki ilk kötülük tohumunu o an dikmiştim.”

İhtimallerin hepsi birbirinden sancılıydı. Fırsatım veya şansım olsa ona dokunan her eli istekle kırardım. Ona nasıl kıyabilmişlerdi? “Neden?” diye fısıldadım merakla. “Kim için göz diktiler senin ruhuna, niye bu kadar incittiler seni?”

“İncinmedim,” dedi katı bir sesle. “Onların beni incitmelerine izin vermek, onlara yenilmek gibiydi.”

“Anlıyorum,” dedim şefkatli bir sesle. “Daima dik durman hoş. Galiba bunun için sana özeniyorum.”

Sakallı çenesini omzuma sürttü. “Sevimlilik yapma.”

Cevap vermedi. Bir süre sustu. Soracak daha çok sorum, öğrenmek istediklerim vardı. Sırası mıydı, bilmiyordum, onu daha fazla germek de istemedim. Ona dokunuyordum, yanımdaydı ve bana onunla gelmemi teklif etmişti. Ben onunla gitme düşüncesini zihnime sürmeye bile korkmuştum ama dün gece dudaklarımdan izinsizce dökülmüştü. Nereye gideceğimizi bilmiyordum, fark etmezdi. Sadece annesinin yanına gideceğimizi biliyordum, doğrusu annesini görmek istiyordum. Soğuk parmak uçlarını ensesinde gezinirken kasıldığını hissediyordum ama bu beni durdurmuyordu.

“Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?” dedi, sesi dalgalıydı. Boğazının acıdığını hissediyordum ama öldürsem böyle bir şeyi dillendirmezdi.

“Kesinlikle hayır,” diye mırıldandım kısık sesle. “Seni baştan mı çıkarıyorum?”

Tuhaf bir homurtu çıkardı, güler gibiydi. “Evet,” dedi, sesi keyifliydi. “Nasıl baştan çıktığımı görmek ister misin?”

“Ha?”

Bir eli yavaşça salık saçlarımdan arasına karıştırdığında, gözlerim biraz daha kısıldı. Kirpiklerim birbirine uzandı, bedenim gerildi ve maharetli parmakları saç diplerimde gezinmeye başladı. Bir an sonra saçlarımdan aniden geriye çektiğinde yüzüm boynundan ayrılmış ve birbirimize dokunan bedenlerimiz arasındaki bağ sallanmıştı. Kafam hafif bir açıyla arkaya yatarken, “Hayvan,” diye bağurdum sesimi yükselterek. “Kopmadı, biraz daha çek.”

Bakışlarımı yüzüne yönelttiğimde, gözlerinde yanıp sönen fenerin parıltılarını gördüm. “Çekeyim,” dedi keyifle, hemen sonra saçlarıma biraz daha asıldı. “Birkaç tel koptu sanki.”

Saçlarımdan tabii ki acıtmıyor, acıtmadığını biliyordu. Dudaklarında silik ve belki de biraz serseri bir tebessüm peyda olurken, çehresine dingin bir ifade çökmüştü. Bir diğer eli de çıplak

bacağıma tırmandığımda aniden irkildim ve kalçamı havaya diktim. “Adi,” diye mırıldandım gözlerine bakarak. “Sırıttıyorsun bir de, bırak.”

Eli usulca çıplak bacağımdan kalçama doğru sakın bir yol çizmeye başladığında dudaklarına oturan tebessüm solmuştu. Sıcak parmakları kıskırtıcı ve sabırsız dokunuşlarını sürdürürken, bakışlarına çöken karanlık ifadeyle eş zamanlı olarak sertçe yutkundum. Saçlarını onun yüzüne doğru dökülürken, yüzünün kasılmasını hayranlıkla izleyen bakışlarım dudaklarına düştü. “Sarışın?” diye fısıldadı, ses tellerinden yükselen karanlık kulaklarımda uğuldadı. “Şu an aklımdan hiç de masum şeyler geçmiyor.”

Ellerim ensesine sıkı sıkı tutundu. Tatlı nefesini dudaklarımda üzerinde hissederken, dudaklarımı istem dışı ıslattım. “Ne geçiyor?” diye fısıldadım.

Dişlerini sıkı. “Duyduğunda kaçacağın türden şeyler,” diye fısıldadı boğuk sesle. “Kucağımdan kalk.”

“İh ih,” diye mırıldandım, gözleri dudaklarım ve gözlerim arasında mekik dokuyordu. “Kalkmak istemiyorum.”

Teninden tenime akan o akıl almaz bağları hissediyordum. Parmakları sıcacıktı, tenime dokunuyordu ve ben bunu ruhunun en dip, sapa derinlerinde dahi hissediyordum. “Beni kullanıyorsun,” dedi, sesinde dizlerimi titreten bir ton vardı. “Bedenimi senin için feda edeceğim.”

Son durağımız dudaklarımızdı. Nefesim dudaklarımda arasından sızıp kendini onun dudaklarının içine ittiğinde hafifçe yutkundum. Dudakları dudaklarımla temas ettiğinde, bedenim titredi ve onun gözlerini kopkoyu bir ton ele geçirirken tüm dirayetimi kullandım. Aniden bir elimi ensesindeki saçlara daldırdım, onu hızla geriye ittirdim ve boşluğundan yararlanarak bir anda kucağımdan kalktım. Gözlerinde gördüğüm şaşkınlıkla beraber arkama bakmadan kaçarken, hâlâ ne olduğunu kavrayamamıştı.

“Hadi ama,” dedi birkaç saniye sonra, nihayetinde anlayabildiğinde. “Sen beni kandırdın. Beni?”

Odadan koşarak çıktıktan az sonra arkamdan geldi ve yaptı-

ğım serseriliği cezalandırmak adına beni sırtına aldı. Baş aşağı bir şekilde dakikalar boyunca onunla birlikte evin içinde gezdikten sonra beni serbest bıraktı ve giyinmeme izin verdi. Sessizce giyindikten sonra, evde bir şey olmadığı ve markete gitmemiz gerektiğiyle ilgili bir şeyler gevelemişti. Kâküllerimi düzeltirken onun telefonuyla ilgilenerek odadan çıkmasını izledim. Seyrek kâküllerimi özenle düzeltip saçlarımı omuzlarımdan aşağıya dağıttım ve dudaklarıma bir parlatici sürerek çıkışa yöneldim.

Odadan çıkıp sessiz adımlarla koridor boyu yürüdüm, salonun kapısında duraksadım ve Asrın'a kulak kabarttım. Pati'yle konuşuyordu. Dudaklarımı ıslattım, kafamı yana yatırarak salonun aralığından onlara göz attım. Asrın bir dizinin üstüne eğilmiş, iri elleriyle Pati'nin tüylerini okşuyordu. "Gavat," dedi sakince. "Birazdan o kaçığı da alıp gideceğim ve sen evimi kolaylayacaksın. Boşa mı yediriyorum o mamaları?"

Pati elleriyle Asrın'ın üzerine tırmanmaya başladığında dudaklarım kıvrıldı. Asrın ona izin verdi, iri elleriyle kediyi ensesinden kavradı ve bakışlarını gözlerine indirdi. "Ona mama mı aldın?" diye sordum kendime engel olamayarak.

Omzunun üstünden bana baktığında kaşları çatıldı. "Bizi mi dinliyorsun?" diye homurdandı ters ters. "Niye almayayım?"

Kıkırdadım. "Siz?"

"Sus."

Pati'yi evi korumasıyla tembih ettiği dakikalardan sonra evden ayrıldık. Asrın asansör tercih etmedi ve ben de onunla birlikte merdivenden indim. Üzerimdeki şişme montun fermuarını boğazıma kadar çektim, siyah bir bere de takmıştım. Asrın şoför koltuğunda, çok sevdiği cipini sürerken günler sonra kendimi sakin ve huzurlu hissettiğimi bir kez daha fark ettim. Sormak istediklerimi zihnimin kıyısında biriktiriyor, kendimi dinliyordum.

Annemi bulmuştum ama bulmamış gibi hayatıma devam ediyordum. Bir babaya sahiptim ama birbirimizle zerre iletişimiz yoktu. Kafam bulanıktı, son günlerde halüsinasyonlar ve kâbuslar görüyor, tüm bunlara rağmen onun yanında kendimi huzurlu hissedebiliyordum. Camdan dışarıyı izlemeyi sürdür-

düğüm bilmem kaçınıcı dakikada araba merkezde durdu. Ortam sakindi ancak insan kalabalığı birçok yerdeydi. Asrın bana kısa bir bakış atarak kapıya uzandı ve soğuk hava arabanın içine dolarken kendini zemine bıraktı. Ben de onu takip ederek arabadan indiğimde, kapıyı gürültüyle kapadı. Bakışlarımı yukarı kaldırdım, büyük süpermarket görüş alanıma girerken arabanın etrafını dolandım.

Yanında duraksadığında bana üstten keskin, dikkatli bir bakış attı ve uzun, sıcak parmakları bileğime tutundu. Sertçe yutkundum, bir eli havalandı ve usulca bereme turmandı. “Kulakların üşümüş,” diye mırıldandı kısık sesle. Ardından siyah bereyi usulca aşağıya doğru çekerek kulaklarımı örttü. “Tenin çok soğuk, doktora görünmelisin.”

Önüne döndü, beni peşinde sürükledi ve marketin içine doğru yürüdük. “Gerek yok,” dedim burnumu çekerken. “Bonzuk genlerimle alakalı olabilir, muhtemelen kansızlık.”

“Kendine teşhis koyacak değilsin,” diyerek tersledi beni.

Döner kapıdan geçerek markete girdiğimizde, ani sıcak hava bizi kavradı. Etraf çok kalabalık değildi ama sakince de değildi. Belli belirsiz bir kaos kulağıma çalındı, sakince ilerledik ve reyonlar arasında turlamaya başladık. Markete ferah bir deterjan kokusu yayılmıştı, hoştu.

“Şunu getirsene,” dedi, kemikli çenesiyle market arabasını gösterirken. “Taşıyabilir misin?”

Ona ters, öfkeli olduğuna inandığım bir bakış attım. Yanından geçip birkaç adım ilerimizdeki arabayı kavradım ve sürmeye başladım. Asrın bakışlarını reyonlara düşürüp bakmaya gerek bile duymadığı şeyleri arabaya doldurmaya başladığında kaşlarım çatıldı. Birkaç makarna, hazır çorba ve seçemediğim malzemeleri arabanın içine koydu, tuhaf şekilde ciddi görünüyordu.

“Asrın?” diye mırıldandım, şimdiden dolmaya başlayan arabayı izlerken.

“Hımm?”

“Bunlar fazla değil mi?”

Arabaya doldurduğu yiyeceklere düz bir bakış attı. “Çok zayıfsın. Kilo alman lazım, elime gelmiyorsun. Sinirlerim bozu-

luyor, benim sinirlerim bozulacağına sen yemek ye.”

Gözlerim ben farkında olmadan büyürken, bu kadar uzun cümleler beklemeyen yanım şaşkındı. “Pekâlâ,” diye mırıldandım, sesimde afallama vardı.

Bana göz kırpıp işine devam ettiğinde ona arkamı dönerek diğer reyondaki malzemelere göz attım. Abur cubur reyonuydu ve benim cipslerle aram iyiydi. Birkaç paket cipsi alıp arabaya attım. Sonra da birkaç paket fındıklı ve bitter çikolatayı da arabaya atarak tekrar arkamı döndüm. Kısa sürede Asrın arabayı doldurmuş ve her itirazımda beni utandırarak susturmuştu. Bir başka reyona yaklaştığımızda, reyonun diğer ucundaki birkaç kızın kıkırdayarak kaçamak bakışlarla bize baktığını fark ettim.

Kaburgalarımın hızla enseme tırmanan o tanıdık his, damağımda acı bir tada sebebiyet verirken kaşlarımı çattım. Hislerimin bana vurduğu prangaların bir kısmından kurtulmuş ancak yeni tutsaklıklara gebe kalmıştım. Asrın reyonlarla ilgilenmeye devam ederken, kollarımı göğsümde kavuşturdum ve kızlara nefret dolu bir bakış fırlattım. Bakışlarımı kaçırdıklarında, içimdeki aşırı sahiplenmeden ve kıskançlıktan korktum.

“Bıktım,” dedim isyanla. “Niye yakışıklısın ya sen!”

Asrın omzunun üzerinden bana düz bir bakış attı. “Ne geliyor sun?”

“Hiç!”

Dudaklarını ıslattı, kısık gözleriyle donmuş pizzalara ve köftelere kaş çattı. Sonra dolabı açarak içerisinden ikişer tane çıkardı ve arabanın içine bıraktı. “Nasıl sevdiğini sormadım,” dedi omzunu silerken. “Aslına bakarsan, umurumda değil.”

“Seninle konuşmayacağım.”

Gözlerini devirdi. Bir süre daha reyonlar arasında gezerken kendimi hiç de yorgun hissetmiyordum. Onunla genelde yaptığımız şeyler masum içerikli olmuyordu ve saf hislerle bir şeyleri paylaşmak beni mutlu etmişti.

Başka bir reyon arasına yürüdüğünde hemen bir adım arkasından onu takip ettim. Yanında olmak istiyordum ama fazla hızlı yürüyordu. Uzun ve geniş reyonda şampuan, sabun ve peçete tarzı bakım ürünleri bulunuyordu. Duraksadı ve özen-

le seçtiği birkaç şampuanı arabanın içine bıraktı, duş jeli ve diş macunu gibi şeyleri de aldığında sabırsızca etrafıma bakındım.

“Sarışın?” dedi bir an sonra. “Bu da ne?”

Bakışlarım zeminden sıyrılıp Asrın’ın sırtına ve oradan da elindeki şeye düştü. Dudaklarım belli belirsiz aralanırken, “Asrın, onu bırak,” dedim utançla, elinde bir ped tuttuğunun bile farkında değildi. “Bırak şunu!”

Omzunun üzerinden bana dönüp anlamayan gözlerle baktığında sahiden hiçbir şey bilmediğini fark ettim. “Bırak,” dedim kısık sesle. “Ne yapıyorsun?”

Onun gibi her şeyi bilen bir adamın bunu bilmemesi şaşırtıcıydı. Hayatında sürekli olarak bulunan bir kadın olmadığı için anlamaya çalışıyordum ama reklamda falan da mı görmemişti yahu. “Ne lan bu?” diye mırıldandı, pakete tuhaf tuhaf bakarken.

Ayağımı yere vurdum. “O şey,” dedim utançla. “Kadınsal bir şey, bırak şunu manyak herif.”

Yüzündeki ciddilik ve ifadesizlik cam gibi dağılarak parçalandığında genişçe sırıttı. “Sarışın,” dedi, bakışları tekrar üzerime düşerken. “Öyleyse sana da lazım olacak.”

“Aptal,” diye bağırdım, aniden arkamı dönüp hızla yürüdüm. “Terbiyesiz.”

★

O andan sonra kasaya uğramış, uzun bir kuyruğu beklemiş ve kısa sürede marketten ayrılmıştık. Orada ne kadar oyalandığımızı bilmesem de, dışarıya çıktığımızda havadaki yoğun karanlık beni şaşırtmıştı. Arabaya binip mevkiden ayrıldığımızda, tenime sinen utancı püskürtmekle meşguldüm. Sırtımı koltuğun ardına yasladım, bakışlarımı kuzguni gökyüzüne çevirdim ve derin bir nefes verdim.

“Pişt,” dedi düz bir sesle.

“Hımm?”

Bakışlarına takılan boşluğu profilimde hissediyordum. “Hâlâ utanıyor olamazsın?”

“Belki, biraz,” dedim sakın bir sesle. “Hadi, bunu unutalım?”

Tuhaf bir homurtu yükseldi. "Söz vermeyeceğim," dedi ifadesiz bir sesle. "Bu tür şeylere takılmak zorunda değilsin, ben bunları dert etmiyorum. Öyle ya da böyle, aylardır bir şekilde seni tanıyorum. Dahası, seninle birçok şeyimizi paylaşıyoruz. Bu utancı kırmalısın."

Ah, çok da kolaydı.

Dudaklarımı dişledim. "Eve mi gidiyoruz?"

Cümlemin ardından arabanın içinde yükselen gürültülü ses, onun cevabına engel olmuştu. Asrın bir eliyle deri ceketinin cebindeki telefonu kavrayıp kulağına götürdüğünde, gözucuyla ona baktım.

"Ne var Cenk?" dedi sikkın bir sesle. "Neden siktiğimin her dakikası beni arıyorsun? Yavuklum musun sen benim?"

Telefonun diğer ucundan yükselen arsız kelimeleri tahmin etsem de anlayamamıştım. Bir süre onu dinledi ve yüzündeki düz ifadeye memnuniyet çöktü "Güzel," dedi ardından. "Bak, bu önemli. Dediğim gibi yaptın değil mi?"

Saniyeler boyunca karşı tarafı dinlerken kaşlarım kelimelerde yatan gizemin varlığıyla çatılmıştı. "İyi," dedi, düz sesi memnuniyet doluydu. "Tamam, yarım saate oradayım. Ne kadar sürdüğü umurumda değil."

Birkaç şey daha diyerek telefonu kapattığında içimdeki merak artmıştı. Telefonu torpidoya fırlattı. "Şey," diye mırıldandım belli belirsiz bir tereddütle. "Nereye gidiyoruz?"

Kirpikleri gözlerinin üstünde telaşsızca kıpırdadı. "Cenk'e," dedi tekdüze bir sesle. "Bir süre Lavin'le oturursun, Cenk'le işlerim var."

Bana öyle soğuk bir cevap vermişti ki, fazlasını sormaya cesaret edemedim. Bakışlarımı önüme düşürdüm, onunla biraz daha olmaya ihtiyacım vardı. Onu özlemiştim, özlemem için yokluğuna gerek yoktu, yanındayken dahi özlüyordum. Yanında olmak istediğimi, onunla gelmek istediğimi söylesem muhtemelen beni terslerdi. Ona tam anlamıyla ulaşabilecek miydim?

Araba kısa süre sonra tanıdık apartmanın önünde duraksadığında, yerimde rahatsızca kıpırdandım. Sanki bunu anladı ve beni rahatlatmak ister gibi, "Kısa sürecek," dedi. Sesinde, aşın-

dırmak için parmaklarımın kanını akıtılabileceğim bir duvar vardı. “Seni evde tek bırakmak istemediğim için buraya getirdim, beni bekle.”

Kafamı salladım, kulpa uzandım ve içimden yükselen tuhaf bir hisle omzumun üzerinden ona doğru döndüm. Kafasını yana yatırmış, gözlerinde tanımlayamadığım bir ifadeyle bana bakıyordu. “Bir yerlerini çizdirmeden dön,” dedim, kaşlarım belli belirsiz çatılırken. “Ayrıca kendine dikkat et, zarar görmeni istemiyorum.”

“O kafanı hiçbir şey için yorma,” diye fısıldadı, sesi alaylıydı. “Ama belki benimle ilgili kirli fanteziler düşünebilirsin.” Göz kırptı. “Buna izin verebilirim.”

Gözlerimi devirdim. Bir anda havamı nasıl değiştirdiyordu? “Git artık.”

Arabadan inip onu gerimde bırakarak apartmana ilerledim. Kapıyı açmak için uzandığımda, otomatik kapıyı benden önce açan Cenk’le duraksadım. Geriye doğru bir adım attım, beni fark etti ve sırtarak arkamdaki arabaya göz attı. “Selam kanka,” dedi keyifli bir sesle. “Siz barıştınız mı?”

Kıkırdadım. “Beni çok özlemiş.”

Sırıttı. “Asrın bunu senden başkasına söylemez zaten...” Durdu. “Aslında sana da söylemez ama demek ki çok aş...”

Cenk cümlesini tamamlayamadan Asrın kornaya basarak dikkatimizi çekti. Cenk yanımdan hızla tüyüp arabaya ilerledi. Kafamı iki yana sallayarak apartmana girdim ve eski görünüm- lü, kısa basamakları hızla tırmandım. Dairenin önünde durak- sadığımda, üşümüş parmaklarımla kapıyı birkaç kez tıklattım. İçeriden yükselen sesle gözlerimi devirdim ve Lavin kapıyı açtı- ğında hızla içeri girdim.

“Sana da merhaba,” diye söylendi arkamdan. “Salona geç, geliyorum.”

Onu geçiştirip koridor boyu yürüdüm ve salona geçtiğimde, Almıla’yı görerek duraksadım. İkili koltukta bağdaş kurmuştu. Ellerinin arasındaki telefonun tuş takımına sertçe basarken, kü- çük yüzünde tebessüm vardı. Kaşlarım çatıldı, parmak uçlarımda yükseldim ve sessizce ilerleyip onun beni fark etmesine izin vermeden ellerinin arasındaki telefonu hızla çektim.

“Ne oluyor lan?” diyerek kafasını kaldırdı ve gözbebekleri telaşla büyürken yerinden atıldı. “Aa, Esila!”

“Yaa,” diye mırıldandım telefonu arkama saklarken. “Esila.”

Hızla geriye doğru yürüdüm ve arkamdaki koltuğa otururken, telaşlı bakışlarına anlam yüklemeye çalıştım. Üzerime doğru gelirken, “Telefonu ver,” dedi panikle. “Bak sinirleniyorum.” Sırıttım. “Bir sinirlensene.”

Almila bir anda yanımda bitip üzerime atladığında, uzun kolları arkama uzandı. Bir elimle sıkıca telefonu kavradım, diğer elimle onu ittirmeye çalıştım ve elini kafama bastırduğunda sinirle bağırđım. “Bırak saçlarımı,” dedim huysuzca. “Ne sakladığını öğreneceğim.”

“Bırak,” dedi panikle. “Bak, üzerinden kalkmam.”

Telefonu tuttuğum elimi önüme düşürdüm, onun bakışları telefonu arıyordu. Kafamı aşağıya doğru bastırırken, telefonun parlak ekranını gördüm ve aynı anda dudaklarım aralandı. Telefonun ekranındaki Bora’dan başkası değildi. Okulun kantininde, yanındaki birkaç kişiyle konuşurken, kameranın kadrajında olduğunu bile bilmiyordu. Almila başımda tepinirken uygulamadan çıktım ve telefonun ekranını kapadım. “Bir şey yok,” dedim, sesimi ifadesiz tutmaya zorlarken. “Ne diye saklıyorsun, hiçbir şey yok burada.”

Bir an duraksadı. Kafama bastırđı elini yavaşça üzerimden çekti, kollarını kaldırdı ve birkaç adım geriledi. “Bir şey olması mı gerekiyor?” dedi hırçınlıkla. “Biliyorsun, elimden bir şey çekildiğinde sinir oluyorum.”

Ellerimle önüme düşen saçlarımı düzeltirken, kaşlarımın altından ona baktım. “Biliyorum,” dedim, gözlerim şüphyle kısılrken. “Bilmez miyim?”

“İyi!”

Anı geçiştirdiğini sanarak koltuğa yürüdüğünde, gözlerime çöken düşünceli ifadeyle ona baktım. Bora’nın fotoğrafına bakıyordu, tebessümle. Niye baktığını bilmesem de paniklediğini biliyordum. Aklıma gelen ihtimaller güzeldi güzel olmasına ama Bora’nın bana karşı hissetmesinden nefret ettiğim duygular söz konusuysen, bu şey nasıl olacaktı? Derin bir nefes verdim,

bunu düşünmeyi sonraya bıraktım ve bakışlarımı açık televizyona çevirdim.

“Ne boğuşuyorsunuz?” diyerek içeriye giren Lavin, elindeki kupaları sehpanın üstüne bıraktı. “Alt katta menopozlu bir teyze oturuyor ve sese hiç tahammülü yok. Cenk’i birkaç kez mahallede kovalamış.”

Kıkırdayarak eğildim ve sehpanın üzerindeki siyah kupayı kavradım. Sıcak çikolataydı, kokusundan anlamıştım. “Cenk nasıl bir çocuk?” diye sordum düşünceli bir şekilde. “Bana çok insafsız davranıyordu son zamanlara kadar. Evet, şimdi aramız iyi ama o çocukla bu çocuğun aynı kişi olduğuna inanamıyorum.”

“Haklısın,” dedi Lavin elindeki kupasıyla yanıma otururken. Üzerinde siyah bir taytla, kırmızı dökümlü bir kazak vardı. Kırmızıyı esmer tenine yakıştırıyordum. “Cenk insanlarla eğlenmekten hoşlanır. Bu sana gıcık olduğundan değil, eğlenmek istediğinden... Sen şimdi bizden biri olduğun için onun eğleneceği bir tip olmaktan uzaklaştın ama o yakın arkadaşları dışındaki kişilerle eğlenmeye devam ediyor. Tamam, Asrın onu uyardığı için bu eğlenmeyi daha zararsız bir şekilde yapıyor ama yapıyor işte.”

Galiba anlamıştım. En azından Cenk’in ruh halini, yapmakta olduğu şeyi çözmüştüm. “Yani iki tane Cenk var?” dedi Almila, kollarını göğsünde kavuşturdu.

Lavin gülümsedi. “Kimse tek kişilikli değil. Ortamdan ortama şekil değiştiriyoruz.”

“Haklısın.”

Onu onayladığımda Almila şüpheli gözlerini bu sefer bana doğrulttu. “Asrın’la nasıl barıştınız? Gitmekten mi vazgeçti?”

Gerildim. Onunla gideceğimi henüz kimse bilmiyordu ama öğreneceklerdi. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım vardı. “Gidecek,” diyebildim sadece. “Gitmeli.”

Annesi için.

İkisi de onayladı ama başka bir şey sormadılar. Bu rahatlatıcıydı. Yalan söylemeyi istemediğim gibi onları kandırmak da istemezdim. Sıcak çikolatayı minik yudumlar eşliğinde içmeye devam ettim.

“Âşık mısın?” diye sordu Lavin, sırtarak kolunu dürttüğünde. “Belli, âşıksın.”

Alt dudağımı ısırarak gülümsememi bastırırken, parmaklarımı kupaya daha sıkı sardım. Âşıktım. Fakat sadece âşık değildim. Hissettiklerimin tamamını kapsayan bir kelime yoktu. Sınırı olmayan, uçsuz bucaksız bir duyguydu. Gülümsememi engellemedim. Yanaklarıma taşan gülümsememi gördüklerinde ikisi de kıkırdarak bana sarıldı. Gülerek onları üstümden atmaya çalıştığımda, “Asrın için o kadar seviniyorum ki,” dedi Lavin samimiyetle. “O sevmeyi hak ediyor. Tamam, bazen aşırı gıcık ve çekilmez oluyor ama bu, sevmeyi hak etmediğini göstermez. Birbirinizi hep sevin.”

Sorun da bu Lavin.

Ben Asrın'ın beni ne kadar sevdiğini bilmiyorum.

Sevdiğini bile bilmiyorum ki.

★

Saatler boyu süren sohbetten sonra Lavin'in bizim için hazırladığı yemekleri yemiştik. Aç olduğum için bir hayli yemiş, açlığımı bastırmıştım. Akşam karanlığı çökmüştü, yıldızları görebiliyordum. Ama sadece görüyor, onlara erişemiyordum. Biraz sonra koltukta oturmuş, televizyonda bir şeyler seyrederken, camdan gelen tıkrıyla irkildik. Üçümüz de arkamıza dönüp cama baktığımızda, bir başka tıkrıtı daha yükseldi. Almıla ayaklanırken, “Veletler,” diye söylendi. “Camı taşıyorlar.”

Pencereye açıp aşağıya sarktığımda, “Esila,” diye bağırdı Almıla. “Seninki gelmiş, seni çağırıyor galiba.”

Afallayarak yerimden kalktım. Mesaj atmak ya da kapıyı çalmak yerine cama taş takması komiğime gitmişti. Koltuğun üstüne bıraktığım montu alırken, “O zaman gideyim,” dedim sevinçle. “Geçirmene gerek yok Lavin, yabancı değilim. Sonra konuşuruz, hadi bay bay.”

Kıkırdadım ve odadan çıkarak sokak kapısına yürüdüm. Botlarımı aceleyle giydikten sonra merdivenleri inmeye başladım. Saatlerdir onu görmüyordum ve onu yanımdayken bile özledi-

ğimden, bu süre benim için çok fazlaydı. Eski görünümlü merdivenleri hızla ve heyecanla inerken, yanımdan geçip yukarıya çıkan Cenk'i umursamadım.

Apartmanın kapısını araladım, dondurucu soğuk bedenimi sardı ve bir an irkilirken kapıyı gürültüyle kapatıp ilerledim. Gece yarısına saatler kalmış, sessizlik sokakta hâkimiyetini kurmuştu. Kuru rüzgâr saçlarımı uçuştururken, gözlerim siyah cipi buldu. Onu görmüyor ama beni dikkatle incelediğini biliyordum. Hissediyordum. Düşme riskimi umursamadan koşmaya başladım ve kısa sürede kendimi arabanın içine attım.

Koltuğa yerleştim, kapıyı sakince kapadım ve kemeri taktıktan sonra onun güzel yüzüne baktım. İfadesi en son bıraktığım gibiydi. Gözlerim gözlerine rastladı, bakışlarında nefeslerimi boğazıma dizen bir şeyler vardı. Görmem için bana izin verdiği, gözlerinin damarlarını parçalayacak kudretteki yoğunluk benim gözlerimi eşelerken, dolgun dudaklarının aralanışını hayranlıkla izledim.

“Şu an bana avuçladığın kartopunu verecek küçük bir kız çocuğu gibi duruyorsun,” dedi, sesi katıydı. “O bereni düzelt, yamuk duruyor.”

Kaşlarım alınma doğru havalanırken, ellerim benden bağımsız olarak bereyi düzeltmeye çalışmıştı. “Neden geç kaldım?” diye sordum kendime engel olamayarak. “Saat epey geç oldu.”

“İşim uzun sürdü,” diye cevapladı düz bir sesle. “Kurcalama.”

Kurcalamadım. Bakışlarımı önüme düşürdüm, dizlerimi kendime çektim ve arabanın yol almasını izledim. Tekerlekler karla kapı zeminde hiç zorlanmadan hareketlendi, gürültü kulaklarımda uğuldadı ve maharetli elleriyle direksiyonu ustalıklı kullanmaya başladı. Bir süre kendi düşüncelerimize daldık, sessizliğe gömüldük.

Gözlerimi kırıştırdım, yolları seçemiyordum. Bir süre daha yol gittiğimizde uyku bastırmıştı ancak yoğun değildi. Dudaklarımı dişledim, kafamı koltuğun yüzeyine yasladım ve dibi gelmeyen heyecanı içimde dizginlemeye çalıştım.

Sessiz bir yolculuktan sonra araba durduğunda genişçe esnedim ve bakışlarımı Asrın'a çevirdim. Gözlerine çöken yoğun,

tuhaf bir ifadeyle bana bakarken, sertçe yutkunmamın bile kâr etmediğini anladım. “İnsene,” dedi düz bir sesle, sesinde tuhaf bir içgüdüyle başka bir şey arıyordum. Bakışlarımı ondan kaçırdım, arabanın kulpuna uzandım ve bir seferde açtım. İçeriye giren soğuğa aldırmadan indim, zeminde dikildim ve etrafa bakınırken duraksadım.

Birkaç adım önümde duran dağ evi, zihnimdeki mantıklı her şeyi süpürmüştü. Buraya neden geldiğimizi bilmiyordum. Asrın’ın arabadan indiğini fark ettim. Kapadığı kapının gürültüsü kulaklarımda uğuldarken, arabanın etrafını dolandı ve sıcak bedeni hemen arkamdaki yerini aldı. “Değişiklik,” dedi ifadesiz bir sesle. “Bu geceyi burada geçirmek ister misin?”

Bunu hiç beklemiyordum. Yol boyunca gözlerim çoğu zaman kapalı olduğu için nereye gittiğimizi sorgulamamıştım. Kalbim ritim bozukluğu yaşıyordu. “İsterim,” dedim heyecanla. “Burası çok güzel.”

“Senin kadar değil.”

Bana aniden kurduğu bu güzel cümleler, elime diken batması gibiydi. Acıtıyordu ama gülü koklamayı sevdiğinizde dikenlere de razı oluyordunuz. Bir adım attım, dağ evi çok güzel görünüyordu. Küçük, ahşap ve eski görünümüne sahipti. Küçük, yine ahşap olan bir kapısı vardı, kapının iki tarafında bulunan küçük pencere camları karla kaplıydı.

“Girelim,” dedi, sıcacık nefesini omuzlarımdan aşağıya bırakarak. “İlerle.”

Ona uyarak ilerlemeye başladığımda, karın yoğunluğu yüzünden ayaklarım ıslanmıştı. Asrın bir adım geriden beni takip ederken, bembeyaz ortamın güzelliğiyle gözlerim büyümüştü. Ormanın bu saatte tehlikeli olması gerekiyordu belki ama hiç korkmuyordum. Gözlerim evin dış cephesinden ayrılmazken, attığım bir adımla tökezleyip yüzüstü yere kapaklandım. Dudaklarımda ufalanan çığlıkla beraber, yüzüme dökülen saçlarının arasından kar birikintisine baktım. “Ah,” diye inledim, dizlerim karın üzerine yaslanırken. “Çok soğuk.”

Asrın’ın tuhaf homurtusu, kelimelerimin ardından yükseldi. “Bakar kör,” diye söylendi, sesi ifadesizdi. “Düşüğün gibi kalk.”

Bedenim çoktan üşümeye başlamıştı ve bunu yapamıyordum. Asrın arkamda tüm ifadesizliğiyle dikilirken, bir anda elimin altındaki karı avuçladım. Omzumun üzerinden ona döndüm, kıstığı gözlerle üstten bana bakarken bir anda avucumun arasındaki karı yüzüne fırlattım. “Sıkeyim,” diye homurdandığında, sesi ormanda eko yapmıştı.

Kar birikintisi güzel yüzüne çarparak dağıldı ve kar taneleri uçuşarak yere doğru döküldü. Dudaklarımdan izinsizce firar eden kıkırtılar, ormanı çınlatırken bir anda ayaklandım. Zeminde dikildim ve onun gözlerinde gördüğüm vahşi ifadeyle birlikte tebessümlerimi soldurdum.

“Kaçma,” dedi, sesinden yükselen tehlikeli tona bakılırsa kaçmam gerekiyordu. “Ya da kaç.”

Cümlesi biter bitmez yerinden hareketlendiğinde, dudaklarımdan boğuk bir çığlık döküldü ve aynı anda yerimden atıldım. Dudaklarımdan kaçan başka bir çığlık onun başka bir küfürüne sebebiyet verirken, hızla evle aramdaki mesafeyi kapattım. Birkaç basamağı hızla çıktım, nefesim hızlanmıştı. Yalpalayan bacaklarımla kapının önünde durduğumda hiç duraksamadan kapıyı ittirdim ve kapının tek seferde açılmasına şaşırdım.

Gözlerimi kırıştırdım, soluklarım düzensizdi. Gözlerimin karanlığa alışmasını bekledikten sonra tüm dikkatimi dağ evinin içine verdim.

Titremeye başlayan parmaklarımı aralanan dudaklarıma bastırdım, gözlerimin büyüdüğünü hissettim. Asrın’ın soluğunu arkamda hissettim. Bir adım daha attım, şömineden yükselen sıcak beni sarmalamıştı. Gördüğümü kabullenemiyordum ama içimde doğan umuttan vazgeçemiyordum. Tam karşımda doludizgin yanan şömineden yükselen harlı alev ortamı aydınlatmıştı. Odunların çatırtısı kulaklarıma ilişti ve gözlerim kısılırken sertçe yutkundum. Yan tarafımda bir koltuğun olduğunu gözucuyla gördüm, evde başka bir şey yoktu. Kapıdan şömineye kadar uzanan yolda, yere dökülen papatyaların ölü cesetleri vardı. Solmuş papatyalar, iki taraftan şömineye doğru uzanıyor ve ateşin rengini üzerlerine geçiriyordu.

Eski görünümlü şöminenin önüne serilmiş postun yanında

hafızama külçe gibi inen gerçeklik vardı. Asrın'ın sırtımı oyan gözlerini hissediyor ama bakışlarımı önümdeki manzaradan ayıramıyordum. Yalpalayan bacaklarımla şömineye kadar ilerledim, titreyen dudaklarımı sertçe dişledim ve şöminenin önünde duraksadım. Ellerimi dudaklarımdan ayırdım, kalbim deli gibi çırpınıp bünyeme eziyet ederken dizlerimin üzerine çöktüm.

Küçük, yuvarlak pastaya dikilen tek mumun alevi yüzümü aydınlatırken dolan gözlerimi kırıştırdım. Asrın'ın tok adımları ilerledi, parkede kendine dair izler bıraktı ve tam arkamda duraksadı. Sıcaklığı beni sarmaladı, zeminde benim gibi dizlerinin üstüne çöktüğünü hissettim. Kaslı ve uzun kolları iki yandan belime sarıldığında ruhum onu bir kez daha kabul etti.

"Daha iyisini senin için yapmak isterdim," diye fısıldadı, sıcak nefesi enseme dökülürken. "Belki biraz mutlu etmek istedim, ufacık ana sığdırabildiğim bir mutluluk... Ben kendimi ilk defa şanslı hissediyorum, seni kendime ait hissettiğim her an biraz daha şanslı." Sertçe yutkundu. "İyi ki doğdun, iyi ki bunu yapan benim."

2 Mart.

Bana kalbini açıyordu. Öyle ki kalbindeki yaraları hissediyordum. Benim onu kabul ettiğim gibi o da beni kabul ediyordu ve bu an bunun kanıtıydı. "Ben," dedim titreyen sesimle. "Ben inanamıyorum."

Bir eli havalandı, başıma örttüğüm bereyi usulca çekti ve açığa çıkan saçlarıma dudaklarını bastırdı. "Ağlamıyorsun değil mi?" diye sordu, sesi boğuktu. "Belki teşekkürünü bu seferlik kabul edebilirim."

Dudaklarım, tebessümümü yanaklarıma taşıdı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım, nefesim mumun alevinde dalgalandı. "Çok teşekkür ederim, benim aklımdan çıkmıştı."

Belimi saran kolları sıkılaştı, saçlarıma bastırıldığı dudaklarına sığdırdığı şefkat, kalbimin yarasına merhem gibiydi. "Fark ettim," dedi, sıcaklığını her şeyiyle hissediyordum. "Mumu üflemelisin."

Gözlerimde biriken yaşlar belki de ilk defa mutluluktandı. Sırtımı iyice göğsüne bastırdım, onu daha fazla hissettim ve her

bir tarafım onun şefkatiyle sarmalanırken dudaklarımı araladım. “Ben doğum günlerini pek kutlamam,” dedim, sahici ve yakıcı bir gerçektir. “Sadece birkaç kez Almıla’yla kutladık, büyük partilerden hoşlanmam. Ya da birilerinin doğum günümü kutlamasından... Ama şimdi, ilk defa şanslı hissediyorum kendimi, bunu yapan sen olduğun için. Üfleymeyim mi?”

“Üfle,” diye fısıldadı, saçlarıma bastıracağı dudakları yüzünden sesi boğuktu. “Şu an on sekiz yaşındasın.”

Odayı dolduran tok ses kulağıma iliştiğinde gözlerimi kırıştırdım. Kafamı hafif bir açıyla eğdim, dudaklarımı araladım ve ciğerlerimdeki nefesi mumun yüzeyine döktüm. Alev cızırdayarak söndüğünde, dudaklarım kıvrıldı ve yeni yaşımın getirdiği ilk öpücük saçlarımin arasında kıymetlendi. “Büyüdün mü sen?” diye dalga geçti benimle, sesi erkeksiydi. “Şu an sana her şeyi yapabilirim.”

Bir eli belimden sıyrıldı, hemen önümdeki pastaya yaklaştı ve başparmağını pastanın çikolatalı yüzeyine sürttü. Parmağını küçük pastadan ayırdı ve dudaklarıma yaklaştırdı. “Em,” diye fısıldadı, bunu öyle tuhaf bir ses tonuyla söylemişti ki, bedenimin kasıldığını hissettim.

Dudaklarımı araladım, dilimi çıkardım ve başparmağına bulanmış çikolatayı dudaklarımla aldım. Bakışlarımin keskinleştiğini hissettim, nefesinin hızı saçlarıma döküldü. Parmağını yavaşça ağızımdan çıkardığında, gözlerimi kırıştırdım ve dudaklarımla ıslattım. “Lezzetli,” diye mırıldandım sıcacık sesimle. “Sen de yesene.”

“Belki sonra,” dedi elleri sıkılaştırırken. “Sana göstermek istediğim bir şey var.”

Daha ne olabilirdi ki? Gözlerim zemine dökülmüş, solmuş papatyaları dikkatle incelerken belimdeki bir eli beni usulca kendine doğru çevirdi. Bedenimdeki titreme, gözbebeklerime kadar ulaştı ve nefesim onun göğsüne dökülürken beni kucağına çekti. Yüz yüze bakıyorduk ve kendimi dünyanın hiçbir kıyısında şu an hissettiğim kadar tamamlanmış hissedemezdim.

Gözleri alev alevdi. Uzun, kıvrımlı kirpiklerinin gölgesi göz çukurunda süzülüyordu. Gözleri az sonra gözlerimden sıyrıldı, zemine düştü ve bir eli usulca ölmüş papatyalara dokundu.

Uzun parmağıyla kavradı ve gözleri tekrar yüzüme tırmandığında solmuş papatyayı saçlarımın arasına taktı.

Kalbimi parçalayan bu hislerle muazzam yüzünü izlerken dilim damağım kurumuştu. Bunlar ona fazlaydı, yapısına da fazlaydı. Gözleri tekrar gözlerime düştüğünde eli ceketine uzandı, fermuarı indirdi ve ceketini üzerinden sıyırıp yere bıraktı. Yutkundum, bir kez daha yutkundum ve kalbim kulaklarımda uğuldarken dudaklarımı araladım. "Papatyalar neden solmuş?" diye fısıldadım merakla.

Sertçe yutkundum. "Kırmışlar mı ne?" diye fısıldadı, gözleri arada saçıma yerleştirdiği papatyaya takılıyordu. "Senden daha canlı durmalarını istemedim, parlayanın sen olmasını istedim."

Göz temasını korurken, eli üzerimdeki monta uzandı ve fermuarı indirerek üzerimden sıyırdı. Büyük bir hayranlıkla onu izlerken, topraklarıma sızdığını bir kez daha hissettim. Montum onun ceketinin yanında yer alırken, ellerim usulca yüzüne tırmandı. Avuçlarımda içinde yüzünü hissetmek değerli bir ganimeti taşımak gibiydi. O benim herkesten sakındığım ganimetimdi.

"Hımm?" diye fısıldadım, dudaklarımı dişlerken. "Öyle mi?" Göz kırptı. "Öyle."

Yüzünü elime yasladı ve dudaklarını bileğimin içine bastırdı. Gözlerimi kapatmak, o şifa dağıtan öpücüğünü hissetmek istesem de gözlerinden kopamadım. Bir eli tekrar kazağına düştü, siyah kazağı yukarı doğru sıyırdı ve kazak bedeninden ayrılıp yere düştü. Simsiyah saçları alınına dökülürken sertçe yutkunduğunu işittim. "Bedenin çok sıcak," dedim, bu doğru bir tespitti. "Her an."

Teninde biraz cehennem var gibiydi. "Biliyorum," dedi kısık sesle, kirpiklerine gözlerindeki yangın sıçramıştı. "Görmeni istediğim şey, şu an göğsümün üzerinde."

"Ha?"

Bakışlarım, onun istediği gibi göğsüne düştüğünde bir an için yerin ayaklarımın altından kayıp gittiğini hissettim. Varlığını inkâr ettiğim birkaç saniyenin ardından şaşkın bir inilti bırakarak parmak uçlarımı göğsüne yerleştirdim. Bu... gördüğüm en güzel şey olabilirdi.

“Sen?” diye fısıldadım, bir çeşit serzenişti belki. “Sen ne yaptın?”

Göğsünün üstünde bir dövme vardı. Mesele dövme yapmış olması değil, bizi o dövmeyle sıfatlandırmış olmasıydı. Daha iyi görebilmek adına gözlerimi kıstım. Bu bir çeşit sanat eseri idi. Göğsünün tam üstüne bastırılmış bir baş vardı, bu baş bana aitti. Bu başı o göğse bastıran da bir el vardı. İri, uzun parmaklar hafif dalgalı saçların arasına yerleşmiş, başı göğsüne bastırıyordu. Bu karışık, anlatması zor ama çok anlamlı bir dövme idi. Göğsündeydim. Tam kalbinin üstünde, kalp atışlarının üstünde... Harikaydı.

“Bu... çok muazzam,” diye fısıldadım, parmak uçlarım dövmenin siyah çizgilerini okşarken. “Benim için mi yaptırdın?”

Kıdemsiz bakışlarını yüzümde hissediyordum. “Evet,” diye fısıldadı, sesinde tartışılmaz bir kaos vardı. “Senin için.”

Parmaklarım sıcak göğsü boyunca gezinirken bedeninin kasıldığını hissediyordum, çok güzel görünüyordu. Kasılan ve yapılı bedeni, alevlerin yansımaları üzerine geçirmiş ve tıpkı bir elmas gibi parıl parıl parlamıştı. “Çok acıdı mı?” diye sordum, buna tahammül edemezken. “Acıdı, çok uzun sürmüş olmalı.”

“Sürdü,” dedi nefesi hızlıydı. “Ama yüzündeki bu ifade, her anına değdiğinin kanıtı.”

Bana yaptığı şey severek öldürmek gibi bir şeydi. Göğsüne yayılan saçlar, benim saçlarımdı ve göğsüne bastırıldığı el ona aitti. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım, bakışlarım yukarı tırmanırken. “Bu çok güzel ve özel... Ben çok sevdim.”

Ensesine uzanarak onu kendime çektiğimde bana karşı koymadı ve dudaklarını dudaklarım için araladı. Birbirimizi hissettiğimiz yoğunlukla beraber öpmeye başladığımızda, kemiklerimin insafsız bir şekilde kırılarak içime dağıldığını hissettim. Ağzını, beni öpmesini, nefis tadını seviyordum. Beni dünyanın dışına çıkararak kendimiz için belirsiz bir gezegen var etmesine içten içe minnettardım.

Dili dudaklarımı araladı, kafasını yana yatırdı ve beni daha hızlı, şiddeti durdurulamaz bir şekilde öpmeye başladı. Ciğerlerimdeki tüm nefesi öldürürken, eli yukarı tırmandı ve kazağını yukarı doğru çekiştirdi. Ona izin verdim, kazak bedenimden sıyrılırken

dudaklarımız kısa bir an için ayrılmıştı. Kazak bedenimden sıyrıldı, yere düştü ve elektriklenen saçlarım dağıldı. Nefes nefese, aç bir istekle ona bakarken eli hızla saçlarımın arasına karıştı ve beni tekrar kendine çekerek kaldığı yerden öpmeye devam etti.

Bedenini bedenime doğru kırdığında, uzun bacaklarım belinin iki yanına sarılmış ve belinin üstünde birleşmişti. Sırtım yavaşça şöminenin önündeki posta devrildiğinde bedeni üzerime yüklenmiş ve çıplaklığımı örtmüştü. Elim hırsıyla simsiyah saçlarımı çekiştirirken, ağzımın içine yüklediği karanlık inilti aramızdaki çekimi alevlendirmişti.

Dişleri alt dudağımla ilgilenirken, kışkırtıcı bir yavaşlıkla kendini bana sürttü ve dudaklarımı yavaşça bıraktı. Hızlı soluklarını dudaklarımın üzerine bırakırken, sıcacık göğsünü sızlayan göğsümün üzerine yasladı. Bakışları usulca gözlerime tırmandı, cayır cayır yanıyordu. O, onu tanıdığım andan beri yanıyordu. Burnunu burnuma sürttü ve göz temasını korurken, bedenini göğsümden kaldırdı. Şu an üzerimde oturmuş durumdaydı ancak ağırlığını vermiyordu. Sıcacık eli omzuma doğru tırmanırken, gözleri gözlerimden sıyrılarak üzerime düştü. Gözlerinin parladığını hissettim. “Sen?” dedi, sertçe yutkunmadan hemen önce. “Nasıl bir şeysin? Seninle mücadele edemiyorum. Sen, kendimle olan mücadelede harcanmayacak kadar güzelsin. Saçların, gözlerin, ellerin... Her şeyinle çok güzelsin.”

“Asrın?” dedim içimdeki yangın yüreğime sıçrarken. “Sen daha güzelsin.”

Gözleri gözlerime tutundu, daha şehvetliydi. Bir eli hızlıca sutyenimin lastiğini omzumdan aşağıya çektiğinde şömineden yükselen çatırtılar kulağımda uğuldadı. Bir eli kalçamın doğrultusunda belime tırmandı ve bel kavisimi okşadı. Saçlarımı çekiştirdiğimde, “Utanmaz,” diye inledi, parmakları göğsümün kenarındaydı. “Ellerini, saçlarımın arasında daha çok seviyorum.”

Eli, çıplak kalan göğsümü kavradığında, dudaklarımdan dökülen inilti onun dudaklarının kıvrılmasına sebep oldu. Elini mahremiyetimde bu kadar fazla hissetmek beni utandırır da, iyi ve besleyici de hissettiriyordu. Dudaklarımı sertçe dişledim, iniltilerimi bastırdım ve bedenim ona doğru kalkarken kafamı

arkaya yatırdım. Hızlı, şehvetli ve sabırsız dudakları boynumda bir şeyler arar gibi telaşlıydı.

“Ah, Asrın...” Dolgun ve ıslak dudakları göğsümün üzerinde duraksadı, nefesim damarlarımı parçalayacak gibiydi ve kasıklarındaki sertlik kasıklarına baskı yapıyordu. Parmakları pantolonumun düğmesine tırmandığında, kalbim korkuyla kassıldı ancak onu durdurmadım. Gerildim, kaskatı bedenim dokunuşlarına tepki verirken parmakları düğmeyi aralayarak pantolonumdan içeriye uzandı. Tenime yavaşça dokundu.

Gözlerim baygın bir şekilde tavanda gezinirken, dudaklarımı göğsümün ucunda hissettim ve aynı anda hırıltılı bir iniltiyle beraber kasıklarımı kasıklarına sürttüm. Onu bu kadar cüretkâr ve fazla hissetmek başımı döndürdü. “Dur,” diye bağırdım dehşetle. “Şşt, sakın ol,” dedi.

Bedenimdeki baskı çoğalıyordu. Birbirimizin ağzının içine doğru inerken, “Dur,” diye mırıldandım, korkuyordum. “Ben... karşı koyamıyorum.”

Önünde neredeyse iç çamaşırlarımla kaldığım gerçeği beni dehşete düşürüyor, korkutuyordu ama yine de ona karşı koyamıyordum. Hızlı, durdurulamaz bir istekle ve sabırsızca tenimde soluklanırken, “Asrın,” diye inledim, dolgun saçlarını avuçlarken. “Lütfen, dur.”

“Ah,” diye inledi dişlerinin arasından. Dudakları göğsümün üzerinden aşağıya doğru inerken, saçları göbeğime dökülmüş ve pazıları kaskatı kesilmişti. Saç diplerine hücum eden ter damlaları şakaklarına doğru inerken, elini belime çıkardı. Yüzünü tenimden kaldırdı, çenesini göbeğime yasladı ve hırıltılı nefesleri arasından bana baktı. “Çok güzel görünüyorsun,” diye fısıldadı, nefesi göğüslerime sinmişti. “Benimleyken ne kadar muhteşem olduğumu görseydin...” İç geçirdi. “Felç inmiş gibi hissediyorum kendimi.”

Baygın gözlerim dakikalar sonra onun yüzüne uzandığında şakağından akan teri görerek parmaklarımla alnını ve çevresini sildim. Huysuzca homurdanarak alnını karnımın üstüne yasladığında, nefesi tenimin üzerinde bir deniz gibi dalgalandı. Onun deniz olduğu yerlerde, ben o denizin üzerinde ufka açı-

lan bir gemi olabilirdim. “Asrın,” dedim çatallı bir sesle. “Bu özel bir andı değil mi?”

“Evet,” diyerek onayladı. Sesi karanlık ve vaatlerle doluydu. “Özel bir andı. Fakat daha özelleri olacak. İsteddiğini biliyorum, bedeninin tepkilerini biliyorum.”

Şömineden yükselen çatırtılar neredeyse çıplak olan bedenlerimizin üzerindeki dansımı sürdürürken, dakikalar boyu karşılıkla sustuk. Yönünü şaşmış kalbimi dizginledim. Parmak uçlarım Asrın’ın geniş, bir fırın gibi sıcak olan sırtını okşarken, dövmesinin altındaki kalbi kalbimin üstüne tatlı bir ritimle çarpıyordu. Şöminede yanan odunların sesini dinlerken, zemindeki ölü papatyaları izledim.

“Nereye gideceğimizi hiç sormadım,” diye fısıldadı, uykusu gelmiş gibiydi “Bilmek ister misin?”

“Merak ettim elbette,” diye yanıtladım sessizce. “Ama çok da fark etmez.”

Seninle her yere gelirim.

Dünyanın altına, üstüne, varlığının olduğu her yere...

“Viyana,” diye fısıldadı, parmakları çıplak omzumda geziniyordu. “Bil istedim.”

Dudaklarımı dişledim. “Tamam.”

“Tamam.”

Beni utandırmıyordu, kendisi de ilk defa sessiz kalmayı tercih etmişti. Terli bedenlerimiz birbirine sığınırken, dudaklarımı ıslattım. Yaşadığım şeylerin gerçekliğine inanamıyor ama hissediyordum. Pişman değildim, kalbim o ve ona ait her şeyi memnuniyetle karşılıyordu.

“Asrın?” dedim meraklı ve umutlu bir şekilde. “Sen o birkaç günde beni öz... özledin mi?”

Nefesimi tuttum, alacağım cevap benim için önemliydi. Afalladığını hissettim, kalbi kalbimin üstünde tökezlemişti. “Eğer o berbat şeyin adı buysa... Evet, seni özledim. Yoksunluk krizi gibiydin. Senden birkaç doz almıştım ve devamını istiyordum. Şimdi bana istediğimi veriyorsun. O gece sana o soruyu sormalıydım. Benimle gelmeliydin.” Kaşlarını çatıldığını hissettim. “Ben bir daha bu berbat duyguyu hissetmek istemiyorum.”

Çenesini karnıma yaslayarak gözlerini bana doğru kaldırdığında, kalbimde küsen çiçeklerin açtığını hissettim. Gözlerindeki şehre sis çökmüştü. Zemindeki ölü papatyalardan birine uzandı, o papatyayı kulağımın arkasına sıkıştırırken, kâküllerime baktı. “Kesmişsin?”

Kâküllerimden bahsediyordu. “Fark ettin.”

“Şu an değil, daha önce fark etmiştim.”

Gülümsedim.

Gülümsedi.

Bu yaşadığımız sayısız güzel andan sadece biriydi.

Bölüm 15

-Paramparça-

Bazen hayattan ne istediğimize dikkat etmeliydik.

Ben çok küçük yaşlardan beri, beni kurtaracağına inandığım birini istemiştim. Çünkü babam, parmaklıkları paslanmış bir kafes gibiydi ve o kafesin parmaklıklarını kırmalıyım. Ya da biri benim için kırmalıydı. O biri, şimdi yanımdaki kişiydi.

Asım.

Sıcacık bedenime yapışan çıplak bedenini ve sırtımın yayıldığı sıcak göğsü hissediyordum. Düzenli nefes alıp verişini kulağımı doldururken, çatlak dudaklarımın arasından cılız nefesler veriyordum. Gözkapaklarımı çekiştiren gün ışığı dalgalarını yüzüme çarparken, huysuz bir mırıltı döktüm. Derin bir nefes verdim, bilincim benliğime iade olurken gözkapaklarımı usulca araladım.

Bakışlarıma düşen ilk şey küçük pencere olmuştu. Camdan içeriye süzülen şahane manzara, çatlak dudaklarımda bir parça kıvrılmaya sebebiyet verirken, ağaçların göğe uzanan dallarını hayranlıkla izledim. Ensemdeki tatlı esinti dudaklarımdaki gülümsemeyi genişletmişti. Bedenimi çevirmeye gerek duymadım, kafamı arkaya yatırdım ve gözlerimi muazzam yüzüne çevirdim.

Uyuyordu. Üzerimize ne ara serdiğini bilemediğim pike, beline kadar örtülmüş ve göğsü gün ışığında parlamıştı. Huzur-

lu görünüyordu ve hiç olmadığı kadar güzel gelmişti gözüme. Simsiyah, kıvrımlı kirpikleri birbirinin üzerine örtülüydü. Kaşları sabitti, bir elini kafasının altına diğer elini de benim başımın altına yaslamıştı. Sertçe yutkundum, yerimde, onun baskısının izin verdiği kadar kaykıldım ve pikenin altındaki elimi kaldırdım.

Parmaklarım dövmenin üzerine dokundu, başımı kolundan hafif bir açıyla kaldırdım ve dikkatle onu izledim. Elimin altında kıymetli bir şey taşıyor hissi uyandırıyor, ona dokunmak da öyle... Derin bir nefes verdim ve aynı esnada boğuk, uyku mahmuru o sesi işittim.

“Günaydın,” dedi hiç beklemediğim bir anda, sesinde uykunun silik izleri vardı. “Ne zaman uyandın?”

Göğsündeki elim duraksadı, ardından usulca oradan ayrılmak istedi ama aniden elini elimin üzerine kapatarak dövmeyle bastırıldı. Sıcak eli, ilahi sıcaklığını benimle paylaşmakta ısrarcıydı. “Günaydın,” diye yanıtladım kısık sesle, dün gecenin her anı öylesine net, öylesine utanç vericiydi ki... “Yeni uyandım sayılır.”

Kısık bakan gözlerinde mahmur, dile dökmeye cesaret bulamadığım bir tatlılık vardı. Simsiyah saçlarının birkaç tutamı alınca dökülmüştü ve esmer teni aydınlıktı. “Oraya dilediğince dokunabilirsin,” dedi, sesi başka anlamlar hissetmemi talep edecek kadar gizemliydi. “O dövme benim bedenimde olabilir ama sana ait.”

Yutkundum. Bu biraz iyi hissettirmişti, kafamı salladım. “Tamam,” dedim bakışlarımı kaçırarak. “Ne zaman yola çıkacağız?”

Bakışlarının yüzümden ayrıldığını biliyordum, yavaşça çıplak bedenime baktığında, gözlerim büyümüştü. Çıplaktım! İç çamaşırlarım vardı ama büyük oranda çıplaktım. Kızardım. “Fazla kalmayacağız,” dedi sessizce.

Ona arkamı dönmeye çalıştığımda, beni şaşırtarak buna engel olmamıştı. Derin bir nefes verdim, sırtımı zeminden ayırdım ve bakışlarımı Asrın’ın arkasındaki şömineye çevirdim. Şömine tamamen sönmüş, büyük ve kaba odunlar yanarak kül

olmuştu. “Yanmışlar,” diye mırıldandım kendi kendime, çenemi dizime yasladım ve küllerin yükselen kokusunu hissettim. “Ve kül olmuşlar.”

“Evet,” dediğini işittim, bedeninin sıcaklığını hissediyordum. “Yanmış ve kül olmuşlar.”

Dün gecenin bahsini açmadığı için ona minnettardım, açmamasını umuyordum. Bilmediğim şeyler yaşıyor ve bedenimi onun üzerimdeki etkisinden koruyamıyordum. “Asrın?” diye mırıldandım çekingen bir sesle.

“Hımm?”

“Belki, bir gün,” diye fısıldadım, kaşlarım kendi düşüncelerime olan nefretimle çatılırken. “Her şey biterse, seni benden vazgeçiren ne olur?”

Hiddetlenip hareketlendiğini hissettim. Bakışları sırtıma odaklıydı ve öfkeyle açtığı çukuru o öfkeyle dolduruyordu. “Bu ne sikik bir soru?” dedi, sesi kaskatıydı ve öfkesini en çok o an hissetmişim. “O kafanın içinden neler geçiyor? Böyle düşünme.”

Yutkundum. “Ciddiyim.”

Kaşlarını çatıldığını hissettim. “Benim de ciddi olmamı ister misin?”

“Mümkünse.”

Burnundan sert, öfkeli bir soluk aldı ve yutkundu. Genzinin oluşturduğu çıkıntıyı görmek isterdim, tenindeki o muhteşem manzarayı seviyordum. “Kendi isteğinle birinin sana dokunması... Sanırım bunu kaldıramam,” dedi, sesi küfreder gibiydi. “Hem bunu konuşmamız çok saçma. Neden bunları düşünüyorsun ki?”

Bu öfkesi beni sahiplendiği için miydi yoksa... “Öfkelenme,” dedim gergin bir sesle. “Ben böyle bir şeyi...”

“Asla yapmazsın.”

Uçuşan közlere kaş çattım. “Evet,” dedim düz bir sesle. “Öyle bir kız değilim, yani...”

Derin bir soluk verdi. “Herhangi bir kız da değilsin,” dedi, sesindeki sertlikte keskin bir vurgu vardı. “Kapat bu sıçtığımın konusunu.”

“Çok küfrediyorsun.”

“Ben hep çok küfrediyorum.”

“Bu yanlış bir davranış.”

Güldüğünü işitince ürperdim. Bakışları derinleşti ve eli havalandı. Parmakları sutyenimin iki ucunu yakaladığında, sırtım yay gibi gerilmişti. Bana doğru kaykıldı, göğsü hemen bir soluk dibimdeydi. Kavracağı sutyenin uçlarını yakınlaştırarak klipsi taktığında, nefesinin düzensiz olduğunu hissettim. Sutyen, göğüslerimi sıkıca kavrarken bir eli usulca kaburgalarımın doğru inip kalçamın başladığı yerde duraksadı. Yutkundum, sıcacık parmağı tam kalçamın başlangıcındaydı, sert bir soluk verdi ve orayı kışkırtıcı bir yavaşlıkla okşadı. “Tenin çok çabuk kızarıyor,” diye fısıldadı, boğuk sesinde karanlık ve dizlerimi titreten o tını vardı. “Bebeksi, yumuşacık.”

“Açık tenliyim.” Genzimi temizledim. “Doğal.”

Eli o noktadan ayrıldı. “Evet,” dedi, sertçe yutkunmadan önce. “Benim aksime.”

Evet, o esmerdi. Simsiyah saçlara, kaşlara ve kirpiklere sahipti. Teninin rengi sanki ruhunun rengiydi. “Aynen.”

Dağ başında, evin birinde kendimi korunaklı hissediyordum. Öyle tutkulu, katıksız bir güven vardı ki ters teptiği anda ne hale geleceğimi bilmiyordum. “Çok açsın,” dedi düşünceli bir sesle. “Aldığımız şeyler hâlâ arabada, istersen hazır bir şeyler bulabilirsin.”

Açtım ama bekleyebilirdim. “Bekleyebilirim,” dedim olağan bir ses tonuyla. “Sen de açsın.”

Bir bacağına kendine çektiğinde pike üzerimizden sıyrıldı. “Açım,” dedi düz bir sesle. “Ama alışkınım, dert etme beni.”

Bir an bu cümlede yatan mânâyâ kafa yormak istedim ama çok düşünmeme gerek yoktu. Islahhanede zor günler geçirmişti, ona şiddet uygulayan zihniyet onu pekâlâ aç da bırakırdı. Onun çocukluğunun yaralarını açıklamak isterdim. “Ben de dayanırım,” dedim omzumun silkerken. “Ama seni boş veremem.”

“Üşüdün mü?”

Bedenim ürperiyordu ama bu tamamen onun hissettirdikleriyle alakalıydı. Ev garip bir şekilde soğuk değildi, muhtemelen şömüne sabaha karşı sönmüştü. “Yok,” dedim, gözlerim şöminenin önündeki pastaya düşerken. “Soğuk değil.”

Hareketlendiğini hissettiğimde, ona bakma zorunluluğu duyararak omzumun üzerinden arkama döndüm. Tek bir harekette doğruldu. Uzun boyu, küçük odanın içinde fazlaca yer kaplamış ve ev bir anda küçülmüştü. Gözleri şöminenin küllerindeydi ve çehresine dümdüz bir ifade hâkimdi, bunu nasıl başarıyor bilmiyordum. Bir anda hiç duymayı tahmin etmediğim şeyleri dökerken, başka bir anda aramıza uçurumları sokuyordu. Bir gün o uçurumlardan düşmemden korkmuyor muydu? “Nereye daldın?” diye sordu bakışlarımı fark ederek. “Bir şey düşündüğünde çok tuhaf görünüyorsun.” Dudaklarımı ıslattı. “Fazla ciddi.”

“Sen hep böylesin.”

Gözlerini devirdi. “Şu üstünü giy,” dedi, sesinde tuhaf bir tını vardı ama yakalayamadım. “Bir tuhafısın, dün fazla mı yüklendim ben sana?”

Saf saf ona baktım. “Ha?”

Sırıttı, fazla silikti. Gözleri gözlerimden sıyrıldığında, bakışlarını takip ettim ve göğüslerimi izlediğini gördüğümde çemkirdim. “Sen!”

Dudaklarını dişledi. “Evet, ben?”

“Pis, gözün çıksın.”

Yanaklarıma yayılan pembelikle hızla önüme döndüm, savrulan saçlarım yüzüme örtüldüğünde kaşlarım çatılmıştı. Güler gibi bir ses çıkardı, sert bir homurdanmaydı. “Hızlı hareket etme,” diye fısıldadı esrarengiz bir sesle. “Göğüslerin hopluyor, aklımı çeluyorsun.”

Dudaklarım aç bir nefes için aralandı, sertçe yutkundum ve elime geçen ilk şeyi hızla ona fırlattım ama bakışlarımı önümden alamadım. “Sus,” dedim kısık sesle, beni utandırıyor. “Ağzını bantlarım.”

“Sarışın,” dedi dalga geçer gibi. “Hayal kurma.”

“Sussana sen!”

Bu sefer beni şaşırtarak sustu. Yanımda eğildi ve şöminenin önündeki kıyafetleri kavrayıp doğruldu. Teninden yükselen erkeksi, karamel kokusunu duyumsadığımda sertçe yutkundum, çok güzel kokuyordu. Kokusu uğruna yapamayacağım şey var mıydı, bilmiyordum.

Aslında biliyordum, yoktu.

Hızlıca giydiğini fark ettiğimde uzandım ve kıyafetlerimi kavradım. Onun yanında giyerdim ama şu an bunu yapamayacaktım. Utanıyor, bakışıyla dağılıyor ve kendime hâkim olamamaktan korkuyordum. Giyindikten sonra beni şaşırtarak dış kapıya ilerlediğinde, parkeye emanet ettiği izlerine tutundum. Kapıyı seslice açtı, giren soğuk sırtıma çarptı ve dışarı çıkarak kapıyı ardından kapattı.

Dışarısoğuktu, aptal herif ne diye çıkmıştı ki?

Düşünmemeye çalışarak doğruldum ve kıyafetlerime uzandım. Kendi kendime kaç çattım ve pantolonumu bacaklarımdan geçirdim. Elimdeki siyah beyaz çizgili penyeyi de üstüme giydim ve savrulan saçlarımı hizaya soktum.

Kâküllerimi üstün körü düzelttim, bakışlarımı zemine düşürdüm ve dudaklarımı dişledim. Gözlerimin önündeki solmuş papatyalara doğru uzandım ve hayranlıkla bakarak hepsini hızla topladım. Avuçlarımda biriktirirken kalbimdeki tatlı sızıyı hissettim. Bunları saklayacaktım, hep.

Papatyaları bir kenara bıraktım, yerdeki siyah şişme montumu alarak üzerime geçirdim. Beremi takmayı unutmamıştım tabii. Sonunda hazır olduğumda ölmüş papatyaları avuçladım ve son kez içeriği tarayıp kapıya yöneldim. Açtığım an bedenimi sarmalayan soğuk ve saçlarımı uçuşturan rüzgârla ürperdim. Gözlerim Asrım'ı bulur bulmaz kapıyı kapatıp yanına ilerledim.

Adım seslerimi duyup omzunun üzerinden bana baktığında, dudaklarına yerleştirdiği sigaraya baktım. "Hızlı ol," dedi mekanik bir sesle. "Leydi gibi yürüme, sinirlerimi bozma."

Ona göz devirmekle yetindim. "Çok mu leydi bekledin?"

"Ağzını bir operim," dedi aniden, sesi pürüzsüzdü. "Bir daha benimle dalga geçecek dudak bırakmam."

Bir an irkilerek ona baksam da umursamadı ve biten sigarasının izmaritini yere fırlatarak karın üzerinde cızırdamasına sebep oldu. Daha yavaş adımlarla arabaya doğru ilerlerken, botlarım yoğun kara batıyor ve yürümemi zorlaştırıyordu. Arabanın etrafını dolaştı, hızlıca kendisini şoför koltuğuna bıraktı. Onu takip ederek arabaya bindiğimde, papatyalarla kapıyı aralamak zor olmuştu

ama beyefendi yerinden kalkmaya tenezzül etmemiştir. Gıcıkta.

Araba yola atıldı ve kısa sürede düz yola çıktı. İkimiz de sessizdik. Asrın'ın bakışları ön camda yoğunlaşmıştı. Papatyaları kucağıma bıraktım, silik kokularını alabiliyordum.

“Neden papatya?” diye sordum birden, dudaklarımdan izinsizce dökülmüştü kelimeler.

Kucağımdaki papatyalara baktı. Bu soruyu neden sordugumu bilmiyordum ama merak etmiyor da değildim. “Hiçbir çiçek elime yakışmazdı,” dedi düz bir sesle. “Sonra onları gördüm, bir kenara koymuşlardı, sanırım atacaklardı. Aklımda yoktu, birden gelişti.”

İyi bir şeylerin eline yakışmayacağına inanmasının kendine yaptığı en büyük haksızlık olduğunu ona nasıl anlatabilirdim? “Anladım,” dedim, sesimi ifadesiz tutmaya zorlarken. “Teşekkür ederim, bunlar için.”

Bakışları ön cama düşerken omzunu silki. “Böyle bir şeyi yapmazdım,” dedi mekanik bir sesle. “Ben kimsenin doğum gününü kutlamam, siklemem. Sadece içimden geldiği için yaptım, dün teşekkür ettin.” Sertçe yutkundu. “Hem de fazlasıyla.”

Bu sefer anladım. Yanaklarıma yayılan pembelik, utançla kaçırdığım bakışlarıma eşlik ederken kucağımdaki papatyalara baktım. Konuşmadık, dakikalar boyu sessizliğe sadık kaldık. Sabahın erken saatleri olmasına rağmen huzurlu bir uyku çektiğim için kendimi dinç hissediyor ama ruhumun yorgun olduğunu biliyordum.

Sonunda araba tanıdık sitenin önünde durdu. İnip apartmana girdik ve asansöre yöneldik. Fark ettiğim bir şeyse, Asrın'ın asansörlerde gerildiğiydi, asansörden inene kadar soluk soluğa kalıyordu. Papatyalar avucumdaydı, renklerini giderek kaybediyorlardı. Asrın anahtarla evin koyu kahve kapısını araladığında, hiç duraksamadan içeriye girdim ve onu arkamda bıraktım. Ev aydınlıktı. Koridor boyu yürüdüm, salona girdim ve gözlerim evi tararken Pati'nin mırıltısını işittim.

“Neredesin sen?” dedim, içeriye doğru adımlayıp onu ararken. “İyi misin oğlum?”

“Yememişlerdir,” diye homurdandı Asrın, sesi koridordan yükselmişti. “Oğlummuş? Peh.”

Ona ters bir bakış atmayı reddederek Pati'yi salonda aramaya başladım. Mırıltısı yakından geliyordu, buralardaydı ama oyun oynayası gelmişti. Gözlerimi kıstım ve dikkatle onu ararken, Asrın'ın pis bakışlarını üzerimde hissettim. "Şu kediyi sevme, sinirlerimi bozuyorsun," dedi, sesinde aksi bir ton vardı. "Altı üstü kıl yumağı, gavat."

Pati bir kez daha mırladığında kaşlarımı çattım ve tabanlarımın üzerinde ona döndüm. Gözleri gözlerimi karşıladığında, çarptığım boşluk üstüme kırıldı. "Kimi seveyim?" diye sordum, dudaklarımdan izinsizce dökülen kaçınıcı kelimeydi, bilmiyordum. "Kimi seveyim Asrın?"

Afalladığını hissettim. Kemikli çenesi bakışlarımın altında gerilirken seslice yutkundu. Bakışlarımı bende tutmak istemezmiş gibi arkama düşürdüğünde sert bir soluk verdi ve bir kez daha yutkundu. Yutkunuşlarında ölen kelimeler, sorularına yüz çevirirken ortama yayılan melodiyle derin bir nefes verdiği ne yemin edebilirdim.

Seri şekilde ceketinin cebindeki telefona uzandı ve arkasını dönerek koridorun sonundaki odaya ilerlemeye başladı. Titrek soluğum yüzümdeki maskeyi yerle bir ederken kafamı yana yatırdım ve alamadığım, alamayacağım cevapların kalbimde açtığı sessiz mezarın tadını çıkardım.

Pati'nin mahzun mırıltısı kulaklarıma bir kez daha döküldüğünde ona döndüm ve küçük bedeni gözlerimin önüne serildi. "Benim onu sevme ihtimalimi pek de sevmiyor," diye fısıldadım güçlkle yutkunurken. "Dile zaten dökemem ama bazen dudaklarıma kadar geliyor ve ben hepsini yutuyorum. Sana söyleyeyim; onu çok seviyorum."

Pati anlıyormuş gibi güçsüz bir mırıltıyla bana sokulduğunda kelimeleri bir kez daha yuttum ve dile dökemediğim gerçeklerin kalbimdeki baskısıyla boğuştum.

★

*Ben acılarımı omuzlarımda değil, bileklerimde taşıyordum.
Çünkü ölüme en yakın damarı da bileğimde taşıyordum.*

Lavin'le birlikte okulun bahçesindeydim ama gözlerimi açmadan, içimdeki karanlıkla baş etmeye çalışıyordum. Kalabalık bahçede onlarca insan vardı ve hepsinin yüzünde babamın yüzünü görüyordum. Bunu kaçınıcı kez yaşadığımı bilmiyordum ama artık beni yormaya başlamıştı. Neden bu tarz bir şey yaşıyordum? Birdenbire herkesin yüzünde babamın yüzünü görmek beni korkutmuştu ve yaptığım ilk şey gözlerimi kapatmak olmuştu.

Korkarak gözlerimi açtım.

Tamam, şimdi yüzler farklıydı. Babamın yüzünü kalabalıkta görmüyordum. Bir sanrı yaşamıştım ve geçmişti. Rahatlayarak omuzlarımı düşürdüğüm sırada, uzak bir köşede babamı gördüm. Aslında onun babam olup olmadığını anlayamıyordum ama orada, bana bakıyordu. Bir başka sanrı mıydı? Gözlerimi sertçe ovalayarak ileriye doğru serser bir adım attım. Babam, dudaklarındaki kibirli ve gözlerindeki karanlık ifadeyle beni gözetliyordu. Üstüme yürüdüğünü fark ettim, onun dışındaki tüm insanlar buzlu bir camın ardında gibiydi. Sadece, babamın yüzünü taşıyan o şeyi görüyordum. Üstüme yürüyordu ve elinde bir ip vardı. Ürkerek geriye doğru birkaç adım attığımda dudığımdan bir inilti kaçmış ama bu inilti, babamın yüzüne yerleşen gülümsemeyi genişletmişti. Bununla başa çıkamıyordum. Kaçmak, bilincimi kaybetmek ve bu tuhaf sanrının içinden kurtulmak istiyordum. Geriye doğru birkaç adım daha attığımda görüntünün cızırdadığını ve gözlerimin karardığını hissettim.

Gözlerimi kapattım.

Lavin dehşetle bana bağıyordu.

Gözlerimi tekrar açtım.

Sanrı bitmişti.

“Hey hey,” dedi Lavin, sendeleyeyen bedenimi dengede tutmaya çalışırken. Endişeyle büyümüş gözlerle bana bakıyordu, hayret verici bir cinayet gibiydim. Yüzümün sarardığına eminim. “O da neydi? Sen iyi misin? Babam deyip durdun...”

Birkaç kişinin daha bana baktığını fark ettiğimde kaşlarını sinirle çattım. Kendimi berbat hissediyordum. Lavin'in kolunun üzerindeki elini ittirirken, “Elbette iyiyim,” diye bağırdım

asla yapmayacağım bir şekilde. Sanki bunu diyen bir başkasıydı. “Sana ne? Hayır yani, benim sürekli kötü olmam gerekiyormuş gibi mi hissediyorsunuz? Gayet iyiyim. Hatta biliyor musun, Almila’yı beklemekten sıkıldım ve kantine ineceğim.”

Dehşet. Lavin’in yüzünde gördüğüm şey buydu. Umursamadım. Omzumdaki çantanın askısını sıkılaştırarak onu ittirdim ve hızlı adımlarla kalabalığın içinden geçtim. Bana şaşkınlıkla bakan insanları tersledim. “İşiniz yok mu sizin? Ah, tabii ki yok!”

Birkaç dakika içinde yaşadığım sinir harbiyle okul binasına girdiğimde, kafamın içindeki travmayı hissediyordum. Dengesizdim. Öyle ki, az önce yaptığım şeyi sanki yeni fark ediyordum. “Sabah bu kadar huysuz değildim.”

Kafam çok karışık, bir de buna kafa yormayacaktım. Dalga gibi savrulurken kendimi merdivene attım ve sınıfıma çıktım. Gün boyu aynı döngü devam etti. Birbirini kovalayan dersler boyunca, konulardan geride kaldığımı fark ettim. Bu kötüydü, bursumu kaybetmek istemiyordum. Bu yüzden derslerime yoğunlaştım, birkaç kez Asrın’la mesajlaştık ve Lavin’den özür dilemedim.

Okul çıkışında Asrın’ın dediği gibi Almila ve Lavin’le çıkmış, arabayla eve gelmiştik. Onun nerede olduğunu, neler karıştırdığını bilmek istiyordum ama bu mümkün olmuyordu. Asansörden inerek kapının önünde duraksadık. Anahtarımı çıkarıp kapıyı açtım ve koridora yöneldim.

“Bu ev beni korkutuyor,” dedi Almila, kaşlarını çattığını hissettim. “Çok soğuk bir havası var.”

Onlar koridoru geçip salona yöneldiklerinde ben mutfığa yürüdüm. Su ısıtıcısına bir miktar su ekledim, kaynamaya bıraktım ve parmak uçlarımda yükselip dolaptan üç tane kupa çıkardım. Neskafeleri kupaların içine boşalttım ve suyun kaynamasını bekledim. Üstümü değiştirmek, duş almak ve uyumak istiyordum doğrusu. Ayrıca Asrın’ın nerede olduğunu bilmek istiyordum. Alaska’yla ilgileniyor olabilirdi.

Bana hiçbir zaman gittiği ve gideceği yerleri belirtmez, bir şekilde geçiştirirdi. Hiçbir şey umursamayan adamı bu kadar umursamam çok tuhaftı ama söz konusu o olduğunda başka ihtimal yok gibiydi.

Su ısıtıcısından yükselen ses kulaklarıma iliştiğinde, uzandım ve belirli miktarda suyu kupalara aktardım. Kupaları küçük siyah tepsiye dizdim ve mutfaktan ayrılarak salona yürüdüm. Lavin ve Almila'ya kahveleri verdikten sonra tekli koltuğa oturdum.

“Dün gece nasıl geçti?” diye sordu Lavin, sesinde bariz bir ima vardı. Sabahki tartışmadan sonra ilk kez konuşuyorduk. “Dağ evi güzeldi değil mi?”

Duraksadım. “Siz biliyordunuz?” dedim, sorudan çok onayımı bekleyen kelimelerdi. “İyi geçti.”

Almila kahvesini yudumlarken bana pis bir bakış attı. “Biz ne güzel parti hazırlayacaktık,” dedi. Yüzümü buruşturdum, bunu tercih etmezdim. “Ama beyefendi gerek yok diye söylenip durdu, sanki seni benden iyi tanıyor.”

Onun beni gayet iyi tanıdığını biliyordum, en azından ruhumun sığ diplerinde bile kendine dair izler bırakmıştı. Kahvemden bir yudum aldığımda, Lavin aniden yerinden kalkarak küçük sehpaye doğru ilerledi. Sehpanın üzerinde her zaman bulunan birkaç içki şişesinden birini kavradı. “Artık reşit olduğuna göre bazı sınırları gevşetebilirsin?”

Ona kaşlarımı çattım. “Yok artık derim.”

Beni dinlemeyerek yine sehpadan aldığı kadehe bir miktar içkiyi ilave etti. Kaşlarım çatıldı, kehribar rengi sıvıya düz düz baktım ve kafamı iki yana salladım.

“Öyleyse,” dedi, sehpanın yanındaki boş yere otururken. “Sana soru soracağım ve cevap vermediğin her soruda büyük bir yudum içeceksin.”

“Neden yapacağım?”

“Hadi ama,” diye isyan etti kızgınlıkla. “Oyun için, eğlence için? Lütfen?”

Bezginlik dolu bir nefes verdim. “Pekâlâ.”

Sırtı ve kadehi önüme ittirdi. Küçük yüzünde düşünceli bir ifade peyda olurken kaşlarımı çattım. Bir süre soracağı soruları düşündü ve sonra bularak memnun bir ifadeyle dudaklarını araladı. “Bakire misin?”

“Çüş!”

Omzunu silkti. “Ya cevaplırsın ya da içersin.”

Yüzüme yayılan pembelikle bana sırttan Almıla'ya kaş çattım. "Hı hı," dedim kısık sesle.

"Ne?"

"Hı hı."

"Esila!"

"Evet," dedim kaşlarımı çatarken. "Sana ne kızım?"

"Oyun," dedi, sonra bir başka soru için dudaklarını araladı. "Peki Asrın'la ne kadar ileriye gittin?"

Bakışlarımı kaçırdım. Dün aklımın hayalimin almayacağı şeyi bana yaşatmıştı ve ben zerre pişman değildim. Kadehe uzandım, kavradım ve dudaklarıma yerleştirip uzun bir yudum çektim. Ağzıma yayılan acı tat, boğazımdan aşağıya usulca kayarken bu tada alıştığımı fark ettim. Eskisi kadar kötü gelmiyordu.

"Anladık, bayağı gitmişsin," dedi kendi kendine. "Sarhoş olmasan bari."

"Birkaç yudumdan bir şey olmaz."

Lavin sorularını peş peşe sormaya devam ettiğinde, birkaç soruya daha cevap vermemiş ve bardaktaki sıvıyı tamamen mideme yollamıştım. Uzun saatler boyunca onlarla oturmuş, çakırkeyif olan kafamla epey bir saçmalamıştım. Her şeyi unutabilir, delice saçmalayabilirdim ama bir tek ona dair her şey yerli yerinde duruyordu. Tek bir anımı unutamıyor, kendimi çok değişik hissediyordum.

Onu tanıdığım ilk günle şu gün arasındaki fark gözümü korkutuyordu, değişiyordum. Ya da içimde olduğuna inanmadığım kişiyi büyütüyordum. Aklıma dahi gelmeyen istekler, arzular onunla akıl almaz bir olasılığa dönüştüyordu.

Bana dokunmuştu, buna izin vermiştim. Delicesine korksam, ürksem de bedenim onun yanında olmayı seçmiş ve kılıcını bana karşı kullanmıştı. Almıla ve Lavin'i uğurladıktan sonra yavaş adımlarla salonun balkon kapısında duraksadım ve kapıyı açarak soğuk zemine bastım. Üzerimdeki kazak rüzgârın hızıyla bedenime sarıldı, saçlarım dağıldı ve ileriye bir adım daha attım. Çıplak ayaklarım soğuk parkede üşümüştü. Ayak parmaklarım istençdışı içe büküldü ve ellerim saçlarımı düzeltmek için kâküllerime uzandı.

Ağzımda acı, kirli alkolün tadı dolanıyordu. Ellerimi korkuluklara yaslayarak kıkırdadım. En üst katta bulunduğum için her şey küçük görünüyordu ve dönen başım aşağıya baktıkça biraz daha şiddetlenerek dönüyordu.

Hava fazlasıyla kararmış, yıldızlar göğe serilmişti. Soğuktan titremeye başlayan ellerimi pantolonumun cebine götürdüm, telefonu kavradım ve parlak ekrana düz bir bakış atarak onun numarasını çevirdim. Telefon çaldı, çaldı ve bir kez daha çaldı. Kafamın kıyak olduğunu hissediyordum, sarhoş değildim ama alkol bilincimi hafifçe kapamıştı. Gözlerim telefonun yüzeyinde gezinirken, bir kez daha ismini aradım ve telefonun yüzeyini kulağıma dayadım. Açmadı. Bir kez daha aradığımda, telefon uzunca çaldı, çaldı ve tam kapamak isterken karşı taraftan bir ses yükseldi.

Telefonun diğer ucundan yükselen kadın sesi, tüm damarlarımı parçalayarak kulaklarıma iliştiğinde bir an nefesimin keşildiğini hissettim. Bütün algılarım bedenimi terk etti, nefesim ciğerlerimi şişirdi sanki ve ben o nefesleri veremedim. Kendi nefesimde boğulacaktım. Gözlerim dönüyordu. Ruhum, üstündeki yarayı kaşıyordu.

“Evet?” dedi yabancı kadın, bir kez daha. “Bakın telef...”

Aniden telefonu kulağımdan ayırıp balkonun çıplak zeminine fırlattığımda, gürültülü ses uğuldayan kulaklarıma çarptı. Titreyen ellerimi pervaza yasladım, güç almaya ihtiyacım vardı. Parçalanan telefonun materyalleri dört bir yana savrulduğunda, anlamaya ve duyduklarımın analizini yapmaya çalışıyordum. O aptal herif telefonunu asla birine vermez, dokunmasına bile müsaade etmezdi.

Zihnime serilen başka bir ihtimalle kafamı iki yana salladım, imkânsızdı. İhtimalin silikliği bile ruhumun duvarlarını çatlatmaya ve tüm benliğimi yerle bir etmeye yetiyordu. Buna dayanamazdım. Ellerimi boğazıma sarmak, o ihtimalin gerçekliğinde kendi boğazımı sıkmak istiyordum.

Titreyen bacaklarımdaki ferin çekildiğini hissettiğimde hiç direnmeden soğuk zemine düştüm. Bacaklarımı kendime çekerek dişlerimi sıktım ve kafamı sertçe arkamdaki duvara vurdum.

Acı istiyordum. Acı çekmeli, hissettiğim bu iğrenç duygudan bir an için uzaklaşmalıyım.

Bedenimdeki titremeyi hissediyordum, ruhumun boşluğuna kadar çarpıyor ve göğsümü kıvrandırıyor. Saniyeler, dakikaları, dakikalar belki de saatleri devirdiğinde yapabildiğim tek şey zeminin yüzeyinde oturmak oldu. Hızlı soluklarım, üşüyen bedenimle eşsiz bir ritim tuttururken evin içinde yükselen gürültü kulaklarımda çınladı.

Salonun gıcırdayan kapısını iştirken, donuk gözlerim gecenin karanlığından sıyrılmamıştı. Düşüncelerim şaşmıştı, yapmış olabileceği şeylerin imkânı olmadığını biliyordum ama yine de ona öfkelenmeden duramıyordum.

“Sarışın?” dedi sorarcasına. “Ne yapıyorsun orada?”

Takırdayan dişlerimi birbirine bastırdım, çenemi dizime sürttüm ve sertçe yutkundum. Salonun ışığını yakmamıştı, karanlık üzerimize gölgelerini düşürürken bana doğru yürüdüğünü fark ettim. Çıplak parkeye bıraktığı sesleri hissedebiliyordum, nefesim hızlanmıştı. “Esila?” dedi, bir kez daha, sesinde aşılabilir bir mesafe vardı. “Kalksana oradan.”

Dilime uğrayan sancılı kelimeleri yuttum, başımı dizime yasladım ve saçlarım zemine doğru dökülürken, kesilen nefesimden nefret ettim. Ortama yaydığı o elektriğin gücünü yalanlayamıyordum. “Dilini mi yuttun?” dedi, sesi kaskatıydı. “Götün donmuştur orada, neden konuşmuyorsun?”

Balkonun kapısında durduğunu hissettiğimde sıkıntılı bir nefes verdim, omzumun üzerinden ona baktım ve titreyen dudaklarımı sertçe dişledim. Gözleri gözlerime tutunduğunda, kalın dudakları aralandı. Gözlerimin sızladığını hissederken ellerimi dizimden ayırdım ve zeminden destek alarak usulca kalktım. Bacaklarım titriyor, saçlarım uçuşuyor ve geçişine izin vermediğim hıçkırıklar dudaklarımda ufalanıyordu. Aralanan dudakları ve hızlı nefesiyle bana bakarken, bacaklarımdaki gücün son kırıntılarıyla kapıya doğru ilerledim.

“Ne bok dönüyor?” dedi, sesinde bir parça anlayışa rastladım, merak mı etmişti? “Sen...” Sertçe yutkundum. “Çok üşümüştün.”

Üşümüşüm ama hissettiğim yoğun sancının yanında bu his çok da umurumda değildi. Elleri pantolonun cebindeydi, gözlerine taktığı çelikten zırha çarpıyor ve dizlerimin üzerinde yere çöküyordum. Kapının yanında bıraktığı küçük boşluğa ilerledim, yanından geçmek istedim ama iri elinin uzun parmakları koluma yerleştiğinde dudaklarımdan sessiz bir inilti döküldü.

Asrın'ın gözleri dehşetle aralanırken, kolumu hızla ondan çektim ve acıyı umursamadan küçük boşluktan sıvıştım. Tenim çok fazla üşüdüğü için herhangi bir dokunuşla acımişti. Güçsüz adımlarla salonun çıkışına ilerlerken, diri gözlerini sırtımda hissediyordum.

“Ne yapmaya çalışıyorsun?” diye bağırdı, sesi sertleşmişti. “Ne bu tavırlar?”

Duraksadım ve aniden arkamı dönerek karanlık koridorun diğer ucundaki yüzüne baktım. Bedeninin gerildiğini görüyordum, sıkıldığı dişlerinin arasından yuvarladığı kelimelerde büyük bir öfke yatıyordu. “Neredeydin?” diye sordum boş bir sesle. “Neden bu kadar geciktin?”

Sorgulanmaktan haz etmediği yüzündeki ifadeden belliydi. “Seni bu hale getiren sebep bu mu?” diye sordu ifadesiz bir sesle. “Sürekli bunu sorun mu edeceksin?”

“Sorun mu yaratıyorum?” dedim. Sesim olduğum gibi, zalvalıca çıkıyordu. “Seni yoruyor muyum?”

İri elini saçlarının arasına daldırıp sıkıntıyla karıştırdığında, içimde yükselen öfkeyle o saçlarını yolmak istedim. “Ne oldu sana?” diye gürlendi, sesi sabırsızdı. “Şu haline bak, titriyorsun. Saçma saçma konuşup canımı sıkma.” İç geçirdi. “Bak, sinirle niyorum. Bir şeyler söyle, sorun ne?”

Donuk gözlerle yüzüne bakarken hıçkırdım ve sarsılan omuzlarımı koridorun duvarına yasladım. “Biriyle yattın mı?!”

Böyle bir şeye inanmıyordum, ihtimallerin kurbanıydım ve bu aramızdaki isimsiz ilişkinin dahi kaldıramayacağı bir ihtimaldi. Birbirimize hissettiğimiz şey sadece çekim değildi, duygusal bir şeyler de vardı ama tek bir kadının varlığı her şeyi bitirirdi. Ürkek gözlerimi gözlerine çevirdiğimde, gördüğüm bakışla yerle bir olmak istedim ama zaten gözlerindeki ifade

bunu yapmayı başarmıştı. Beni yerle bir etmişti. “Ben sadece saçmalıyorum. Buna inanmadım, yani ben...”

“Kimden ne duydun?” dedi buz gibi bir sesle, sesini kırabilseydim ona erişebilir miydim? “Bunu sahiden düşündün?”

“Hayır,” dedim panikle, ben zaten bunu yapmayacağını biliyor ama telefondaki kadına mantıklı bir açıklama getiremiyordum. “Telefonda bir kadının se...”

“Telefon bende değil,” dedi, çelikten zırhını sesinin üzerine geçirmişti. “Mekânda kaldı, çalışanlardan biri bulmuş olmalı.”

Gözlerimi pişmanlıkla yumdum. “Asrın...”

“Git, sıcak bir duş al,” dedi boş bir sesle. “Hatta bir an evvel yap. Sağlıklı düşünemiyorsun.”

Pişmanlığın yakıcı etkisi damağıma yayıldı. İstedğim bu değildi. Ona güveniyordum. Ona güvenmediğimi mi sanıyordu? “Ben sadece korktum,” diye bağırdım dehşetle. “Ben sadece sana yetememekten korkuyorum!”

Durağan adımları üst katın merdivenlerini tırmanmaya başladığında, ürkek gözlerimdeki pişmanlıkla ona doğru yürüdüm. Beni dinlememiş veya dinlemeye gerek duymamıştı. Titreyen bacaklarıma güç diledim, onun ardından yavaş, çekingen adımlarla merdivenleri tırmanırken öfkeli soluklarını işitiyordum. Üst katın koridoruna çıktığımızda, içime çöken dalgaların altında kalmamak için daha büyük kulaçlara ihtiyacım olduğunu hissettim.

Benden uzak mesafede hızlı ve emin adımlarla yürürken, geniş omuzları bana göz ziyafeti sunuyordu ve ben bu halde bile onu inceleme keyfinden mahrum kalamıyordum.

“Beni dinlemeni istiyorum,” diye sızlandım kararsızlıkla. “Bak, eğer beni dinlemezsen... çıplak bir halde sokağa çıkarım!”

Duraksadı. Son derece ruhsuz bir hareketle omzunun üzerinden bana baktığında, kıpırtısız dudaklarında serseri bir tebesüm olduğunu gördüm. “Ne kadar çıplak?”

Yutkunamadım. “Çı... çırılçıplak.”

Bana orta parmağını kaldırdı. “Hadi bunu yap ve aramızdaki bu şeyi tamamen bitirelim.”

Orta parmağına şaşkın gözlerle baktım. “Çıkamaz mıyım?”

“Seni öldürürüm.”

Yürümeye devam ettiğinde sersem bir şekilde onu takip etmeye devam ettim. Tabii ki sokağa falan çıkamaz, böyle bir şeyi asla yapmazdım. Bu adam hiçbir numarayı yemiyordu, ona üstünlük sağlayamıyordum ki. Koridorun sonundaki banyonun önünde duraksadığında, aramızdaki mesafe kısalmıştı. Kapıyı açıp ışığı yaktı.

İçeriye girdiğinde onu takip ettim, ardından tanıdık banyoya girdim ve kıyafetlerini çıkarışını izledim. Benim farkındaydı, umursamıyordu. Buna dayanamıyordum, beni azarlayabilirdi ya da öfkeyle abuk sabuk konuşabilirdi ama susmasını istemiyordum.

Kazağımı üzerimden sıyırdım, boşluğa doğru savurdum ve saçlarımı, siyah sutyenimin sardığı göğüslerime dökülürken titrek bir nefes verdim. Asrın'ın gerildiğini hissettim. Geniş omuzları kasılırken, sabırsız bir nefes verdi. "Ne yapıyorsun?" diye sordu, sertleşen sesinde gizlemeye çalıştığı ifadeleri görür gibi oldum. "Duş al dedim, duş alalım demedim."

Parmaklarımı pantolonumun düğmesine götürdüm, çözdüm ve fermuarı usulca indirdim. Ona doğru bir adım attığımda, daha da kasıldı ve omuzları dikleşti. "Bunu beraber de yapabiliriz," dedim, utanç sesime yapışmıştı. "Beni dinlemene ihtiyacım var, ben istediğin her an seni dinliyorum."

"Ben bu kadar saçmalamıyorum," dedi, aramıza giren mesafede neleri yitirdiğimizi bilmiyordum. "Bunu yapmam, bunu yapmamam için söze dökülmüş bir şeylere gerek yok. Sana bunu yakıştıramam, aramızdaki şeyin sadece fiziksel olmadığını biliyorsun. Bu şeyi kirletmem, kirletmem."

Ona doğru giden adımlarımda ilk kez pişmanlığı taşıyordum, dile getirmemem gereken şeyler söylemişim. "Ben ahmağın tekiyim," dedim kısık sesle. "Çok aptalım, sürekli saçmalıyorum ama elimde değil. Sen çok tecrübelisin, ben hiçbir şeyden anlamıyorum. Bu hissettiklerim, sana karşı koyamayışım beni korkutuyor, kendimi tuhaf hissediyorum. Neler düşüneceğimi, sana nasıl karşı koyacağımı bilmiyorum. Delirecekmişim gibi hissediyorum kendimi, düşüncelerimin hep seninle ilgili olmasından yoruldum."

“Karşı koyma,” dedi dehşetle. “Artık bana karşı koyma. Bana ait olmamı istiyorum. Her şeyinle.”

Saçlarım omuzlarımdan aşağıya dökülürken onun küvete yerleşmesini izledim. Utandığımı kabul etmeliydim. Dirseğini küvetin taşına yasladı ve başını elinin içine yaslayarak gözlerini tavana kaydırды. Çekingen ve biraz utangaç bir halde küvetin önünde duraksadığımda, ruhsuz bakışları usulca yüzüme indi. Ona üstten bakmanın, şahane yüzünün her ayrıntısını izlemenin tadına varmak istiyordum. Üşümüş bacağıma yavaşça küvetin içerisine soktum, gözlerindeki boşluğun sarsıldığını fark ettim. “Özür dilerim,” diye fısıldadım boğuk bir sesle. “Girebilir miyim?”

Gözlerine ulaşan yumuşamayı hisseder gibi oldum, aramızdaki mesafeden göz temasını korurken diğer bacağıma da küvetin içine yerleştirdim. Bacaklarım ürperdi ve çıplak bedenim onun gözlerine düşerken, küvetin ucundan ona doğru yürüdüm. Açmış olduğu bacaklarının arasına girdim, yavaşça dizlerimin üzerinde soğuk zemine çöktüm ve artık yüz yüze geldiğimizde sertçe yutkunduğunu işittim.

“Bana kızar mısın?” diye fısıldadım, sanki daha önce onu hiç görmemişim gibi, gözlerimde her an büyüyen bir hayranlıkla ona bakarken. “Sen susunca sinirlerim bozuluyor.”

Ellerimi yavaşça omuzlarına yerleştirdim. Teni gergindi, dokunuşlarımla onu getirdiği hal tuhaf bir şekilde hoşuma gitmişti. “İnatçı,” diye mırıldandım, yavaşça kucığına tırmanırken. “Senin inadımı kırabilirim.”

“Kırarsın,” dedi boğuk bir sesle, bakışları küvetin mermerindeydi. “Bana çok şey yapıyorsun, bunu da pekâlâ yapabilirsin.”

Kucığına yerleştim, bacaklarımı iki yanından uzattım ve ellerimi ensesine doladım. Elimin altında kasılması, dokunuşlarıma tepki vermesi öyle muhteşemdi ki içimde ne var ne yoksa bu tuhaf hissin çemberine takılıyordu. Ellerini belime koymamak için mermerin yüzeylerine sertçe geçirdiğinde, dudaklarımı dişledim. Kucığımdaydım, ait olduğum yer hep burası gibiydi.

“Öyle mi yapıyorum?” dedim, kasıklarım hissettiğim şeyle rin yoğunluğuyla sızlıyordu. “Sevindim.”

Göğsü, aldığı derin nefesle havalandı. “Ne mutlu sana,” dedi, sesi kaskatıydı. “Neyin cesareti bu, benden kaçmıyor muydun sen?”

Dudaklarımı büktüm. “Öyle mi yapıyormuşum?”

Dudakları seğirdi ama katiyen gülmedi. “Sarışın,” dedi dudacağının ucuyla gülerek. “Şu an hiçbir sikim düşünemiyorum, sen üzerimde çıplak otururken normal normal konuşmamızı mı bekliyorsun?”

Saçlarını ellerimle karıştırdım, parmaklarımın arasına doladım. “Konuşmayalım o zaman?” diye fısıldadım, kendimi istençdışı ona bastırırken. Dudaklarının arasından sessiz bir küfür firar etti, hızlı soluğu yüzüme çarptı ve aynı anda iri elleri sertçe bel boşluğuma saplandı. Beni hızla kendine çektiğinde, göğsüm göğsüne çarpmış ve çekim, bir balon gibi patlamıştı içimizde. İçinde bulunduğunuz duruma isyan eden mantıklı tarafım ayakta idi ama yakarışları çok uzaktan yükseliyordu.

Dudaklarımız birbirimiz için harekete geçtiğinde, kokusunun salgın bir hastalık gibi vücudumda gezindiğini hissettim. Onu hissediyordum. Elim boynundan aşağıya doğru, göğsündeki dövme ye indiğinde, parmaklarımın altında deli gibi çırpınan kalbini hissedince şaşırıp kaldım. Kalbi benim kalbimden bile hızlı atıyordu. Biraz daha hızlı atsa onu öldürecekti sanki. Parmaklarımla orayı okşadım. Birbirimizin dudaklarını berelerken, dili damağımı okşuyordu. Alt dudacağımı kavradı, diliyle kışkırtıcı bir şekilde boydan boya okşadı ve beni öpmeyi bıraktı. Dudaklarımız birbirinin üzerindeydi, tatlı nefesi boğazımdan aşağıya akıyordu. “Biraz aptalsın sen sanki,” dedi, sinirinin dağıldığını gördüm. Saçlarına baktı. “Sakinleş. Bak, ben sakinleştim.”

Alnımı alnına yasladım. Damarlarındaki nabzı alnımın yüzeyinde hissettiğimde, hangi damarın hangimize ait olduğunu ayırt edemedim. O kadar bütünleşmiştik o anda. “Bana sırtını döndüğünde berbat hissediyorum kendimi,” diye itiraf ettim. “Annem sırtını döndüğünde bile böyle hissetmemiştim.”

Ensemi kavradı. “Bebeğim, sadece tartıştık. Sana sırtımı dönmedim.”

“Dönmeyeceksin?”

“Asla.”

Gülümsediğimde, “Bir daha böyle saçmalama,” diye uyardı beni, aynı duvarların içindeydik. “Bir kız önümde soyunsa dahi etkilenmem. Sana inandırıcı gelmiyor olabilir ama dürüstüm. Uzun zamandır seni istiyorum, bedeninin keyfini sürmek istiyorum, başka birisiyle bunları kirletmem.”

Ona baktığımda altı yaşındaki çocukluğunun gölgesini taşıyan bir adam görüyordum. Geçmişini yakmışlardı ve o yanık geçmişinin külünü geleceğe savurmuştu. Küllerinin içinden doğmaya çalışıyordu, üstelik benimle birlikte. Burnunu öptüm. “Sakalların uzamış.”

Beni göğsüne bastırdı. Yanağım dövmenin üzerine yerleşmişti ve dudaklarım teniyle temas halindeydi. Gökyüzü gibiydi ve ben uçurtma gibi açılmak istiyordum onun içinde. “Ben sadece seni istiyorum,” diye fısıldadı, iç yakan sesinde derin mânâlar vardı. “Bundan şüphe duyma.”

Yutkundum. Benimle o şeyi yapmak istiyordu, beni arzulağını biliyordum. Bir yanım da tüm zincirlerini kopartıp ona koşmak istiyordu ama korkuyordum. Bu çok deliceydi, onu tamamen hissetmek...

“Bu çok ürkütücü,” diye fısıldadım, bir elinin sıcak su başlığına uzandığını gördüğümde. “Ben böyle bir şeyi nasıl yapa...”

Ilık su aniden bedenimle temasa geçtiğinde sustum. İmalardan uzak şekilde bana sıkıca sarıldığında bedenim gevşedi. “O an gelecek,” dedi kısık bir sesle. “Çok az kaldı, tamamen bunu istediğine emin olmalıyım. Hiçbir şekilde pişman olmanı istemiyorum.”

Düzene girmiş nefesimiz birbirini takip ederken sessiz kaldım. Konuşmadım, bunu konuşmak yeterince utanç vericiydi. Yanaklarıma oturan kırmızılığı görmediği için şükrederken uzun bir süre sessiz kaldık.

“Alkol almışsın,” dedi düşünceli bir sesle. “Ağzımda tadını hissediyorum, bensiz içmeyi yasaklamıştım.”

Esnedim. “Evet,” diye mırıldandım, uyku bastırılmıştı. “Kızlar içirdi, sadece bir bardağı diktim.”

Tuhaf bir homurtu çıkardı. “Diktin?”

“Hı hı.”

Eziyet verici güzel nefesini saç diplerimde hissediyordum.

“Bir daha içme,” dedi düz bir sesle. “İçince güzelleşiyorsun, bunu başkasıyla paylaşmanı istemiyorum.”

Yine sessiz kaldım. O olmayınca kendime güvenerek içemiyordum zaten. Zihnimde konuşan sesleri susturdum, dinmeyen kalp çırpıntısını soludum ve onun kucağında bir kez daha odamıza taşındım.

★

Sabah aynı yatakta birbirimize sarılmış vaziyette uyanmıştık. Aslında erken uyanıp onu izleme fırsatını yakaladığım ve günlük enerjimi depoladığım için memnundum. Onu izlemek beslenmek gibiydi. Kendimi beslemeye her ihtiyaç duyduğumda biraz ondan alarak bu eksikliği gideriyordum.

Sessiz bir kahvaltudan sonra okula gitmek için hazırlanmıştık. Üzerime düşük yakalı bir beyaz kazakla açık renkli bir kot pantolon giymiştim. Kazak bir hayli kalındı ve hiç üşümeyecekmişim gibi hissettiriyordu. Saçlarımı tepemde sıkı bir atkuyruğu yapmış, kâküllemlerimi serbest bırakmış ve nemlendirmek adına dudaklarıma bir parlatici sürmüştüm.

“Hadi be kızım,” diye homurdandı Asrın sabırsızca. “Ne bok yiyorsun hâlâ, ağaç oldum.”

Pati'nin mamasını koydum ve doğrulup çantamı omzuma astım. Asrın okula gitmek için beni bekliyor, kapıdan deli gibi bağıriyordu. Asker yeşili montumu yanıma alarak omzumun üzerinden Pati'ye tip tip bakan Asrın'a baktım. “Geliyorum,” dedim sakın bir sesle. “O kediye öyle bakmayı kes.”

Asrın beni umursamayarak bir dizinin üzerinde kapının eşiğine doğru eğildi, bakışlarını kedinin üzerinden ayırmadı ve bir elini çıplak parkenin üzerine vurdu. Pati anlamış gibi, hızlı adımlarla ona doğru ilerlerken gözlerindeki boşlukta parlayan silik şefkat içimi ısıttı. “Pati,” dedi ona ilk kez ismiyle hitap ederek. “O kaçığı saçlarından yakalayıp bana getir, çok konuşuyor değil mi?”

Pati huysuz bir mırıltıyla bana döndüğünde onlara kötü bir bakış attım. “Saçlarımı yolsun yani,” dedim sinirle. “Öyle mi Asrın?”

Pati'ye ters bir bakış attı. "Sikerim onu."

Pati bize arkasını dönerek koyduğum mamasının başına tünediğinde, ona son bir bakış atarak evden ayrıldık. Asansördeki kısa vakitten sonra arabaya bindik. Sabahın erken saatlerinde, gökyüzünün bu kadar kasvetli olması içimdeki huzuru zedeler gibi oldu. Arabaya yerleşerek sessizlik içinde yolculuk yaptık. O kadar çok sustuk ki, dünyada hiçbir sesin olmadığını düşündüm.

"Sessizsin Sarışın," dedi düz bir sesle, her daim kısık ve delici olan bakışlarını profilimde hissediyordum. "Oysa dün hiç susmuyordun, hiç durmuyordun."

Dünü hatırlattığı için ona sinirlensem de haklılığına itiraz etmedim. Yanaklarıma toplanan pembelik onu keyiflendiriyordu. "Sesimi mi özledin?"

"Laflara bak," diye homurdandı aksi bir dille. "Bana cilve mi yapıyor..."

Araba aniden büyük bir gürültüyle duraksadığında kelimelerini dökmeye fırsat bulamamıştı. Bedenim ileriye savruldu, ellerim torpidoya tutundu ve ani gelen dehşet bünyemi sarsarken gözlerim kocaman açıldı. "Siktir," dedi Asrın, sesinde tartışılmaz bir kaos vardı. "Ne boklar dönüyor!"

Asrın'ın eli hızlıca belime uzandı, beni geriye çekiştirerek koltuğa iyice yerleştirdi. Bakışlarım onun yüzüne kaydığında bir buzkırağın çarpmış gibi hissettim. Asrın'ın kapının kulbuna uzandığını gördüğümde, "Asrın," dedim korkuyla. "Neler oluyor, inme lütfen."

Bana düz ama güvende olduğumu belirten bir bakış attığında sertçe yutkundum. Gözleri ön cama düştü, bilhassa bize çarpan arabaya öldürücü bir bakış attı ve arabanın kapısını araladı. "Burada kal," dedi mekanik bir sesle. "Seni düşünmek istemiyorum, burada kal."

Hızlıca başımı salladım ama burada böylece oturmayacağımı biliyordum. Telaşlı bakışlarım ön cama kaydığında önümüzdeki arabadan incek olanları merak ediyordum. Merakım çok çabuk dindi, arabadan ineni görmemle beraber midem şiddetle kasıldı. Niko denen adam indiği arabanın önünde tüm heybetiyle dikiliyordu, sakat bacağına herhangi bir merhamet göstermem

mümkün değildi. Oradaydı. Neden olduğunu bilmiyordum ama ansızın karşımıza, bu derece sarsıcı bir şekilde çıkması beni korkutmuştu.

Asrın arabanın etrafını dolanıp adamla yüz yüze geldiğinde, kusursuz bedeninin kaskatı oluşunu izledim. Sırtı bana dönüktü, ellerini belinin iki yanına sabitlemişti. Kafasını yana yatırdı, güzel yüzünü maskeleyen o korkutucu ifadeyi düşünerek ürpertdim ve sertçe yutkundum.

Niko denen adamın konuştuğunu kıpırdayan dudaklarından anlıyor ama kelimelerini duyamıyordum. Üzerinde son derece şık bir palto vardı ama adam buna rağmen kalitesiz görünüyordu. Dinç yüzünde her daim varlığını sürdüren adi sırtıtmayı görmek kaburgalarımı içime doğru kırmıştı. Yüzümü buruşturdum, bu adamdan nefret ediyordum. Kapıyı açmak için kulpa uzandım.

Asrın bunu anlayarak kaskatı kesildi, iki yanında duran elleri büyük bir hızla yumruk halini alırken tırnaklarının derisini yakmamasını umdum. Zeminde dikildiğimde tüm bakışlar bana döndü ve bende olduğum yerden kaçma isteği yarattı. Niko'nun hemen arkasında üç adam vardı, yüzlerindeki düz ifadeyle hiç kıpırdamıyor ama tetikte bekliyorlardı. Arkamda bir başka araba vardı, adamların sessizliği şaşırtıcıydı.

Niko'nun Asrın'ın yüzünden sıyrılan bakışları üzerime düştü ve beni midemi bulandıracak bir bakışla baştan aşağıya süzdü. Asrın hemen yana kayarak beni adamın görüşünden çıkardığında, ona bununla birlikte mücadele etmemiz gerektiğini söylemek istedim. Beni kendi canıyla korumasına gerek yoktu.

“Onu bıçakladım,” dedi Niko, midemi bulandıran bu gerçeikle onu öldürmek istedim ve bu his beni dehşete düşürmedi. “Ama sen hâlâ bir boklar çevirmiyorsun, seni beklemekten sıkıldım.”

“Ecelin mi geldi?” dedi Asrın kaskatı bir şekilde. Sesi rüzgâra çarpmıştı. “Seni gördüğüm ilk yerde öldüreceğimi bile bile ayaklarımına geldin, hem de bu itlerle. Komiksin, onlar bana hiçbir sikim yapamaz.”

Niko'nun yüzündeki ifade sarsılrsa da bunu belli etmedi.

“Velet,” dedi keyifli bir sesle. “Belki bu sefer istediğim sen de-
ğilsindir, o arkadaki ağzımı sulandırıyor. Belki annene dokun-
duğum gibi ona da...”

“Sikerim ıstırabını, orospu çocuğu.” Asrın aniden, büyük
bir gürleyişle yerinden atıldığında kanım damarlarıma daha sert
çarptı. Niko’nun gözlerindeki alaylı ifade, Asrın’ın ona olan
saldırısı sırasında zedelenmişti ama onun Asrın’ı incitmekten
duyduğu hazzı hissetmiştim. Asrın’ı incitmek... Bu bir cüm-
lenin içinde en çirkin duracak kelimeler olurdu. Hayır Asrın,
asla incinme.

Annene dokunduğum gibi...

Zihnim bu cümleye odaklanmış vaziyette, etrafımda gelişen
olaylara olan ilgisini yitirdiğinde beceriksizce yutkundum. Aslında
hayır, boğazımdan aşağıya akan bu yakıcı şeyin adı sadece yutku-
nuş olamazdı. Geçmişin tozunu da yutmuştum. Annene dokun-
duğum gibi derken kastettiği şey bir saldırı olamazdı değil mi?

Bir, bir... tecavüz müydü?

Bölüm 16

-Katil-

Çocukluğuma dair hatırladığım birçok anıya sahiptim; hatırlanamamak için her şeyi feda edebileceğim. Zihnimin en ıssız sokaklarında cereyan eden iniltileri bastırmak için daha fazla acıya gerek duyan bir ruhum vardı, fiziksel acıya. Kötü bir hayatın içinde yaşadığımı, kimi zaman aciz bir benliğe sahip olduğumu düşünürdüm. Hiçbir hissimi saklayamaz, hareketlerime yansıtırdım. Başka çarem yoktu, kişiliğim ve karakterimin gerektirdiğini yapıyordum.

Asrın da böyleydi. Karakteri, ruhunun yansımasıydı. Ruhunun eksikliği karakterinin eksikliğiydi. Onun ruhuna hiçbir ışığın yansıması düşmediği gibi karakterine de hiçbir aydınlık çökmemişti. Bu an, onun neden zor bir adam olduğunu sorgulamak için yaşanmış bir an gibiydi.

Annesine dokunduğundan bahsetmişti.

Annesi, Niko tarafından tecavüze uğramıştı.

Yanlış anlamayı umdum, bu çok ağırdu.

Bedenim öldürmeyen ama sallandıran bir depreme maruz kalmış gibi sersemdi. Bakıyor ama algıladığım şeyden sonra anlama kabiliyetimi yitirdiğim için hiçbir şey anlayamıyordum. Söküp atmadığım bir gerçek tam soluk borumdaydı ve onu yutamadan kendime gelemezdim.

Şokla aralanan gözlerim hızla yukarı tırmandı, bu manzarayı görmeyi reddediyordum. Mantiğımın önündeki bariyere yüklenen ağır tekmeler, dehşet altındaki bünyemi sarsarken sertçe yutkundum. Asrın'ın aniden fırlayıp Niko denen adamın boynuna sarılması o kadar hızlı yaşanmıştı ki durduğum yerden öteye gidememiştim.

Şık takım elbiseleri içinde, patronlarının Asrın tarafından yakalanmasını şokla izleyen korumalar da en az benim kadar şaşkınlardı. Bunu beklemiyorlardı ama onun hassas tarafına dokunmuşlardı. Sonuçta Asrın, gücünü öfkesiyle besliyordu.

İri ve her daim çok sevdiğim elleri Niko'nun boynuna dolmuştu ve parmaklarının son derece sıkı olduğunu görebiliyordum. Sırtı bana dönüktü, hafif bir açıyla eğilmiş ve bilinçsiz bir şekilde adamın nefesini kesiyordu. Niko'nun elleri çırpınma umuduyla boynuna sarılan ellere uzanırken, yüzünün kıpkırmızı olduğunu ve gözlerinin kaymaya başladığını gördüm. Harekete geçmeliydim ama sanki felç geçiriyordum.

“Soluğunu keserim,” diye kükredi Asrın, sokakta veryansın eden sesi şoktan sıyrılmama kolaylık sağlamıştı. “Annemin adını ağzına alabileceğini de nereden çıkardın? Bir anlık deliliğime bakar seni öldürmek, anlıyor musun?”

Onlara doğru yürümeye başladığımda, okulun arka sokağında olduğumuzu fark ettim. Asrın'ın hiddetini dindirecek bir şeyler söylemek istiyordum ama bunu yapamayacaktım, konu annesi olduğunda dünyayı bile yakacağını biliyordum. “Asrın,” dedim, yüksek sesimde bariz bir panik hali vardı. “Onu öldüreceksin!”

Koruma kılıklı adamların şoku üzerlerinden attıklarını ve kendilerine geldiklerini fark ettiğimde soluğum tıkanı. Çok kalabalıklardı ve taşıdıklarına emin olduğum silahın namlusunu hiç tereddüt etmeden ona doğrulturlardı, bunu düşünmeyi bile reddediyordum. Adamların hareketlendiğini gözucuyla görürken, adımlarımı hızlandırdım ve bir anda Asrın'ın koluna sarıldım. “Dur,” diye bağırdım, dehşetle kolunu çekmeye çabalarken. “Sırası değil, lütfen dur. Çok kalabalıklar, kes şunu!”

Asrın beni duymuyor ve tüm gücüyle adamın boğazına sarılmaya devam ediyordu. Profilinden görünen yüzü, içimdeki

tüm dehşeti açıklıyordu. Çıldırılmış gibiydi, alınına seğiren damarlar teninde kabarmış ve odağını kaybeden gözler dalgalı deniz halini almıştı.

“Beni durdurmayacaksın.” Dudaklarından fırar eden hiçbir şeyin farkında değildi, sadece haykırıyordu. “Nasıl bazı şeylerin önüne geçilemezse hiçbir şey de seni öldürmemin önüne geçemeyecek.”

Adamın boğazına sarılı ellerinden biri boynundan uzaklaştığında vazgeçtiğini düşündüm ama o daha kötüsünü yaptı. Niko’nun çaresiz bir şekilde sersemleyen elini yakalayarak parmaklarını acımasızca geriye yatırdı. Niko’nun çılgınlığıyla eş zamanlı olarak yükselen kırıkların sesini duyduğumda, parmaklarım seğirmişti. Asrın kükredi. “Annemden uzak durmanı emrettiğim gibi ondan da uzak durmanı emrediyorum. Yoksa bir gece ansızın ölürsün piç kurusu! Kâbus gibi çökerim üstüne.”

Bir araba freni duydum, Niko’nun adamları hâlâ hareket edemiyorlardı. Onları durduran Asrın’ın nefreti miydi? Omzumu üzerinden arkama baktım, Cenk siyah cipinden iniyordu. Şaşırma fırsat bile bulamadan onun buraya doğru koşmaya başladığını gördüm. Diğer kapıdan inen Bora da şaşkınlıkla buraya ilerliyordu. “Bırak,” diye bağırdım hiddetle. “Ölmek üzere, tamam, onu mahvettin. Lütfen dur!”

Cenk ve Bora şaşkınlığı hızla üzerlerinden attılar ve Asrın’ın kollarına asıldılar. Niko’nun gözkapakları tamamen kapanmak üzereydi, kırılmış parmakları aşağıya doğru sallanıyor ve dizleri titriyordu. “Dur,” dedi Cenk, koluna asıldığı Asrın’ı çekmeye çalışırken. “Neyle besleniyorsun oğlum sen ya? Bu güç nereden geliyor? Vallahi bana kendimi ezik hissettiriyorsun.”

Bora, Cenk’e atabileceği en ters bakışı atıp Asrın’ı çekmeye devam ederken ürkek gözlerle Asrın’ın bilinçsiz davranışına baktım. Hiddetle savrulan siyah tutamlar alınına dağılmış, çenesinde atan damar büyük bir hız kazanmış ve dolgun dudakları tek bir çizgi halinde gerilmişti.

“Yeter birader ya,” diye homurdandı Bora isyanla. “Bırak, sırası değil Asrın.”

Nihayetinde Asrın geriye doğru sendelediğinde, Niko dizle-

rinin üzerinde yere çökmüştü. “Burada bitmedi,” diye bağırdı Asrın, kolunu Bora ve Cenk’in dokunuşundan uzaklaştırırken. “Seni öldürmeden ölmeyeceğim.”

Bayılacaktım, az kalmıştı. Birkaç adam Niko’nun bağırsıklarıyla beraber ona koştuğunda, Asrın’ın zehir zemberek gözlerinde şiddetli bir aşağılama olduğunu gördüm. Niko görmeyen gözlerle ve kırık parmaklarıyla, adamlar tarafından arabaya bindirilirken tuhaf bir sessizlik oluşmuştu. Asrın sırtını arabanın kaputuna yasladı, elleriyle yüzünü ovaladı ve kaskatı çehresine buz gibi bir ifade çökerken sesli bir küfür savurdu.

“Sakin ol,” dedi Bora, sesi şaşkıncı. “Ne seni böyle çıldırttı?”

Cenk elini arabanın camına yasladı, düşünceli bir ifadeyle giden arabalara baktı ve kaşlarını çattı. “Parmaklarını kırmışsın,” dedi soğukkanlı bir sesle. “Helal be koçum.”

“Cenk,” dedi Bora, son derece bıkkın bir sesle. “Kendimi yormak istemiyorum, kendine birkaç tane vur.”

“Dışlanıyorum ben,” dedi Cenk, sesinde yalancı bir üzüntü vardı.

Duymak istediğim sesin sahibi kendi içindeki canavarla meşgulken, üzerime atılan pençelerden kurtulmaya çalışıyordum. Asrın’la olmak yaralarımı söküp atmanın yanında yeni yaralar dikmek gibiydi. “Siz burada ne yapıyordunuz?” diye sordum çatallı sesimle.

“Burası okul yolu,” diye açıkladı Cenk. “Bir baktık, aksiyon filmi çeviriyorsunuz.”

“Sus artık,” diye bağırdı Asrın, sesini duyduğumda ihtiyaçla ona çevirdim gözlerimi. “Tüm enerjimi senin üzerine boşaltacağım yoksa.”

Cenk hiç de alınmadan gözlerini devirip sustu ama bu sessizlik kısa sürdü. “Niye?” diye sordu ciddi bir sesle. “Ne seni bu kadar çıldırttı?”

Annesine herhangi bir sözü kaldıramıyordu ve eğer yanlış anlamadıysam bir sözden fazlasıydı. O adam annesine tecavüz etmişti, bunu anlamak için kâhin olmaya gerek yoktu. Bir kadın bunun ihtimaline bile dayanamazken, annesi bunu yaşamıştı. Düşüncelerim vagonlar gibiydi ve her vagon ait olmadığı tre-

ne yerleşmişti sanki. Öyle bir kaos vardı kafamın içinde. Ne söyleyeceğimi, bunun doğru olup olmadığını nasıl soracağımı bilmiyordum.

“Hak ettiğini bil, yeter,” diyerek kısa kesti Asrın. “Karıştırma.”

Bora sessiz kalmayı tercih ettiğinde, bakışlarımız arabanın izini bıraktığı yerdedi. Adam parmakları yüzünden Asrın’a tek kelime edemeden gitmişti, yüzünün hali çok kötüydü.

“Pekâlâ,” dedi Cenk arabasına doğru ilerlerken. “Hadi gidelim şuradan.”

Bora, Asrın’a kısa bir bakış atıp arabanın yanına ilerlediğinde ürkek bakışlarımı yukarıya kaldırdım. Asrın’ın bakışları yolun ucundaydı, baktığı şey yolun ucu değil de geçmişiydi sanki. Kemikli, düzgün çenesi titriyordu ve bu tamamen sinirdendi. Onu bu kadar kötü görmeyi kaldıramıyordum, içindeki düşüncelerin en çok kendisini zehirlediğini biliyordum.

“Asrın?”

Kasıldığını hissettim, varlığımı unutmuş muydu? Bu ihtimal bile midemde savunmasız bir sancıya sebep verirken yutkundum.

“Hımm?”

“İyi misin?” diye sordum tereddütle.

Kalçasını kaputtan ayırdı ve bakışları usulca bana tırmandı, düz bir bakış attı. Dakikalar öncesinde yaşananlara inat öylesine emin ve güçlü bir duruşu vardı ki hayranlığım başka bir boyuta tırmandı. “Aksi mümkünmüş gibi,” dedi, sesinde hiçbir pürüz yoktu ama artık onu tanıyabiliyordum. “Süperim.”

Saçma bir dürtüyle gülmek istedim ama içime yerleşen gerçekler buna engel olmak istercesine hafızama yerleşti. Berelelen iri ellerini eskimiş siyah kotunun cebine soktu ve sertçe yutkundum. “Bunları görmeni istemezdim,” dedi ruhsuz bir sesle. “Ama daha çok göreceğ gibisin, yapabileceğim bir şey yok.”

Bu ana kadar çok şey yaşamış, daha kötülerini görmüştüm. Ya ruhum bu tür olaylara bağışıklık kazanmış ya da hepten umursamaz olmuştum. “Önemli değil,” dedim omzumu silerken. “Biliyorsun, daha kötü izleri bedenimde taşıyorum.”

“Benim bedenimde olmalarını tercih ederdim,” dedi mekanik bir sesle. “Gidelim.”

Arabadan çantalarımızı aldık ve sessiz ve gergin bir şekilde arka sokaktaki okula doğru yürümeye başladık. Aramızda en fazla bir adım vardı. Varlığımdan emindi ama şu an benimle değil, kendiyle konuşmaya ihtiyacı var gibiydi. Belki çocukluğuyla konuşuyordu. Onunla çocukluğunun arasına girmedim.

Annesi...

Aklımdan çıkmıyordu, annesinin yaşamış olduğu şeyi ben bile kaldıramazken o bununla nasıl başa çıkıyordu? Neden ona bu kadar yükleniyorlardı, sadece on dokuz yaşındaydı ama çok olgundu. Her şeyi kaldırabilecek gibiydi, kaldırırdı. Sanki onu hiçbir şey yıkamazdı. Bende yarattığı izlenim buydu. Köşeyi dönerek okulun sokağına girdiğimizde, üşüyen ellerimle oynamaya başladım.

İçin için buz kesiyordum.

Okula yaklaştığımızda Asrın'ın bir eli usulca bileğime tırmandı, buna şaşırmamıştım. Genelde kalabalık ortama girdiğimizde, bir şekilde benimle temasa girerek sahiplendiğini belli ederdi. Bazen bunu ben de yapardım. Sıcak parmakları bileğime sarıldı, okulun bahçesine doğru ilerledik ve insanların bakışları yüzümü eşelerken titrek soluğumu dudaklarımda ufaladım.

Bahçe boyu yürüyüp okul binasına girdik ve sıcak hava bedenlerimizi sarmalarken kafamı kaldırdım. "Bana bir şey anlatacak mısın?" diye sordum sesimdeki hüznü fark etmemesini dileyerek. "Seninle ilgili ya da niye bu kadar sinirlendiğinle ilgili?"

Omzunun üzerinden bana baktığında duraksadım, dümdüz bir ifadeye sahipti ve hızlı solukları halen dinmemişti. "Zeki bir kızsın," dedi, yüzlerimiz arasındaki mesafe düştüğümüz durumda dahi kalbimi hızlandırmayı başarmıştı. "Bir şeyler sezdiğini biliyorum, sezme. Bir de benimkilere yer kalmadı sende, bu kadar sırtlama her şeyi."

Kafamı yana yatırdım, nefesi yüzümü dövüyordu. "Ya sırtlamak istiyorsam?" dedim, sesimde tuhaf bir ton vardı. "Ya en çok bunu istiyorsam, benimle ilgili hiçbir şeyin seni yormadığını söylemişsin. Seninle ilgili şeyler beni nasıl yorabilir?"

Bomboş bakan gözlerinde herhangi bir hareketlilik aradım, bulamadım. Bana biraz daha yaklaştı, merdivenlerden inip çıkan insanların kaçamak bakışlarını yoksaydım. Alnını alnıma

sürterek birbirimizi besledikten sonra dudaklarını şakaklarının üzerine bastırdı. Sıcak ve dolgun dudaklarının buğusu, bir kuş tüyünün ufak dokunuşu kadar nahifti. “Sadece,” dedi bomboş bir sesle. “Bilmen gereken şeyleri bilmelisin, fazlası seni yorar ve ben bunu istemiyorum.”

Dudaklarını şakaklarımdan ayırdı ve cevaplarımı umursamadan arkasını dönerek ilerlemeye başladı. Parmakları bileğindeki varlığını koruyordu, onunla ilerlemeye devam ederken dudaklarımı sertçe dişledim. Üst kata çıktığımızda, gerginlikle koridor boyu yürüdük. Sınıfın kapısının önünde durduğumuzda başımı kapıdan içeriye uzatarak içeriye göz attım. Asrın arkamdaydı. “Aşağıya ineceğim,” diye açıkladı, ben tekrar ona dönerken. “Seni sınıfa çıkarmayı istediğim için geldim.”

Gergin bir anın içinde olduğumuz için onu sorgulamayacaktım. Yüzlerimizi hizalayarak avuç içimle yanağını kavradığımızda hâlâ yere bakıyordu. Elinin biri başımın yanından duvara uzanmıştı. “Sakin misin?” diye sordum ilgiyle. “İstersen seninle gelebilirim.”

Dudağının ucu kıvrılır gibi oldu. “Dersten kaçmak için beni mi kullanıyorsun?”

Sakalları avuç içime baktı. Onun sakallı yüzünü okşamak, dikenlerine rağmen gülü eline almak gibiydi. “Asla,” dedim hafifçe gülümseyerek.

Alnını alnıma vurdu. “Dersine gir, sınıfta kalmanı istemem.”

“Kolunu çek, gireyim.”

Elini duvara dayadığı için beni kafeslemiş vaziyetteydi. “Evet,” dedi, sadece dudaklarını kıpırdatarak. “Sanırım çekmeliyim.”

“Evet.”

Sertçe yutkundü ve nefesini yüzüme bıraktı. “Beni çok zorluyorsun,” dedi gözlerime bakarak. “Şu an deli gibi öfkeliyim ama olmayacak şeyleri aklıma sokuyorsun, harbi belasın.”

“Bela?”

“Hı hı.”

Kolunu yavaşça boşluğa düşürerek geriye doğru birkaç adım attı ve geçmem için bana boşluk bıraktı. “Git artık,” dedi ifade-siz bir sesle. “Benden ayrılamadığını düşüneneğim.”

“Hiç de değil!”

Onu arkamda bırakıp sınıfa girdiğimde, çöp kutusunun başında dedikodu döndüren kızların bakışlarının Asrın’da olduğunu fark ettim. Kirpiklerinin altından göz süzdüklerini gördüğümde her birinin kirpiğini tek tek yolmak istedim. Yanlarından geçerek onların dikkatini çektiğimde, “Gözlerinize sahip çıkın,” diye sertçe uyardım hepsine korkutucu bir şekilde bakarak. Ürperdiklerini gördüğümde tatmin olarak sırama ilerlemeye başladım. İçsel, tuhaf bir dürtüyle omzumun üzerinden kapıya baktığımda Asrın’ın halen orada olduğunu gördüm. Bir an duraksadım, dudaklarım aralandı ve kalbim aksadığında önüme döndüm. Sabırlı ve sakin adımlarla sırama ilerlerken, insanların boş vererek yerime yerleştim. İstençdışı bir kez daha kapıya baktığımda, gitmiş olduğunu gördüm. Dudaklarımı dişledim, bakışlarımı sıranın üzerine düşürdüm ve gördüğüm kalemi kavradım. Sıraya rasgele şekiller çizerken, bunun yanlış olduğunun farkındaydım ama aklımı dağıtmaya ihtiyacım vardı.

Annesini seviyordu, bunu biliyordum.

Hatta bir tek onu sevdiğine yemin edebilirdim.

Annesinin böyle bir şey yaşamasını tabii ki kabullenemezdi. Bu nasıl acımasızlığı böyle?

Ders boyu öğrendiklerimi kaldırmaya çalışırken, bedenimi kasmış ve sanki içimi kasvetten bir denizin içine bırakmıştım. Sabah her şey iyiydi. Tamam, iyi değildi ama biz iyiymiş gibi davranıyorduk. En azından birbirimize tutunuyorduk, öğrendiklerimizden sonra Asrın beni uzağa iter miydi, bilmiyordum?

Zilin tiz sesi kulağıma döküldüğünde, sınıftaki insanların arasından sıyrılmış ve koridora yönelmiştim. Koridorun sonuna doğru ilerlerken, gözlerim tanıdık silueti arıyordu ta ki tiz bir sese kadar. Kaşlarım anında çatıldı, alnıma keskin bir kavis çizdi ve geriye doğru bir adım attım. Hemen yanımdaki sınıftan yükselen ağlama sesi kulağa tanıdık geliyordu. Elimini kulpa götürüp kapıyı araladığımda, Almila kendi sesinden beni bile duymamıştı.

Endişe zırhıma saldıran keskin bir ok olduğunda, gözbebeklerim panikle çalkalandı. Kapıyı arkamdan kapattım, hızlı ve te-

laşlı adımlarla ona ilerledim. Boş sınıfta, kafasını sıraya gömmüş ve içli içli ağlıyordu. Yüzümdeki ifadesizlik parçalara ayrılırken, sıranın boşluğuna oturdum.

“Niye ağlıyorsun?” diye sordum panikle. Almila irkilerek kafasını kaldırdığında bir an duraksadı. Güzel ve beyaz tenli yüzü kızarmış, kızıl kahve hareleri cam bir yüzey halini almıştı. “Ne oldu?”

Hızlı elleriyle yüzünü kurulamaya çalıştığında sertçe yutkundum, onu ihmal mi ediyordum? “Bir şey yok,” diye yalan söyledi, burnunu çekti. “Sinirlerim bozuldu, kendimi pek iyi hissetmiyorum.”

Yüzünü örten, ıslanmış kızıl tutamlarını geriye doğru çektim ve tereddütle ona baktım. “Bana neden anlatmadın?” diye azarladım onu üzüntüyle. “Bir şeyler olmuş. Son günlerde tuhafsin zaten Almi.”

Burnunu silip iç geçirdiğinde, içime yeni bir sıkıntı oturmuştu. “Tuhaf hissediyorum kendimi,” dedi sıkıntılı bir sesle. “Ve sen Asrın’ın yanındasın. En son ne zaman benimle doğru düzgün konuştun?”

Bir an afalladım. Kelimelerin doğruluğu, inkâr için fırsat bile bırakmıyordu. “Üzgünüm,” dedim, her şey üst üste gelmek zorunda mıydı? “Ben sadece...”

“Ona âşıkım.”

Kalbimin eşsiz bir sahiplenmeyle kabul ettiği ve onayladığı kelimeler vefasızdı. Ona hissettiklerim aşktan fazlasıydı ama kesinlikle daha azı değildi, bunu kabullenmiştim. Her kabulleniş, yeni bir yıkış ve yeni bir doğuştu.

Ona tutulmak kaçınılmazdı.

Almila sessiz kalışımı bir kabulleniş olarak görmüştü, öyleydi.

“İşin zor,” dedi bariz bir hüznle. “Sonuçta gidecek, geride kalmak zor olmalı. Hep öyle olur zaten değil mi Esila?”

Belki de onunla gideceğimi söylemek için en doğru zamandı ama yine yapamadım. Şu an yeterince kötüydü, onu daha fazla üzmem istemiyordum. “Neden ağladığını söylemedin?” diye konuyu geçiştirdim. “Çillerin kendini belli etti.”

Bana kötü bir bakış attı. “Benim çillerim yok.”

“Hadi oradan,” dedim onu biraz neşelendirmek isteyerek. “Ayrıca inkâr etme, onları sen de seviyorsun. Hadi fistüğim, bana neden ağladığını söyle.”

Gözlerini kaçırdı. “Şey,” dedi tereddüt dolu bir sesle. “Bir erkeğin beğeni zevki değişebilir mi?”

“Nasıl yani?”

“Yani,” dedi düşünceli bir sesle. “Kumral bir kıızı beğenen bir adam, sarışın bir kıızdan kolayca hoşlanır mı?”

“O adamın ismi ne?” diye sordum onu çözmeye çalışırken. “Ve bunu bana mı soruyorsun? Benim hayatımda sadece bir tane erkek oldu, bu tarz şeyleri bilecek kadar tecrübem yok.”

Almila'nın gözleri yüzümden ayrılıp boynuma düştüğünde, dudakları yukarı kıvrıldı, bu sinsî bir gülüştü. Onun bakışlarını takip ettim, gözlerim V yaka kazağımın açıkta bıraktığı boynuma düştüğünde aniden kızardım. Asrın'ın öptükleriyle moraran tenim ciddi bir şekilde kendini belli ediyordu, yuvarlak ve net bir izdi. “Evet, belli oluyor,” dedi alayla. “Hiç anlamıyorsun.”

Dün gece boynumu öptüğünü hatırlıyor ama uykuyla uyanıklık arasında olduğum için bu kadar esaslı bir iz bıraktığını bilmiyordum. Nasıl fark etmezdim. “Bunu nasıl kapayabilirim?” diye sordum kısık sesle.

Eh, en azından onun keyfini yerine getirebilmişim.

“Orası halledilir,” dedi ayaklanırken. “Sen bir kapatıcı alsan fena olmaz, bunun devamı gelecek mi?”

“Çeneni kapa!”

Boş sınıftan ayrılıp lavaboya girdiğimizde işimiz uzun sürmemişti. Morluğu fondötenle kapatmak beni rahatlatmıştı. Yine de görmüş olması dahi utanç vericiydi.

Son derse kadar birkaç kez Asrın'ı görmüştüm ama boş bakışlarına rastlamaktan öteye gidememişim, hiç konuşmamıştı. Gözleri üzerimdeydi, temkinliydi ve her an dikkatliydi. Artık daha dikkatli olacağımı biliyordum, bizim için. Alt kata giden basamakları Lavin'le beraber inerken, Almila'yı görmek istiyor ama nerede olduğunu bilmiyordum.

Okulun büyük, kalabalık bahçesine çıktığımızda yoğun soğukla bir an irkilsem de yürümeye devam ettim. Dış kapıda

onu beklememi söylemişti Asrın ve hiçbir şekilde tek başıma gitmeme izin vermeyeceğini biliyordum. Dış kapının ağzında biriken kalabalıktan sıyrıldığımızda sakın bir köşeye sindim ve onu beklemeye başladım.

“Sabah yine bir şeyler olmuş,” dedi Lavin soğuktan titreyen sesiyle. “Dinmiyor yemin ederim! O adam tam bir bela oldu.”

Duraksadım. Lavin o adamı tanıyor, dahası çekilmez bir bela olduğunu biliyordu. “Sen tanıyor musun onu?” diye sordum düşünceli bir sesle. “Size de bir şey yaptı mı?”

Lavin’in gözlerindeki nefreti gördüm. “Asrın’a yaptı ama Asrın benim abim sayılır, bu yüzden bize de yapmış oluyor.”

“Peki, neden olduğunu biliyor musunuz? Yani Asrın, hiç bir şeyler anlatır mıydı?”

Gözlerini devirdi. “Bu dediğine kendin ihtimal veriyor musun?”

Anlatmazdı elbette ama şansımı denemek istemiştim. “Diyorum ki,” dedi nefesini ellerine üflerken. “Bu gece bizde kal, Almıla’dan söz aldım. Bak çok eğleniriz, kızlar gecesi gibi.”

Onsuz uyuyabilseydim, düşünürdüm.

Ashnda fikir mantığıma yatıyordu fakat Asrın’ın olmadığı bir yerde kalma fikrini sevemiyordum. “Lavin, pek san...”

“İtiraz etme, lütfen,” dedi gözlerini kırptırırken. “Çok eğleniriz, sıkıntını atarsın. Bak, yorgun da görünüyorsun, çok iyi olur.”

Kalmak istemiyordum ama başka çarem yok gibiydi, tüm kozunu kullanıyordu. “Lavin...”

“Çok güzel duygu sömürüsü yapabilirim.”

Evet, yapabilseydim onunla kalırdım ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Uyumadan önce onun soluğunu dinlemeliydim, benim yanımda nefes almalıydı. Göğsümü kıvrandırmalı ve tüm nefeslerimi kesmeliydi, başka birinde nasıl kalacaktım? “Ben... bilemiyorum.”

Lavin daha bana itirazını dile getirmeden, Asrın tüm heybetiyle okul kapısında görüldü. Her şeyin varlığını yitirdiği anlara onun varlığı sebebi. Keskinliğiyle şahane bir görüntü oluşturan yosun yeşili gözler bahçeyi tarayıp beni kadrajına aldığı anda durağan adımlarıyla yanıma geldi. Cenk’in onun hemen arkasından yürürken Lavin’e göz kırptığını fark ederken sırtımı duvardan ayırdım.

“Selam,” dedi Lavin hareketlenirken. “Biz de tam Esila’yla kız gecesini konuşuyorduk.”

Boşboğaz.

Asrın’ın profilime düşen bakışlarında keskin bir olumsuzluğun olduğunu biliyordum, bunu sevmemişti. Kafamı yukarı kaldırmadan sadece gözlerimi yüzüne çevirdiğimde yutkunmak zorunda kaldım. Bana çok ters bakıyordu. “Gelmeyeceğimi söylemişim,” dedim bakışlarımı ondan kaçırırken. “Belki, başka zaman.”

Lavin’in ters bakışlarını hissediyordum ama kırılmadığımı da biliyordum. “İyi madem,” dedi isteksizce. “Kız kıza oturup dedikodu bile yapmıyorsun. Sen nasıl kızsın?”

Cenk, Lavin’i sürükleyerek yanımızdan uzaklaştığında boş gözlerle arkalarından bakmakla yetindim. Asrın’ın sıcaklığının hissediyordum. Bakışları üstümdeydi, beni kendine çekiyordu. “Başka tarafa bak,” diye geveledim. “Gözlerini benden alamadığımı düşüneceğim.”

Tuhaf bir homurtu çıkardı, buz gibiydi. “Komik olma,” dedi, sesi bakışlarına itaat eder gibi soğuktu. “Sana bakmak için izin alacak değilim, sen benimsin. Seni bu kadar etkilediğimi bilmek güzel, baksana bir bana.”

Omzumu silkerek onu geçiştirdim, baktığımda içime tuhaf bir hüznün çöktüyordu. Yaşamış olduğu şeyleri bildiğim halde onun karşısında güçlü kalamıyor, sıkıca sarılmak istiyordum. Daha sıkı, çelimsiz kollarımın sarabildiği ölçüde sımsıkı sarmak, biraz da ben ona iyi gelmek istiyordum. “Çok özgüven sahibisin değil mi?” dedim düz bir sesle. “Her şeyi yapabileceğini sanan bir egoya sahipsin.”

“Her şeyi yapabilecek bir güce de sahibim,” dedi mekanik bir sesle. “Bolca egoluyum, sonra yakışıklıyım. Seksiyim, çekiciyim...” Duraksadı. “Bir saniye, bir de zekiydin ben değil mi?”

Kafamı iki yana salladım, özgüveni beni hayrete düşürüyordu. Ama ona yakışmadığını söylemek koca bir yalan olurdu. Fakat tam da olması gerekenlerin bunlar olduğuna inanıyordum, düşüncelerime yön verecek kadar kudrete sahipti. “Olabilirsin,” dedim kâküllerimi düzeltirken. “Bilemiyorum.”

“Göstermemi ister misin?” diye sordu esrareniz bir sesle. “Seksi ve çekici kısmı?”

Yutkundum ve aklıma üşüşen görüntüleri silmek istercesine kafamı iki yana salladım. “Başka zaman,” dedim sesimi ifadesiz tutmaya zorlayarak. “Gidelim mi?”

Asrın elini bileğime geçirip parmaklarını tenime doladığında sessiz kalmıştı. Araba arka sokaktaydı ve birkaç dakika yürüyecektik. Okul dağıldığı için etraf kalabalıktı, insanların sesi beni yoruyordu ve biraz kafa dinlemeye ihtiyacım vardı. O bir adım önümde beni sürüklerken hareketlerimiz son derece ruhsuzdu.

“Gitmek istiyor muydun?” diye sordu, sesinde herhangi bir ifade yoktu. “Lavin’le?”

Arabanın bulunduğu sokağa girdiğimizde, sabah yaşanan olaylar acımasız bir saldırıya geçti. Soğuk parmaklarını avucuma sakladım ve görmediğini bildiğim halde başımı iki yana salladım. “Hayır,” dedim dilime gelenleri tutamayarak. “Sensiz uyumaktan hoşlanmıyorum, onda kalmamı istemişti.”

Hastalıklı hislerim bana acıyor olmalıydı. “Güzel,” dedi arabanın yanında duraksadığımızda. “Buna müsaade etmeyeceğimi de biliyor olmalıydın?”

Parmaklarını bileğimden ayırıp arabanın etrafına dolandı ve kapıyı gürültüyle açtı. Koltuğa yerleşerek kernerı taktığımda, dizlerimi kendime çektim. “İsteseydim, müsaade edip etmemen umurumda olmazdı,” dedim çenemi dizime yaslariken. “Benimle böyle küstahça konuşma.”

Araba yola atıldığında, motorun gürültüsü kelimelerin ardından duyulmuştu. Uzun ve biçimli parmaklarıyla kavradığı direksiyona kuvvetli bir baskı uyguluyordu. “Ya ben kontrol manyağıysam?” dedi, sesinde tehlikeli bir dalgalanma vardı. “Seni yatağa zincirleyip evden dışarı çıkarmak istemiyorsam?”

“Muhtemelen,” dedim, akıp giden yola düşüncelerimi de sermek istiyordum. “Deli olduğumu düşünürdüm. Ah, pardon! Zaten deli olduğumu düşünüyorum.”

Çoğu zaman sağlıklı düşünmüyor, normal tepkiler vermiyordu. Dengesizdi, benden daha deli olduğuna emindim. Bana ters bir bakış attığını hissettim, ona bakmamak için gözlerime keskin

bir komut verdim. “Kelime oyunu mu yapıyorsun?” diye sordu direksiyondaki parmakları sıkılaştırırken. “Bırak onu bunu. Seninle seni mutlu edebileceğini düşündüğüm bir yere gideceğiz.”

Şaşkınlıkla ona baktım. Benim için bir şey mi yapacaktı? İçimdeki hüznün mutlulukla kırıldığını hissettim. “Nereye gideceğiz?” diye sordum kendime engel olamayarak. “Benim için mi?”

Bakışları kısa bir an bana düştü, heyecanımı kaptığına emin dim. Yeşil harelerindeki donukluktan hiçbir şey kaybetmemişti ama bana beslemeye değer gördüğü şefkati tatmıştım. “Senin için,” dedi, harflerde dağılan yoğunluk beni kendine mahkûm etmişti. “Kafanı dağıtmaya ihtiyacın var, benim de öyle. Ve ben bir tek seninle kafamı dağıtabiliyorum, yani biraz kendim için de sayılabilir.”

Dudağımdaki aptal gülümseme... “Benden yararlanıyorsun yani?” diye sordum kısık sesle. “Bu çok adice.”

“Adiyim ben,” dedi, bakışlarının şefkati yoğunlaşıyordu. “Susacak mısın? Aksi halde arabayı kenara çekip seni öpebilirim. Mutlu olduğunu görmek hoşuma gitti.”

Kıkırdadım. “Seni öpmek istediğimden emin değilim.”

Araba ani bir frenle durduğunda, beklenmedik sarsıntıyla öne doğru savruldu. Ellerim torpidonun yüzeyine tutundu, dudaklarım aralandı ve salık saçlarım yüzüme döküldü. Sessiz bir inilti, kalbimin girintilerinden yükseldiğinde afallayan bedenimi geriye doğru yaslamak istedim ama benden önce davrandı. İri ve çok sevdiğim elleri belime sarıldı, beni hızla kendine çekti ve kucağına yerleştirdi. Elleri karnımın üstünde birleştiğinde, ona kafeslenmenin babama kafeslenmek gibi olmadığını bir kez daha fark ettim. Babam tutsaklık, Asrın özgürlüktü. “Hiç mi istemiyorsun?” dedi, dudakları enseme olduğu için sesi boğuk çıkmıştı. “Bak sen, ne kadar dayanırsın?”

Çenesini omzuma yasladı ve bakışları ön cama düşerken, göğsü sırtımla birlikte havalandı. “İradesiz bir kız mıyım ben?” diye mırıldandım nefesim hızlanırken. “Hayır yani, sanki şey meraklısıyım.”

Tuhaf bir homurtu yükseldi ama bu sıcak değil, buz gibiydi. “Meraklısı olmadığını söyleyemem,” dedi çenesini omzuma

sürterken. “Dün çok meraklıydın, önümde soyundun, kucağıma oturdun. Onu da geçtim, gerçekten beni etkile...”

Bir anda kafamı yana yatırdım, dudaklarımı araladım ve dişlerimi koluna geçirdim. Asrın’ın kısık sesli küfrü kulağıma iliştiğinde, bir eli saçlarıma uzandı ve kafamı geriye çekerek kolundan ayırmak istedi. Dişlerimi daha da geçirdiğimde bir anda kaskatı kesildi ve saçlarıma daha çok asıldı. Dişlerim kolundan ayrıldığında, kafamı arkaya yatırdı ve çenemi yakalayıp yüzünü yüzüme yaklaştırdı. “İrzıma geçtin,” dedi, sesi pürüzlüydü. “Köpekdişi mi sendeki? Çürüttün, daha sırtımdaki izler geçmedi.”

Omzumu silktim ve dudağımı elimin tersiyle sildim. Elimi dudağımdan çekmeme izin vermeden, ağzıma kapattığım elimin içine sert ve hızlı bir öpücük bıraktı. Ardından ben kendime gelemeyen, belime sarılı elleriyle beni kucağından kaldırdı ve aynı hızla koltuğuma bıraktı. Vay canına! Birkaç saniyede yaşanan bu şey sonucunda kalbimi kaybedebilirdim.

Kısa yolculuğumuzun devamı sessiz ve sakin geçti. Sabah yaşananlara rağmen olduğum ve bulunduğum konumdan ölesiye emindim. Nedenleri sorgulamaktan vazgeçmiştim. Araba sessiz sakin bir sokakta duraksadığında, gözlerimi yukarı kaldırarak geldiğimiz ortamı çözmeye çalıştım ama sokağa gölgesini düşüren karanlık buna izin vermiyordu.

Kapıyı seslice açtım, çıkan tok ses kulağımda gümbürderken omzumun üzerinden Asrın’a baktım. “Buraya gel,” dedi düz bir sesle. “Sana bir sözüm vardı, hatırlıyor musun?”

Arabanın etrafını dolanırken, göz temasını korudum. Ara sokakta uğultulu bir sessizlik vardı, karanlık üzerimize çökmüştü. Önünde durduğumda, alttan bakışlarımı şahane yüzüne yönelttim. “Bana birden fazla söz verdin,” diye fısıldadım. “Hangisi?”

Omzunun üzerinden arkasındaki binaya kısa bir bakış attı. “Hangisinin olmasını isterdin?”

Bana yerine getireceğini belirttiği sözler vermişti, sözlerini tabii ki tutardı. Ama bunu bu kadar gizemli yapması beni daha da heyecanlandırıyordu. “Sana da iyi gelecek bir sözün,” dedim bakışlarımı kaçırırken.

Birkaç katlı binaya girdiğimizde oranın spor salonu olduğunu fark ettim, karanlık dışarıdan görmemi engellemiştir. Asrın hemen bir adım önümden yürürken, buraya neden geldiğimizi hâlâ anlamamıştım. Aşağıya inerken sessizliğini koruyordu. İçeride kimse yoktu.

Birkaç dakika sonra ağır, kaba bir kapının önünde duraksadığımızda, sadece birkaç saniyede kapıyı araladı. Otomatik ışıklar yandığında gözlerimi kırıştırdım ve elimi gözüme siper ederek içeriye birkaç adım attım. Asrın'ın sıcak bedeni arkamdaki varlığını koruyordu. Elimini gözümünden çektim, kapanan kapının gürültüsü kulağıma kazındı ve aynı anda loş ortam gözlerimin önünde belirdi.

Loş ışıkla aydınlatılan havuz sahasında, mavi suyun sessiz dalgalarla mermerin yüzeyine çarptığını gördüm. Suyun yatıştırıcı sesi, soluklarımın arasında karışırken ileriye doğru yürüdüm. Küçük, kare şeklinde bir havuzdu. Çok derin değildi ama rahatça yüzülebilir görünüyordu. Havuza inen gümüş renkli merdiven korkuluklarına bakarken gülümser gibi oldum.

“Yüzecek miyim?” diye mırıldandım, dibini kuruttuğum umutlarım, gördüklerine sevinmişti. “Bu soğukta mı?”

Memnuniyetim onu da memnun etmişti. “Neden olmasın?” dedi kısık bir sesle. “Su ılık.”

Onunla bir kez yüzmüştük, ikincisinin olacağının sözünü vermişti ve şimdi yerine getiriyordu. “Neden şimdi?” diye sordum suyu izlerken. “İyi olmadığını biliyorum, söz verdiğin için kendini zorunlu hissetmiyorsun değil mi?”

“Zorunluluklarımın olmadığını söylemiştim,” dedi tane tane. “Bugün bunun için iyi bir gün, sıcaklığını hissetmek istiyorum.”

Tabanlarımın üzerinde ona döndüm. “Ben,” dedim sertçe yutkunmadan hemen önce. “Nasıl yüzeceğim? Yani, bikini falan?”

“O iş bende güzellik.”

*

Asrın'la yüzme sahasının içerisinde bulunan bir odaya girdiğimizde bana hiç kullanılmayan bir bikini vermiş ve küçük

giyinme kabinine sokmuştu. Elimde tuttuğum mürdüm rengi bikiniye bakarken, kalbimdeki baskı o kadar tanıdık gelmişti ki, bir gün bu hıza dayanamayacağını düşünüyordum.

Kısa sürede kıyafetlerimi çıkarmış ve bikiniyi giymiştim. Karşımdaki boy aynasından kendimi izlerken, çıplak bedenim ürperiyordu. Burası sıcaktı, üşümüyordum ama bu ürperti Asrın'ın beni böyle görecektir olmasından kaynaklanıyordu. Mürdüm rengindeki bikini üstü, göğüslerimi sarmalamış ve ince belimin çıplaklığı tüm kusurlarıyla ortaya dökmüştü. Belime kadar uzanan koyu sarı saçlarımı geriye doğru itirdim, çıplak sırtıma döktüm ve telaşla kâküllerimi düzelttim.

“Çıkmayacaksan gireceğim,” dedi, tehditkâr sesi kapının önünden yükselmişti. “Alt tarafı bikini. Neye bu kadar kafa yoruyorsun?”

Aynaya son bir bakış attım ve kulpa uzandım. “Geliyorum,” diye cırladım sıkıntıyla. “Patlama.”

Parmaklarımın arasındaki kulpu aşağıya indirdim, hırıltılı bir nefes verdim ve kapıyı kendimi doğru çekerek açtım. Asrın'ın keskin bakışlarının radarı, temiz ve beyaz zeminden sıyrılıp üzerime düştüğünde bir an duraksadı. Gözleri neredeyse çıplak olan bedenimin üzerinde, iç gıcıklayıcı bir yavaşlıkla gezindi. Göğüslerime, uzun bacaklarıma, hatta bacak arama bile baktığına yemin edebilirdim. Ona kızmak istediğim defalarca anda bunu başaramamıştım, yine başaramadım.

“Gidelim mi?” Titrek soluğumu, kelimelerin üzerine yığıp konuşabildiğimde beni duyduğundan emin değildim. Muazzam yüzünün kasılışını gözbebeklerimle izlerken, aheste bir yavaşlıkla yutkundum. Gözleri gözlerime tutunduğunda, dudaklarını ısırıp ve bir elini bana doğru uzattı.

Gözlerim iri ve kemikli eline kaydığında, göğsümdeki tuhaf baskı ağırlaşmıştı. Yutkundum, kararmış yoğun bakışları altında havalanan elim bilinçsiz bir hareketti. Parmaklarım her daim sıcak olan parmaklarına dolandığında, üzerindeki ceketini çıkardığını fark ettim. “Üşüyor musun?” diye sordu boğuk bir sesle.

Delici bakışları üzerime düşmemek için üstün bir çaba sarf ediyordu, bunu kasılan kemikli çenesinden anlayabiliyordum.

“Hayır,” diye fısıldadım. “Burası sıcak.”

Başımı salladı ve bir kez daha yutkundu. O kıvrımın iç yakıcı sesi, kulağıma iliştiğinde dudaklarımı ıslattım ve beni içeriye sürüklemesine izin verdim. Bedenim ürperiyor, tüm lanetli düşünceler bünyemi terk ediyordu ve kalbim akıl almaz bir ritim tutturmuştu.

Havuzun başında duraksadığımızda loş ışığın silik gölgesi üzerimize düşmüş ve onun yüzünü iyice kusursuz kılmıştı. Daha ne kadar güzel olabilirdi, bilmiyordum, sadece ona baktığımda bile göğsümde tatlı bir sancı peyda oluyordu. “Çok güzel görünüyorsun,” dedim kendime engel olamayarak. “Işıklar neden bu kadar loş, yani aydınlık olması gerekmiyor mu?”

Sıcak elini elimden ayırdı, iri elini ensesine götürdü ve kazasını tek hamleyle çıkararak zemine fırlattı. Çıplak ve sporcu fiziği gözlerimin merceğine taşındı, loş ışıkların altında parladı ve bakışları tekrar yüzüme tırmandı. “Böyle daha iyi,” dedi düz bir sesle. “Işığı pek de sevdiğim söylenemez.”

Uzun bacaklarına geçirdiği siyah kotunun düğmesini çözdü, maharetli parmaklarıyla fermuarı açtı ve pantolonunu bacaklarından sıyırdı. Evet, şimdi yalnızca iç çamaşırı vardı. Bir adım ileri attı, heybetli sırtı ve geniş omuzlarını bana dönerek havuzun temiz taşında duraksadı.

Bir anda ben daha ne olduğunu anlayamadan, pozisyon alarak bedenini havuzun derinine attığında dudaklarım aralanmıştı. Havuzdan savru lan su, çıplak bedenime sıçrarken gözlerimi kısıttım. Heybetli bedeni suyun altına gömülmüş, silueti silik bir şekilde seçilir olmuştu. Uzun kolları hareketlenerek ileriye doğru kulaç attı ve suyun altındaki kafasını çıkardı. Saçlarından damlayan su, havuzun içine sıçrarken ilerleyerek havuz mermerinin önünde duraksadım.

Bakışları bana kaydığında, ıslanmış yüzünün ve alınına dökülen siyah tutamların onu daha da güzel gösterdiğini düşündüm. Bana doğru ilerledi, suyun altındaki bedeni loş ışıktaki parlıyordu. Önümde duraksadığında, alttan bana bakan oydu. “Eğil,” dedi sert bir dille. “Elini uzat.”

Kasılmış ve koyulaşmış gözlerindeki yangını görebiliyor-

dum, karnımdan yükselen o basınç enseme tırmandı ve bedenimi gerdi. Yavaşça dizlerimi kırdım, çömeldim ve bana uzattığı eline baktım. Elimi, sağlam tutuşlara sahip sıcak ve iri eline uzattım. Elini tutmak evime girmek gibiydi, korkular yoktu. “Beni boğmayacaksın değil mi?” diye sordum göğüs kafesim inip yükselirken. “Sana ne kadar güvenebilirim?”

“Ben yanımdayken herhangi bir şeyin sana zarar vereceğini mi düşünüyorsun?” diye sordu, kaşlarındaki çatıklık keskin bir kavis çizmişti. “Sanki mümkün? Ayrıca bana güveniyorsun, başka türlü benimle gelmeyi kabul etmezdin.”

Keskin bakışları kısa bir an dudaklarıma indi, sertçe yutkundu ve gözleri daha da kısıldı. Bakışları tekrar gözlerime tırmandığında, sessiz kaldım. “Nefesini tut,” diye fısıldadı, ardından büyük bir hızla bedenimi ona doğru savurdu ve gözlerim büyürken bedenim suyla buluştu. Nefesimi tutabildiğim o kısacık anda, büyümüş gözlerle suyun altına indiğimde ellerim onun omzuna tutundu. Bedeni suyun altındaydı, benimle birlikte nefesini tutmuştu ve gözleri gözlerime bakıyordu. Islanarak ürperen bedenimdeki şokla, kafamı yukarı çıkarmak istedim ve ellerimi omzuna basturdum. Ondan destek alarak bedenimi yukarı kaldırdım ve başımı, omuzlarımanın bir kısmıyla beraber havuzun dışına çıkardım.

Kafam sudan çıktığında, saçlarım suyun üzerine döküldü ve ciğerlerimde idam edilen her nefes cesetlerini dudaklarımdan hızla dışarı bıraktı. Dikkatle ve keskin gözlerle bana bakarken, gözlerimi kıstım ve hiddetle inip kalkan göğsümü dindirmeye çalıştım. “Boğsaydın,” diye bağırdım nefes nefese. “Beni öldürmek mi amacın?”

İri ellerini sardığı belim dokunuşlarına tepkisiz kalamayarak gerilirken, dudaklarım titriyordu. “Tüh,” diye mırıldandı, burnunu burnuma sürterken. “Öldüremedim.”

Omzuna tutunan ellerim ensesine uzandı, ıslak ve dolgun saçlarını avuçladı. Beni sıkıca tutmuş, sanki tüm dünyanın pisliğini benliğimin ardında bırakmıştı. Yakınlığımızın etkisiyle, kalbim onun göğsüne tutunurken, bedenime dokunan göğsünü unutmak istiyordum.

“Yazık oldu,” diye fısıldadım, kasıklarındaki sancıyı yoksaymak istiyordum. “Beni öldürme arzusuyla yandığını bilmiyordum.”

Yakıcı ve iç gıcıklayan kısık bakışları gözlerim ve dudaklarım arasında azap verici bir yavaşlıkla geziniyordu. “Seni öldüreceğim,” dedi bir eli çıplak bacağıma uzanırken. “Sonra da arkandan geleceğim.”

Bacağıma beline sardığında, bedenim onun bedenine yerleşmiş ve tüm mesafenin kalkarı yerle bir olmuştu. Diğer bacağıma da bilinçli bir şekilde kaldırıp onun beline sardığımda, kafasını geriye yatırarak iç çekti. “Nasıl bir ölüm isterdin?” diye sordum kafamı yana yatırırken.

“Senin uğruna bir ölüm hiç fena olmazdı,” diye fısıldadı, gözlerimizin arasındaki köprü artık daha sağlamdı, sanki kimse yıkamazdı. “Sanırım bunun için kendimi şanslı bile hissedebilirim.”

Eğer beni öldürmek istiyorsa az daha konuşarak bunu yapabiliirdi. İçimde kıyametler koparıyordu. “Evet,” diye fısıldadım, gözlerim dolgun ve ıslak dudaklarına inerken. “Hoş bir ölüm olurdu.”

Ölümü bile güzel yapan bu adamla, hayat nasıl çirkin olabilirdi ki? Saçlarını okşadım. Su dediği gibi soğuk değil, ılıkta ancak ondan etkilenen bedenim deli gibi titriyordu. Onu bacaklarımın arasında hissediyordum. Her şeyiyle. “Zamanında annem için öldüm,” diye fısıldadı, dudakları dudaklarımın üzerinde kıpırdarken omuzları kaskatı kesiliyordu. “Nefesimin senin uğruna kesilmesi pek de problem oluşturmaz.”

“Problem oluşturur,” dedim, tüm cesaretimin suçunu aramızdaki yoğunluğa yüklerken. “Sana muhtaç bir kızı arkandan ağlatacak kadar bencilsin ama ben o kadar dayanıklı değilim. Benim için ölmene gerek yok, benimle yaşa.”

Gözlerinin parladığına yemin edebilirdim. Bir an için onu mutlu ettiğimi hissettim ve bu beni çok daha fazla mutlu etti. “Benim kızım,” diye tısladı. Ardından büyük bir açlıkla ve şehvetle dudaklarımı kavradığında, ona karşı koymak ihtimallerimin arasında bile yoktu. Onu, beni öptüğü gibi öptüm. Dili dudaklarımı aralarken, her zamankinden çok daha şiddetli ve aklımlı

kaybedeceğim kadar büyük bir arzuyla beni öptü. Kalbimin kaldıramayacağı ne varsa ona aitti, ruhumun ve tıpkı bedenimin de olacağı gibi.

Kafasını yana yatırdı, dolgun dudakları alt dudağımı hırsla kavrarken bir eli kalçama uzandı. Kalçamı kasıklarına bastırıp karnımdaki kilitlenen baskıyı kasıklararıma indirdi. Boğazından yükselen karanlık hırıltısı, kulaklarıma çarptı ve nefesim kesilirken dudaklarımla usulca bıraktı.

“Gözlerin çakmak çakmak bakıyor,” dedi erkeksi bir sesle. “Uzun kirpiklerin var.”

“Gözlerimi sevmiyorum,” dedim, üzerimde o kadına ait bir şeyler taşımak istemiyordum.

“Sarışın?”

Kaskatı kesilen bedenini yavaşça bana sürttüğünde, göğsü göğsümü yukarı kaldırmıştı. “Hı?”

“Göğüslerin de hiç fena değil.”

Sahiden, ciddi bir şey söylemesini bekliyordum.

“Teşekkür mü etmeliyim?” diye fısıldadım, utancı kapının ardında bırakmayı tercih ederek.

Havuzda ilerlemeye başladı, sakın dalgalar bedenime çarptı ve sırtımı havuzun mermerine yasladı. Çenesini göğüslerimin arasına koydu, nefesi dudaklarımda, bana işkence çektirmeye devam ediyordu. Göz temasını korudu. Nefesi kilitlenmiş gibiydi, yüz hatları gergindi. Parmağı belimden aşağıya kayarak bikini altımın üstünden, yasak bölgelere uzandı. “Sıcak,” diye tısladı, kendinden geçmiş bir sesle. “Ve benim için hazır durumdasın.”

Bedeninim kontrolünü ona bırakmıştı. Parmağı oradaydı ve tek bir hareketiyle dağılacak olmam kaçınılmazdı. Alnını alnıma yasladı, dudaklarıma sert ve hızlı öpücük bıraktı ve boğazından yükselen hırıltıyla eş zamanlı olarak parmağındaki yangını hassas noktamdaki uzaklaştırdı. “Sakin ol,” dedi, kaskatı sesi hiç de sakın değildi. “Sadece hissetmek istedim.”

Şiddetli nefeslerim arasında, parçalayacakmış gibi dişlediğim dudaklarımla serbest bıraktım ve kafamı bilinçsizce salladım. Konuşmaya ne mecalim ne de nefesim izin veriyordu. Çenesini omzuma yasladı, bir süre sessiz kaldı ve nefesinin düzene

girmesini bekledi. Bu hisler çok uzaktı, bir taraflarımda bunun yanlış olduğunu söyleyen sesler vardı ancak çok silikti. Biliyordum, bu hisler ve tepkiler yalnızca ona özeldi. Başkasıyla imkânı olmayan şeylerdi. Onunla olduğunda tam da olması gerekenin bu olduğunu hissettiriyordu.

Kafamı arkaya yatırdım, saçlarım suya dağıldı ve dudaklarının omzumdaki baskısı arttı. Buraya belki yüzmek için gelmiştik ama daha çok durmakla meşguldük, yalnızca duruyorduk. Bu adamın nefesine bile muhtaç hissetmek beni delirtiyordu. Çünkü o gözleriyle ruhumun sapa sokaklarını aydınlatmıştı. Beni kurtarıırken, kendini de benimle kurtarmıştı.

Gözlerini kaldırıp bana baktığında, nefesi bir nebze düzene girmişti. Bakışlarının altında mermerle onun arasındaki bedenimi sıyırdım ve suda ilerleyip arkasına geçtim. Bedenimi sırtına yaslayıp çelimsiz kollarımı iki kolunun arasından geçirip vücuduna doladım. Ona böyle sarılmayı seviyordum. Bir an afalladığımı hissettim, sarıldığım an kasılan sırtı yavaşça gevşerken yanağımı sırtına koydum. Sormak istediklerimi onun yüzüne bakarak soramazdım, o benim yüzüme bakarak cevaplamazdı.

“O adam,” dedim, anında kasılan bedenini hissederken. “Çok kötü bir şey yaptı değil mi?”

Ellerimi bağladığım teni kaskatı kesildi, burnundan sert bir homurtu yükseldi ve kafasını havuzun mermerine yasladı, dolgun ve ıslak saçlarının koyu tutamları ensesine çarptı. Beni susturmadı, buna tutunmak istedim. Bacaklarıma çarpan suyu hissederken, ruhumu biraz daha kasvete boğacak cevaplara aç olan soruları dilime bindirdim. “Anladım ben,” dedim dudaklarım titrerken. “Ve sen, anladığımı biliyorsun.”

Bu gerçek onu çıldırtıyordu, kim kaldırabilirdi ki o kaldırırsın. Bir kadına izinsiz dokunmanın ne kadar vahşi olduğunu düşünmeye bile katlanamazken, annesinin bunu yaşamış olması beni boğuyordu. Çok zordu.

“Ne zaman oldu?” diye sordum, yanağımı her daim güçlü olan omuzlarına sürterek. “Söylemek ister misin?”

Mermere yasladığı iri ve biçimli elleri yumruk halini aldığı anda, bir an tereddüde düşsem de vazgeçmedim. Alnı da merme-

rin yüzeyindeydi ve hırıltılı nefesini hissetmek istemiyordum. Annesini bu kadar değerli ve önemli kılan belki de buydu, anne sevgisini hiç tatmadığım için onu tam anlamıyla anlayamıyordum. Yalnızca o kadının yaşamış olduğu şeye ben bile dayanamıyordum, o hâlâ güçlü duran omuzları bu yüzden benim için hayranlık uyandırıcıydı.

Alnını mermere sürttü ve dolgun dudaklarından ağza alınmayacak bir küfür fırar etti. İrkilen bedenimle duraksarken, aynı anda yumruk halini alan eli havalandı ve büyük bir hızla mermerin yüzeyine indi. Elini incitmesinden nefret ettim. Telaşlı gözbebeklerimi yukarı kaldırdım, yumruk halindeki eli bir kez daha havalanıp mermerin yüzeyiyle buluştuğunda dişlerimi sıktım. “Kes şunu,” diye mırıldandım eline uzanarak. “Bunu istemiyorum, canını yakma, canım yanar yoksa.”

Elini benden kurtararak zemine bıraktığında kızaran parmaklarına kaşlarımı çatarak baktım. “Sadece,” dedi, sesi buz gibiydi ve bir an beni ürkütmüştü. “On üç yıl önce oldu ve ben hâlâ annemin yüzüne bakamıyorum. O adamı öldürmeden de bakamayacağım.”

Dişlerimi birbirine bastırdım, kaşlarımı çattım ve boğazıma dizilen yumrularla sızlayan burnumu buruşturdum. Hayır, ağlamayacaktım. Ağlayıp ona acıdığımı sanmasına izin vermeyecektim. Ama ağlamak istiyordum, çok ağlamıştım, bir kez de onun için ağlasam ne olurdu ki? “Ba... baban?” diye sordum, acı dilimin üstündeydi ve kelimelerime sıçırıyordu.

Acı her zaman keskin ve ucu yanık bir bıçak olup beni dağlamıştı, şimdi bıçakların onun bedenine saplanıyor olma ihtimali nefesimi kesiyordu. “Babam, annemin uğruna öldü,” diyen sesi, bir mezardan yükseliyor gibiydi. “Ve anneme çok âşıkı.”

Babasının öldüğünü biliyordum. Karısı uğruna ölmüştü ve bunun nasıl, ne şekilde olduğunu bilmiyordum. O adamın acısı bizimkinden daha fazlaydı, belki yaşasa yaşayamayacaktı. Yutkundum, yanağımı sırtına sürterek sırtındaki yüklerin bir kısmını almaya çalıştım. “O adamı öldürecek misin sahiden?” diye sordum kalbim korkuyla kasılırken. “Bunu sahiden yapacak mısın?”

Bu bir ihtimal veya varsayım değildi, öyle olmasını isterdim. O kararlı bir adamdı. Aslında hâlâ çocuktu ama hiçbir çocuk bu kadar adam olamazdı. “Bu sinirle dile getirdiğim birkaç kelimededen ibaret değil,” dedi, kanım damarlarımı yumrukluyordu. “Bu belki de kendime verdiğim en değerli söz. O adamı öldüreceğim ve tek bir an pişman olmayacağım.”

Bunu yapacaktı, hiçbir tereddüdü yoktu.

“Sen, baştan beri boka batıp çıkan hayatımı biliyordun,” dedi, kaşlarını çattığını hissediyordum. “Sadece artık yalnız başıma batmıyorum, seninle beraber batıyorum.”

Düşünebiliyordum.

Onu bir katil olarak düşünebiliyordum ve asıl bu beni dehşete düşürüyordu.

Bölüm 17

-Kutsanmış Ruhlar-

Kulağımın dibinde, bana korkunç şeyler fısıldayan bir iblis vardı sanki.

Bu sesler bir yanılma olamayacak kadar gerçekçiydi. Havuzu arkamızda bırakıp eve geldiğimiz andan beri tuhaf bir sessizlik yaşıyorduk. En üst katta bulunan odanın içinde, yere kadar uzanan camdan dışarıyı izlerken montum hâlâ üstümdeydi. Asrın bir nefes kadar arkamda, sırtını duvara yaslamış ve bir dizini uzatırken, bir diğer dizini kırarak zemine oturmuştu. Uzun ve biçimli parmaklarının arasında tuttuğu alkol şişesini ara ara yudumlarırken, kulağımın arkasından yükselen sesleri duymamaya çalıştım.

Birkaç dakikadır sanki olmayan sesleri duyuyor gibiydim ama varlıkları o kadar çoktu ki, onların olmadığına emin olamıyordum. Fısıltıyı andıran kısık sesli konuşmalardı ve birden fazlalardı. Hepsi aynı anda konuştukları için ne dediklerini anlamıyordum, sadece korkunç bir fısıltı birliği gibiydi. Gözlerim belki de o seslerin sahiplerini görmek istemediğim için kapalıydı ama nefeslerini bile hissedebiliyordum. Asrın'ın kıpırdadığını hissederken fısıltıların arasında bir fısıltı baskın geldi ve sesini bana duyurdu. Şöyle diyordu: *Biz senin yansımamız.*

Yansımalarım.

Ürperti şimdi daha yoğun ve istikrarlıydı. Bilincim ve man-

tığım tamamen fisiltılara odaklanmış, gerçekliğini sorgulamaktan vazgeçmişti. Bu sesler kafamın içinden mi yoksa yansımalarımın mı yükseliyordu? Konuşan, yansımalarım olabilir miydi? Kaşlarımın çatıldığını hissettim, sürekli tekrarlayan bu tuhaf olaylara açıklama getiremiyordum. Yansımam olduğunu iddia eden o fisiltıya cevap verdim. “Neredesiniz?”

Cevap bekliyordum. Kendimi yansımalarım ve fisiltıları dışındaki tüm olaylara kapatmıştım. Sadece onlar ve ben vardım, aramıza kimseyi almıyordum. Yansımam çok bekletmeden bana cevap verdi. “Aklındayız,” diyordu yine tüm fisiltıları bastıran fisiltısıyla. “Kafanın içindeyiz.”

Açıp kafamın içine bakmak istedim.

Onları kafamın içinden atmayı istiyordum.

Onlara gitmeleri gerektiğini söylemek için ağzımı araladığım anda, yanağımda hissedilebilir olan ama çok zayıf bir dokunuş hissederek duraksadım. Sıcak parmaklar her daim soğuk olan yanağımdan aşağıya kayarken, fisiltılar yavaşlamaya başladı. O dokunuşun sahibi yansımalarımın arama girmiş, beni kafamın içindeki çukurdan çıkarmaya başlamıştı. O çukurdan onunla beraber çıkarken fisiltılar tamamen son buldu ve ilahi bir ses gözlerimi aralamama sebep oldu. “Kendi kendine mi konuşuyorsun bebeğim?”

Onun esrarlı yeşil gözlerini karanlık odanın içinden seçtim. Sokak ışığı dışında odanın içinde herhangi bir aydınlık yoktu. Önce onu görerek sersemlesem de varlığının yarattığı rahatlıkla beraber kasım kasım olan bedenimi gevşettim. “Saçmalayarak senin ilgini çekmeye çalışıyordum,” dedim asla gerçekçi olmayarak. “Ve bak, ilgini çektim.”

Kafasını arkaya yatırıp tavanı izlerken, yanağımdaki inkâr edilemez dokunuşu boynumun göçüğüne indi ve orayı okşadı. “Sarışın, sen her an saçmalıyorsun.”

Huysuzca homurdandım. “Sen de her an aksisin. Ben bir şey diyor muyum?”

Sessiz kaldığımda ona konuşması gerektiğini söylemek istedim çünkü o fisiltıları tekrar duymaktan korktum. Fakat fisiltılar ebediyen susmuş gibiydi, artık onları duyamıyordum. Bu-

nun rahatlığıyla beraber gözlerimi odanın içine düşürdüm ve Pati'nin montumun ucunu kemirdiğini gördüm.

"Aç mısın?" diye mırıldandım parmaklarımı yumuşak tüylerine uzatırken. "Asrın'ın kabına mama koyacağına eminim."

Ah, kesin koyardı!

Dizlerimi kendime çektim, kendime sığındığımda daha güvende hissediyordum. "Bana cevap versene," dedim Pati'ye. "İşin düştüğünde ayağıma dolanmasını biliyorsun, sen sahiden sadık bir kedi değilsin."

Pati bana kötü kötü bakarken, omzumun üzerinden arkama baktım. Asrın kafasını duvara yaslamış, hayranı olduğum gözlerini kapamıştı. Uyumadığını biliyordum ama uyuyacak gibi görünüyordu. Her hali güzel olmak zorunda değildi ve ben her haline hayran kalmak zorunda değildim. Onu yıldızlar gökyüzünden yok olana kadar izleyebilirdim.

Salık saçlarım umutlarımın birer yansımalarını üzerine giyinip zeminin dört bir yanına dağıldığında bir kısmı da onun bacaklarına dökülmüştü. Hareketim onun dikkatini çekmiş olmahydı, dudaklarına yerleştirdiği alkol şişesini zemine bıraktı ve gözkapaklarını araladı. Onun kirpiklerinin arası, benim içine çekildiğim gezegendi. Gözleri zemine serili bedenimi aheste bir yavaşlıkla süzdü ve gözlerime tutundu.

"Üşüyeceksin," dedi, hiçbir ifade barındırmayan sesiyle. "Kalk artık oradan."

Pati, benim etrafımdan dolanıp Asrın'ın yanına koştu ve dizlerine tırmanmaya çalıştı. "Üşümüyorum," diye fısıldadım, gözkapaklarımı çekiştiren uyku bedenimi mayıştırmıştı. "Belki de üşüyorum ama bedenim buna alıştıktan sonra sorun olmuyor."

O bana bakarken tüm dünyanın yükü omuzlarımdan aşağıya iniyordu sanki. "Üşümeni istemiyorum," dedi, sesinde emrivaki bir ton vardı. "Hasta olursan seninle uğraşamam, iyileşene kadar yatağın içinde kıvranırsın."

Omzumu silktim. Belki bir parça kırılmış olabilirdim ama kelimelerin doğruluk taşımadığını biliyordum. Hasta olduğumda, o yatağın içinde benimle yatardı ama beni iyileştirmeyi bilmezdi. Beni iyileştiremezse benimle hasta olurdu. "Olsun," dedim gözlerimle gözlerini eşelerken. "Ben sana bakarım."

Tanrım... Gözlerinin parladığına yemin edebilirdim. “Bakma,” dedi, bakışları benden sıyrılarak Pati’ye düştüğünde. “Hak etmem.”

Ellerimi uzattım ve yaralarla bereli parmak boğumlarımı okşadım. “Hak ediyorsun,” dedim sakallarının örselediği kemikli çenesine bakarken. “Sen her şeyi, herkesten daha çok hak ediyorsun.”

Gözlerimi yukarı çıkararak çattığı kaşlarına baktım. Boşta ki diğer elimi havalandırdım, onun keskin bakışı hareketlerimi takip ederken parmağımı yüzüne yaklaştırdım ve çattığı kaşlarının ortasına bastırdım. “Şşt,” diye mırıldandım uykulu bir sesle. “Kaşlarını çatma, çok sinirli görünüyorsun.”

Teninde atan nabızı parmak ucumda hissederken, dudaklarını dişledi ve kafasını iki yana salladı. Bu bilinçsiz halimle eğleniyordu. Parmağımı alnından ayırdı, bakışları delici bir keskinlik kazandı ve parmağımı aşağıya indirerek dudaklarına bastırdı. Sıcak ve ıslak dudaklarının buğusu, parmak uçlarımda can bulurken, bedenimden geçen akımla sertçe yutkundum. Göz temasını korudu, uzun ve ıslak öpücüğüyle sevindirdiği parmağımı dudağından usulca ayırdı. Elimini aceleyle geri çekerken, bu dokunuşun bile bedenime yaptıklarını yalanlamak istedim.

“Yerine yat,” dedi kadifemsi sesiyle. “Gözlerin kapanıyor.”

“Sen taşırırsın.”

Tuhaf bir homurtu yükseldi. “Fırsatçı,” diye fısıldadı, bir eli yere savrulan saçlarıma uzanırken. “Kucağımda olmak hoşuna gidiyor değil mi?”

“Bunu yalanlamayacağım.”

Saçlarıma uzanan parmakları, koyu sarı saçlarımdan arasına karıştı ve usulca gezindi. “Sarışın?”

Uykulu gözlerle ona baktım. “Ha?”

“Hadi, kalk yerine yat.”

Kaşlarımı çattım ve huysuzluğumu sürdürdüm. “Hayır,” diye cırladım. “Yatmayacağım.”

Pati sesimin voltajından irkilerek Asrın’a sığındığında gözlerimi büyüttüm. Tuhaf bir şekilde ondan ürkmüyordu ve hatta fazlasıyla ona alışmış durumdaydı. “Bana sesini yükseltme,” dedi, sesi sertleşmişti. “Tamam mı?”

Tehditkâr bir biçimde tuttuğu saçlarımı aniden çektiğinde, dudaklarımdan sessiz bir inilti döküldü. Elim aceleyle saçlarıma tırmandığımda, gözleri gözlerimdeki varlığını koruyordu. “Tamam mı?”

Beyefendi, despotluğu seviyordu. Bağırardım. “Tamam değil.”

Saçlarıma biraz daha asıldığında canım bu kez sahiden yanmıştı, o bunun farkında değildi. Aniden dolan gözlerimi kırıştırdı bir an duraksadı, dudaklarını araladı ve elini ateşe değmiş gibi çekerken kemikli yüzü kaskatı kesildi. Gözlerimin neden dolduğunu bilmiyordum, bir anda gelişmişti ve saçlarımdaki ufak sızı buna sebep değildi. “Acıttım mı?” diye sordu kaskatı bir sesle, kendine sinirlendiğini görebiliyordum. Sadece benimle eğlenmek için uğraşıyordu saçlarımla ve acıyacağını hiç düşünmemişti.

Ufak bir sızıya ağlayacak değildim, neden ağladığımı da bilmiyordum. Yutkundum ve bakışlarımı yere düşürdüm. Bu duygu değişimleri çok saçmaydı. “Hayır,” dedim çatlak sesimle. “Acımadı.”

Kendine küfrettiğine yemin edebilirdim. Pati, gözlerini bana dikerken burnumu çekti. “Doldu gözlerin,” dedi gerginlikle. “Acıdı, ne diye yalan söylüyorsun?”

Pati elleriyle onun pantolonuna asılırken, Asrın omzunun üzerinden ona döndü. “Dur lan sen de,” diye söylendi sinirle. “Kız ağlıyor.”

Bu sefer de sinirle kıkırdadığımda, bakışları aniden bana döndü ve dudakları aralandı. “Artık bir yudum içmeden mi sarhoş olmaya başladın?” dedi, sesine kuşandığı zırhı delmeyi istiyordum. “Uyu artık.”

“Hiç kalkasım yok,” diye mırıldandım kız çocuğu gibi, şımarıkça. “Kendimi halsiz hissediyorum, bütün gücüm çekilmiş gibi.”

Cümlelerime itaat ederek sırtını ve başını duvardan uzaklaştırdı. Kalçasını zeminden ayırarak doğrulduğunda gölgesi beni kucakladı. Zaten az olan mesafemizi öldürerek önümde duraksadığında, göz temasını korudu. Usulca bana doğru eğildi, iri ve sıcak elleriyle bana uzandı. “Leş bir gündü,” diye fısıldadı. “Yoruldu, böyle hissetmen doğal.”

Kafamı salladım. Bir eli zeminde sürtünerek sırtımın altına

girdi, bir diğer eli bacaklarımı kavradı ve soluğu yüzüme çarparken beni kaldırdı. Bedenim yerden havalanırken, saçlarım sırtımdan aşağıya döküldü ve çelimsiz kollarım ensesine dolandı. Olması gerekenin tam da bu olduğunu hissediyordum, başım göğsünde dinlenmeliydi. “Ama yine de en çok seni hissediyorum,” dedim uykulu bir sesle. “Çok güzel kokuyorsun.”

Asrın tüm saçmalıklarımı dinleyerek yatağa doğru ilerlerken, başımı omzuna yasladım ve burnumu boynuna sürttüm. Anında kasılan bedeniyle, sert bir soluk aldı ve o soluk benim saçlarımda can verdi. “Rahat dur,” dedi boğuk bir sesle. “Nasıl kokuyorum ben?”

Ellerim ensesine uzanırken esnedim. “Tüm sancılarımı tek solukta dindirecek kadar güzel,” diye fısıldadım kokusunu derince solurken. “Uğruna çok şey feda edeceğim kadar güzel.”

Bedeninin kasıldığını hissediyordum ama uykuyla uyanıklık arasında gidip gelirken bunu pek de önemsemiyordum. Gözlerim usulca kapanırken, yatağın önünde duraksadı ve eğilerek beni yatağa bıraktı. Sırtım yumuşak yüzeyle buluşurken, varlığı gözkapaklarımda üstünde şekillendi.

Bedenimdeki fazlalıkları çıkardığını parça bölük hatırlıyordum. Montumun, kazağımın ve pantolonumun bedeninden ayrıldığını hissediyordum. Bedeninin sıcaklığını yanımda hissederken, dizkapağıma sıcak ve sert bir öpücük bıraktı. Ardından bedenime geçirilen kazak, beni kaşındırmış ve burnuma onun kokusu yükselmişti. Yüzüm yastığa düşerken, hissettiğim son şey kendimi güvende hissettiren eller tarafından sarmalandığımdı.

“Sen de ciğerimi düşürecek kadar güzel kokuyorsun.” Sessiz bir ninni gibiydi duyduklarım. “Sigaralarımın bile düşüremediği bu ciğerimi senin kokun düşürecek galiba.”

★

Gün aydıydı.

Aydınlık odanın içine süzülen gün ışığı gözlerimi kamaştırırken, ellerimle gözlerimi ovaladım. O ışıkla mücadele edeme-

yerek gözkapaklarımı kaldırdığımda gördüğüm ilk şey tavandı. Bakışlarımı odanın içinde gezdirdim ama Asrın'dan hiçbir iz yoktu. Bir diğer elimle üzerimdeki yorganı iterek çıplak ayaklarımın üstünde doğruldum. Saçlarımı omzumdan aşağıya dökerek esnedim.

Üstümde bir kazak vardı ve ev sıcak olduğu için terlemiştim. Duş almalıydım. Dolabın kapaklarını araladım ve çekmeceli raflara uzadım. Bir iç çamaşırı takımını elimle kavradım ve doğrulup genişçe esnedim. Uykulu gözlerimi kırıştırdım, odanın kapısını araladım ve koridora yöneldim.

Asrın hâlâ görünürde değildi.

Koridorun sonundaki evdeki diğer banyoya ulaştığımda, kapıyı aralayarak içeriye girdim. Işığı yakmaya gerek duymadan ilerledim ve temiz kıyafetleri dolabın içine bıraktım. Üstümdeki fazlalıklardan kurtularak duşakabine yöneldim ve kısa sürede sıcak suyu ayarladım.

Sıcak su bir süre zayıf bedenimden akıp çıplak fayansla buluştu. Saçlarım ağırlaşmaya başlarken, uzandım ve Asrın'a ait şampuanı kavradım. Bir miktarı saçlarıma döküp köpürttüm ve bir süre yıkayıp duruladım. Aynı şekilde bedenimi de yıkayıp temizlediğime inandığımda durulanmak adına suyun altına girdim. Sırtımı fayansa yaslardım, ellerimi göğsümde kavuşturdum ve bakışlarım zemine düşerken suyun beni rahatlatmasına izin verdim.

Kafamı geriye yatırdım, saçlarım belime döküldü ve göğsüm aldığı derin nefesle havalanırken tok bir ses duyuldu. Kulaklığımın algıladığı sesle birlikte kapadığım gözlerimi araladım ve yutkundum. Ellerim benden bağımsız bir istekle havalanıp suyun akışını keserken adımların içeriye ilerlediğini hissettim.

Duşakabinin puslu camı bedenimi görmesine engel olsa da çıplak silüetimi gördüğüne emindim. Dudaklarımı ıslattım, ağırlaşan saçlarım göğsümü kapatırken bakışlarımı yukarıya kaldırdım. Benim burada olduğumun pekâlâ farkındaydı. Ne yapmaya çalışıyordu?

“Asrın?” diye mırıldandım sorarcasına. “Ne yapıyorsun?”

Tek duyabildiğim çıplak zemine emanet ettiği adım sesleriydi. “İşini hallettin mi?” diye sordu erkeksi bir sesle. “Çık.”

Gözlerimi pörtlettim ve kabinin cam yüzeyine bakakaldım. “Ne saçmalıyorsun?” diye mırıldandım, sertçe yutkunmadan hemen önce. “Ne işin var burada?”

Ters ters homurdandı. “Sanki hiç görmedik.”

“Asrın!”

“Tıraş olacağım,” dedi, sesi gergindi. “Hadi, çık.”

“Bu evde başka banyo yok mu?” diye cırladım, nefeslerim hızlanırken. “Salak herif, çıplağım.”

Asrın’ın derin nefesi puslu camı buğulandırırken sertçe yutkunduğunu işittim. Üzerinde hiçbir şey olmadığını görüyordum ve eğer ben görüyorsam o da beni rahatlıkla görüyordu. İçimde yükselen utanç bile hissettiğim yoğunluğu alt edemezken dudaklarımı dişledim. “İşin bitti mi?” diye sordu bir kez daha.

“Hı hı,” diye mırıldandım uysalca. “Çıkacağım.”

Askıda bulunan havluya uzandığımı fark ettiğimde elimi fayanstan ayırdım. Ne yapmaya çalıştığımı anlayamıyor ve tuhaf bir şekilde kendimi rahatsız hissetmiyordum. Utanıyor, belki çekiniyordum ama onun beni çıplak görme fikri rahatsız etmiyordu. Rahatsız etmemesi ise dehşete düşürüyordu. Bir diğer eli kabinin ucuna tutundu, usulca açtı ve bakışları zeminde gezinirken koyu renklerdeki havluyu bana uzattı. Bedenime sarılan soğukla bir an irkilsem de, nefesimi kesen gerçek, çıplak bir şekilde önünde dikiliyor olmamdı. Bana bakmıyordu ama hızlanan nefesi, kasılan bedeni ve çattığı kaşlarıyla kendisiyle mücadele ettiğini görebiliyordum.

Parmaklarım aceleyle havluyu kavradı ve anında vücuduma sardı. Mahrem yerlerimin kapanmasıyla bir nebze rahatlasam da, kısa havlu bütün bacaklarımı meydana sermişti. “Teşekkür ederim,” dedim kısık sesle. “Geçebilir miyim?”

Zemine kilitlenmiş bakışları üzerime düşerken, bir eli hâlâ kabinin cam yüzeyindeydi. Gözlerinin içine akın eden arzunun bir yansımasını gözlerimde taşıdığımı hissettim. Saklamayı bilmeseydi, gözlerindeki yangına ulaşabilirdim ama o saklamayı biliyordu.

“Daha da çekilmez oluyor,” dedi, dizlerimi titreten ses tonu bana birçok şeyi yaptırabilirdi. “Bilseydin, aklımdan geçenlerden korkardım. Sıçtığımın iradesi, seninle tuz buz oluyor.”

Yutkundum, beni istediğini ve arzuladığını biliyordum. Reşit olmamı bekleyeceğini söylemiş ve reşit olmuşum ama beni korkutmak istemediğini biliyordum. Utanacağım ve belki de asla dile dökemeyeceğim bir gerçekle onu istiyordum ve bu utanç vericiydi. Bir elim havluyu dengelerken bir elimle sakallı yanağını kavradım. Kemikli çenesi parmaklarımın altında gevşerken, gözlerini bir anlığına yumdu. “Ah,” diye mırıldandı gözlerini aralarken. “Aptal kız, bana ne yapıyorsun böyle.”

“Senin bana yaptığından farklı bir şey yapmıyorum,” dedim dürüstçe. “İkimiz de aynı açlığa sahip insanlarız.”

Dudağını bileğimin içine bastırdı ve hissettiğimiz yoğun tutkudan uzak, şefkatli bir öpücüğü tenime bağışladı. Dalgalar tenimde köpürdü, kıyıya vuran cesedimde darbe almayan tek yanım öpücüğünü bağışladığı tenimdi. “Bilmiş ağzını seviyorum,” dedi bakışları dudaklarıma düşerken. “Üşüdün, hadi çık.”

Elimi usulca, hiç istemediğim halde yanağından ayırarak indirdim ve bana ayırdığı boşluktan geçtim. Kabini geride bırakıp çıplak fayansta ilerlerken, göğsüne bakmamak için tüm direncimi kullanıyordum ama dirayetime vurulan zincirler gevşekti. Titrek nefesim içimde dağlanırken, kaskatı bedenini kıpırdattı ve aynanın önüne yürüdü. Tezgâh dolaplarında birkaç şeyle ilgilenildi ve adımlarım bilinçsizce duraksadı.

Tıraş makinesini es geçerek, köpük ve tıraş bıçağını kavradı. İnce ve uzun parmaklarının estetik hareketleri bile beni etkilemeyi başarırken kafamı yana yatırdım. Yüzünün yansıması yuvarlak aynaya düşmüş, benim yansımam da aynada kendini göstermişti. “Gel,” dedi emredici bir tonlamayla.

Zeminin soğüğundan ürperen ayaklarım kelimelere bir iple bağlı gibiydi, bilinçsiz attığım adımlar onu memnun ederken arkasında duraksadım. “Önüme geç.”

Bakışlarım pürüzsüz, elmas gibi parlayan teninde itinayla gezinirken etrafından dolandım ve önüne geçtim. Islak saçlarım omzuma dökülmüş ve belli bir ağırlık kazanmıştı. Asrın'ın üstten bakışları gözlerime tutuldu, yemyeşil harelerin içinde oynaşan siyahlık beni karşılarken iri elleri belime sarıldı ve aynı anda hiç zorlanmadan beni kaldırarak lavabo tezgâhına oturttu.

“Sen yapsana,” dedi ellerini belimden ayırırken. “Sakallarımı tıraş et.”

Kafamı iki yana salladım. Nasıl yapabiliyordum ki? “Ben nasıl yapacağım?” diye sordum, kirli sakallarıyla örselenen çenesine bakarken. “Hem böyle çok iyisin, boş ver ya.”

Dudaklarını birbirine bastırды, yoğun erkeksi kokusu ciğerlerime sinmişti. “Ne kadar iyiyim?” diye sordu düz bir sesle. “Seni baştan çıkarabiliyor muyum?”

“Bunun için biraz daha çalışman lazım,” diyerek takıldım ona.

Bana ters bir bakış attı. “Çok bilmiş,” diye geveledi. “Hadi, yap şunu.”

Köpüğün kapağını araladım, tuhaf bakışlarımı kutunun içerisinde gezdirdim ve bir miktarı elimin içine aldım. Elime sürdüğüm beyaz renkli köpüğü, kemikli yüzüne yaymaya başladığımda hızlı nefesi boynumu okşuyordu. Elleri iki yanımdan tezgâha yaslanmıştı. Köpüğü yüzüne yaydığımda, ortaya çıkan manzaraya bir an gülmek istedim ama kızmasını göze alamadım.

Tıraş bıçağına uzandım ve tereddütle ona baktım ama bana bakmıyordu. Evet bacaklarına bakıyordu. Kalçalarına uzanan havlu daha da yukarı sıyrıldığı için, bacaklarım meydandaydı ve benim gerim gerim gerilmişti. “Canını yakabilirim,” dedim parmaklarımın arasındaki bıçağı bakarken. “Asrın, bunu yapmaya yım. Kesin keserim, Allah aşkına ne anlarım ben?”

“Kesersen kes,” diye mırıldandı omzunu silerken. “Acımaz, biraz kapışırız o kadar. Yap sen.”

Hafifçe titreyen parmaklarımı yüzüne yaklaştırırken, içinde bulunduğumuz tuhaf durumla bir kez daha yüzleştim. “Benden günah gitti,” dedim kısık sesle.

Keskin bıçağı, köpükle sarmalanan kemikli yüzüne yerleştirdim ve usulca köpüğü boydan boya sıyırdım. Asrın’ın kemikli, pürüzsüz cildi meydana çıktığında, soluğu hızlanmıştı. Kalbim erimiş çikolata kıvamındaydı adeta. Bıçağı bütün yüzünde gezdirip köpüğü sıyırdığım süre boyunca fazla yavaştı. Herhangi bir kesik yaratmamak için üstün bir çaba gösterirken, bakışlarını her yerimde hissetmiştim. Çok yoğun, dikkatli ve her an elini

üzerime atacak gibi bakıyordu ve bu içimdeki yangına odun atmakla eşdeğerdi.

“Bitti,” dedim dakikalar sonra. “Hiç acıtmadım, kesmedim de. Kesinlikle becerikliyim.”

Kafasını usulca salladı. “Evet,” dedi ifadesiz bir sesle. “Tam yarım saattir yapıyorsun. Fazla beceriklisin.”

Ellerimi tezgâha yasladım, kalçamı soğuk tezgâhtan ayırdım ve çıplak ayaklarımı üstünde zemine bastım. Hareketlerimi dikkatle izlerken, arkamı döndüm ve ona sürtünen bedenimi hissederek dudaklarımı dişledim. Ellerimi uzatmak için musluğa uzandığımda, benden önce davranarak musluğa uzanıp açtı. Bedenini bedenime yasladı, havlunun kumaşı onu hissetmeme engel olmazken ellerimi yakalayıp suyun altına tuttu. “Ben yapabilirim.”

Ellerimi elleriyle ovaladı ve köpüğü suyla temizledi. “Elbette,” diye fısıldadı boğuk bir sesle. “Yapabilirsin ama ben yapacağım.”

Sıcacık göğsü zayıf bedenime kanat gibi örtülürken kolları kollarımla temas halindeydi. Sessiz kaldım, konuşmadım. Kalçamda onu hissediyordum. Ayak parmaklarımı içe büktüm, umutsuz bir çırpınışla nefes aldım ama nefesim boğazımı kesen falçatılar gibiydi. Musluğu kapattı, çenesini kafama yasladı ve ellerini ellerimle birlikte fayansa yasladı. “Yüzümü de yıkaman gerekiyor,” dedi, nefesi saçlarımın dibine acı çektiriyordu. “İşini tam yapmalısın.”

Onu itmek için bedenimi kullandım ve kendimi geriye ittiğimde, kasıklarına hızlı çarptım. Bir an duraksadım ve nefesim körüklenirken, hissettiğim şeyle dilim damağım kurudu. Dudaklarımı dişledim, sesli küfrü kulağıma ilişirken eli çeneme uzandı ve yüzümü ona çevirdi. Dudaklarım titredi, elinin baskısı arttı ve vahşi bakışları gözlerimdeki temasını korurken, burnunu burnuma sürttü. “Sen var ya sen,” diye fısıldadı, dudakları dudaklarımın üzerinde hareket ediyordu. “Çok fena bir şeysin. Beni düşürdüğün şu durumlara bak.”

Beni dudağımın kenarından öptü. “Canımı sıkıyorsun,” dedi, sesi sertti. “Bir şekilde sana karşı koymalıyım, hazır olmanı bekleyeceğim.”

Yutkunamadım. “Ya hazırsam Asrın?”

Ah, lütfen bunu söylemediğimi söyleyin.

Asrın’ın gözlerindeki derin boşluk sarsıldı ve dudakları şaşkınlıkla aralandı. Dilimden dökülen izinsiz kelimeler, düştüğüm utanca sırtırken gözlerim ben farkında olmadan irileşmişti. Gözlerimiz arasında uzanan bağda derin bir sessizlik meydana olurken, sertçe yutkundüğünü işittim. “Sen...”

Telefonun tiz sesi aramızda uzanan sessizliği sonlandırdı ve dile dökülebilecek tüm kelimeleri alaşağı etti. Gözlerimiz aynı anda birbirinden sıyrıldı, bir an duraksadı ve dudaklarını sımsıkı kenetleyerek eşofmanının cebindeki telefona uzandı. Aniden elimi tezgâhtan ayırdım, onun boşluğundan yararlandım ve birbirine dolanan ayaklarımla çıkışa doğru ilerledim. Kapıyı gürültüyle araladım, kendimi koridora attım ve göğsüm, dile getirdiğim gerçekle kıvrılırken nefes nefese soludum.

Uzun koridoru ferî çekilen bacaklarımla yürüdüm, odaya girdim ve kapıyı seslice kapatarak sırtımı kapının yüzeyine yasladım. Ellerimi kalbime bastırdım, irileşen gözbebeklerimle beraber kafamı deli gibi iki yana salladım. Bunu gerçekten söylemişim, dile döktüğüm ve dönebileceğim en imkânsız şeyleri söylemişim. Deli gibi ağlamak istiyordum.

Bunu nasıl yapabilmiştim? Ona onunla o şeyi yapabileceğimi mi ima etmişim? Düşüncesi bile beni dehşete düşürürken, onun yüzüne nasıl bakabilecektim? Sırtımı kapıdan ayırdım, önce perdeleri kapadım ve sonra dolabın önüne ilerledim. İç çamaşırlarım bile orada kalmıştı, lanet olsun, bir de onları görmüştü. Dolaptan çıkardığım iç çamaşırları titreyen ellerimle hızla üzerime geçirdim.

Bordo pantolonumu ürperen bacaklarıma, siyah V yaka kazığı da üstüme geçirdim. Kazak dökümlü, örgü modeline sahiptir ve kalçalarıma kadar uzanıyordu. Yatağın üzerine çöktüm, koyu gri kısa çorapları ayağıma geçirdim ve yüzümü ellerimin içine yasladım. “Salak,” diye mırıldandım kendi kendime. “Ağzın kopsun, dilin boğazına dolansın.”

Sıkıntılı bir nefes verdim. Şimdi bu kapıdan çıkmam, onun yanına gitmem gerekiyordu ama ayaklarım zemine çakılmış,

bana sırt çevirmişti. Sınırle atabileceğim en kuvvetli çığılığı attım ve boğuk sesim kulağımda çınlarken yüzümü buruşturdum.

“Aptalım,” diye sızlandım gözlerimi yumarken. “Yüzüne bakamayacağım, onunla konuşamam bile.”

Dakikalar boyu yatağın içinde delice tepindim, birçok çığlık attım ama o hiçbir şekilde yanıma gelmedi. Mümkün olsa kendimi dövmeğ, bu utancı püskürtmeğ isterdim ama gerçekte kanlı canlı hemen içimde yaşıyordu. Utancımı körükleyen asıl mesele de, bundan pişman olmayışımdı. Lanet olsun, bunu dile getirdiğim için pişman olmalı ve gidip bunu yalanlamalıydım.

“Esila?” Asrın’ın hiçbir ifade bulundurmayan dümdüz sesi kulaklarıma döküldüğünde, gözlerimi pörtlettim. Ellerimi yüzümden ayırdım, göğsümü kıvrandıran sesin sahibe döndüm ve kapının yüzeyine ürkek bakışlar attım. “Gidiyoruz, acele et.”

“Ta... tamam,” dedim, kısık sesim fazla ürkekti.

O kapının önünden uzaklaşırken ayağa kalktım ve dolaba ilerleyerek siyah, uzun oduncu montumu çıkardım. Üzerime geçirdim ve salık saçlarımla montun üzerine atıp çıkışa yöneldim. Hâlâ nemlilerdi, hasta olmamayı umdum. Koridor boyu yürürken, Asrın’ın kapının ağzında beni beklediğini fark ettim Paçasına asılan Pati’ye bile bakmıyor, umursamıyor ve düz bakışlarla duvara bakıyordu.

“Gidebiliriz,” diye fısıldadım. “Hazırım.”

Sessiz kaldı. Çıplak bedenine siyah bir kapüşonlu ve üzerine siyah deri ceketini geçirmişti. Simsiyah, dolgun saçları dağılmış ve botlarını üstünkörü bağlamıştı. Pati’yi paçasından silkeledi, dış kapıyı gürültüyle açtı ve asansörü umursamadan merdivenleri inmeye başladı.

Kapıyı arkamdan kapayıp onu takip ederken, ellerimi avucuma sakladım. Aramıza bir anda mesafe koymuştum ve utancım mesafenin duvarına tırmanmama engel oluyordu, çekiniyordum. Hızlı ve emin adımlarla merdivenleri indiğinde, dış kapıyı araladı ve soğuk bizi dört elle sararken arabaya ilerledik.

Arabaya bindiğimiz o andan sonra tek kelime dahi etmedik. Tuhaf bir gerginlik aramızda sallanırken, dudaklarımı yiyip durdum. Normalde, sessiz kaldığımda bir şekilde bana bulaşır ve

konuştururdu. Ama bu sefer o da sessiz kalmayı tercih etti.

Bir şekilde, onunla o şeyi yapabileceğimi söylemiştim.

Biri kafamı yarabilir miydi?

Araba sakin sokakta durduğunda, motorun yaktığı ağıt kulağımda uğuldadı. Ürkek ve ne yapacağını bilemeyen gözlerim, sokağın gri zemininde amaçsızca gezinirken kulpa uzandım.

“Bekle,” dedi aniden. Ona bakmaya cesaret edemedim, torpidoya uzandığımı fark ettim. İri elinin uzun parmaklarıyla kavradığı telefonu gördüğümde, kaşlarımı çattım. “Al bunu.”

Parmaklarımla siyah, son derece pahalı olan telefonu kavradım. “Bu da ne?” diye sordum kısık sesle.

Sert bir nefes yükseldi, ona bakmak için can atıyor ama utancım gözlerime kepenk indiriyordu. “Telefonunu parçalamışsın,” dedi, kuşandığı zırhta bir miktar alay vardı. “Ne kadar sinirlendiysen artık... Bunu kullan. Tamam, her an yanımdasın ama bir şekilde seni göremediğim oluyor, her şekilde sana ulaşmalıyım.”

Parmaklarımla arasındaki telefonu usulca torpidonun üzerine bırakırken yutkundum. “Buna gerek yok,” dedim sakin bir sesle. “Bunu almayacağımı biliyor olmalıydın, bunun yerine basit bir şey alabilirdin. Bu çok gereksiz.”

Bakışlarının sertleştiğini hissediyordum. “Gereksiz değil,” diye itiraz etti kesin bir dille. “Her şeyin en iyisini hak ediyorsun. Sıçtığımın telefonunu aramızda sorun mu yapacaksın?”

Sert bir dille duyurduğu kelimelerden ürkssem de geri adım atmadım. Piyasadaki en son çıkan telefonu almıştı, onu rahatça kullanamazdım. Beni anlamalıydı, kendimi fazlalık hissederdim. “Dilediğin gibi algılayabilirsin,” dedim düz bir sesle. “Bu beni rahatsız eder, tamam evinde kalıyor, hatta birçok özel alanımı kullanıyorum ama bu fazla.”

“Hiçbir şekilde yük değilsin,” dedi, sesinde kesin bir vurgu vardı. “Çok param var, senin için harcamayacak da ne yapacağım? İsteyerek yapıyorum, şu telefonu cebine koy.”

Kapıyı araladığımda soğuk içeriye girdi. Sert bakışlarını üstümde hissederken arabadan indim. Onu dinlemediğim, karşı çıktığım için kızgındı ama yapım gereği bunu yapamazdım.

Kapıyı kapatmak için arkama döndüğümde, Asrın torpidoya bıraktığım telefona uzandı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan kavradığı telefonu açık camdan dışarıya fırlattı. “Sikeyim inadımı,” diye gürlendi, telefonun parçalanmış materyalleri birkaç insanın dikkatini çekmişti. “Kullanmazsan kullanma!”

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken, Asrın arabadan hızla indi ve insanların çekingen bakışları karşısında arabamın etrafını dolandı. Ürkek bakışlarım kırılmış materyallerin üzerinde gezinirken, zihnim yaptığımın ne kadar doğru olduğunu tartışıyordu. Asrın muhteşem bir hızla yanımdan geçtiğinde, dişlerimi sıkıttım. Hayır, onu sinirlendirdiğim için kendimi suçlamayacaktım.

İnsanların tuhaf, anlamaz bakışları yüzüme odaklanırken arkamı döndüm ve güçsüz adımlarla arkasından ilerledim. Uzun, çitler tarafından sarmalanmış bahçeye doğru ilerlerken aramızda birkaç adım vardı. Hızlı yürüyor, yanından geçtiği kızların dikkatini çekmekten geri durmuyordu ve omuzları her zaman ki gibi dikti. Kafenin bahçesine hasır, kare şeklinde masalar serilmiş ve etrafı genç yaşta insanlar sarmalanmıştı.

Taştan yolu geçip insanları geride bıraktığımızda, Asrın çift kapılı kapıyı tek eliyle hiç zorlanmadan açtı ve sıcak bizi kuşatırken arkasından girdim. Koyu renklerde, otantik bir kafeydi ve içerisi kalabalıktı. Genelinin genç yaşlardan oluşturduğu kalabalıktan sesli konuşmalar yükseliyordu. Hasır, büyük kare masalarda lacivert taştan küll tablaları vardı. Masaya yerleştirilen, küçük ve silindirik şeklindeki akvaryumlarda adını dahi bilmediğim balıklar yüzüyordu.

Asrın’ı takip ettim, bizimkilerin olduğu masanın önünde duraksadığında aramızdaki mesafe azalmıştı ve Asrın hâlâ çok gergindi. Büyük masayı sarmalayan Almıla ve Bora karşılıklı oturmuş birbirlerine ters ters bakarlarlarken, Cenk ve Lavin bir şey tartışıyorlardı. Asrın, masadaki boş sandalyeyi gürültüyle çektiğinde bakışlar bize döndü.

“Hoş geldin başkan,” dedi Cenk sandalyesinde gerinirken. Asrın’daki bakışları bana döndüğünde sırtı. “Kanka sen de hoş geldin.”

Lavin’in yanındaki sandalyeyi çektim ve Asrın’a bakmayı

reddederek sandalyeye çöktüm. “Siz ne ara kanka oldunuz?” diye sordu Asrın yerinde rahatça gerinirken.

Cenk sırttı. “Benim birine kanka demem için onun benim kankam olması gerekmiyor. Ben herkese kanka diyorum.”

Asrın bir deneye bakar gibi baktı ona. “Bazen, neden hâlâ seninle arkadaşlık ettiğimi anlamıyorum Cenk.”

Cenk, Asrın’a yandan yandan sırttı. “Bana bayılıyorsun.”

“Sana buradan bir vururum, üç gün üç gece baygın yatarsın.”

Bora, Cenk’in bu haline bıyık altından gülümsedi. “Üç gün kafa dinlerdik lan.”

Cenk bir avuç çerezi onun suratına fırlattı ve Almila’yla Lavin gülüştü. Bora onların kendine gülmesinden çok Almila’nın kendine gülmesine bozularak ona tip tip baktı. “Komik mi?”

Almila kızıl saçlarını savurarak kafasını salladı. “Vallahi komik.”

“Komikmiş! Biraz espri zekânız olsun ya. Her şeye gülüyorsunuz...” Asrın’a baktı. “Haklı değil miyim?”

Asrın ona tip tip baktığında Bora bakışlarını kaçırdı. “Doğru lan, biz hâlâ konuşmuyoruz.”

Hepimiz bakışlarımızı kaçırarak güldüğümüzde, Asrın’ın bakışları odağına beni aldı. Bana varlığını ve olduğum yeri unutturacak kadar derin, uzun baktı. Gözlerinin en çok oyalandığı yer yanaklarıma gizlenen gamze çukurlarım olmuştu ve oraya baktıkça nefesinin tökezlediğini hissediyordum. Asrın gülümsememi seviyordu, özellikle onun için gülümsememi.

Mekânda çok kalmamıştık. Kaldığımız süre boyunca gireceğimiz üniversite sınavlarından, derslerden falan bahsetmiştik. Doğrusu hayatımı bir hayli boşlamıştım. Mekândan hep beraber çıktığımızda Lavin ve Cenk kendi arabalarına binmişlerdi. Almila da Bora’nın arabasına binmişti. Bu detayı aklıma yazdım. Biz de Asrın’ın arabasına bindiğimizde yolculuğumuz yine aynı sessizlikte devam etmişti ve artık içim sıkılıyordu. Konuşmak istiyordum ama diycek kelimelerim büyük bir hızla benden kaçıyordu, çok çekiniyordum.

Telefonunun gürültülü sesi, daldığım düşüncelerden beni irkilterek sıyırdığında yerimden sıçradım. Asrın homurdanarak telefona ulaştığında bir sahil kenarındaydık. Telefonun parlak

ekranı arabanın içini aydınlattı, Asrın gerildi ve aynı anda araba büyük bir hızla durdu. Kemer sayesinde öne savrulmaktan kurtulduğumda, bakışlarımı onun yüzüne çevirdim.

Parmaklarıyla kavradığı telefona çatılmış kaşlarla bakıyordu. Güzel ve pürüzsüz çehresinde, fırtınalı bir ifade hâkimiyet kurarken yutkundum. “Bir sorun mu var?”

“Şşt.” Beni susturarak telefonu yanıtladı ve kulağına yaslayarak bakışlarını cama çevirdi. Karanlık, onun ifadelerini seçmeme engel olsa da, çenesinde seğiren damarı seçebiliyordum. Bir süre karşı tarafı dinledi, bir diğer eliyle şakaklarını ovaladı ve bedeni her an biraz daha gerildi. “Evet,” dedi düz bir sesle. “Anlayabiliyorum, tekrarlayıp durmaktan vazgeç.”

Dizlerimi indirdim ve ellerimi avucuma sakladım, kiminle konuştuğunu bilmek isterdim. “İyi olmalı,” diye devam etti, sesi sertleşmişti. “Sakinleşmesini sağla o zaman, bunu da sana ben mi söyleyeceğim. İşin bu, ona iyi bakacaksın.”

Ah, annesi...

Karşı tarafı dinlemeyi sürdürdü, annesi onun belki de tek zayıf noktasıydı. Onu seviyordu, bir tek onu seviyordu ve buradan gittiğimizde beni neyin beklediğini merak ediyordum. Annesini, onu dünyaya getiren kadını deli gibi merak ediyordum ve görmek için can atsam da ihtimaller kafamı kurcalıyordu. “Yolunu bul,” dedi kaskatı bir dille. “Her şekilde iyi olacak, gözün üzerinde olsun. Bak, yakında orada olacağım ve geldiğimde onu iyi bulmalıyım. Aksi halde, yapabileceklerime inanamazsın.”

Onun yanındaydım, benim yanımdaydı ama ben niye kötüye gittiğimizi hissediyordum? Onunla gidecektik, nereye gittiğimiz umurumda değildi fakat bizi nelerin beklediğini merak ediyordum.

Asrın birkaç dakikanın ardından telefonu kapadığında herhangi bir harekette bulunmadı. Arabayı sürmedi ve sessiz kaldı. Sahili izledim, sessizce gelip geçen birkaç kişinin kendi dünyalarındaki kaosunu merak ettim ve hiç konuşmadım.

“Yürüme ister misin?” Asrın’ın düz sesi kulağıma döküldüğünde, kalbim benimle konuşmasının buruk heyecanı ile tekledi. “Yağmur yağıyor ama senin için sorun değil.”

Omzumun üzerinden ona baktığımda saçlarım yanaklarıma çarpmıştı. “Olur,” diye mırıldandım kısık sesle. “Yürüyelim.”

Ona baksam bile hâlâ utanıyordum. “İn öyleyse,” dedi, sertçe yutkunmadan hemen önce. “Niye öyle bakıyorsun?”

Gözlerimi kaçırdım, o böyle dediğinde bakmamın yasak olduğunu hissediyordum ve bu his çok kötüydü. Önüme döndüm, kulpa uzandım ve kapıyı açmak istediğimde bir anda elini kolumda hissederek duraksadım. İri elinin parmakları koluma sıkıca sarıldı, kafamı ona çevirdim ve kaşlarım çatılırken beni kendine çekti. Aniden gelen sarsıntıyla ona doğru savruldu, elim omzuna tutundu ve saçlarım yüzlerimiz arasına dökülürken irileşen gözlerimle ona baktım. “Ne yapıyorsun?” diye sordum gözlerimi kırıştıtırırken. “Bırak.”

Burunlarımızın ucu neredeyse birbirine değecekti ve bu yakınlık tüm bariyerlerime okkalı bir tekme geçiriyordu. “Bırakmayacağım,” dedi bir diğer eli enseme uzanırken. Bir kedi gibi mayışırken yutkunmaya çalıştım. “Ciddi miydin?” diye sordu.

Lütfen sorma!

Omzundaki parmaklarım çıplak boynuna kaydığında, Asrın gerildi ve dişlerini sıktı. “Sorma,” diye fısıldadım. “Lütfen.”

Alnını alnıma yasladı ve ısını benimle paylaştı. “Söyle,” diye diretti, sanki bunu duymaya muhtaç gibiydi. “Emin olmuyum, söyle bana bebeğim.”

“Asrın!”

Burnunu burnuma sürttü, nefesim ciğerlerimi daralttı ve kafasını yana yatırıp dudaklarını yanağıma sürttü. Alçak herif, işini biliyordu. Dudaklarımı dişledim, kafamı yana yatırdım ve ona daha fazla yer açtığımda memnuniyet dolu bir homurtu çıkardı. Aheste bir yavaşlıkla boynuma doğru sürtünen ıslak dudakları kalbimi deli gibi hızlandırmıştı, bedenim durdurulamaz bir hızla ona çekiliyordu. “Duymak istiyorum,” dedi, dudakları yanağımda olduğu için sesi boğuktu. “Tamamen bana ait olmak istediğini duymam lazım. Söyle, ciddiydin değil mi?”

“Dur,” dedim tek nefeste. “Kes şunu.”

“Söyle,” diye emretti, sık sık yutkunuyor ve nefes nefese konuşuyordu. “Bak, arabanın arkası çok müsait. Fazla müsait,

aklımdan acayip şeyler geçiyor ve sen konuşmadıkça ben aklımdakileri uygulamaya dökmek istiyorum.”

“Tamam,” dedim tuhaf bir sızlanmayla. “Ciddiydim, söyledim ve pişman değilim.”

Durdu, nefesi tenime çarptı ve dudakları tenimin üzerinde memnuniyetle kıvrıldı. Tuhaf bir homurtu çıkardı, yavaşça üzerimden ayrıldı ve yerine yerleşti. Nefes nefese, titreyen gözbebeklerimle ellerime bakarken dişlerimi sıktım. Şimdi daha çok utanıyordum ve beyefendi halinden oldukça memnundu.

“İn güzellik,” dedi keyifle. “Montunun fermuarını çek.”

Ona ters ters baktım. Kendimi arabanın dışına attığımda gözlerim sahile çevrildi. Denizin kokusu burnuma yükselmişti, sırayla dizilen kayık ve yatlar dikkat çekici görünüyordu.

“Gel.”

Eli elime uzandı, parmakları parmaklarıma dolandı ve terli avucu avucumu sardı. İkinci kez elimi tutuyordu, sıcacıktı ve kendimi hiç olmadığı kadar güvende hissettiriyordu. Deminki tehlikeli anlara rağmen şimdi böylesine saf duygular hissetmem tuhaf olsa da söz konusu Asrın olduğu için pek şaşırmıyordum.

“Üşüdün mü?” diye sordu sahil kıyısındaki kaldırımında yürürken. “Yine bere takmamışsın.”

“Üşümüyorum,” dedim, yağmur yavaştı. “Bereye gerek duymuyorum.”

Karanlığın kol gezdiği sahilde birkaç kişi dışında kimseler yoktu, sessizdi. Dalgalar kıyıya çarpıyor ve daha büyük bir hızla denize sığıyordu. Dalgaların sesi kulağıma ilişirken, omuzlarımız birbirine sürtünüyor ve adımlarımız titizlikle birbirini takip ediyordu. “Çok sessiz,” dedim kısık sesle. “Nereye gidiyoruz?”

Bana baktığını hissetsem de ona bakmadım. “Sen seversin sessizliği,” dedi düz bir sesle. “Az ileride pederin bana aldığı oyuncak duruyor, oraya gideriz.”

Dudaklarımı ıslattım. “Oyuncak?”

Omzunu silkti. “Yat.”

Gözlerim ben farkında olmadan büyürken şaşkınlıkla soludum. Koskoca, devasa bir yata oyuncak diyebilecek kadar şımarık bu adam, nasıl bir şeydi? “Yat,” diye mırıldandım kendi

kendime. “Vay anasını, senin peder para sıcıyor olmalı.”

Tuhaf bir homurtu çıkardı, güler gibiydi. “Sen ne biçim bir hatunsun,” diye mırıldandı, sesinde içimi sıcacık yapan bir şeyler vardı. “Bana böyle tatlı tatlı konuşuyorsun, benim bunları tatlı bulmamam lazım.”

“Tatlı mı?” diye mırıldandım usulca kıkırdarken. “Ağzına hiç yakışmıyor.”

Burnunu burnuma sürttü. “Sen çok yakışıyorsun ağzıma,” dedi, sertçe yutkunmadan hemen önce. “Ayrıca güldüğün anlar daha da tuhaf bir şeyler oluyor.” Kaşlarını çattı. “Kaleyi içten fethediyorsun.”

“Kaleyi?”

“Kaleyi.”

“Fethediyorum?”

Kaş çattı. “Fethediyorsun.”

Dile döktüğü her kelimedede mânâ arıyordum ve kalbim doğurduğu anlamlara olumsuz bir yanıt aldığında yalpalamaktan korkuyordu.

“Annen?” diye sordum tereddütle. “İyi mi?”

Gerildiğini hissettim, elimi saran sıcak eli kasılmıştı. Gözucüyle ona baktığımda, gözlerini boşluğa diktiğini fark ettim. “İyi değil,” dedi, sesi gözlerini diktiği o boşluğu kırıyordu. “İyi olacak.”

Islanan saçlarını ellerimle okşamak istedim. “Olur tabii. Annen güçlü biri olmalı, öyle değil mi?”

Bu konular onu geriyordu ama öğrenmek istiyordum. Hızlı ve emin adımları aksamadan devam ederken, ayaklarımızın altındaki yağmur suyu pantolonumuzun paçalarına sırıyordu. “Güçlü,” dedi düz bir sesle. “Ama güçlü olması onu kurtarmıyor, siktiğimin hastalığı yakasına yapışmış.”

Daha fazlasını sormak ne kadar doğrudu, bilmiyordum ama yine de, “Hastalığı?” diye sordum dudaklarımı dişlerken. “Tam olarak...”

“Alzaymır.”

Sustum. Boğazıma dizilen yumrular, sancıdan bir geçit oluşturdu ve tüm nefesimi ciğerlerime tıkarken yapabildiğim tek şey susmak oldu. Gök şevkle ve istekle gürlendiğinde, irkilerek

ona sığındım ve ürkek bakışlarımı denize çevirdim. Büyük bir hızla denizin içine yuvarlanan yağmurun gürültüsü kulağıma ilişiyor, saçlarım ağırlaşıyor ve karanlık beni ürkütüyordu. Kaldırım boyu yürümeyi bitirdiğimizde, kıyımın en dibinde, bütün her şeyden uzak ve tüm görkemiyle dikkat çeken yatı gördüm.

“Geldik,” dedi, keskin bakışları profilimi eşelerken. “Burada benden başka kimse kalmadı, rahat olabilirsiniz.”

“Rahatım,” diye mırıldandım gök bir kez daha gürlerken. “Sen yanımdasın.”

Elimi bırakmadı, bir adım önümden yata doğru ilerlerken bakışlarımı kıstım ve titreyen dudaklarımı dişledim. Çok büyük ama çok sadeydi, çarpan şimşeğin ışıltısı yatın üzerine düştü. İki koldan yatın üzerine uzanan merdiven vardı, basamakları kısa ve azdı. Güvertede yürüdüktan az sonra alt kata inen merdiven basamaklarını aştık, burası sıcak ve karanlıktı.

“Çok büyük,” diye mırıldandım, yanından geçtiğimiz kamara- ların kapılarına bakarken. “Daha önce kaç kere geldin?”

Omzunu silkti. “Bir.”

Alt katın bir ev kadar korunaklı olduğunu fark ettim. Küçük kare şeklindeki camlardan dışarıyı görünüyordu ama dışarıdan görünmediğimize emindim. Hemen sol tarafta küçük mutfak, mini buzdolabı ve lavabo tezgâhı vardı. Karşımda ise kapısı kapalı bir oda duruyordu ve iki yanımda sırayla dizilen camlar, şimşeğin tüm gürültüsünü emiyordu. Tuvalet olduğunu tahmin ettiğim küçük bölmede, ürkütücü bir karanlık vardı. Döşemeli tavan spot, kızılımsı ışıklarla dekore edilmiş ve loş bir ortam yaratmıştı.

Saçlarımdan akmaya devam eden yağmur suyu zeminin şık döşemesinde tiz bir ses bırakırken, Asrın elini elimden ayırdı ve önüme geçerek ileriye yöneldi.

“Titriyorsun,” dedi omzunun üzerinden bana bakarken. “Çok ıslandın.”

Başımı ağır ağır salladım. Islanan saçları alnına dökülmüş, ışı- ğın altında bir kısmı parlamıştı. “Sen de ıslandın,” dedim titreyen dudaklarımla. “Ama burası sıcak, çabuk ısınırız.”

Sertçe yutkundum. “Isınmak için başka yollarım var.”

Bakışlarımı kaçırdım, ima ettiği şey için bu ortam müsait değildi. “Başka zaman sakla,” diye geveledim. “Edepsiz şakalarına son verir misin?”

Beni umursamayarak ilerlemeye başladığında çekingen adımlarla onu takip ettim. Uzun koridorun sonundaki kapının önünde duraksadı, kapının kulpu bile gümüştü. Kapıyı araladığında, otomatik spot ışıkları kendiliğinden yanmıştı. İçeriye doğru ilerledi, onu takip ettim. Küçük, sıcak ve samimi bir yatak odasıydı. Yuvarlak, şık bir yatak odanın tam ortasında, çift kapılı kıyafet dolabı ise yatağın tam karşısında duruyordu. Yatağın ayakları, loş ışıkta parlıyordu ve kırmızı saten tüm hoşluğuyla yatağın üzerine serilmişti. Küçük bir konsol, son derece modern bir kitaplık ve üzerinde birçok materyalin bulunduğu çalışma masası tam bir uyum içerisindeydi. Sade ve şık.

“Gelsene,” dedi Asrın, dikildiği kıyafet dolabının önünden. “Kıyafetlerini değiştir.”

Kapıyı arkamdan kapattım, içeriye girdim ve kalbim bu tuhaf durum karşısında kıvrılmaya başladı. Asrın dolabın kapaklarını araladı ve birkaç dakika boyunca bir şeyler bakındı. Dolgun ve siyah saçlarından süzülen sular, ensesine ve şakaklarına inerken yutkundum. Hislerime gem vuramıyordum, bedenimin kontrolünü sağlayamıyordum. Asrın doğruldu, dolabın kapaklarını kapadı ve elindeki kıyafetleri yatağın üzerine fırlattı. Aramızda bir adım olsa da sıcaklığını hissediyordum, bedenimdeki titreme soğuk değil onun üzerimdeki etkisiydi.

Elini bana uzattı, bakışlarım eline düştü ve titreyen parmaklarımı eline bıraktım. Bana bakarak aramızdaki mesafeyi kapadı ve üstten bakışlarımı bana yollamayı sürdürdü. Diğer elindeki koyu renkli havluyu ıslak saçlarıma yerleştirdi ve kurulamaya başladı. Kafamı yana yatırdım, bana gösterdiği ilgiye aç bir kedi gibi sırnaştım ve ellerinin saçlarındaki varlığına şükrettim.

Havluyu saçlarımdan çıkarırken, söyleyebileceğim tüm kelimeler güzelliği karşısında sessiz kalmış ve bana bağışladığı şefkate dört elle sarılmıştı. Havluyu uzun saçlarımdan tümünde gezdirdi, nefesi yüzüme döküldü ve yutkunuşlarının çıkardığı o kusursuz ses sessizliğimizde duyulan tek şey olurken dudakla-

rımı dişledim. “Gerisini sen hallet,” dedi boğuk ve sert bir dille. “Kıyafetleri buraya bıraktım.”

Bir anda havluyu yatağa bırakıp yanımdan hızla geçtiğinde, gerisinde bıraktığı boşluğa bakmakla yetindim. Kapının gürültüsü kulağıma döküldü, tuhaf bir kırıklık hissediyor ve nedenini bilmiyordum. Yatakla aramdaki mesafeyi kapadım, derin bir nefes verdim ve kıyafetlerimi çıkarmaya başladım. Montum, kazağım ve en sonunda pantolonum zeminin üzerinde kara bir leke olduğunda, Asrın’ın bıraktığı kıyafetlere göz attım. Siyah bir gömlek, siyah bir iç çamaşırı ve koyu renkli eşofmana bakarken gözlerimi kıstım.

Burada pek kıyafeti yoktu, olsaydı kazak verirdi.

Gömleği kavradım ve iç çamaşırımın üzerine giydim. Kalçalarım kadar uzanan gömleğin kolları parmak uçlarıma kadar gelmişti, fazla büyüktü. Düğmelerini kapadım, gerdanımın açıklığını umursamadım ve çıplak bacaklarım ürperirken ıslak kıyafetlerime basmamaya özen gösterdim. Eşofmana göz attım, giymeye gerek duymadım ve katlayarak dolaba geri koydum. Onun yanında birçok şeye alışmışım, çıplak bacaklarımı dert etmiyordum.

Bir nebze kuruyan saçlarımı gömleğin üzerine çıkardım, kâküllerimi üstünkörü düzeltiltim ve yatağın üzerine çöktüm. Yağmurun gürültülü sesi kulağıma doluyor, ritmik bir hal alan damlalar küçük pencereleere hızla düşüyordu. Ara sıra gürleyen gök beni ürkütse de onun varlığını hatırlatarak kendimi rahatlatıyordum.

Kısa süre sonra kapı aralandığında, iliğime kadar titredim. Küçük kapıyı ardından kapattı, ıslak kıyafetlerini çıkarmıştı. Gövdesi çıplaktı ve pürüzsüz bir elmas gibi parlıyordu. “Giyinmişsin,” dedi düz bir sesle. “Üşüyorsan, ısıyı ayarlayabilirim.”

Yavaşça yatağın benden uzak köşesine oturduğunda bakışları benden sıyrılmış ve zeminin temiz döşemesine inmişti. “Neden çıplaksın?” diye sordum, ona bakmayı arzulayan gözlerimde bitmek bilmeyen bir istek vardı. “Üzerine bir şey giy, üşü-yebilirsin.”

Dudaklarımı ıslattı, kalbim büküldü. “Seni etkiliyorsam

bunu açıkça söyleyebilirsin,” dedi tuhaf bir sesle. “Beni öpmek ister gibi bakıyorsun. Kes şunu.”

Bakışlarımı kaçırmadım, gözlerim ona bakmaktan vazgeçemiyordu. O baktığım ve bakabileceğim en güzel şeydi. Nasıl bakmazdım? “Bana kızgın mısın?” diye sordum telefon mevzusunu belirterek.

Derin bir nefes verdi, saçları hâlâ ıslaktı. “Belki, biraz,” dedi, sesi hırıltılıydı. “Ama sen bir şekilde bunu yoksayıyorsun. Başkası olsaydı, telefonu suratında parçalardım.” Duraksadı. “Ben başkasına siksən telefon almam.”

Heyecanla atıldım. “Ben?” diye sordum, kalbimdeki köprülerden. “Bana neden aldın?”

“Biliyorsun,” dedi dişlerinin arasından. “Konuşturma beni.”

“Konuş,” diye fısıldadım, yağmur sesimi bastırırken. “Söz, ben unuturum, duymamış gibi yaparım. Sadece bir kere söyler misin?”

Sertçe yutkundu, birbirine kenetlediği dişlerinin sebebiyet verdiği kemikli çenesi titreyen gözlerimin odağına kazanırken gözlerini yumdu. “Sarışın,” dedi, sesi bir buzdağının ardından yükselmişti sanki. “Sus.”

Bacaklarımı ileriye doğru uzattım, yukarı sıyrılan gömleği umursamamıştım. “Konuş,” diye ısrar ettim inatla. “Bak, bir daha beni öpmene izin vermem.”

“Bana dayanamaz...” Asrın hızla bana döndüğünde, dudaklarından firar eden kelimeler beni görmesiyle duraksamıştı. Gözleri çıplak ve ıslak bacaklarıma düştüğünde gözbebeklerinin titrediğine yemin edebilirdim. Diliyle dudaklarını ıslattı, gözleri bacaklarım boyunca gezindi ve art arda yutkundu. “Bacaklarımı kurulayabilirim.”

Nefesi hızlanmıştı, bana beni istediğini bedenindeki tepkilerle gösteriyordu. Bedenimdeki sızlanmayı hissediyordum, bacaklarındaki yoğunluk nefesimi keserken dudaklarım ihtiyaçla aralandı.

Belki de şu an en doğru zamandı.

Belki de doğru zamanı yoktu, şu an olması gerekiyordu.

Korkuyordum, utanıyordum, çekiniyordum ama onu istemekten vazgeçemiyordum.

Nefes nefese soludum. "Asrın?"

"Hımm?"

Bedenim, hislerime itaat ederek ona çekilirken dudaklarımı sertçe dişledim. Dudaklarıma yoğunlaştı. "Hazırım."

Çıldırılmış olmalıydım.

Ama istiyordum.

Bir an duraksadı, bakışlarındaki tehlike onu daha cazibeli kılıyordu. "Neye hazırsın?"

Gözlerimi gözlerine diktim, boy veren cesaretim kelimeleri suladı ve nefesim şiddetli bir yıkıma uğrarken sertçe yutkundum. Gözlerindeki aç istek beni delirtiyordu, benim için böyle etkileniyor olması beni tatmin ediyordu. "Seninle olmaya," diye fısıldadım, ikimizin içinde olduğu bu zaman dilimi yanmaya başlamıştı. "Ruhumuzla olduğumuz gibi bedenimizle de birbirimize ait olmaya."

Gözlerindeki tutku, büyük bir şaşkınlıkla sarsılırken dudakları aç bir nefes için aralandı. İnanmadığını görmüştüm. "Siktir," diye inledi, büyük bir hızla yataktan kalkarken. "Dalga mı geçiyorsun?"

Kafamı iki yana sallarken mantığımı her şeyin farkındaydı ancak son çırpınışları dahi işe yaramıyordu. Utanıyordum, bu tepkilerle bunu neden zorlaştırıyordu ki? "İstiyorum," diye kabullendim, sesim korkusuzdu. "Seni istiyorum."

Dile döktüğüm gerçek onu delirtmiş gibiydi, bir anda yerinden atıldı. Nefes nefese bana gelişini izlerken yatakta öne doğru kaykıldım. Mesafeyi kapadı, yatağın üzerine tırmandı ve dizlerinin üzerine çökerken, sıcacık elleri yüzümü kavradı. "Bana ciddi olduğunu söyle," diye inledi nefes nefese. "Bir daha söyle!"

Bir anda elimi onun göğsüne yerleştirdim, kaskatı kesildi ve kalbi ellerimin altında çırpınırken kısa bir küfür savurdu. "Ciddiyim," dedim, dilim dönmüyordu neredeyse. "Bana dokunmanı istiyorum, sana dokunmak istiyorum."

Bu gece utanç, bedenimden sürgün yemiş bir âşıktı.

Gözleri gözlerimden başka bir yere bakmıyordu. "Sen?" diye sordum, arzu sesimin kıyılarına dalga dalga çarparken. "İstiyor musun? Yani be... beni?"

Elimin altındaki teni kaskatı kesildi, göbeği içe göçtü ve parmaklarım karıncalanırken daha fazlası için yanan bedenimi hissettim. Neler yapıyor, neler hissediyor, anlayamıyordum ama bunu yapmak istediğime emindim. Kalbim büyük bir hızla devinirken, Asrın kendini bana bastırды ve adonis kası avucuma yerleşti. “Aptal,” diye söylendi nefes nefese. “Beni öldürüyorsun, bunu nasıl göremezsin?”

Şiddetli çekim, ipin iki ucuna geçmiş ve aramızdaki yoğunluğu çekiştirmişti. İzin almadık, sorgulamadık. Aynı anda, büyük bir hızla birbirimizin dudaklarına saldırdığımızda, bunun bir başlangıç olduğunu biliyordum.

Dili dudaklarımı araladı, nefesimiz birbirine dolandı ve Asrın sert, vahşi bir istekle dudaklarımı tüketti. Kaskatı bedeni elimin altındaydı, onu hissetmek istiyordum. Bedenimdeki bu yabancı hisler beni ürkütse de artık buna karşı koymayacaktım. “Çok istiyorum,” diye hırladı dudaklarımın içine doğru. “Ah, korkuyor musun?”

Bir eli usulca belime doğru uzanırken, kafamı iki yana salladım. Onun yanında korkulara yer yoktu. Tamam, ürküyordum ama buna engel olamazdım. “Hayır,” dedim nefes nefese. “Korkmuyorum, çünkü buradasın.”

“Öyleyse bana dokun,” diye hırladı ağızımın içine. “O minik ellerini üzerimde istiyorum.”

Kalbim anlık bir korkuya teslim olsa da onu geri çevirmedim. “Dokunabilir miyim?” diye fısıldadım. “İstiyorum.”

Dudaklarım sert bir öpücük kondurdu, hemen aralanan dudaklarım onu kavramak istese de o bunu yapmadı. Geri çekildi, belimi avuçladı ve beni tek hamlede kucacağına sabitledi. Ellerim çıplak omzuna tutundu, uzun saçlarım göğsüne dökülerek dövmeyi okşadı ve iniltisi kasıklarımı sızlattı. Üstten ona bakan bendim; kaskatı çehresi titriyor, damarları seğiriyor ve dudakları aç bir kedi gibi bana aralanıyordu. “Dokun bana,” diye inledi muhtaçça. “Beni etkilemek istersin değil mi? Hadi, kullan beni.”

Göz temasını korudum. Sert dalgalar bizi devirecekti ama devrilirken bile birbirimize tutunacaktık. Omzunu okşadım.

Elmas gibi parlayan teni ellerimin arasında can buluyordu. Belimdeki elleri sıkılaştı, parmaklarının tenimde bırakacağı izleri hissediyordum. Ona dair izler taşımaya seviyordum. Uzun, kaslı kollarını boydan boya okşadım, parmaklarım yanıyordu. Taş gibi sertleşmiş pazıları kalbimi hızlandırırken, bir elim göğsündeki dövmeyle okşadı. “Bunu seviyorum,” dedim nefes nefese. “Beni unutmama izin vermeyecek bir iz.”

Daha da kısılmış kirpiklerinin altından bana bakıyordu. Dışlerinin arasından verdiği sert soluklar dudaklarıma çarparken birbirimize çekiliyor ama katiyen öpüşmüyorduk. “Seni unutmam mümkün değil,” dedi, çenesi titriyordu. “Seni unutmama gerek de yok, her daim yanımda olacaksın.”

Şakağını okşadım, burası damarımın tenine en sert çarptığı yerd. “Daima?”

“Daima.”

Bu bir yemindi.

Asrın büyük bir hızla elini üstümdeki gömleğe uzattı ve düğmelerini açmaya gerek görmeden aşağıya doğru çektişterek dikişleri koparttı. Gömleğin yakaları ayrıldı, çıplak bedenim gözlerine dokundu ve gözleri göğüslerime kaydı. Dışlerinin arasından sabırsız bir soluk aldı. “Teninin rengini seviyorum.”

Bir anda yataкта döndü, bacaklarını topladı ve bacaklarım beline daha sıkı sarılırken beni geriye doğru iteledi. Ayaklarıma sürtünen saten çarşafın bir kısmı yere düşmüştü ve yağmurun ritmik damlaları küçük camlara çarpmaya devam ediyordu. Ellerim omzuna tırmandı, oradan ensesine yerleşti ve parmaklarım nemli saçlarının arasına karıştı.

Gözlerini araladı. Bakışları bir maşa gibiydi ve maşanın ucunda arzusu vardı. O arzu tenimle buluştuğunda yanmak kaçınılmaz olacaktı. “Sakin ol,” dedi sesli yutkunuşlarının arasından. “Kendini kasma, en iyi şekilde olmasını sağlayacağım.”

“Şey,” diye mırıldandım, utanç inime girmek istiyordu. “İlk ilişkilerde bir miktar acının olacağını duymuştum ama buna engel olamayız.”

“Evet,” dedi kaskatı bir sesle. “Öyle duyularımız var.”

Dudakları şakaklarıma tırmandı, sert ve iliğimi kurutacak

şefkatini bana tattıran öpücüğünü şakaklarıma bastırdı. Elimi göğsüne yerleştirdim, elimin altında yeşeren bir can vardı ve kalp ritmi benimkiyle yarışır düzeydeydi. “Yine de canını yakarsam beni durdur,” dedi kendini bana sürterken. “Canının yanmasına dayanamıyorum.”

Beni yatağa yatırdı, bu sırada gözlerimiz birbirinin yörüngeindeki iki ayrı gezegen gibiydi. Asla birbirimizden başka bir yere bakmıyorduk. Varlığını ve sıcaklığını tümüyle hissediyordum. Ellerini başımın iki yanına yasladıktan sonra üstümde hafifçe kayıldı ve dudaklarını tenimle buluşturdu. Boynumdan aşağıya birden fazla sayısız ve beni bitiren öpücükler kondurmaya başladı. Gözlerim kapanmamak için direniyordu. Tenim bir gökyüzü gibiydi ve her öpücüğü bir yıldız gibi kayıyordu tenimin üstünden. Elleri belimi, belimden aşağısını, bacaklarımı ve karnımın etrafını okşarken, “Bana dokunsana,” dedi karanlık vaatlerle dolu sesiyle. “Özgürsün. Asla çekinme.”

Göz temasını korurken elimi omzuna yerleştirdim ve kolunu, bileğine kadar okşadım. Bu özel bir anımızdı. Birbirimize öyle bir anda rastlamıştık ki, seçme şansımız kalmamıştı. Tırnaklarımı iri vücudunda özgürce dolaştırdığımda, nefeslerinin hızlandığını ve dudaklarının vahşileştiğini fark ediyordum. Kısık sesli iniltilerini iştirken dudaklarının baskısı göğsümün etrafında yoğunlaştı ve bu da benim kısık sesle inlememe sebep oldu. Sertti, beni savunmasız bırakırken kendisi de savunmasız kalıyordu. Sırtındaki tırnaklarım sertleştiğinde bir bacağımı sertçe yakaladı ve beline dolayarak birbirimizi daha iyi hissetmemizi sağladı. Erkekliği bacaklarımın arasındaydı. Kafamı arkaya yatırarak hırıltılı inilti bırakırdım. Bu an aramızdaki en yoğun anlardan biriydi. Tüm bedenimi baştan çıkarmıştı, tavan dönüyordu sanki, yer sarsılıyordu...

Organlarını organlarıma çarpa çarpa üzerimde kaydı ve ağzını çıplak tenimin her yanına bastırdı. Çok daha sert, aceleci, sabırsız ve arzuluymuştu. Bir eli bacaklarımdan kalçama tırmanıyor, etimi adeta sert parmaklarının arasında pişiriyordu. Nefesi tenime çarşaf gibi serilmişti, her yerimdeydi. Kendini bana bastırıyor, ağzının içinde geveliyordu. Tırnaklarımla sırtına bastırarak

hissettiğim yoğunluğu onun tenine kustuğumda inleyerek tısladı. “Kanatacaksın!”

Gözlerim baygındı. “Ben...”

“Sorun yok.” Sesi boğuk ve erkeksiydi. “Kanatabilirsin.”

Dudakları inerken öptüğü yeri, bedenimin üstünde yukarıya çıkarken de öptü ve yüzünü yüzümün hizasına getirdi. Soluk soluğaydı. Nefesi kilitlenmişti. Alnı ve yanakları terliydi, perçemleri alnına misafir olmuştu. Yağmur yağmaya devam ediyordu, odanın abajur ışığı onu görmemi sağlıyordu. Alnını alnıma çarparken, “Çok güzelsin,” diye inledi ve beni öptü. Ona karşılık vermekte hiç gecikmedim, onu açlıkla öptüm. Hafifçe uzaklaştı. “Teninin her yeri güzel, hiçbir yerinden utanma. Harikasın bebeğim.”

Bedenimi ona doğru kaldırdım. “Öyle miyim sahiden?”

“Benim gibi bir itin hak etmeyeceği kadar güzelsin.”

Ona itiraz etmek istedim. Benden daha güzelsin, demek istedim ama sanki vereceğim cevapları duymak istemezmiş gibi bir elini sertçe saçlarıma daldırdı ve avuçladığı saçlarıma burnunu sürttü. “Bunlara bayılıyorum. Uzunlar, gürler ve benimler. Hımm, sakın kesme saçlarını.”

Terli alnını sildim. “Kesmem, istemezsen kesmem.”

“İşte benim kızım!”

Durmadı. Ben nefes nefese ona bakarken işbilir parmakları sutyenimin kopçasını çözmek için sırtıma uzandı. Sutyenimi çıkardığında tamamen çıplak kaldım ve utanarak bakışlarımı kaçırdım. Sertçe hırladı ve boynumu öptü. Külotum da saniyeler içinde vücudumdan çıktığında ona kolaylık sağlamak adına bacağıma belinden çekmiştim. Çenemi yakalayarak zorunlu bir şekilde gözlerimi gözlerine düşürdüğünde, göğüslerimi avuçlarının içine aldı. Ona böyle bir anda bakmak zordu ama bakmamı istiyorsa bakacaktım. Eli yukarıya uzanarak ensemden kavradı. “Tamamen çıplak kalacağım, sakın ol.”

Başımı salladım, konuşmıyordum. Bunun farkında olarak serseri bir şekilde güldükten sonra dediğini yaparak çıplak kaldı. Bu hayatımın en utanç verici anıydı ama onun sayesinde bu utançtan hızlı kurtulmuştum. Beni öpmeye başladığında eli her

yerimdeydi ve ellerim her yerindeydi. Omuzlarında, sırtında, kollarında, kalçalarında... Bir elim çarşafı kavramıştı, inleyerek telaşla birbirimize saldırıyorduk ve sanki deprem oluyordu. Bir kara delik tarafında yutuluyor gibiydim, başım dönüyordu, vücudum titriyordu ve kasım kasım kasılıyordum. Onun da benden farkı yoktu. Sadece iniyor ve bedenime daha sert inişler yapıyordu. Dudakları göğüslerimin uçlarındaydı ve bu işken- ce sırasında daha yüksek sesli inleyerek ismini haykırıyordum. "Asrın!"

Bilincini kaybetmişti sanki. Vücutlarımız birbirine çarpıyor, o kara delik ikimizi de sarsıyordu. Kendini bana sürtmekten vazgeçti, duraksadı ve dudaklarını göğsümden ayırdı. Kendimi ona sürtmeye çalıştığımda boğuk bir şekilde inledi ve belimdeki elleri sıkılaştı. Gözleri gözlerimin içindeki karmaşaya şahitlik yaparken, çıplaklığı baldırlarıma çarpıyordu. Kıvrınarak kendimi bir kez daha ona sürttüğümde, inleyerek bana karşılık verdi. Boynundan göğsüne doğru sert bir kavis çizen ter damlacıkları, doğrudan kaslarına inerken kolları başımın iki yanından uzandı. Ter içinde kalan elleri ellerime tutundu, uzun ve biçimli parmakları parmaklarıma dolandı ve ellerimizi sertçe yatağa bastırdı. "Hazırsın?" diye sordu fısıltıyla. "Bana hazır olduğunu söyle."

"Hazırım," dedim kararlılıkla. "İstiyorum."

Beni tamamen kafeslemişti, üzerimdeydi ve ellerimizi yatağa bastırmaya devam ediyordu. "Benim her şeyim," diye inledi, gök şevkle gürlerken. "Her şeyim."

Asrın'ın içimde yer alışı, kor bir acının bedenime düşmesine izin verdi. Gözlerimin önünde çakışan trenler, raylardan çıkmış ve aldığı canların cesedini ruhuma gömmüştü. Dudaklarımdan firar eden çığlığı dudaklarıyla kapattı, nefesini bana bağışladı ve içimde yer alarak tüm duvarlarımı yıktı. O duvarların altında kalmış gibiydik. Bedenim deli gibi titrerken, acı puslu gözlerime yaş düşürmüş ve içimdeki doluluğu hissetmiştim. Dudakları aç ama şefkatli öpücüğünü bana bağışlarken, kaskatıydı ve varlığı hareketsizdi. Dudaklarımı kıpırdattım, onu öptüm ve yağmur hızlanırken kalplerimiz arasındaki köprüleri tamamen kaldırdık.

Ruhlarımız gibi bedenlerimiz de kaynamıştı.

“Seni hissediyorum,” diye inledi gözlerimin en içine bakarken. “Tek bedeniz.”

Dudakları dudaklarımdan ayrıldı, ellerini ellerimle birlikte yatağa yasladı ve titreyen çenesiyle bana baktı. Dolu gözlerimden intihar eden her damla, onun gözlerine değerken kendini tuttuğunu anlıyordum. “Üzgünüm,” diye fısıldadı. “Bu acıya engel olamazdım.”

Başımı salladım. “Biliyorum,” diye fısıldadım, saç diplerim nemliydi. “Acımıyor, bir anlıktı. Gayet iyiyim.”

Yüzü bir an gevşedi ama kastığı bedeni yüzünden ne denli zorlandığını biliyordum. Bunu sahiden yapmıştık, onu kabul etmiştim. “Öyleyse,” diye inledi, göğün attığı çığlık kulaklarımda uğuldarken. “Devam etmeliyim?”

Ensesindeki saçları kavradım. “Kesinlikle.”

Harekete başladığında, bilinçsiz iniltilerim dudaklarımdan fırar ediyor ve onun terli tenine dökülüyordu. İçimde, benden biri haline gelmiş ve tüm isteğimi kamçılıyordu. Kendini bana itti, onu hissediyor ve kalçalarını yukarı dikerek onu karşılamaya çalışıyordum.

“Ah,” diye inledi kendini içime iterken. “Buna bayıldım, daha şimdiden.”

Bu istek ona yüce hislerimden doğuyordu, başkasıyla derimden kan akıtsalar bile yapmayacağım şeyler birer mucizeye dönüşüp içime karışırken kafamı arkaya yatırdım. Ellerim sırtına indi ve kendimi ona iterken, titrek parmaklarımla terli alnını okşadım. “Garip,” diye tısladı, saçlarından dökülen ter göğsüme düşmüştü. “Sanki benim için var edilmiş gibisin, hiç böyle bir şey hissetmedim.”

“Hissetme,” diye bağırdım. “Benden başka herkese kör ol.”

Sanki bu an asla unutmamam için var olmuş anlardan biriydi ve asla unutamayacağımı biliyordum. Kalbim bu kadar hızlı atmaktan yorulmuş bir halde şikâyetçi olurken, onunla bir bütün olmanın keyfini çıkardım. Onu her yerinden öptüm, beni her yerimden öptü. Öptüğü her yere bir mum dikti, yangınıyla o mumları tutuşturdu ve benim hissedilemeyen bir ateşin içinde

cayır cayır olmaya başladı. Onun tüm geçmişini benim bedenimle temizlemesini, zırhlarımı üstümden indirmesini zevkle kabul ettim. Doyumsuz, sert, devamını talep eden, eşsiz bir sevişmeydi.

Bir an her şeyin silikleştiğini hissettim, dünyam karardı. Zihnimin içinde çakışan her şey gözlerime izini düşürdü ve bedenim artçı şoklarla sarsıldı. Bacaklarımdaki tüm güç çekildi ve karnımdan inen basınç kasıklarına yuvarlandı. Kasıklarımın yol alan sıcaklığı, içime bıraktığı sıcaklığı hissettim ve gözlerim kapanırken ellerine dolanan ellerim titredi. “Muhteşemdin,” diye inledi, başını göğsüme bırakırken. “Teşekkür ederim, seni yaşamayı belki hak etmiyordum ama şu an ilk kez tam anlamıyla mutlu hissediyorum kendimi.”

Titreyen parmaklarım saçlarına karıştı. Bedenim yoğunlukla eziliyordu. “Seni mutlu edebildiğime sevindim,” dedim nefes nefese. “Benim yanımda iyi olmanı istiyorum.”

Saçlarımı öptü. “Seninle iyiyim.”

Dudaklarım sıcak bir tebessümün yuvası oldu. “Bedenin çok hassas,” dedi erkeksi bir dille. “Bunu sabaha kadar tekrarlayabiliriz ama şu an acın taze, canını yakmayacağım.”

Saçlarıma daldırıp elimle kafasını yukarı doğru kaldırdım, bana izin verdi ve gözlerini gözlerime dikti. “Canım yanmıyor,” dedim, dudakları öpmem için bana sunulurken. “Devam edebiliriz.”

Bir an duraksadı. Simsiyah gözlerinin yüzeyinde parlayan sinsilik, yüzümü kızartırken bakışlarımı kaçırmak istedim ama gözlerim gözlerine tutsaktı. “Doyumsuz musun?” dedi, dudaklarını çeneme sürerken. “Üzerime atlamayacaksın değil mi?”

“Bilemiyorum,” dedim, utancı bedenimden kapı dışarı ederken. “Bunu ister miydin?”

Bedenini bedenimden kaldırdı, bir eli sırtıma uzandı ve göz temasını korurken beni de kendisiyle beraber kaldırdı. Şimdi onun kucağındaydım, uzun ve güçsüz bacaklarım iki yandan uzanmıştı ve heyecanım hâlâ diriye. Heyecanlanmam için dokunuşuna gerek yoktu, bakışlarına sığdırdığı koca dünya bunu zaten yapıyordu. Gülümsediğini gördüğümde kızaran yanakla-

rımla ona gülümsedim. Onu seviyordum, bunu bir kez daha fark etmiştim ve bu büyümlü anları asla ondan başka biriyle yaşamayacaktım. Kollarımı boynuna dolayarak kadifeden saçlarını ihtiyaçla okşadım ve hiç konuşmadan, tekrar ve sessizce birbirimize ait olmanın keyfini çıkardık. Saçlarını nasıl kokladığını asla unutamayacağım bir geceydi ve bu gece bedenimize kazındığı gibi ruhumuza da kazınmıştı.

Asrın ruhuma bak! Orayı nasıl güzelleştirdiğini gör! Ben ve ruhum, daima sana minnettar kalacağız. Teşekkür ederim, ruhumu ve beni kurtardığın için.

“Körüm,” dedi, gün sabaha erişirken. Kulaklarıma dökülen bu sesin gerçek mi yanılısama mı olduğunu anlayamıyordum. “Senden başka herkese körüm.”

★

Varlığım hiç bu kadar tamamlanmış hissetmemişti kendini.

Sanki dün geceye kadar benim karanlıktı ve dün gece o karanlık aydınlıkla kırılmıştı.

Yorgun bedenim ılık suyun altında rahatlarırken kirpiklerim biraz daha ıslandı. Gözbebeklerim kamaştı, sıcak göğsü, tıpkı bir yuva gibi sırtımı kafeslerken duşakabine yansıyan bedenlerimizin bütünlüğüne iç geçirdim. Ayakta dikiliyordu, kalçalarını saran iç çamaşırı dışında çıplaktı ve benim üzerimde düğmeleri bile iliklenmemiş bir gömlek vardı. Üzerime yağın su sebebiyle gömlek üzerime yapışmış, dağınık saçlarım sırtımda ağırlaşmıştı.

Kemikli çenesi omzuma baskı yapıyordu. Göğsüm sırtına yaslıydı, duşakabinin camıyla onun arasındaydım. Ellerim camdaydı, parmaklarım buharın üzerine bir şeyler çizerken sessizce soluğumu verdim. “Su iyi mi?” diye sordu, sesinde ölerken can vereceğim bir ilgi vardı. “Isıyı arttırabilirim.”

“Gerek yok,” dedim, sesimdeki utanca itiraz etmiyordu. “Ama sen üşüyor...”

Çenesini omzuma sürttü. “Saçmalama.”

Hiçbir güçsüzlüğü kaldıramıyordu.

“Tamam,” dedim sakın bir dille. “Saçmalamam.”

Dünün utancı üstümdeydi, onun için nasıl çıldırdığımı tüm arsızlığımla ortaya dökmüşken, rahatça yüzüne bakamıyordum. Taze bir çekingenlik, çokça utanç ve ona dokunduğum an hâlâ çileden çıkabilen bedenim beni dizginleyene kadar onunla göz göze gelmeyi reddediyordum.

“Ağrın var mı?” diye sordu, sesi bunu kabullenemeyecek kadar sertti. “Biraz daha dinlen istersen.”

Dudaklarımı dişledim. “Biraz sızlıyor,” dedim, kasıklarım-daki ağrı birazdan çoktu ama umursamadım. “İyiyim.”

Sıcak elleri ellerime tırmandı, duşakabine yastı ellerimi kafesledi. Parmaklarımı parmaklarıyla birlikte puslu yüzde hareketlendirmeye başladığında, gözlerimi yumdum. “Dün,” dedi, şahane sesine kusursuz bir vurgu hâkimdi. “Dün istediğim sadece bedenin değildi, böyle olsaydı bunu daha önce de yaptık.”

Dünden bahsetmek yanaklarıma kan topladı. “Biliyorum,” dedim, zayıf sırtımda kaslarını hissedebiliyordum. “Senin için farklı olduğumu da biliyorum.”

Dudaklarının sıcak buğusu ıslak saçlarımin üzerine şefkatini dökerken, kalbimde hiç dinmeyen bir haz vardı. “Tabii ki,” diye onayladı beni, sesi esrarengizdi. “Senin için yaşaması zor bir şeyi yaşadık, biliyorum. Geri dönüşü imkânsız bir şey yaşadık ve senin iyi olduğuna emin olmalıyım.”

İyiydim, sahiden iyiydim. “Süperim,” diye mırıldandım kısık sesle. “Çok süper.”

Tuhaf bir homurtu yükseldi, nefesi saç diplerimde canlandı. “Dalga geçme,” dedi, sesi keyifliydi. “Dilini keserim.”

Sessiz kaldım, beni bu kadar tanıyabilmesi bazı anlarda sinirlendiriyordu. Yaşadığımı hissettiğim tüm anlar ona aitti, onunla yaşıyordum. Onsuz bir hayatın varlığını düşünemiyordum, düşünmeye bile tahammülüm yoktu. “Bak,” dedi sakinlikle. “Bu basit bir şey değil. Tamam, bir başkasıyla olsaydı basit olurdu ama seninle önemli. Sana hissettiğim şiddetli çekim hep olacak, dün gece yaşadık diye bu şeyin bittiğini düşünme.” Sertçe yutkundü. “Sana yemin ediyorum bitmeyecek. Ne bu sol tarafım-

daki sikik çırpıntı ne de bu hiddetli arzu dincecek. Yani Sarışın, bana katlanacaksın, katlanmak zorundasın.”

Her kelimeyi kavradım, zihnimin derinliklerine gömdüm ve asla unutmamak için hafızama sert bir komut verdim. Unutamazdım, ona dair tek bir anıyı dahi unutsam kendimi affetmezdim. Onu seviyordum, bu basit ya da sıradan bir kelime bile olabilirdi ama hissediyordum. Onun için yapamayacağım hiçbir şey yoktu, şu pis dünyadan arzuladığım tek şey oydu. O ve ona ait ne varsa.

Parmakları parmaklarımı puslu duşakabinin yüzeyinde hareketlendirmeye son verdiğinde, saniyeler boyunca ne çizmiş olduğunu merak ederek gözlerimi araladım. Islak kirpiklerimin arasından kabinin yüzeyine baktım. Parmakları parmaklarımla şunu yazmıştı: Çok güzelsin.

Ah, Asrın.

★

Kısa düşümemizin ardından yattan ayrıldığımızda, çekingenlik üzerimdeydi ama ilk anki kadar yoğun değildi. Üzerimde kot pantolonum ve ona ait bir gömlek vardı, fazla büyüktü ama sorun olmuyordu. Ayaklarıma geçirdiğim botların bağcıklarını bile bağlamamıştım. Asrın, hemen yanımda arabayı kullanırken bakışlarım elimdeki telefonda idi.

Evet, dediğini yapmıştı.

Başka bir telefonda ve daha sade, ucuz bir şeydi. Hattımı içine yerleştirmiştim ve gelen çağrılara, mesajlara göz atıyordum. Almıla ve Lavin dışında pek arayan soran yoktu. Telefonu kapadım, bakışlarımı camın yüzeyine indirdim ve içimi kolağan eden huzura izin verdim.

“Kim aramış?” diye sordu, keskin bakışları telefonun ekranındaydı. “Çalıp duruyor.”

Tepkisine afallasam da herhangi ters bir tavırda bulunmadım. “Kızlar,” dedim geçiştirirken. “Şey, eve mi gidiyoruz?”

“Şey, eve gidiyoruz.”

Kafamı ona çevirdiğimde, gözlerindeki sinsi parıltı kalbimi

gümlenmişti. “O kelimeyi kullanma,” dedim dudaklarım kıvrılırken. “Sende çok tuhaf duruyor.”

Gözleri biraz daha kısıldı, uzun kirpikleri kıskanılacak kadar güzeldi. “Sende de bazı şeyler tuhaf duruyor,” dedi, sesi esrarengizdi.

Bakışlarımı kaçırdım, uzun süre onun yüzüne bakabilecek kadar vurdumduymaz değildim. “Ne gibi?”

Sırttığını gözucuyla gördüm. “Hızlı ol Asrın.”

Nefesimi tuttum. İrileştığım gözlerime, gecenin en net anıları ziyaretçi olurken yutkundum. Bunu kullanacak, beni sıkça utandıracaktı. Ona bakmadım, boğazımda kalan nefesimi hazmettim ve bir kez daha çalan telefonla duraksadım. Bakışlarım parlayan ekrana düştü, babamın ismini görmek beni şaşırttı. Asrın’ın beni izlediğini hissederken, telefonu yanıtlamadım ama bir kez daha çaldığında kaşlarımı çattım.

Yeniden çaldığında, Asrın’ın homurdanmasını duymazdan geldim ve telefonu yanıtladım. Kulağıma götürdüğümde, hışırtılı sesler algılarıma, anlayamaz bir bakış gözlerime çöktü.

“Esila?” dedi babam, sesi hiç olmadığı kadar panik dolu ve nefes nefeseydi. “Çabuk eve gel, çabuk!”

O eve geri dönmeyecektim. “Ne diyorsun?” diye sordum düz bir sesle, saniyeler öncesinde çok iyiydim. “Gelmeyeceğim hiçbir yere.”

“O piçin telefonunu neden açıyorsun?” dedi Asrın sert bir dille. “Kapa şunu.”

Onu duymazdan geldim, babamın sesi çok başka geliyordu. “Gel,” diye bağırdı, öyle ki sesini Asrın bile duydu. “Eve gel! Bak, burada adamlar var. Teh... tehlikeli tipler, sana ihtiyacım var.”

Yutkundum. Bir an idrak edemedim. “Başımın çaresine bak,” dedim dişlerimi sıkarak. “Bana ucuz numara...”

Telefonun diğer ucunda patlayan silah sesi, sanki benim kafamın içinden yükselmmişti, o kadar net duymuştum. Dilim damağım kurudu, babamın sesi hattan düştü ve binlerce farklı sahne gözkapaklarımın üstünde şekillendi. “Baba,” diye soludum titreyen sesimle. “Ora... orada neler oluyor?”

Ses yoktu, babamın nefret ettiğim sesi yoktu. Telefonu kula-

ğımdan ayırdım, büyük bir şok hislerimin başköşesine kurulurken dudaklarımı araladım. Asrın'ın anlayamaz bakışlarını hissediyordum ama ben de anlayamamıştım. "Eve," dedim kalbim korkuyla kasılırken. "Eve sür, benim evime."

Asrın'ın sert soluğunu göğsümde hissettim. "Ne işin var orada?"

Dudaklarım titredi. "Silah," diye veryansın ettim, nefesim hızlanırken. "Silah patladı."

Asrın'ın edepsiz küfrü kulağıma ilişti. Silahın sesi kafamın içine çarpa çarpa kırıyordu duvarlarımı. Elim ayağım buz kesmişti. Araba ani bir hızla zeminde kaydı ve ellerim koltuğa sertçe tutunurken dudaklarımı dişledim. Duyduklarıma, saniyeler içinde gelişen olaylara inanamazken dilimdeki tüm kelimeler sessiz kalmayı seçti. Nefes kesintisi yaşıyordum. Korkuyordum. Hiçbir ani ölüme hazırlıklı değildim.

Saf endişenin nabzını hissediyordum.

Araba dakikalar sonra tanıdık sokakta, yaşlı apartmanın önünde durduğunda o eve girmeyi ne kadar istediğimi düşündüm. Kafamı iki yana salladım, kötü şeyler düşünmemem gerekiyordu. Asrın'ın düz bakışları üzerimdeyken kapıyı araladım ve kendimi hızla dışarı attım.

"Beni bekle," diye bağırdı arabadan inerken. "Sakın yanımdan ayrılma."

Hızlı adımlarla yanıma geldi, önümde duraksadı ve sıcacık elleri yüzümü kavradı. Gözlerim apartmanın yıkık dökük duvarlarında gezinirken dudaklarım titriyordu. "Seni burada bırakmam," dedi sert bir sesle. "Ama rahat dur, sakın sözümünden çıkma."

Kafamı hızlıca salladım, kelimeler çok uzaktan duyuluyor gibiydi. Asrın'ın eli yüzümden sıyrıldı, bileğime uzandı ve apartmana kısa bir bakış attı. Endişe, panik ve telaş olmaması gerektiği kadar yoğundu, tenimin altından ruhuma uzanmış ve kalp ritmimi bozmuştu. Asrın, temkinli ama hızlı adımlarla içeriye ilerlemeye başladı.

Bir anda her şey böylesine ters tepebilir miydi?

Evin kapısı açıldı, derin bir sessizlik vardı. Asrın başını yu-

karı kaldırdı, üst katın boşluğuna kısa bir göz attı ve simsiyah kaşları çatılırken ileriye doğru atıldım. Elimi sıkı sıkı tutan eli bana engel olduğunda, beni hızla kendine doğru çekti ve arkasına sakladı. Kafam sırtına çarptığında ilerledi ve iri elini kapının eskimiş yüzeyine yaslayarak ittirdi. "Lütfen," diye fısıldadım kendi kendime. "Buna hazır değilim."

Asrın emin adımlarla dikkatli bir şekilde uzun koridoru yürüdü, herhangi bir hareketlilik yoktu. Kafamı sırtına vurdum, gözlerim benden habersizce dolmaya başlamıştı. İçim için için üşüyordu ve bu sefer ısıtmak için Asrın bile yeterli değildi.

Az sonra Asrın'ın bedeni kaskatı kesildi, şaşkın soluğunu duydum ve hızla bana döndüğünde donuk bakışlarım zemine kaydı. Botlarımın ucundaki birikintinin rengi kırmızıydı.

Babamın kanıydı.

Asrın'ın bana seslendiğini işitiyordum, ellerinin beni sarstığını ve dudaklarının kıpırdayışını... Kanın metalik kokusu burnuma o kadar şiddetli yükselmişti ki, bu kokuyu hiçbir şeyin bastıramayacağını hissettim Babamın sefil, zavallı bedeni çıplak parkenin üzerine serilmişti. İri eli kendini yere bırakmış, yarısından akan kan zemine dökülmüştü ve dökülmeye devam ediyordu. Onu vurmuşlardı. Asrın'ın babamın bedenine eğilişini puslu, görmeyen gözlerle izledim.

Nabzını yokladı.

Nabız yoktu.

Asrın'ın eli babamın üzerinden ayrıldı, gözlerini yumdu ve bana hiçbir şey demedi, diyemedi.

İlk kez sessiz kaldı.

Belki de şu an tam anlamıyla kimsesizdim.

Babam ölmüştü.

Bölüm 18

-Kayıplar-

Zaman iyi gelmiyordu.

Zaman iyi bir ilaç da değildi.

Gözlerim içi boş mezarlar gibi, baktığım herkesi korkutacak kadar kötü bir durumdaydı ve yüzümün rengi bedenimi sanki terk etmişti. Cansız bir bebek gibiydim. Babamın cansız bedeni toprağın altında, çamura batırılmış ruhu soluğumdaydı. Onun öldüğünün bilincindeydim, artık yaşamıyordu ve nedenler umurumda değildi. Sadece öldüğüyle ilgileniyordum. Birileri tarafından vahşice öldürülmüştü, oysa daha erkendi. Ona sormak istediğim hesaplar vardı, en başta beni neden sevmediğini soracaktım mesela. Sonra pişman olup olmadığını... Pişman oluşunun neleri değiştirebileceğini.

Beni neden sevmediğini soracaktım, çünkü sevmeye ihtiyaç duyuyordum.

Öz kanından canından olan bir babanın senden nefret ettiği kaldırılmıyordu, ben sadece kaldırmış gibi görünmeyi tercih ediyordum.

Sorulacak hesaplar vardı ve sorulacak hesaplar yok olmuştu.

“Yataktan dışarı çık,” dedi, ensemden geçen ürperti kaburgalarım boyunca keskin bir kavis çizdi. “Kendini hırpalamaktan vazgeç.”

Soğuk parmaklarımı avuçlarıma sakladım, tırnaklarımın de-

rime batmasını ve bana esaslı bir acı vermesini diledim. Eşofmanla sarmalanan bacaklarımı kendime çektim, gözlerimi camın yüzeyine düşürdüm ve sessiz kalmayı seçtim. Bir haftadır, hiç susmadığım kadar susmuştum ve bu onu çıldırtıyordu. Onun şu anki deli ruh haliyle ilgilenmedim, yüzümü yastığa gömdüm ve nemli saçlarım etrafa saçılırken nefes verdim.

Varlığımı odanın kapısında hissediyordum, gölgesi üzerime kalkan gibi inmişti. Babamı toprak altına gömdüğüm andan beri bu yatağın içindeydim ve ihtiyaçlarım dışında odadan çıkmıyordum. Okula gitmiyordum, o da gitmiyordu. Beni yalnız bırakmıyor veya üstüme gelmiyordu ama artık sıkılmış olmalıydı.

“Üstünü bile örtmemişsin,” dedi, delici bakışlarını üzerimde hissettiriyordu. “Saçların da ıslak.”

Duş almıştım, su rahatlatıyordu. Kaskatı bedenimi tıpkı bir buz kütlesi gibi çözüyor ve saniyelerle kısıtlı da olsa düşünmemi engelliyordu. Parmaklarımı şakaklarıma bastırdım, orayı ovaladım ve başımdaki çekilmesi zor ağrıyla beraber dişlerimi sıktım.

Başımı yastıktan kaldırdım, gün ışığı yüzüme düşerken saçlarım badimin üzerine döküldü. Doğrudum ve yatakta kayarak ayaklarımı yere bastım. Gözlerim sızlıyordu.

Her daim güvenli hissettiren bedeni, kapının pervazında tartışılmaz bir sakinlikle dikilirken, ifadesiz yüzünde tek bir hareketlilik bile yoktu. Gözlerinde, gözlerimin izini taşıyan bir boşluk vardı. Çoğu zaman o boşluğa parmaklarımı geçirmek, sarsmak ve bana böyle bakmamasını söylemek isterdim ama şu an o boşluğu kırmak isteyen parmaklarım bile yorgundu.

İlerledim ve gözlerimi kırptıştırırken aç midem yüzünden güçten düşen bacaklarımın halsizliğini hissettim. Bedenimi kapıyla onun arasındaki boşluktan geçirmek istedim ama buna izin vermedi. Sıcak parmakları koluma yerleşti ve sıkı bir tutuşla omzuma doğru tırmandı. Ellerini oraya kafesledi ve beni hızla göğsüne doğru çekti. Her şeye rağmen bedenimden geçen güçlü akım dizlerimi titretti.

Dokunuşuna tepkisiz kalmam mümkün değildi.

“Beni görmezden gelme,” diye emretti, sesi zihnimdeki ağrıları yenememişti. “Herkesi, her şey dağıt, yık, görmezden gel

ama beni gör.”

Göğsü çıplaktı, altında sadece bir eşofman vardı ve ne olursa olsun onu yoksayamıyordum. “Seni görüyorum,” dedim sessizce. “Varlığını inkâr etmiyorum.”

Parmakları badimin açıkta bıraktığı kolumda gezindi, yavaş ve imalardan uzak bir dokunuştı. “İyi gelecek şeyler bulabiliriz,” dedi ifadesiz bir sesle. “Bana sarılabilirsin, bu iyi gelir mi?”

Bakışlarımı hafifçe titreyen parmaklarıma düşürdüm, kaşlarımı çattım ve burnum sızlarken omzumu silktim. “Gelmez,” dedim iç geçirirken. “Bırak beni.”

Bakışlarının vahşileştiğini hissettim. “Boş boş konuşma,” diye azarladı beni, sesi sertti. “Günlerdir yataktasın, yemiyor, içmiyorsun. Kendini hırpalama, hiçbir şeyi değiştiremezsin. Onun yokluğuna zaten alışkınsın.”

“Bu kadar acımasız olma,” diye bağırdım hiddetle. “Sen ne anlarsın ki! Senin için birinin ölmesi sorun değil! Kendinden başka kimseyi düşünme, biliyor musun annen bile...”

Bir eli aniden beni kendine çevirdiğinde, dile döktüklerimin şaşkınlığı içerisindeydim. Bedenim ona doğru savruldu ve gözlerindeki öfke radarıma takılırken beni hızla duvara doğru itti. Yüzünü yüzüme yaklaştırdı, hırs dolu nefesi tenime dökülürken, gözleri tenimden uzaklaşarak gözlerime asıldı. O kadar sıkı asıldı ki, onu gözlerimden koparıp atamadım.

“Annemi hiçbir halta karıştırma,” diye tısladı keskin bir öfkeyle. “Acımasızım, kimse umurumda değil. Doğrusu senden başka kimse umurumda değil tamam mı? Ne ölen baban umurumda ne de siktiğimin zıvalıkları. Senin iyi olman gerekiyor, tek istediğim bu. Eğer çok dram seviyorsan gir o yatağa, canın çıkana kadar ağla.”

Bakışları ürktücüydü, dizlerimi titretecek kadar. Ama sorun şuydu ki, onu şu an umursamıyordum. “Defol git,” diye tısladım, sertçe yutkunmadan hemen önce. “Canım çıkana kadar ağlayacağım var mı? Sana ne? Ha, sana ne?”

“Sana ne?” diye tekrarladı, tehlikeli bir sesle. “Sanki senin çok umurundaydı? Baban olacak o adamı umursamayan sen değil miydin, nefretini bas bas bağırın?”

Haklılığı acımasız bir silah gibi vurmuştu beni. Sinirini anluyordum. Öfkeli bakışlarından sıyrıldım ve hızla kapıdan çıktım. Arkamdan yükselen sesini işitiyordum, önemsemedim ve hızla koridoru yürüdüm.

Salonun kapısına geldiğimde, ayaklarıma dolanan Pati'yle baktım. Sanki hissizliğim, savrulduğum boşluk ve dengesiz tavırlarımı anlamış gibiydi, bana ürkek bakıyordu. "Git o herife yaman," dedim boş bir sesle. "Seni umursarsa..."

"O ağzına sahip çık," diye bağırdı, sesi koridorun diğer ucundan yükseliyordu. "Sana anlayışla yaklaşıyorum ama bana yumruklarınla karşılık veriyorsun!"

Onu umursamayarak salona geçtim. Boğazımda yuttuklarımdan başka bir şey yoktu. Her şeyi yutuyordum. Pati arkamdan ilerlerken, sızlayan gözlerimle yemek kabını aradım ve balkonun yanında gördüğümde oraya doğru ilerledim. Yere eğildim ve paketteki yemek kabından bir miktarı geniş kaba ilave ettim.

"Gel," diye mırıldandım Pati'ye. "Gel de bunu ye."

Çok aç görünmüyordu ama geldi. Asrın'ın onu bir şekilde doyurduğunu ve ona baktığını biliyordum, yine de tok olduğundan emin olmalıydım. Pati yemeğinin başına sindiğinde doğruldum ve salonun çıkışına ilerledim. Mutfağın koyu renkli kapısını araladım, içeriye girdim ve Asrın'ı tezgâhın önünde gördüm.

Kapıyı kapatmaya gerek duymadım, onu görmezden geldim ve siyah kapaklı buzdolabına doğru ilerledim. Kapıyı açıp dolabın bölmelerinde ilaç aramaya başladım ve rafta gördüğüm ağrı kesiciyi aldım. Bakışlarımı önüme düşürdüm ve su içmeye gerek duymadan kutusundan çıkardığım hapı dilime yerleştirdim. Yüzümü buruşturdum ve hapı boğazımdan geriye ittirdim.

"Yanlış bir şey içme," diye uyardı beni, bakışları üstümdeydi. "Aç içiyorsun bir de, aklın nerede senin?"

Elimin tersiyle dudaklarımı sildim, hapın acı ve kötü tadı ağzıma yerleşmişti. "Başım ağrıyor," dedim uysal bir cevap verirken. "Çok... boş hissediyorum kendimi."

Çıplak göğsü, aldığı derin nefesle havalandı ve yanıma geldi.

Ona bakmayı sürdürdüm, delici gözlerindeki yangında tenimi, dahası ruhumu kaybediyordum. Bir elini kâküllerime uzattı ve onları geriye doğru çekerek alınımı açığa çıkardı. “Bir hafta oldu,” dedi sadece dudaklarını kıpırdatarak. “Seni anlamaya çalışıyorum, sessiz kalmak için, seni üzmemek için direniyorum ama artık sabrım tükendi. Ne yiyor ne içiyorsun, çocuklar geldi, onlarla bile konuşmadın. Onları siktir et, beni yoksayıyorsun. Bak, o öldü ve yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Seni hak etmeyen bir adam için daha fazla üzülmen gereksiz.”

Parmağı alevini sıçratarak yayıldı alınma. Belki haklıydı ama haklı olması içimdeki boşluğu kıramıyordu. “Ne hissettiğimi bilmiyorum,” dedim, sesim çatlak ve pürüzlüydü. “Sadece kimsesiz hissediyorum kendimi. Tamam, sen varsın ve böyle hissetmemem gerektiğini söyleyeceksin. Yine de o benim babamdı ve ansızın kaybetmek...”

“Kendini nasıl kimsesiz hissedersin?” diye sordu kabullenemez bir sesle. “Kimsen olmasın, ben yeterim sana. Hep buradayım, burada olacağım. Sadece ben çileden çıkmadan yüzündeki şu sızlanmayı kaldır, görmeye katlanamıyorum.”

“Tamam,” dedim düz bir sesle. “Denerim.”

“Bulacağım,” dedi kaşlarını çatarak. “Kimin yaptığıyla ilgilenmedim, istersen bulurum. Muhtemelen tartıştığı mahalle serserileri ama istersen yapamayacağım şey yok.”

Babama kanca takmak isteyen çok insan vardı çünkü çok insana kanca takmıştı. Başta ruhum geliyordu, ruhuma göz koyan bu adamdan nefret ettiğime inandırmıştım kendimi. Ama bir anda sessiz sedasız bir ölümü kabullenemiyordum. “Yok,” dedim zorlukla. “Lütfen, başını belaya sokma.”

“Sarışın...”

Kafamı iki yana salladım. “İstemiyorum.”

Ölümü ilk kez bu kadar net hissetmişim, şimdi delice korkuyordum. Asrın’ın da başı tehlikedeydi, sürekli birileri yüzünden hayatını riske atıyordu ve ben hiçbir şekilde ona bir şey olmasına dayanamazdım. “Tamam,” dedi gerilerken. “Hiçbir halt yapmayacağım.”

Zilin tiz sesi kulağıma döküldüğünde, bana kısa bir bakış attı

ve mutfak çıkışına yöneldi. Boş gözlerle arkasından bakarken, gelenleri az çok tahmin ediyordum. Kızlar, Cenk ve Bora bunu öğrendiğinden beri birkaç kere bize gelmişti ama yataktan çıkmadığım için onlarla hiçbir şekilde görüşmemiştim.

Babamı tanıyan bir tek Almıla'ydı ve o da şaşkındı.

Bakışlarımı yukarı kaldırdığımda, çocukların arkaları bana dönük bir şekilde salona ilerlediklerini fark ettim. Asrın dik bakışlarını üzerime düşürmüş ve anlayamadığım bir terslikte bakıyordu. Üzerime doğru hızla yürürken duraksadım ve anlamaya çalıştım

“Odaya geç,” dedi ters bakışları üzerimde gezinirken. Ona düz düz bakıp odaya doğru ilerlemeye başladığımda, arkamdaki bedenini hissediyordum. Kapıyı aralayıp odaya girdiğimizde çıplak parmaklarımı içe büktüm ve hissettirdiği sıcaklığı yoksaydım. “Üzerine hiç mi bakmıyorsun?” diye çıkıştı dolaba doğru ilerlerken. “Bu kılıkla o piçlerin yanına mı gidecektin?”

Bakışlarım doğal olarak üzerime indi, haklıydı. Üzerimde sadece onun yanında giyebileceğim bir askılı badi vardı ve gerdanımın tümü açıktaydı. Kısık gözlerle onu izlerken dolap kapaklarını hızla kapadı ve elindeki kazakla yanıma ilerledi. “Giy bunu.”

Dik bakışlarını önemsemeyerek kazağa uzandım. Yavaş hareketlerle siyah kazağı askılığın üzerine geçirdim. Saçlarımı kazağın içerisinden çıkarıp omuzlarıma döktüğümde kendinden geçen ruhum fazla sessizdi. Hayati fonksiyonlarımların bir kısmını kaybetmiş gibiydim.

Odadan çıkıp koridora yöneldiğimizde sessizce salona ilerledik. Kendimi onlara karşı mahcup hissediyordum, defalarca beni görmek için gelmişlerdi ama onların yüzüne bile bakmamıştım. Sahiden kalbim, vicdanım, merhametim, şefkatim herkese sırt çevirmiş ve bir tek Asrın'a tepki vermeye başlamıştı.

Bu çok kötüydü, onları önemsiyordum.

Kapıyı araladığımda içeride sessizce dökülen fısıltılar dinmiş ve yüzleri görüş açımına girmişti. Cenk'le Lavin aynı koltukta yan yana otururken, Almıla'yla Bora koyu renkli puflara tünemişti. Eşofmanın ayaklarıma takılan paçasına aldırmandan tekli koltuğa doğru ilerledim.

“Pek iyi bir karşılama olmadı,” dedim koltukta bağdaş kurarken. “İyi bir ev sahibi değilim. Zaten ev de benim değil.”

Yüzlerinde acımaya dair herhangi bir tepki görmemek iyiydi, buna asla dayanamazdım. Almila oturduğu pufta rahatsızca kıpırdandı ve kızıl saçına yaptığı örgüyle oynamayı seçti. “Daha iyi misin?” diye sordu kısık sesle. “Neden üzülmediğini de anlamıyorum ya...”

Bora, Almila’ya ters bir bakış attı. “Babası vefat etti,” dedi sertçe. “Tabii ki üzülecek, doğru konuş.”

Asrın’ın oturduğu koltukta gerildiğini hissettim ama o da Bora’nın herhangi bir art niyet taşımadığını biliyordu. “Baba,” dedi Almila, kafasını iki yana sallarken. “Baba, o adam için sadece sıfattı. Kimse beni o adamın baba olduğuna inandıramaz.”

Babamın nasıl bir adam olduğu, bana uyguladığı merhametsizliği şu an umursamıyordum. Ne olursa olsun, onsuz gayet yaşayabilsem de o benim babamdı, gerçek buydu. Vahşice ve ani ölümünü kabul edemiyordum.

“Başın sağ olsun,” dedi Lavin gerçek bir samimiyetle. “Almila’ya bakma, üzüntüden ne diyeceğini şaşırı.”

Almila, Lavin’e ters bir bakış attı ve saçıyla oynamaya devam etti. Sessiz kalmayı seçtim. Babam, kimseyle konuşamadığım yaramdı.

“Kötü olmuş,” dedi Cenk sıkıntılı bir sesle. “Yani vurularak ölmesi... Kimin yaptığı belli mi?”

Defalarca polislerin benimle konuşmak istediğini ama Asrın’ın bir şekilde engellediğini hatırlıyordum. Basit, pis eller tarafından katledilen içi geçmiş bir bedendi ve lanet olsun ki ölmesini ne olursa olsun istememiştim. “Sizin neyiniz var?” diye sordu Asrın ters bir dille. “Ona babasının ölümünü hatırlatıp durmak için mi geldiniz? Öyleyse, kapının yerini biliyorsunuz.”

Tabii ki şaşırmadım. Hatta güldüm. Dengesiz tavırlarım kendini belli ettiğinde kıkırdadım ve onlara boş gözlerle baktım. “Bizi kovdu,” dedi Almila ona ters ters bakarken. “Bu kızı da alıp gideceğim bir gün, şu haline bak. Günlerdir yemek bile yemiyor değil mi?”

Yemiyordum, bu durumda rahatça yemek yemenin kolay olduğunu mu düşünüyorlardı?

Gerçekten, kendimi iyi hissetmiyordum.

“Benim yanımdan alacaksın?” diye sordu Asrın aşağılarcasına. “Benim olmadığım bir yerde yaşayabilir miymiş? Ya da ben izin verir miyim, bir sorsana?”

Yaşayamazdım, bunu o da biliyordu. Ruhumun derinliklerine kadar inen bu adamın bunu bilmesi şaşırtmasa da rahatsız ediyordu. Ona ne denli muhtaç olduğumu bu kadar belli ettiğine inanamıyordum. “Sana herhangi bir bağlılığı mı var?” diye sordu Almila sinirle. “Gayet yaşar, iki öpüştünüz diye ne sanıyorsunuz ki kendinizi?”

Bakışlarım aceleyle Asrın’a tırmandı. Bir hafta önce daha fazlasını yaptığımızı çekinmeden söylerdi ama beni düşünmeliydi. Aralanan dudakları, panik dolu bakışlarımın radarına girerek kapandığında kısa bir homurdanma savurdu. Kemikli yüzü kasılırken, delici bakışlarını camın yüzeyine çevirdi. Şu an bunun utancını kaldırmazdım.

“Öyle susarsın,” dedi Almila onun üstüne giderek. “Hayır, böyle karşı çıkıyorsun ya. Ona âşık olduğumu falan düşüneneceğim.”

Asrın sorgulanmaktan hoşlanmazdı ve Almila şu an bunu yapıyordu. Telaşla yerimde kıpırdanırken, “Düşündüm de,” dedi Almila, sesinde imalar vardı. “Belki de âşık...”

“Almila,” dedim hiddetle. “Kes şunu, ne yapıyorsun?”

Sinirli bakışlarımı bana yönlendirdi ama ona kızması gereken bendim. “Ne diye keseceğim?” dedi inatla. “Sen çok kötü görünüyorsun ama o hiçbir halta yaramıyor. Sen niye hâlâ burada kalıyorsun ki? Seni umursamıyor.”

Kötüydüm, bunu görmüyor muydu? “Beni umur...”

Midemden yükselen acı safra, ağzıma tırmandığında kelimelerim keskin bir sona uğradı. Elim ağzıma bastırdım, aniden yerimden kalktım ve bacaklarım birbirine dolanırken şaşkın bakışların eşliğinde salonun çıkışına ilerledim.

“Siktir,” dedi Asrın yerinden atılırken. “Ne oluyor?”

Koşar adımlarla koridor boyu yürüdüm, tuvaletin önünde hiç duraksamadan içeriye daldım ve ayaklarım yalpalarken klozetin önüne düştüm. Ağzımı dolduran basıncı serbest bıraktığımda öğürdüm ve içimde ne varsa döktüm. Boğazımın

sevmediği tat yüzümü buruşturmama sebep olurken, birinin gürültüyle içeri girdiğini duydum ama bakmaya mecalim bile yoktu.

“Bebeğim.” Asrın’ın tok sesi kulağıma döküldü ve hemen ardından iri elleri alnıma yerleşti. Diz çöktü ve alnıma baskı yaparak bana yardımcı olurken, ellerim beyaz zemine tutundu. Kafamı aşağıya yatırdım, Asrın saçlarımı geriye çekti ve bir kez daha öğürdüğümde bedenim sarsıldı. “İyisin,” dedi beni geriye çekerken. “Sakin ol.”

Zeminde geriye doğru kaykıldı ve beni kendine çekti. İri elleri belime yerleşti, beni usulca ve temkinle ayağa kaldırdı. Sırtım göğsüne bir kalıp gibi otururken, halsiz bedenim kollarına sığındı ve dudaklarımdan bir hıçkırık döküldü. “Bir yerinde ağrı var mı?” diye sordu, sesindeki anlamı kavrayamayacak kadar kötüydüm. “Bayılmayacaksın değil mi?”

Yavaş ama dikkatli adımlarla lavabo tezgâhına ilerledi ve ona tutunan bedenim hareketlerine eşlik etti. Tezgâhın önünde duraksadı, eliyle saçlarımı yavaşça geriye doğru çekerek musluğa uzandı. Gözlerimde biriken yaşlar, acıdan mı doluluktan mı bilmiyordum. Yalnızca deli gibi ağlama isteğiyle dolup taşıyordum. “Konuş,” diye belirtti musluğu açarken. “İyi olduğunu bileyim.”

Akan suyu, iri avucuna doldurdu ve avucunu ağzıma yasladı. “Ağzını çalkala,” dedi, dudaklarım aralanırken. Avucundaki suyu ağzıma doldurdum, kalan güç kırıntılarımla ağzımı çalkaladım ve eğilerek suyu ağzımdan boşalttım. Beni sıkıca tutuyor ve hiç zorlanmıyordu, çocukların koridordan yükselen sesini işitiyordum. Avucuna tekrar su doldurdu, suyu yüzüme çarptı ve usulca yüzümü yıkadı. Aynı hareketi birkaç kez daha yaptı.

“Çok iğrençti,” dedim, kafamı arkaya yatırdım ve omzuna gömdüm. “Bunu gördüğün için üzgünüm, yapmak zorunda değildin.”

Saçlarım onun sırtına doğru döküldü ve elleri belime dolandı. “İğrenmiyorum,” dedi, kazakla sarmalanan göğsü hiddetle inip kalkıyordu. “Aptal kız, beni telaşlandırdın.”

Bir eli banyo dolaplarına uzandı, bordo kapağı araladı ve içerisini kurcalayıp küçük bir el havlusu çıkardı. Havluyla enseme

kuruladı, oradan boynuma doğru indi ve ıslanan her yeri dik-
katle kuruladı. "Sana bir şeyler hissettirdiysem, ne mutlu bana,"
dedim, midem hâlâ bulanıyordu. "Sürekli kusacağım."

Enseme sert bir öpücük kondurdu. "Bu beni iğrendirmez,"
dedi sakın bir sesle.

"Ama telaşlandırır."

"Evet," diye onayladı beni. "İyi misin?"

İyi değildim, hiç iyi değildim. Günlerdir doğru düzgün bir
şeyler yemediğim içindi belki de. "İyi olmak istiyorum," dedim.
Kendimi bu kadar güçsüz hissetmek zorunda mıydım? "Neden
hep kötü bir şeyler olmak zorunda? Bir kez tam anlamıyla mut-
lu olamayacak mıyım?"

"Olamayacaksın," dedi acımasızca. "Üzgünüm, seni kandi-
ramam."

Banyonun kapısı tıklatıldığında iç geçirdim. "Ne oluyor ora-
da?" diye sordu Almıla, sesi endişeliydi. "Esila, iyi misin? Kus-
tun mu?"

Asrın homurdandı ve havluyu lavabo tezgâhına bıraktı. İri
elleriyle beni temkinle kendine çevirdiğinde, güçsüz bedenim
dayanamadı ve kafam göğsüne doğru düştü. Bir eli bacaklarıma
uzandı, bir eli belimi sardı ve tek harekette beni kucağına aldı.
Saçlarım aşağıya doğru dökülürken çelimsiz kollarım omzuna
sarıldı. "Sıkı tutun," dedi ilerlerken. "Neden midem bulanıyor
ki senin?"

Kucağında ben olmama rağmen hiç zorlanmadan kapıyı açtı
ve gürültüler yükselirken koridora çıktı.

"Nesi var onun?" diye sordu, bu ses Bora'ya aitti. "Kötü gö-
rünüyor, hastaneye niye götürmüyorsun?"

Kafam onun göğsüne yaslı olduğu için bir şeyleri göremiyor,
sadece bizi takip eden adımları hissediyordum. "Sakın," dedi
bedeni gerilirken. "Onun için en iyisini ben bilirim, düşünce-
lerini kendine sakla."

"Ego manyağı," diye tısladı Bora, adım sesleri kulağımda uğul-
duyordu. "En iyisini sen bil anasını satayım, ne bu agresiflik..."

Asrın odaya girip kapıyı gürültüyle kapadığında onların sesi
parçalanarak ufanmıştı. İlerledi ve beni yatağın üzerine bırak-

tı. Bedenim uyumayı istekle kabullenirken benden uzaklaştı ve yatağın etrafına dolandı. “Onları evden kovabilirim,” dedi düz bir sesle. “O geveze arkadaşın sana yiyecek bir şeyler hazırlasın. Ben anlamam, biliyorsun.”

Yatakta doğrularak geriye doğru kaykıldım ve sırtımı yatak başlığına dayadım.

“Kanka,” dedi Cenk, kapının ardındaki sesi uğultuydu. “Bak miden bulanıyorsa, kesin başın da ağrıyordur.”

Asrın ıslanan kazağını üzerinden sıyrırken kapıya ters bir bakış attı. “Ne saçmalıyorsun? Ayrıl lan kapımın önünden.”

“Bir şey söyleyeceğim,” dedi Cenk düşünceli bir sesle. “Ama imkânsız. Yani, o şeyi yapmadığınızı varsayarsak.”

Asrın gürlledi. “Defol!”

Cenk’in ne dediğiyle ilgilenmiyordum ve dolayısıyla anlamıyordum da. Saçmalıyordu ve ağrıyan başımla onu çekecek gibi değildim. Kafamı arkaya yatırdım ve Asrın’ın pürüzsüz, elmas gibi parlayan sırtına baktım.

“Kardeşim,” dedi Cenk, sesinde birkaç doz alay vardı. “Hayır, bir şeyler yaptıysanız diye söylüyorum. Kızı hamile bırakma lan...”

Her şey sustu.

Dehşet bedenime dört elle sarıldı ve korku kalbimi tuzla buz etti. Sökülen canlarımla yeni bir can var edemezdim. Asrın kaskatı kesildi, üzerine geçirmek için ellerinde tuttuğu kazak gürültüyle yere düştü ve tökezleyen nefesim gırtlığımda takılı kaldı. Asrın’ın heybetli bedeni hızla arkaya doğru döndü ve sırtı hızla dolaba çarparken kocaman açılan gözleri karnıma düştü.

“Siktir,” diye gürlledi, gözlerindeki dehşetle karnıma bakarken. “Korunmadık.”

“Ne?”

Kemikli yüzünde olağandışı bir kasılma oluştu. Yeşil gözlerine çöken dehşette büyük bir isyan vardı, onu ilk kez böylesine şaşkın görüyordum. “Önlemimi almalıydık,” diye tekrarladı kafasını iki yana sallarken.

Hayır.

Hamile olma ihtimalim yoktu değil mi? Olamazdı.

Gözlerim benden izinsizce karnıma indiğinde dudaklarım

titredi. Olayları yavaş yavaş kavrayan mantığımda, ihtimaller birbiriyle yarıştı ve dudaklarım aralandı. “Sen,” dedim, irileştirdiğim gözlerim onun yüzüne tırmanırken. “Sen buna engel olacak bir şey...”

“Aklıma bile gelmedi,” diye bağırdı ve ürperdiğimi gördüğünde kafasını iki yana salladı. “Bağırarak istememiştin.”

Titreyen dudaklarımı dişledim, korkuyla yutkundum ve yaşadığım dehşetin kelimelere sinmesine izin verdim. “Ben ne anlarım?” diye bağırdım korkuyla. “Bana söylemeliydin, sadece bir haftada...” Yutkunamadım. “Hayır, hayır!”

Asrın elini saçlarına daldırdı, sürekli kıpırdayan dudaklarından birçok küfrün döküldüğüne emindim. Ne yapacağımı şaşırılmış, düştüğüm durumun utancıyla nefes alamaz olmuştum. Gözlerimde büyüttüğüm hiddetli korkuyla ona bakarken, kendimi delirmiş gibi hissediyordum. “Sakin ol,” dedi kaskatı bir halde. “İlk ilişkilerde şey kalma ihtimali, yani...” Gözlerini yumdu. “Bu zor.”

Dudaklarım titredi. “Ama imkânsız değil.”

Eğildi ve yere düşen kazağı kavradı. Kazağı hızlı hareketle üzerine geçirdi, bu ihtimalle yüzleşmek onu bile sarımsı. Korkuyla onu izlerken, kaçıp gitme isteğiyle dolup taşım. Kendimden, ondan, ihtimallerden ve en çok da korkularımın. Ama yapabildiğim tek şey yatakta biraz daha küçülerek hıçkırmak oldu. Üstüme yürürken, sanki acı çekiyormuş gibi inledi. “Ağlama!”

“Ben ağlamak istiyor muyum?” diye çemkirdim, hıçkırıklarımın asılı kaldığı dudaklarımda hâlâ onun tadını koruyordum. “Ama geliyor işte, elimde değil. Durmuyor, salak yaşlar!”

Dizlerinin üstünde yanıma oturdu. Dudaklarının yakıcı baskısını saçlarımda hissettim, oradan şakaklarıma indi ve sıcak buğusunu tenime işledi. Ona ait her şeye tutkun olan hislerimi gökyüzüne kaldırsam, gökyüzü çökerdi.

“Onları cezalandırabilirim,” dedi boğuk bir sesle. “Sana nasıl istemediğin bir şey yaptırabilirler? O şeref yalnızca bana ait.”

Dudaklarımdan dökülen kıkırtı onu şaşırtmıştı, beni de öyle. Gerçekten normal davranmıyordum ama yaşadıklarımın son- ra bu gayet normaldi. “Dalga geçme,” dedim burnumu çekerek.

“Sinirliyim, valla bu sinirle seni bile dövebilirim.”

“Valla mı?” diye dalga geçti benimle. “Bir dövsene, ama mümkünse biraz acıt.”

Dirseğimi onun boşluğuna geçirdiğimde, tuhaf homurtusu yükseldi. “Böbreğini deşerim,” dedim, eliyle yanağımı silerken. “Bırak.”

“Deşersin,” dedi kendini bana bastırırken. “O gün üzerime atladığında anlamalıydım. Vahşisin kızım sen.”

Omzumu silktim, omzumu öptü. Hissettiğim yoğunlukta, üzerime sarılan şefkatine muhtaç hissediyordum kendimi ve ondan bunu dileyemezdim. Sıcak parmakları yanağımdan ayrıldı, tenim bile onun boşluğunu hissederek sarsıldı. “Vahşi senin şeyindir...”

Sırıttığımı hissettim. “Neyim?”

Kaşlarımı çattım. “Şeyin.”

“Şeyimi hatırlıyor musun?”

Dudaklarımdan dökülecek kelimeler edepsiz sözcüklerin radarına girdiğinde, yanaklarıma toplanan kanı hissettim. “Şeyin batsın,” dedim utançla.

Ayaklarımı yerden keserek dudaklarının ucuyla güldü. “Kızardın sanki?”

Burnumu çektim. “Salak.”

“Sümküklü,” dedi yakıcı bir sesle. “Şu an bana sarılıp sümküklerini üzerime akıtman gerekmiyor mu?”

“Olabilir,” dedim boğuk bir sesle. “Madem çok istiyorsun...”

“Tekmemin tadına bakmak ister misin?”

Kafamı iki yana salladım. “Belki sonra.”

Elleri belime indi. “Öyleyse, dön ve bana sarıl.”

Döndüm ve ona sarıldım.

Ellerim sıkıca kazağını avuçladı. Başımı göğsüne bastırdım, saçlarım bedenine döküldü ve burnumu kokusuna gömdüm. Bazen dilediğim dileklerden korkuyordum çünkü dilediğim ne varsa ona aitti. Çenesini saçlarıma gömdü, birkaç saç telimi acıtacak kadar sıkı bastırdı ama canımın acımasını umursamadım. Derin nefesler aldı, beni kokluyordu.

Bu adama vermeyeceğim neyim kalmıştı?

Ruhumun ve bedenimin her zerresini kaybetmiştim.

“Sümüklerini akıtman konusunda ciddi değildim,” dedi, sesi dalgalıydı. “Biliyorsun, kıyafetlerim değerli.”

Burnumu bilerek kazağına sürttüm. “Benden daha mı değerli?” diye sordum çekingen bir sesle. “Birçok şeyin olduğumu söylemiştin.”

“Yanlıs,” dedi yoğun bir sesle. “Her şeyimsin.”

Ona daha sıkı sarıldım. İmkânı olsa, ruhlarımızı zincirleyecek ya da ruhumu ruhuna karıştıracaktım. Ya da mümkündü, belki de çoktan karışmıştık. “Sen de benim her şeyimsin,” dedim, o bendi. “Ve şey, Asrın?”

“Hı?”

Yüzümü buruşturdum. “Sanırım sümüklerimi sana bulaştırmış durumdayım.”

Tuhaf bir homurtu yükseldi ama beni bırakmadı. “Yıkarsın.”

Omzumu silktim. “Avucunu yalarsın.”

“Tamam.”

“Tamam.”

Salondakilerin sesleri yükselirken, Asrın kapıya sert bir bakış attı. “Evim yol geçen hanına döndü,” dedi küfredencesine. “Lan bu evi kimse bilmiyordu.”

Ona kızgın bir bakış attım. “Ayıp.”

“Ayıbn nerede olduğunu söylemeyeceğim çünkü biliyorsun.”

Kazağına avuçladığım ellerimi çözdüm, başımı göğsünden kaldırdım ve alttan bakışlarımı onun yüzüne çevirdim. Uzun boyu yüzünden aramızdaki mesafeden ona bakarken, eli enseme kavradı. Bir eli göz çukuruma tırmandı, gözyaşımı yakaladı ve göz temasını korurken parmağıyla yakaladığı yaşı dudaklarına bastırdı. “Ağladığında,” dedi, sesi sertleşmişti. “Hem deli gibi güçsüz hem de deli gibi güçlü hissediyorum kendimi. Sanki o an her şeyi yakıp yıkacağım, sen hariç herkesin tepesine bineceğim. Sanki etim kemiğimden sıyrılıyor...”

Ensemdeki uzun ve biçimli parmakları, nabzımı okşadı. “Sen her zaman öfkelisin.”

“Bu öyle değil,” diye itiraz etti. “Bu beni...”

“Bu seni?”

Derin bir nefes verdi. "Sus."

Gözlerinin izin vermediği kelimeler, dudaklarına kadar geldi ve büyük bir hızla geriye kaçtı. Bakışlarım gözlerinden sıyrıldı ve dolgun, ıslak dudaklarına tapındı. Onu iki gündür öpmüyordum, onu tatmış biri için bu süre fazla uzundu. Bu yüzden parmak uçlarımda yükseldim ve gözyaşlarımın ıslattığı dudaklarımı dudaklarına bastırarak birbirimizi tamamladık. Evet, onu öpmek bir serum yemek gibiydi, iyileştirici ve onarıcıydı. Birbirimizi kabul ederek, isteyerek, telaşı ve sertliği azalmadan öptükten az sonra alt dudağımı bırakarak benden uzaklaştı. Ciğerindeki nefesin şimdi dudaklarımda olmasının nasıl eşsiz olduğunu tarif edemezdim.

Gözlerimi açtığımda, Pati'nin yatağın altından bizi izlediğini görerek hafifçe gülümsedim. "Pati bizi kesiyor."

Asrın dudağımın köşesine sert bir öpücük bağısladı ve kafasını çevirdi. Pati, yumuk yumuk gözlerle bize bakarken yerimde durmaya çalıştım. Öpücüğün yoğunluğunu üstümden atmak zordu. "Seni kıl yumağı," diye homurdandı, boğuk sesinde öpüşmemizin izini taşıyordu. "Bizi bir daha dikizleyecek olursan seni evden atarım. Gavat!"

Kıkrıdadım ve onun dikkatini çekerken, gözlerimi temizledim. "Sen de gülme," dedi burnunu çekerek. "Aklımı çeliyorsun."

"Şimdi," dedim sıkıntıyla. "Ne yapacağız?"

"Yapacağız bir şeyler," dedi gözleri kısılırken. "Sen sadece ağlama, bundan nefret ediyorum."

"Tamam," diyerek onayladım onu.

"Aferin," dedi kapıya doğru bakarken. "Şimdi şunları kovayım, sonra bununla ilgileneceğim."

Kafamı salladım. Yanaklarıma toplanan kan, kişiliğimin bir eserine dönüşürken benden uzaklaştı. Pati onun uyarısını almış gibi gözden kaybolurken, Asrın'ın bakışları tekrar gözlerime düştü. Bana ilk kez düşmüyordu ama her düştüğünde dizlerini biraz daha yaralıyordu, tıpkı benim gibi. "Korkma," dedi sakın bir dille. "Bunu halledeceğim. İçinde büyüttüğün tek şey benim, fazlası olmayacak."

Kim bilir?

İçinde büyüttüğüm sen'lerden haberin olsa, belki benden kaçırdım.

★

Babamı toprağa vermek sırtımdaki kamburu söküp atmak gibiydi.

Tabutunun üstüne iki kürek toprak atmıştım ve o toprağı onun tabutunun üstüne saçarken şunu düşünmeden edemiştim: Ben de mi kimsesiz öleceğim?

Son günlerde oldukça dengesizdim. Tavırlarım ben dâhil herkesi şaşkırtırken ne yapacağımı bilmiyordum. Bedenimi zaten kontrol edemeyen ben, şimdi de sürekli yön değiştiren hislerime engel olamıyordum. Yansımalarım aramdaki ilişki devam ediyordu, arada konuşuyorduk ve konuştuğumuzda bana özel olduğumu hatırlatıyorlardı. Bazen biriyle konuştuğumda aslında konuşanın yansımalarım olduğunu hissediyordum, çünkü ben asla o kadar kötü şeyler konuşmazdım. Bana ait olduğunu bildiğim ama yabancı gelen her şeyi söylüyordum.

Üzerimdeki hırka bol dökümüyle bir mont gibi beni koruyordu fakat her daim soğuk olan bedenime bu yetmiyordu. Kaşlarımı çattım, okula gitmeden eczaneye uğramış, gebelik testi almıştık. Neyse ki sonuç negatifti. Rahatlamıştım çünkü ben daha kendini bile bilmeyen kızın tekiydim.

Küçük adımlarımı hızlandırdım, okulun koridorlarında, yanımdaki yansımalarım nedensiz bir ruh haliyle yürürken ellerimi cebime sakladım ve titreyen telefonumu hissederek kaşlarımı çattım. Asrın okula geldiğimizde yanımdan ayrılmış ve teneffüslerde yanına gitmem gerektiğini söylemişti. Şimdi teneffüstü ama ben yanına gitmemiştim.

Evet, arayan oydu. Telefonu açtığımda beni azarlayacağını bilinciyle aramayı yanıtladım ve telefonu kulağıma yasladım. Önce açmadığım için dile getirdiği küfürler kulağıma ulaştı, ardından açtığımı fark ettiğindeki sessizliği. "Sarışın?" dedi, sesi ifadesizdi. "Bildiğim kadarıyla teneffüsteyiz ve sen yanımda değilsin. Bak..." Duraksadı. "Şimdi bir daha baktım, harbi yanımda değilsin."

Dudaklarımı ıslattım, yürümeye devam ettim ve kendime şaka yapmadığını hatırlattım. Sesini duymanın bana iyi geldiğini yalanlayamazdım. “Bir daha bak,” dedim umursamaz görünmeye çalışarak.

Derin nefesi hattın diğer ucundan yükseldi. “Benimle dalga geçme,” dedi, kuşandığı zirha ruhumu çarpıyordum. “Neredesin?”

“Koridordayım,” dedim, sertçe yutkunmadan hemen önce. “Beni mi özledin?”

Hangi cesaretle bunu sorduğumu bilmiyordum, içimden gelmiş ve dudaklarıma dökmeye engel olamamıştım. Özlediğini hissetse dahi dile dökmeyeceğine emindim. “Çok konuşma,” diye homurdandı beni şaşırtmayarak. “Yanıma gel.”

Kıkırdadım. “Sen gelsene.”

Sırttığını hayal ettim. “Cilvelenme. O telefonu kapat ve yanıma gel.”

Telefonu kapatarak cebime koydum ve etrafıma bakarak nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Dokuzuncu sınıfların olduğu kattaydım ve buraya hangi ara geldiğimi hiç hatırlamıyordum. Şakaklarımı işaret parmaklarımla ovalayarak omzumun üzerinden arkama baktığımda birkaç kızın konuştuğunu gördüm. Bana bakmıyorlardı ama benim hakkımda konuşuyor olabilirlerdi. Hem şu an burada benden daha değerli biri olmadığı için kesinlikle benim hakkımda konuşuyor olmalıydı.

Burun deliklerim, verdiğim sert nefesle beraber genişlerken, kaşlarım hiç olmadığı kadar sertçe çatıldı. Gidip onlara hesap sormak konusunda ben ve yansımalarım hemfikirdik. Bu yüzden hareketlendim, onlara bağırarak, benim hakkımda konuşmamalarını söylemek istedim. Neredeyse hırçın, sinirli adımlarla onlara doğru atıldım. Bedenim ve hareketlerim kontrol edilemez bir seviyedeydi. Aramızdaki mesafe bir dikiş gibi sökülerek yok olduğunda tam kızlara erişmek için harekette bulunuyordum ki, “Sonunda seni buldum,” diyen sesi duydum. “Tüm okulda seni aradım? Bu katta ne işin var?”

İrkilerek omzumun üstünden sesin sahibine döndüm ve Almila'nın seri adımlarla buraya geldiğini gördüğümde bedenimi de tümüyle ona çevirdim. Rüzgâr çarpmış bir ağaç yaprağı gibi

sersem ve kırılığandım. Kızlarla olan hesaplaşmamı daha sonra ya bırakarak ellerimi hırkamın ceplerine yerleştirdim. “Selam Almi,” dedim sıradan bir sesle. “Bu kata indim çünkü dokuzuncu sınıfları merak ediyordum. Tam bir çömezler.”

Kızıl saçlarını salık bırakmıştı. Üstünde kırmızı boğazlı kazak vardı ve dizlerinin üstündeki eteğiyle, bacaklarına giydiği çorabıyla hoş görünüyordu. Koluma girdi. “İyi misin sen?” diye sordu, şüpheli gözleri yüzümde fıldır fıldır gezinirken. “Biraz...”

“Tuhafim?”

“Tuhafsın.”

Omzumu silkerek sırtımda bu tepkime daha çok şaşırılmış olmalı ki afalladı. Kafasını iki yana salladı ve koridora göz attı. “Her neyse, konuşmamız gerekiyor.”

Kolumu çektiğinde, “Ne bu acele?” diye sordum agresif bir şekilde.

Sessiz kalışına daha da sinirlendim. Kaşlarımı çattım ve beni sürüklemesine izin verdim. Panik haldeydi. Ne olduğunu bilmiyordum ama beni de telaşlandırmıştı. Başka bir koridoru yürüyüp boş sınıf ararken kaşlarımı çattım. Boş sınıf bulup içeri girdiğimizde, aceleyle beni sıraya oturttu ve endişeli gözlerini üzerime dikti.

“Biri mi öldü?” diye sordum kollarımı göğsümde kavuşturarak. “Ne bu gizem?”

Gözlerinde bana söylemekten kaçındığı ancak söylemek zorunda olduğu cümlelerin buruk hezeyanı yatıyordu. “Senin için önemli ama seni üzmem istemiyorum,” dedi, kızıl saçlarını itti. “Eğer duymak istemiyorsan...”

“Söyle?” dedim gergin bir sesle. “Neyden bahsediyorsun? Duymadan duymak istemeyeceğimi ne bileyim kızım?”

“Şey, tabii haklısın.”

“Hadi!”

Merak etmeye başlamıştım ve tuhaf bir şekilde çok çabuk sinirleniyordum. Bünyemdeki değişikliklerin farkındaydım. “Annen,” dedi, bu kelime ruhumun içine bırakılmış öldürücü bir hastalık gibiydi. “Babanın öldüğünü öğrenmiş ve sana ulaşmak istiyor.”

Güldüm.

Dudaklarımın arasından aniden bıraktığım kıkırtılar, ruhumdaki hastalığın yansımalarıydı. Reddedilen çocukluğum, ölen babamın sebebiydi. Terk edilişimin sebebi babamdı, babam gittiğinde kavga bitmiş mi oluyordu yani? Dudaklarımdaki kıkırtı büyürken, Almila temkinle bana bakıyordu. “Komik,” dedim, acı tebessümlerim yüzümde çoğalırken. “Öyle değil mi Almila?”

Aralanan dudakları büyük bir hızla kapanırken, elimle gözlerimi ovaladım ve dolan yaşları geriye ittirdim. Aptal yaşlar, benden ne istiyorsunuz! “Neden gülüyorsun?” dedi, sesi afallanmış gibiydi. “Annen... Yani o kadın annemi aramış. Annem konuşmak bile istemedi, dinlemedi ama o bir şekilde diretti. Seni görmek istiyor, tanımak istiyormuş.”

Bu kadar basit miydi?

Canım sıkıldı, bakmaya layık görmedim ve gittim. Hayır, yine canım sıkıldı ve kızımı görmek istiyorum, belki biraz da severim.

“Canı cehenneme,” dedim büyük bir öfkeyle. “Sen neyden bahsediyorsun? Şaka mı Allah aşkına? O beni tanımadı ya? Bir daha gidip gurursuzca onunla mı yüzleşeceğim? O kadın umurumda değil.”

“Esila...”

“Sus,” diye bağırdım hiddetle. “İstemiyorum, açma bu konuyu.”

Konuşmak istedi ancak yüzümdeki ifade onu susturmaya yetti. Annem zaten beni tanıyordu ve tanıyıyordu. Babamın korkusuyla beni bırakıp bakmaya değer görmeyen bu kadın nasıl cesaretle karşıma çıkmaya çalışırdı? Aptal kadın, onu gördüğümü ve tanıdığımı unutmak için kendimi yırtarken bu da neyin nesiydi? Kalbim ağrıyordu, dayanamıyordum.

“Pekâlâ,” dedi Almila sakin bir sesle. “Ama bir şey daha söyleyeceğim.”

Titreyen dudaklarımı dişledim. “Söyle?”

Endişeli bakışlarımı yüzümde hissediyordum. “Son günlerde çok hırpalandın, iyi görünmüyorsun,” dedi tereddütle. “Sen

hep iyi değildin, ben seni tanıdığım süre boyunca hep zor şeyler yaşadın. Bir de bu son olay, babanın ani ölümü seni etkiledi. Kızacaksın ama ihtiyacın var, yani çok karışık görünüyorsun...”

“Almila?” dedim sıkıntılı bir nefes vererek. “Kısa kes.”

“Off,” dedi bıkkınlıkla. “Bak, kızacaksın ama ihtiyacın var. Son zamanlarda çok dengesizsin, bir gülüp bir ağlıyorsun. Hiç yapmayacağın şeyler yapıyorsun, bizleri bile umursamıyorsun. Bir doktora görün, kendin için. Bir psikiyatriste, yani sonuçta iyi şeyler yaşamadın...”

Şaşkınlıkla ona baktım. “Hah,” diye soludum. “Deli falan değilim ben.”

Almila kafasını iki yana salladı. “Tabii ki değilsin kuzum,” dedi endişeyle. “Her insanın ihtiyacı olabilir ve sen kötü şeyler yaşadın. Sadece konuşmak, içini dökmek...”

Elimi saçlarıma daldırdım, çıldırması olmalıydı. Ben delirmemiştim, kimseyle konuşmaya ihtiyacım yoktu. İyi olmak zorundaydım. Yoksa düşerdim, bu sefer ölüme düşerdim.

“Ben,” dedim dudaklarım titrerken. “Ben iyiyim, kimseye ihtiyacım yok. Hem, Asrın var tamam mı? O kötü olmama izin vermez.”

Almila ne yapacağını bilemez bir halde bana bakarken titreyen parmaklarımı avucuma sakladım. Rahatsız edici bir his içerisindeydim. Dolmuştum ve taşıyordum. Kafamı iki yana salladım, ben iyiydim. Deli falan değildim, kalbim bunu onaylıyordu.

Kafanın içinden sesleniyorum sana, dedi yansımalarımın biri. *O kadar da iyi değilsin.*

“İyi değilsin,” dedi Almila titreyen ellerimi kavrayarak. “Sen de iyi olmadığımı biliyorsun. Ellerinin sürekli titremesi saçma. Kâbuslar gördüğünü bilmiyorum muyum sanki?”

“Almila...”

“Şşt,” dedi, dost sıcağı taşıyan kollarını bana sararken. “Daha kötü olmaman için, senin için. Sadece gider görünürüz, konuşursun. İstemediğin hiçbir şey olmayacak canım kardeşim.”

İstemediğim çok şey oluyordu.

İyiye gitmiyordum, hissediyordum.

Geleceğin ne getireceğini bilmiyordum ama Asrın'ı avuğla-
rından gtrmemesini diliyordum.
İmkânı yok, dayanamazdım.

Bölüm 19

-Yapı Taşı-

Bazı ruhlar, sahiplerinden utanabiliyorsa eğer, babam ve annem, kendi ruhlarını en çok utandıran insanlar olabilirdi.

Bazı ruhlar sahiplerinden şikâyetçidir.

Acaba ruhum da benden şikâyetçi midir onu bu kadar incitmelerine izin verdiğim için?

Sıcaklığı hissediyordum. Bedenim yatağın içindeydi ve ellerim yanağımın altında birleşmişti. Suyu olan ihtiyacımla çaresiz bir inilti dökerken, Asrın'ın varlığını yatakta aradım ama olmadığını zaten biliyordum. Gözkapaklarıma binen ağırlık, gözlerimi aralamam için ısrarcıydı. Bu arzuyu yerine getirdim ve gözkapaklarımı usulca araladım.

Yoğun gün ışığı gözlerimi kamaştırdı ama yerimden kıpırdamadım. Asrın'ın sıcaklığını çok net hissediyordum, yeni uyanmış olmalıydı ve sanki bedenim bunu hissederek güne merhaba demişti. Yatağın içinde tuhaf bir hareketlilik hissettiğimde, gözlerimi kısıtım ve Pati'nin ne yapacağını anlamaya çalıştım. Küçük adımlarla yanımda duraksadı, sessizliği tuhaf bir huzur sağlıyordu. Dudaklarımda küçük ama sahici bir tebessüm meydana olurken küçük patileri saçlarıma karıştı. Ona izin verdim ve o hırlamalar eşliğinde saçımla oynarken, başka bir hareketliliği kapıda hissettim.

“Patilerini götüne sokacağım,” diyerek söylenen Asrın, yata-

ğın önünde duraksadı ve Pati'yi ensesinden kavradı. "Kızımın koynunda ne işin var lan?"

Dudaklarımdaki tebessüm kıvam kazanırken, çok kısık bakan gözlerimin ardından onları görebiliyordum ama Asrın bana hiç bakmadı. Kavradığı kediyle pufun üzerine çöktüğünde, huzurun gülümsememi desteklediğini hissettim. "Bak," dedi, sanki karşısında onu anlayan bir insan vardı. "Ben, bana ait olan şeyleri paylaşmaktan nefret ederim. Özellikle söz konusu Sarışın'sa acayip kıl olurum."

"Evet," dedim mahmur bir sesle. "O da seni anlıyordu."

Keskin ve dibi gelmeyen bakışlarının üzerime düştüğünü hissettim. Tuhaf homurtusu yükseldi her zamanki gibi, göğsünün tatlı, belki de erkeksi bir kasılmayla havalandığını hissettim. "O yastıktan kazıyacağım seni," diye homurdandı, sesinde yeni uyandığını belli eden o boğuk ton vardı. "Kalk hadi! Ama eğer yatakta vakit geçirmek isti..."

"Sus," dedim, edepsiz tavrı beni utandırırken. "Kalkacağım, saat kaç?"

Ayaklandığını hissettim. Bana doğru attığı tok adımlar, kalbimi heyecanla kasarken dudaklarımı ıslattım. Gövdesi üzerime düştü ve ben bana doğru eğildiğini hissederken, bir eli önüme düşen saçlarıma uzandı. "Saat, kalkman gereken saat," dedi, kısık bakışları tenime ziftini dökerken. "Yoksa küçük bir kız çocuğu gibi mızımızlanacak mısın?"

"Şımart beni Asrın."

Homurdandı. "Şımarık."

Yüzümü yastığa sürttüm ve bakışlarımı yukarı kaldırdım. Uzun ve kaslı bacaklarına kalçalarını saran koyu bir kot giymişti. Üzerindeyse gri kapüşonlu vardı. Saçlarının rengi soluk gün ışığında açılmıştı. Bir an yutkunamadım, bakışları yanaklarıma düştü ve gözleri, kirpikleri birbirine uzanacak kadar kısıldı. "O aklından hangi tür edepsizlikler geçiyor?" dedi keyifle, çenesiyle yanaklarımı işaret etti. "Kızardın."

Eli saçlarımdan ayrıldı ve yanaklarımı usulca okşadı. "Bir şey geçmiyor," diye yalan söyledim. "Ne geçmesini isterdin?"

Dokunuşuna karşılıksız kalamayarak yüzümü eline yasladım.

“Şu an soyunamam,” dedi düz bir sesle. “Sen kalk ve giyin.”

İçime yerleşen arsız hislere engel oldum ve başımı uysalca salladım. Bana, içimdeki kız çocuğunu mutlu edecek kadar şefkatli baktıktan sonra dokunuşunu yanağımdan uzaklaştırdı. “Soyunmanı istemiyorum,” dedim bakışlarımı kaçırarak. “Gi-yineceğim, Pati’yi al ve git. Beni çıplak görmesini istemezsin değil mi?”

Bana son derece sert bir bakış attı.

Yanımdan ayrıldı ve Pati’ye söylenerek onunla dışarı çıktığında yatakta doğrudum.

Onun varlığıyla yitirdiğim gerçekler, onun yokluğuyla gün yüzüne çıkıyordu.

Dolaba ilerledim ve duş almayı akşama bırakarak kıyafet seçmeye koyuldum. Dolabın içinde birbirine karışan kıyafetlerimiz tuhaf bir şekilde hoşuma gitmişti, yükselen kokular bizim kokumuzdu. Dizlerimin bir karış üzerinde biten mor eteği kavradım ve soğuktan dolayı opak bir külotlu çorap giymeye karar verdim.

Uzun çorabı bacaklarıma geçirdikten sonra eteğe uzandım. Mor, dökümlü ve krepeli eteği bacaklarıma geçirdim ve uzun zamandır etek giymediğimi fark ettim. Üzerimdeki kazağı çıkardım. Onun yerine bir gömlek giyip düğmelerini sıkıntıyla ilikledim. Neden etek giydiğimi bilmiyordum, benlik değildi hiç. Sadece özel yerlere gidildiğinde gerek duyardım ama giymek istemiştim. Tuhaftı.

Siyah fırçayla koyu sarı saçlarımı taradım ve gevşekçe örüp küçük siyah lastikle tutturdum. Dolaptan deri bir ceket kavradım ve Asrın’ın boyunluğunu alarak çıkışa ilerledim. Koridoru sessizce yürüdüm, Asrın mutfak kapısında elindeki tostü tüketirken beni fark etti. Bakışları hızla yukarı tırmandı, ayaklarımdan saç diplerime kadar yavaşça beni süzdü ve bedenim buna karşılıksız kalamadı. Gözleri uzun bacaklarıma geçirdiğim etekteydi, etek giymemi o da pek sevmiyordu.

“Etek?” diye sordu düz bir sesle.

Onu onayladım. “Etek.”

“Bacakların üşür,” dedi ifadesiz bir sesle. “Hem sen sevmezsin.”

Eteğimde onu rahatsız eden bir şey yoktu ama o komple kısa şeyler giymeme uyuzdu. “Sevesim geldi,” dedim siyah ceketi üzerime geçirirken. “Hadi, hızlı ye şunu.”

Çenesi kasıldı. “Beni azarlama.”

Gözlerimi bir anlığına yumdum, kafamı arkaya yatırdım ve sakin olmak için kendimi telkin ettim. Oydu işte, ona kızmam ya da kırılmam saçma olurdu. Sessiz kalarak yanına yürüdüm. Önünde duraksadım ve bakışlarımız kısa sessizlikte uzanırken dudaklarımı araladım. Dile dökmek istediklerimi anladı ve bana engel oldu. Elindeki tostunu aralanan ağızma yerleştirdi ve benim gözlerim irileşirken yanımdan çekip gitti. Sınırle solurken tostun parmaklarımla kavradım ve büyük bir ısırık aldım. “Kaba şey,” dedim, tostun dudaklarımdan ayırınca. “Domatesli sevmiyorum ki ben.”

Asrın dış kapıyı araladığında arkamı döndüm ve paytak adımlarla, tıpkı küçük bir kız çocuğu gibi yanına ilerledim. Bir yandan tostun yerken dışarıya çıktım ve bakışları tekrar bana çevrilirken tosttan bir ısırık daha aldım. “Aç değilim,” dedim, tamamen inat yapıyordum. “Sen yiyebilirsin.”

Beni umursamadı ve elimdeki boyunluğa uzandı. Boyunluğu iri eliyle kavradı ve meraklı gözlerim onu izlerken, bana yaklaştı. Koyu renkli boyunluğu boynuma geçirirken, bakışları gözlerim ve dudaklarım arasında keskin bir yol çizdi. “Sana getirmiştim,” diye fısıldadım, heyecan nefesime yüklenirken.

“Olabilir,” dedi ellerini üzerimden çekerken. “Ben de senin giymeni istedim.”

“Pekâlâ.”

★

Apartmandan ayrılıp siyah cipe bindiğimizde sessiz kalmıştık. Asrın asansöre binmemiş, uzun dakikalar boyunca merdivenden inmişti. Sabahın erken saatleriydi ve kendimi bugün diğer günlere nazaran daha dinç hissediyordum. Ayazlı günler geride kalmış ve ilkbahara selam vermişti. Yaz hariç her ayı seviyordum.

Fren iri elin dokunuşundan nasiplendiğinde, tekerlekler sessiz bir inilti koyvermişti. Dalgın bakışlarımı onun üzerinden ayırıp okulun kalabalık bahçesine çevirdim. İçimde verdiğim mücadeleler kalabalıkta susması gerekirken, artarak çoğalıyordu. Kendini kalabalıkta yalnız hisseden birçok insanın var olduğunu biliyordum, onlardan biriydim ama onlar kadar güçlü değildim.

Asrın arabanın etrafını dolaşırken indim ve zeminde dikildiğimde, yanımda biterek eliyle bileğimi kavradı.

Gözlerimi devirdim ve ona ayak uydurdum. Omuzlarımız birbirine sürterken boş gözlerle okul bahçesindeki kalabalığa baktım. Suretlerindeki kahkahalar maske miydi? Ya da sahiden mutlular mıydı? Bahçe boyunca yürürken, okul kapısındaki çocukları fark ettim. Almıla'yla Bora tartışıyor, Lavin'le Cenk de afallamış bir halde onları izliyorlardı. Kaşlarımı çattım. O ikisinin arasında ne dönüyordu?

Yanlarında bittiğimizde, bizi ilk fark eden Bora olmuştu. Bakışları ikimizin arasında gezindi ve önüne dönerek derin bir nefes verdi. Almıla da onun bakışlarını takip ederek bize döndüğünde, son konuşmamız hafızamın kapısını tıklattı.

“Günaydın,” dedim onların dikkatini çekerek. Cenk ve Lavin de bize döndüğünde Asrın sırtını okulun kapısına yasladı. Bileğim onun eli tarafından hapsedildiği için, yanından ayrılmayarak sırtımı kapıya yasladım.

“Günaydın,” diye karşılık verdi Lavin. Bacaklarında ispanyol paça siyah bir pantolon ve üzerinde yeşil bir hırka vardı. Siyah saçlarını üstünkörü dağınık bir topuz yapmış ve ilk defa makyajsızdı. “Uykumu açtılar, bir dakika susmuyorlar.”

Gözucuyla Almıla'ya baktım. Dolu gözlerle yere bakıyordu ve yüzünde çökmüş bir ifade vardı. “Ne oluyor?” diye sordum merakla. “Ağlıyor musun sen?”

Almıla omzunu silkerek beni geçitirse de, bunun bir şekilde Bora yüzünden olduğunu tahmin ediyordum. “Onu sen mi ağlattın?” diye sordum Bora'ya, onunla gerekmedikçe konuşmuyordum. “Kötü görünüyor.”

Asrın'ın yanımda kasıldığını hissettim ama vazgeçmedim.

Bora'nın düz bakışları bana döndüğünde, yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Ne olduğunu anlayamıyor ama Almila'nın zarar görmesini istemiyordum. "Ben ağlamasını istemedim," dedi bakışlarını Almila'ya çevirirken. "Ne bu kırılma, regl misin sen?"

Cenk'in kahkahası kulağımda yankılanırken, yanaklarıma toplanan kanı hissettim. Asrın yanımda tuhaf bir homurtu çıkardı, Lavin gözlerini devirmişti. Almila, şokla irileşen gözlerini ona çevirdi ve beyaz teni kızarıırken, "Ayı," diye bağırdı utançla. "Çam yarması."

"Kesin reglsin," dedi Bora keyifli bir sesle. "Ne bu hırçınlık?"

Yanımdan gelip geçen birkaç kız kıkırdarak Bora'ya bakarken, o kızlara göz kırptı. Almila bir Bora'ya bir de kızlara baktı ve hiç ummadığım bir şey yaparak arkasını döndü. Lavin de onun peşine düştü. Bakışlarımı Asrın'a çevirdim ve o bana dik dik bakarken, gözlerimi kırıştırdım. "Onu yalnız bırakmam," dedim kolumu çekiştirerek. "Bırakır mısın?"

Cıkcıkladı. "Bana ne?"

"Kısa sürecek," dedim, beni yalnız bırakmak istemediğini biliyordum. "Lütfen, Asrın."

Burnunu burnuma sürttü. "O telefon ilk çaldığında açılmazsa, sana telefonda ayıp şeyler söylerim."

"Ha, şey, ne?"

Güler gibi bir ses çıkardı. "Hadi, git."

Hızlıca yanından sıvıştım ve omzumdan sarkan çantayı umursamadan adımlarımı hızlandırdım. Koridorun sonuna doğru yürüdüm ve onların kantine gittiğini fark ettiğimde adımlarımı oraya çevirdim. Nihayet aramızdaki mesafeyi kapadığımda, elimi Almila'nın omzuna yerleştirdim ve bakışlarımı kızarmış yüzüne çevirdim.

"Regl misin?" diye sordum ciddiyetle ona bakarken. "Hayır, söyle, ona göre senden bir müddet uzak duralım. Ne yapacağın belli olmuyor."

Gözlerini devirdi. "Regl falan değilim," dedi sinirle. "O geri zekâlıya uyup bunu mu soruyorsun yani?"

"Sen her şeye ağlamazsın," dedim kuşkuyla. "Bora seni ağlatacak kadar önemli mi?"

Lavin atladı. "Çüş!" dedi sesini yükselterek. "Yoksa..." Gözleri irileşti. "Bu benim aklıma hiç gelmedi!"

Almila kafasını şiddetle iki yana sallarken bakışlarını aceleyle kaçırdı. Tamam, birçok konuda saf olabilirdim ama insanları gözlemeyi severdim ve ben Almila'yı tanıyordum. Utanma, ağlama ya da benzeri duygular ona ait değildi. Bora'ya karşı bir şeyler hissettiğini düşünüyordum, en son Mert'le çıktığını da biliyordum. Ama olmaz değildi, Bora genel itibariyle birçok kızın dikkatini çekecek kadar yakışıklıydı.

Bize ters ters baktı. "Konuyu kapatalım."

Üstüne gitmedim. "Peki."

Kantine girip boş masalardan birine çöktüğümüzde birer tane gazoz aldık. Kantinde her zamanki kalabalık vardı ancak dışarıya kadar yoğun değildi. Üzerimdeki ceket ve Asrın'a ait boyunluğu çıkarıp masaya bıraktığımda, sandalyemde geriye doğru kaykıldım. Hakkımdaki fısıltılar dinmişti ama itici bakışları hissediyordum.

Almila yanımdaki sandalyede rahatsızca otururken, gözlerini bana çevirdi. Bakışındaki ifadeyi tanıdım, ikimiz de psikiyatrist mevzusunu hatırlamıştık. O gün söylediği, dile getirdiği her kelime zulüm kılıfına bürünüp üzerime yükleniyordu. Bir psikiyatristle görüşmemi söylemişti, herhangi bir cevap vermemiştim.

İyi değildim, bunun bilincindeydim ama iyi olabilirdim. Asrın yanımda olduğu her an iyi olabilirdim, sadece zamana ihtiyacım vardı fakat zamanın da iyi gelmediğini biliyordum. Ruhumda ne varsa, mükemmel bir kaosa itiliyordu ve son çırpınışlarının tek kurtarıcısının o olduğunu biliyordu.

Parmaklarımla kavradığım gazozun ağzını dudaklarıma yerleştirdim ve uzun bir yudum çektim. Yoğun asit boğazımı sızlatarak indi mideme. Almila'nın konuşacağını, doğrusu tekrar o konuyla ilgili konuşacağını anladığımda bunun önüne geçerek sandalyemi ittirdim ve masadan uzaklaştım. Arkamdan bağırdı. "Ben sadece senin iyiliğini düşünüyorum, bir şeyler için geç kalmamalıyız."

Lavin'in Almila'yı sorgulayacağına emindim ama umursamadım ve kendimi kantinin arka kapısından dışarıya attım.

Bahçenin sınırlarını belirleyen duvarlara yaklaştım, dirseklerimi taş duvara yasladım ve kan kulağımda uğuldarken kendime onun saçmaladığını hatırlattım. Delirmedim. Delirmedim.

Derin bir nefes verdiğim anda Bora'nın varlığını hissederek yerimden sıçradım ve aceleyle ona döndüm. Bir adım gerimde, uzun boyu ve yapılı bedeniyle bana bakıyordu. Gün ışığında bakıra çalan sarı saçları parlıyordu. "Rahatsız ediyor muyum?"

Kafamı iki yana salladım. Aramızdaki mesafeyi kapadı ve yanımda duraksadığında, benim pozisyonumu alarak dirseklerini duvara yasladı. Bir süre sessiz kaldı. Önüme dönerek, boş bakışlarımı boşlukta sallandırmaya devam ettim. Bora'yla şu an bu durumda olmam Asrın için problemdi ancak herhangi bir art niyet taşımadığımı bilirken rahatsız ettiğini nasıl söyleyebilirdim ki?

"İyi misin?" diye sordu sakın bir sesle. "Sayıklayıp duruyorsun."

"Olması gerektiği gibiyim," dedim kısık sesle. "Sen nasılsın?"

"Bilmem," dedi, bakışları düzdü. "Belki de olması gerektiği gibi."

"Bora?"

"Hımm?"

"Bana olan hislerin değişti mi?" diye sordum aniden, bunu tüm kalbimle istiyordum. "Sakın yanlış anlama..."

"Anlamıyorum," dedi, sesi ılımandı. "Ve sanırım hayır, değişmedi."

Ah, hayır.

Gözlerimi yumdum, Almila da ondan hoşlanıyordu. Bunu hissediyordum ve o Bora'nın bana olan hislerinin farkındaydı. Dişlerimi sıktım, gerçekler bu kadar hoşabilir miydi? Geçen sene, Bora'dan hoşlandığımı sanarak hislerimi Almila'ya dökerdim ve şimdi o benim olduğum konumdaydı.

"Almila?" diye sordu, sesi sıkıntılıydı. "Değil mi?"

Farkındaydı.

"Evet," dedim çaresizlikle. "Fark ettin değil mi? O zaten saklayamaz hislerini."

Onun yüzüne bakarken bile kendimi rahatsız hissedecektim. Almila benim için en değerli insanlardan biriydi. Zaten toplasan kaç insan barındırıyordum ki hayatımda? "Arada bakışlarını ya-

kalıyorum,” dedi, sesi ifadesizdi. “Başlarda kuruntu sandım ama sıklaşmaya başladı. Herkese net ama bana gelince ne yapacağını bilemez hareketler sergiliyor. Bak, kadınların dilinden anlarım ve benden hoşlandığının farkındayım. Aslında onunla aynı ortamda olmak keyifli ama...”

Ama’lar...

Asrın yüzünden Bora’yla konuşurken kendimi zaten rahatsız hissediyordum ve şimdi de Almıla’nın gözleri tepeme binmiş gibiydi. “Yine de onu kırma,” dedim, sesimde iyimser bir rica bulunuyordu. “Ya hepten kes ya da onunla olma fikrini düşün. Almıla’yı arada bırakma, bu onun için kötü olur.”

Kafasını salladı. “Elimden geleni yaparım.”

“Teşekkür ederim,” diyebildim sadece. “Teşekkür ederim.”

★

Yapmıştım.

Okuldan sonra Almıla’yla bir psikiyatriste gitmiştim.

Evet, sahiden bir psikiyatristin kapısında idim.

Beni buna ikna etmesi okulda kendi kendime konuştuğumu gördüğü bir anda gerçekleşmişti. Beni o kadar zorlamıştı ki en sonunda kabul etmiş ve okuldan sonra, annesinin bir arkadaşı olduğunu söylediği bu psikiyatriste gelmiştim. Tamam, sadece konuşacak ve kafamın içini rahatlatıyordum. Bu benim hasta olduğumu göstermezdi. Ruhumdaki bozukluğu inkâr ediyordum ve inkâr mekanizmam her an sarsılıyordu. Kalbim küt kütü. Oturup bir kız çocuğu gibi ağlamak istiyordum. Allah aşkına, kendimi buna nasıl hazırlayabilirdim?

Geniş koridorda, Almıla’yla ayakta beklerken, bakışlarım gireceğim odanın kapısında idi. Bir klinikti, hastaneyi andırıyordu ama o kadar rahatsız edici değildi. Titriyordum, Almıla’ya söz vermesem çoktan kaçıp giderdim. Sarı saçlarımı sertçe çektiştirirken odanın kapısı açıldı ve yirmili yaşlarında bir kadın odadan çıktı. Benim gibi sarışındı. Gözaltları çökmüştü, üstü başı dağınıktı, berbat görünüyordu. Sanki sarsak yürüyordu. Korkarak hızlı soluklar almaya başladığımda, “Sıra senin,” dedi

Almila kolumu okşarken. “Burada bekliyorum fıstık. Hiç kasma, gir ve konuş.”

Tereddüt sinen gözlerimi kırıştırdım ve onu onaylayan bir mırıltı döktüm. Odayla aramdaki mesafeyi kapattım ve kapıyı araladım. Genelinin beyazdan oluştuğu oda geniş ve ferahtı. Büyük ve koyu renklerdeki masanın başındaki koltukta otuzlu yaşlarının ortasında bir kadın oturuyordu. Omuzlarına kadar uzanan kestane rengi küt saçları ve çekik gözlerine yakıştırdığı gözlüğünün ardından bana bakarken masaya doğru ilerlemeye başladım.

Kadının ince dudaklarına konan küçük tebessüm eşliğinde, hardal renkli koltuğa çöktüğümde kendimi boğuluyormuş gibi hissediyordum. Ellerimi gırtlığıma sokmak ve nefes almama engel olan şeyleri söküp almak istiyordum. Ellerimi dizlerimin üzerinde birleştirdim, ürkek gözlerimi yukarı kaldırdım ve kadının gözlerine diktim.

“Bu kadar güzel bir kız olduğuna düşünmemiştim,” dedi beni şaşırtarak. “Ne kadar da durusun. Mankenlik yapmayı düşündün mü?”

Şaşkınlıkla soludum. “Ha?”

Kadının ince dudaklarındaki tebessüm genişlerken, masaya biraz daha yaklaştı. “Almila bana senden bahsetti biraz,” dedi dingin bir sesle. “Çok hoş bir kızsın, lisede mi okuyorsun?”

Bir an duraksadım ve normal bir sohbet ortamı yaratan kadına kaşlarımı çattım. “Evet,” diyerek onayladım onu kendime geldiğimde. “Son sınıf ve şey, iltifat için teşekkürler.”

Yerimde rahatsız bir şekilde kıpraştım, bunu fark etmiş gibiydi. “Hangi üniversiteye gitmek istiyorsun?”

Durdum.

Son sınıftaydım, üniversite sınavlarım vardı ve benim hâlâ bir hedefim yoktu. Hayatımdaki yoğunluk, karmaşa, hissettiklerim o kadar boğucuuydu ki, değil üniversiteyi, yarını dahi düşünemiyordum. “Ben,” dedim, tuhaf bir çekinme hissederek. “Bir hedefim yok.”

Bakışlarım, kadının yaka kartına kaydığında isminin Ayça olduğunu fark ettim. Burnuma sinen hastane kokusu beni ra-

hatsız ederken, gözlüğünü sakinlikle çıkardı ve masaya bıraktı. “Senin için kötü olmalı,” dedi, sesinde herhangi bir yargılama yoktu. “Bildiğim kadarıyla üniversite sınavların yaklaşıyor ve senin için bu dönemde en önemlisi bu.”

“Öyle olmalıydı,” dedim boş bir sesle. “Ancak, normal bir hayata sahip değilim.”

“Peki öyleyse,” dedi kafasını sallayarak. “Bana biraz kendi hayatından bahseder misin?”

Hafifçe titreyen ellerimi gerginliğime yordum ve enseme götürüp ağrıyan noktayı ovaladım. “Neden?” diye sordum sert bir sesle. “Neden anlatayım?”

Gözlerinden geçen afallamayı gördüm ama bunun üzerini çok çabuk kapadı ve gülümsedi. “Bilmek istiyorum,” dedi normal bir sesle. “Seninle daha iyi bir iletişim için.”

Bakışlarımı odanın içinde gezdirdim, hissettiğim şeylerin tuhaflığının farkındaydım. “Odada kamera var mı?” diye sordum, kaşlarım kelimelerimle eş zamanlı olarak çatılırken. “Size nasıl güveneyim?”

Kadın aralanan dudaklarını kapadı ve bana son derece dikkatli bir bakış attı. “Bana güvenemezsin,” dedi gözleri kısılırken. “Kamera yok, hastalarımı konuştuğum şeyler özel ve öyle kalmasını isterim.”

“Ben hasta değilim,” dedim sert bir çıkış sergileyerek. “Deli hiç değilim.”

“Deli yanlış bir tabir,” dedi, sesi daha ciddiydi. “Sadece seninle konuşmak istiyorum. Bir arkadaş gibi, fazlası değil.”

Kadının samimiyet dolu kelimeleri beni ikna edemiyordu, neye ikna edemediğini de bilmiyordum. “Ben,” dedim, ne diyeceğimi bilemezken. “Sıradan bir hayatım yok, normal şeyler yaşamıyorum. Başta, bir aileye sahip değilim, annem beni kundaktayken bıraktı ve babam, hiçbir zaman baba olmadı. Böyle söyleyince basit olabilir ama basit değildi. İyi şeyler yaşamadım. Şimdi ise kendimi sadece bir tek yerde iyi hissedebiliyorum.”

Kelimelerimi not ettiğini gözucuyla gördüm ama umursamadım. Bir an deli gibi konuşmak, dilimin ucundaki her kelimeyi kuskun, bir diğer yandan da buradan defolup gitmek isti-

yordum. “Olup olmayacak şeylere ağlayıp gültüyorum, kendimi çok dengesiz hissediyorum.”

“Bir şeyleri karıştırdığın oluyor mu?” diye sordu merakla. “Mesela bir adresi, yeri...”

Kafamı iki yana salladım. “Hayır.”

“Kendini sınırlama,” dedi ılımlı bir ses tonuyla. “İçinden geleni yaşa, tereddütleri ve kötü hislerini olabildiğince uzağa it.”

Ona şüpheli bir bakış attım, bana deli muamelesi yapmasına gerek yoktu. “Sebepsiz titremelerin, artan kâbusların olursa mutlaka bana uğramanı istiyorum.”

Çoğu an ellerimde sebepsiz titremeler olurdu ancak bunu söylemeye gerek duymadım. “Sana hasta muamelesi yapmıyorum,” dedi, sesinde sevecen bir tınının hafif esintisi geziniyordu. “Anladığım kadarıyla, küçük yaşlardan bu yana birçok olay yaşamışsın ve bir de üstüne babanın ölümü seni etkilemiş. İnsan mekanizması tuhaftır, eminim şu an hiçbir şeyinin olmadığını hissediyorsun. Ben de öyle olmasını isterim ama hareketlerindeki tutarsızlığın farkında mısın?”

★

Kafamı nedeni bilinmez bir sebepten ötürü sallamış ve onu onaylamıştım. Saniyeler, kum tanesi olup dakikaların içine koştururken dilimden birçok kelime fırrar etmişti. Birçok yaşanmışlık bende gizliydi ancak yüzeysel olarak bir şeylerden bahsetmişti.

Asrın’ı sormaya cüret etmişti, ben onu kendimden bile sakırken karşımdaki kadına tüm mahremimi nasıl anlatacaktım? Anlatmamıştım, onu kızlara bile anlatmıyordum. Sanki anlattığımda büyüü bozulacak, bana ait olan her farklılığı başka gözler tarafından keşfedilecekti. Dakikalar boyunca konuştuktan sonra oradan ayrılmış ve Almila’yı kısa cevaplarla geçiştirmiştim.

Gecenin karanlığı iyiden iyiye çökerken, içinde bulunduğum taksiden indim ve aniden bastıran yağmurla bir an duraksadım. Sitenin önüne gelmişim, sessiz sokakta bir kedi yavrusu gibi yağın yağmura bakarken eve girmek için cesaret toplamak istiyordum.

Beni aramıştı ve onu yanıtlayamamıştım.

Bunlar basit ayrıntılar olarak görünebilirdi ama bizim için hiç de öyle değildi.

Gök gürlediğinde adımlarım benden bağımsızca hızlandı, şimdiden tüm kıyafetlerimin ıslandığını hissettim. Birkaç dakika boyunca yağmurun altında yürüdüm ve büyük sitenin kapısını aralayıp kendimi içeriye attım. Soğuk, sessiz ve karanlık üçlüsü bir aradayken ürkütücüydü ve bir de gürleyen gök, iliğimi korkuyla örüyordu.

Kısa sürede merdivenleri çıktığımda, omzumdaki çantayı sı-kılaştırdım ve ıslanan saçlarımı geriye iteledim. Kapıyla aramdaki mesafeyi kapatıp ürkek gözlerle kapının yüzeyine bakarken korktuğumu hissediyordum. Onu belki meraklandırmış, belki de endişelendirmiştim. Bu yaptığım haksızlığı, ona bana her şekilde ulaşabileceğiyle ilgili söz vermiştim ve bu sözü tutmamıştım.

Yansımam fisıldadı:

Yalançı.

Burnumu çektim, ıslanan kirpiklerim birbirine uzanırken montumun cebindeki anahtarı titreyen parmaklarımla kavradım. Evde olmasını istiyordum, yaşadığım tuhaf ve nedensiz anlardan sonra ona ihtiyacım vardı. Anahtarı kilide yerleştirip kapıyı araladığımda koridorun karanlık gölgesi üzerime düştü.

Kapıyı arkamdan kapattım. Nedensizce dolan gözlerimi kırıştırdım ve kendime lanet okurken botlarımı ayağımdan çıkararak yere fırlattım. Çantam da omzumdan ayrılp özgürlüğünü ilan ettiğinde, tok bir ses bırakarak yere düşmüştü.

Islanan kıyafetlerim, hassas olmasından nefret ettiğim bedenimi kuşatırken koridor boyu yürüdüm. Salonun kapısında duraksadım, kulpa uzandım ve kapıyı usulca araladığımda kafamı yana yatırdım.

Muhtemelen elektrik kesilmiş ve karanlığı sevmesine rağmen mumları yakmaya gerek duymuştu. Dudaklarımı dişledim, loş ortam tuhaf bir huzur hissini bedenime aşılarken Asrın'ın kasılan sırtına baktım. Uzun boyu, sıkı fiziği ve tüm heybetiyle camın önünde durmuş, kafasını duvarın sert yüzeyine yaslamıştı. Üzerinde, bel gamzelerini açığa çıkaran ve kalçasından

düşmekte olan bir eşofman dışında hiçbir şey yoktu. Nefesimi kesiyordu, çok güzeldi ve bu güzelliğini başkalarının da tatmış olması beni öldürüyordu. Ona doğru bir adım attım, ne diyeceğimi bilememenin çaresizliği intihar eylemindeki hastalıklı hislerimi harekete geçirirken dudaklarımı araladım. Sanki anlamıştı, sanki anlamış ve sesimi duymaya tahammülü yokmuş gibi beni susturmuştu.

“Git uyu,” dedi, sesi öldürücü bir darbe gibiydi. “Nerede, ne haltlar yediğin kısmıyla ilgilenmiyorum.”

Sırtı güneşe tutulmuş bir bıçak gibi parlak ve sırt kavisleri o kadar keskindi. Bir adım daha attım, bana kızmıştı. Eğer şimdi buradan gidersem, bu gece yanıma gelmezdi ve ben imkânı yok uyuyamazdım. Aramızdaki mesafeyi kapadım ve onun daha da gerilmesini umursamadan çelimsiz kollarımı kaldırdım.

Tüm güçlerim, güçsüzlüğüm, kırgınlıklarım ve soluklarım beni tek nefeste terk ederken kollarımı çıplak beline sardım. Burnundan yükselen yabancı hırıltısı kulağıma ilişti, bedeni kesintisiz bir hızla parmaklarımın dokunuşu altında kasıldı ve ellerim karnında birleşti.

“Ben çok aptal bir kızım,” dedim tüm yorgunluğumla. “Seni hiç hak etmiyorum.”

Burnumu tenine sürttüm, şifa gibi kokusunu içime çektim ve dudaklarımı teninde ulaşabildiğim ilk yere bastırdım.

“Ama yine de en çok seni istiyorum,” diye fısıldadım, acı damağımı çatlatırken. “Bir gün çok kötü şeyler yaparsam benden nefret etme.”

Yansımam bir kez daha fısıldıyordu:

Bir gün kötü şeyler yapacağız.

Kelimelerimin bedeninde ve ruhunda bıraktığı serzenişleri umursamadım ve yüzümü sırtından ayırdım. Afallamış gibiydi, ben de kendime şaşırıyordum. Ona arkamı döndüm ve bir şeyler demesi için can atan yanıma şaha kalkarken salonun çıkışına yöneldim. “Tavuk gibi sekme.”

“Tavuk senin...” Sinirle soludum ve dengesizliğim bedeni-me kuşanırken salondan ayrıldım. Koridor boyu yürürken üzerimdeki birçok şeyi çıkarmış ve umursamayarak yere atmıştım.

Banyonun önüne geldiğimde hiç duraksamadım, kapıyı araladım ve yağmurun hızlı ritmi kulağıma ilişirken içeriye girdim. Islanan eteğimi ve iç çamaşırlarımı hızla çıkarıp banyonun dört bir köşesine dağıttım ve duşakabine ilerledim.

Islak saçlarım göğüslerimi örterken musluğa uzandım ama su açılmayınca sinirle soludum. Yumruklarımı duvara geçirmek istiyordum ama kendimi dizginledim. Duşakabinin içine çöktüm, bedenim titrerken dizlerimi kendime çektim ve çıplaklığım kendimi bile utandırırken ellerimi kulağıma kapadım. Yağmurun gür sesi beni irkiliyor, bir dev dalga gibi yükselen gök gürültüsü ruhumun soluğunu kesiyordu.

Bir süre boş gözlerle karanlığı seyrettim. Dakikalar sonra bacaklarımın uyuştüğünü hissederken, koridorda duyulan adım seslerini işittim ve kalbim bir zavallı gibi hızlandı. Adımlar yürüdü, yürüdü ve tanıdık soluk kapının önünde duraksadı.

“Banyonun duvarlarıyla fantezi mi yapıyorsun?” diye sordu buz gibi bir sesle. “Susuz banyo mu yapılır? Çık şuradan.”

Zaten çıkacaktım ama sırf o çık dediği için biraz daha kalabilirdim.

“Pekâlâ,” dedi ruhsuz bir sesle. “İçeriye mi girmeliyim?”

Bir an irkilerek bakışlarımı yukarı kaldırdım. Kapının karanlık yüzeyine bakarken, karnım kasılmış ve beni çırlıçiplak görececek olma ihtimali nefesimi hızlandırmıştı. Yine de beni alt etmesine izin vermeyecektim. “Girebilirsin,” dedim sesimi rahat tutmaya özen göstererek. “Yalnız, kendini bayağı zorlaman gerekecek çünkü şu an çıplağım.”

Homurdandı ters ters. “Delirdin iyice.”

Delirdin.

Bir an yutkunamadım. Kelimenin gırtlığıma tünediğini ve alabileceğim tüm nefesleri parçaladığını düşündüm. Bakışlarım usulca önüme düşerken, bu kelimenin neden beni böylesine karmaşa içinde bıraktığını düşünmek dahi istemedim. Sessiz kalışım onu şaşırtmıştı ancak gitmedi, soluğu kapının ardındaydı. Aramızdaki kapılar... Onlar hep oradaydı.

Yerimden ayaklandım ve titreyen dizlerimle sinirle solurken duşakabinden çıktım. Havlu ıslaktı, onun ıslaklığını taşıyordu

ve düşüncesi bile tenimi ateşe sürgün ediyordu. Avuçlarımın arasındaki havluyu bedenime sardım ve tüm ıslaklığı çıplak tenimde hissederken, karnım tanıdık bir sancıyla kasıldı. Dudaklarımı dişledim, tenim karıncalandı ve kapıyla aramdaki mesafeyi kapatarak dışarı çıktım.

Asrın'ın gölgesi üzerime düşerken, yerdeki bakışlarım sanki olması gereken buymuşçasına onun yüzüne tırmandı. Keskin hatları, yeşil hanelerin ortasında inci gibi parlayan karanlık ve çıkık elmacıkkemiklerinin olağanüstü görüntüsü beni yutkuncmaya iterken, gözlerimiz birbirine tutundu. Sertçe yutkunduğunu işittim, benden çok çabuk etkileniyordu.

“Çok,” dedi, erkeksi sesi oldukça kısıktı. “Temiz kokuyorsun.”

Kirpiklerinin gölgesi, muazzam bir görüntünün nasıl olacağını anlatmak istercesine göz çukurunda devleşti. “Temiz?”

Omzunu silkti. Çıplak ve geniş omuzları dikkatimi çektiğinde, dilim damağım kurumuştu. “Bebek gibi?”

Güldüm. Ruhsuz, cansız ve gözlerime ulaşmayan bir tebesümdü. “Ama bir bebek olmayacak kadar kirliyim.”

Sıcak parmakları, havlunun üzerinden kalbime dokunduğunda, kalbime deli gibi atmamasını söyledim ama beni dinlemedi. Onun parmaklarının arasında kıvranan kalbim, onu afallatmış gibiydi. “Çok hızlı,” dedi dişlerini sıkarak. “Daha da hızlanıyor.”

Çünkü ellerin orada seni aptal!

Güçlkle yutkundum. Gözleri boyun çukurumu doyasıya izlerken, bedenimdeki değişikliği hissediyordum. Titrediğimi fark ettiğinde canlı dudaklarına silik, serseri bir tebesüm kuruldu. “Hiç karşılıksız kalamıyorsun,” dedi, sesinde bir haylazlık vardı. Parmaklarının eklemleriyle kalbimin üzerine vurdu. “Kalamıyor.”

Ona bakmayı sürdürürsem, zihnime arşınlanan birçok edepsizliğe izin verecektim. Bu yüzden bakışlarımı kaçırdım, kapıyla onun arasından sıyrıldım ve koridorda yürümeye başladım. Sırtıma isabet eden bakışlarının yön değiştirdiğini ve bacaklarıma dokunduğunu hissederken yutkundum. Bir anda hızlı nefeslerim boğazıma yüklenirken, gök öyle yüksek sesle

gürledi ki dudaklarımın arasından kendini bırakan çığlık koridorda yankılandı.

“Sarışın.” Asrın’ın gür sesi koridorda yükseldi ve tok, hızlı adım sesleri onu takip etti. “İyi misin?”

Sesinin içimdeki ürkekliğe dokunduğunu ve nefesimi kestiğini hissederken adımlarım duraksadı ve güçlü iki kol beni kucakladı. Göğün çığılığı kulaklarımda çınlarken, çelimsiz kollarımı tüm gücümle ona doladım. Kaskatı bedenini hissediyordum, elleri çıplak belime dolanmış ve bana sımsıkı sarılmıştı. “Bu kadar korkmazdın sen,” dedi düşünceli bir sesle. “Neler oluyor sana?”

Çenesini saçlarıma bastırdı. “Sadece,” dedim titrek bir sesle. “Bana sarılman için yapmıştım.”

Göğsü tatlı bir ritimle attı ve göğsümü dürttü, karnımda dalgalanan kasılmayı hissediyordum. “İstemen yeterliydi,” dedi, sesinde yatıştırıcı bir ses tonu vardı. “Çıplak bedenini kucaklamak benim için zevk.” Duraksadı. “Bir dakika, senin için de öyle.”

Sırtındaki damarlar parlak bir taş gibi teninde kabardı. “Üşüdü mü?” diye sordu, dudaklarını şakaklarıma sürterken. “Duş bile almadın, neden orada öyle bekledin?”

“Bilmiyorum,” dedim yüzümü göğsüne sürterek. “Bana kızgındın, seni sinirlendirmek istemiyordum. Beni görmek istemezsin diye düşündüm.”

“Seni her şart altında görmek istiyorum,” dedi yakıcı bir sesle. “Beni kendinden mahrum etme, bakışlarının üzerimde olması hoşuma gidiyor; tuhaf bir dinginlik, belki huzur...”

Kalbim kelimeleri hırpalayacak bir kuvvetle çırpındı, sanki sahibinin avuçlarında özgürce kanat çırpıp bir serçeydi. “Ne olursa olsun ister misin?” diye sordum ihtiyaçla. “Umarım söylediğin gibi beni her daim yanında istersin.”

Yansımam bağırdı:

Hayal kurma!

“Şüphelen olmasın,” dedi kendinden emin bir sesle. Ardından büyük bir hızla eğildi ve iri elleri bacaklarımdan altından geçti. Ellerini çıplak bacaklarımda hissettiğimde titredim ve tüylerim diken diken oldu. Diğer eli de belime uzanarak beni kucakladı-

ğında saçlarım sırtıma doğru döküldü ve bedenimi saran havlu gevşedi. “Tenin çok hassas, bacakların titriyor.”

Kaşlarımı çattım. “Sürekli bunu hatırlatma.”

Salona girdiğimizde bedenim yabancı ve bir o kadar da tanıdık tepkiler veriyordu. Bakışlarımı ondan uzağa itemiyordum, aramızda elektriklenen çekim nefesimi kesiyordu. Salondaki mumların silik, loş ışığı yüzlerimize düşerken tuhaf bir şekilde koltuğa çökmedi. İlerledi ve sehpanın üzerindeki küçük kare şeklindeki halının üzerine oturdu. Bir bacağı kırıldı ve başım boyun girintisindeki yuvaya yerleşirken, ellerim göğsünün üstüne uzandı.

“Rahat mısın?” diye sordu, bakışları yüzümdeki varlığını koruyordu.

Kafamı salladım. “Kesinlikle.”

Derin bir nefes aldı ve ellerimin altındaki göğsü havalanırken, omuzları kasıldı. Ona söylemem gerektiğini düşünüyordum ama bir psikiyatriste neden gittiğimi ben bile bilmezken ona ne diyeceğimi bilemiyordum. “Ben,” dedim açıklama gereği duyarak. “Almila’nın yanındaydım.”

“Biliyorum,” dedi sert bir sesle. “Önemli olan bunu senden öğrenmemdi.”

Tenime değen teninin izin verdiği kadar soluklandım. “Sürekli hatalar yapıyorum,” diye mırıldandım, göğsümü kıvrandıran sıkıntı sanki kalıcıydı. “Sana hiç yakışmıyorum.”

“Ama ben seninle kendimi tam hissediyorum.”

Yerimde kıpırdandım ve bedenindeki kasıntıyı fark ettiğimde bunun doğru olmadığını anladım. “Çevremde iyi insanlar yok,” dedi ruhsuz bir sesle. “Muhtemelen kırılan parmaklarının intikamıyla peşimde gezinen piç herif tarafından kuşatılıyorum. Ne zaman ne sikim olacağı belli olmuyor, her şey boktan ama sen böyle saçmalıklara sebep olduğunda daha da boktan oluyor. Yanımda dur, fazlası değil. Tamam, belki biraz oynaşabiliriz ama onun dışında rahat edebileceğin tek yer benim yanımda. Ben sana sahibim, bunu laf olsun diye söylemiyorum ve sen de bana sahipsin. Bunun kıymetini bilmeliyiz.” Kaşlarını çattı. “Kısacası seni kendime hapsedeceğim ve bir adım uzağa düştüğünde üzerinde çok pis deneyler uygulayacağım.”

Bacaklarımı onun beline sarma isteğiyle kucagında kırpaştığımda beni anladı ve döndürerek bacaklarımı beline doladı. Havlu sıyrıldığı için tüm çıplaklığımı onu hissediyordum ve bu his çok sancılıydı. Daha fazlası için kıvrandırıyor ve tenimi yakıyordu. Ellerim yanaklarını kavradı, kırıdamamak için verdiği mücadele dudaklarımda silik bir tebessümü filizlendirdi. “Belki,” diye mırıldandım, mumun loş ışığı yüzlerimizin bir kısmını gölgelerken. “Belki çoktan hapsolmuşsundur bana, belki senin haberin yok.”

“Babam,” dedi aniden. İrkildim ve gözlerinde yoğunlaştım. “Kadınların, erkeklerin yapı taşı olduğunu düşünürdü.”

Afalladım. Gözlerim belli belirsiz büyürken dikkat kesildim. Bana bir şey söylemesine ihtiyacım vardı, ne varsa sırtıma yük olan kelimeleriyle yok etsin istiyordum.

“Ben,” dedi, keskin bakışları dudaklarımdaydı. “Ona saçmaladığını söyledim.”

Gözlerinden doğrultulan bu karanlık, geçmişe mi aitti? “Babam, anneme âşık bir adamdı,” diye devam etti. “Annem de babama âşikti.”

Asrın, belki de birçok insanın sahip olamayacağı aileye sahipti ama tek adamın, tek yanlısın bedeli bu anımıza kadar uzanmıştı. “Sen?” diye sordum heyecanla. “Aşka inanır mısın?”

“İnanmak için bir sebep yoktu,” dedi ruhsuz bir sesle.

“Bu bir cevap değil.”

Göz kırptı. “Huyum kurusun.”

Usulca kıkırdadım. Gözlerinden bir yıldız kaydı, benim avuçlarıma düştü ve bakışları yanaklarımda gizlediğim gamzelerle dokundu. “Kadınların erkekleri yönetebileceğine inanmazdım, ne kadar zeki de olsanız,” dedi, nefesimi tutmama sebep olacak bir dille. “Sanırım son zamanlarda babama hak veriyorum,” dedi ve ardından kolunu havaya kaldırarak iri elini bana gösterdi. “Ben böyleyim, düz ve güçlü.”

Gözlerimdeki merak ve yabancı bir heyecanla onu izlerken, dilimde bitirdiğim kelimeler isyandıydı. Gözlerim eline düştü, dalgalanan mumun alevi aramızda büyürken sertçe yutkundu. “Ve sen olmayınca,” dedi elini hafifçe eğerek. “Böyleyim.”

İlk başta dimdik duran eli, eğildi ve parmakları aşağıya doğru büküldü. “Yine güçlüyüm ama seninle daha güçlüyüm,” diye fısıldadı, dişlerini biraz daha sıktı. “Sen benim yapı taşımsın, tüm eksiklerimsin.”

“Asrın...”

“Şştt,” diye fısıldadı gözleri biraz daha kısılrken. “Ben herkesin bildiği dili kullanmıyorum. Hiçbir şeyi dile dökmüyorum ama senin hissettiğini biliyorum. Kalıplar ya da sıfatlar umurumda değil. Umurumda olan sensin, gereksiz kavgalarla başımı ağrıtabilirsin ama bunu yanımda yap. Seni içerisinde bulunduğum tehlikelerden uzağa itmek istiyorum ve sen bana yardımcı olmuyorsun.”

Dudaklarımı dişledim. “Üzgünüm.”

Alnımı alnıma sürttü. “Üzülme,” diye fısıldadı. “Sana bir şey vereceğim.”

Kısık bakışlarım irileşirken gözleri gözlerimdeydi. Yağan yağmurun damlaları camlara düşerken, bir eli usulca eşofmanının cebine doğru uzandı. Sesli yutkundum ve bana bağışlanan adamın güzelliğine bir kez daha vurulurken, eşofmanının cebindeki şeyi avucuna sakladı. Eli usulca havalandı ve göğsümün hizasında duraksadı. Kalbim çırpınıyordu.

“Bana hediye mi aldın?” diye sordum heyecanla.

Kafasını iki yana salladı. “Benim için değerli bir şey.”

Her şeyin onun için değerli olmadığını biliyordum. Her şeye değer yüklemeydi ve yüklediği şeyleri ben fazlaca merak ediyordum. Hızlı nefeslerim onun dudaklarına vururken, üzerimde tırmandı ve tenlerimizi temas ettirdi. Avcunu araladı, göğsümün oyuna bir metal düştü ve benim irkilirken, elleri boynuma uzandı.

“Annemindi,” dedi, sesinden kalkan acıyı hissettim. “Takmak ister misin?”

“Soruyor musun?” dedim kafamı hızlıca sallarken. “Tabii ki.”

Birkaç saniyede kolyenin klipsini taktığında, boynumun girtisine yavaş ve sıcak bir öpücük bırakarak yüzünü kaldırdı. Gözleri gözlerime tutundu ve kolyenin ağır zinciri tenime dokunurken ellerim ensesini sıkıca kavradı. Mumların hızlı dalga-

lanması, güzel yüzüne düşüyor ve gözleri olduğundan daha can yakıcı bir hale bürünüyordu. “Sadece bir kuğu,” dedi, kolyeyi göremediğim için hissetmekle yetiniyordum. “Senin tenine yakışacak.”

Gözlerimi kırıştırdım ve göğsüme sarılan acı kademe atarken ağlamamak için kendimi kastım. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım, dudaklarım dudakları üzerinde kıpırdıyordu ve bu tatlı işkence beni bitiriyordu. “Annene bunu göstereceğim.”

Bakışları dudaklarıma asılı kaldı, gözlerinden öyle bir muhtaçlık geçti ki, tam da o an onu öpmem gerektiğini hissettim. Ellerim yanaklarını kavradı ve ilkel çekime yenilerek dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Afalladığımı hissettim ama tek bir an bile duraksamadan bana karşılık verdi. Dudaklarıyla dudaklarımı kavradı, kafasını yana yatırdı ve müthiş bir açlıkla ağzımı sömürdü. Ellerim yanağındaydı, belirgin elmacık kemiklerinden dudaklarının kırgın tebessümlerine kadar okşadım tenini. Öpüşmemizi soluk soluğa bitirerek alnımı alnıma yasladı.

“Karşıma öyle bir şekilde çıktın ki, bana seçme şansını bırakmadın,” dedi, sesi kendini bir uçurumdan itmiş gibi dalgalı ve boştu. “On dokuzumun kırık on yedisi. Seni on yedi yaşında tanıdım, benim için ne kadar büyüün de on yedi olarak kalacaksınız. On dokuzumun kırık kızı.”

Senin kırık kızın. Fakat Asrın, artık sadece kırık değilim. Paramparçayım. Zorlukla yutkundum. “Daima on yedi yaşında mı kalacağım yani?”

“Benim için, evet.”

Gülümsedim, gamzelerime baktı.

Kuralsız, aykırı ve geri dönüşü mümkün olmayacak şekilde onu yüreğime düşürmüştüm ve bu yürek, içine düşeni dışarı bırakmazdı.

Bölüm 20

-Yanılığlar Silsilesi-

Masallar nasıl prenseslerini isterse, ruhlar da onları kurtaracak kurtarıcıları isterlerdi.

Kurtarıcım yanımdaydı.

Derin bir nefes vermek istedim, bu son günlerde oldukça zordu. Kıvrıldığım araba koltuğunda, sakin soluklarımla akıp giden pürüzlü yolu izlerken, üzerimde tuhaf bir dinginlik vardı. Çocukların ısrarla davet ettiği pikniğe nasıl oldu da gitme kararı aldık bilmiyordum ama şu an araba Riva yoluna sapmıştı.

Asrın şoför koltuğunda tüm ruhsuzluğuyla otururken, sinirle Cenk'e baktım.

Evet, Cenk yerimi kapmış ve Asrın'ın yanındaki koltuğa oturmuştu.

Arka koltukta Lavin'le beraber otururken, kısık bakışlarımı onun üstünden ayırdım. Lavin hiç susmadan konuşuyor ve gündemdeki dedikoduları benimle paylaşıyordu ancak ilgilenemedim söylenemezdi. Cenk ise Asrın'ın başını şişirmekle meşguldü ve sanırım Asrın bıkmış olmalı ki, ters bir yanıt bile vermiyordu.

Cenk çok sevdiği köpeğinden bahsederken, ayağını torpidoya doğru uzattı ve Asrın ruhsuz bakışlarını ona çevirdi. Kemikli ve muazzam yüzü anında sertleşirken, sessizliği bozdu.

"İliğini kemiğini sikip köpeklere yem edeceğim," diye gürl-

di, beni dahi yerimden sıçratırken. “Ayaklarını bebeğimden çek!”

Cenk müthiş bir hızla yerinden sıçradı ve ayaklarını aceleyle topladı. “Benden başkasına bebeğim demen hoşuma gitmiyor,” dedim huysuzca. “Bir de araba parçası yani...”

Cenk homurdandı. “Esila o uzun bacaklarını arabanın her yerine yayıyor, gıkın çıkmıyor.”

Asrın omzunun üzerinden bana baktı ve gün ışığının saçlarına düştüğünü gördüğümde nefesimi tuttum. “Yavrum, niye özelimizi döküyorsun ortalığa?” dedi ters ters. Tekrar Cenk’e döndü ve güreledi. “Sen Esila’nın bacaklarının ne kadar uzun olduğunu nereden biliyorsun lan?”

Asrın ayağını sıkıştırdığı yerden çıkarıp Cenk’e tekme atmaya çalıştığında gözlerimi devirdim. Bakışlarımı yanımda oturan Lavin’e çevirdim ve Cenk’in kendini açıklama çabalarına kulaklarımı kapadım. Üzerimde gri renkli kapüşonlu ve bacaklarımı saran koyu bir kot pantolon vardı. Hafif kırmızı ruj sürmüştüm, sarı saçlarıma yakıştığını düşünürdüm.

“Almila mesaj atmış,” dedi Lavin, siyah saçları onu boğmuş olmalı ki geriye doğru savurdu. “Bora onu almaya gitmiş. Bir de ilgilenmiyorum diyor, ilgilense ilan-ı aşk falan edecek herhalde.”

Bora’yla konuştuğumuz o günden beri bir nebze rahatlamıştım, sözüne sadık kalacağına emindim. Bora’nın onu kırmayacağını düşünerek bu meseleyi tavan arasına kaldırırken Asrın’ın görebildiğim geniş omuzlarına baktım. Üzerinde siyah deri ceket ve bedenini saran siyah bir tişört vardı. Dik omuzları hiç düşmez gibiydi. Savunmasız görünmekten hoşlanmıyordu.

Sert hatlardan oluşan yüzünde herhangi bir tepki yoktu. Uzun ve sık kirpiklerinin gölgelediği yosun yeşiller tüm dikkati ve kaçınılmaz boşluğuyla, ruhuma kadar uzanırken usulca göz kırptı. Bunu o kadar yavaş ve sindirerek yapmıştı ki, kalbimin bir anlık duraksadığını ve ardından ağır bir tempoyla çarptığını hissettim. Dudaklarım silik ama sahici bir tebessüme ev sahipliği yaparken bakışlarımı önüme düşürdüm.

Bu beni niye utandırmıştı, sahiden bilmiyordum.

Bütün yol aynı döngünün içinde geçerken, kendi içimde-

kilerle boğuşmuşum. Uzun zaman sonra araba Riva'nın bilmediğim sakin bir yolunda durduğunda yerimde kıpırdandım. Cenk ve Lavin hızla arabayı terk edip bol yeşillikli alana doğru ilerlerken arabanın kapısını aralayarak dışarı çıktım.

Arabayı önüne çektiğimiz büyük, eski görünümlü villa soğuk bir görüntüye sahipti. Saat on bire gelmek üzereydi ve hava oldukça iyiydi. Yolun iki tarafına dizili, sıra sıra uzun ağaçlar canlı renkleriyle dikkat çekerken, Asrın'ın yanıma doğru hareketlendiğini hissettim. Bedenlerimiz birbirine değdiğinde, tenimden geçen akımla yutkundum.

"Sakin bir yere benziyor," dedi, saç diplerime dökülen sıcak nefesinin ilahi olduğuna inanıyordum. "Sana sormadım, burada olmaktan memnun musun?"

Sıcak ve güzel eller bel boşluğumda, sahiplenici bir güç uyularken kafamı salladım. "Memnun olmasam geri mi döneceksin?" diye sordum düz bir sesle. "Bunu yapmazsın."

"Evet," diye onayladı beni. "Bunu yapmam."

Taştan yolu yürüyüp villanın büyük bahçesindeki masaya çöktüğümüzde sessiz kaldık, Cenk'le Lavin mutfaktaydı. Bakışlarımı etrafa çevirdim. Masa büyük, uzun ve alçaktı. Pek hazzetmediğim güneş tam üzerimize çökmüştü ve ayağımın altında çimenler vardı.

Kısa sürede Almila ve Bora aramıza karışmış, büyük masanın etrafını sarmalamıştık. Üzerimizdeki fazlalıkları çıkarıp mutfağa girdiğimizde, hepimiz büyük masayı kurmak için görev paylaşımı yapmıştık. Evin içi de dışarısı kadar sakin ve güzeldi. Salona hiç girmemişim ancak geçtiğim koridorlardaki küçük heykelcikler bile tuhaf duruyordu. Büyük ve hiçbir eksiği bulunmayan mutfakta, toprak renklerin baskısı altında tepsi-leri hazırlarken Almila'ya kısa bir göz attım; böğürtlen reçelini küçük kâseye boşaltırken yüzünde durgun bir ifade vardı.

"Yolculuk nasıl geçti?" diye sordum bariz bir imayla. "İnşallah çocuğun üzerine atlamadın?"

Almila parmaklarıyla kavradığı reçel kavanozunu son anda düşmekten kurtarıırken bakışlarını hızla yüzüme çevirdi. "Atladım," dedi büyük bir ciddiyetle. "Yedim yaladım, oldu mu?"

Kafamı iki yana sallarken kıkırdadım. “Olmadı,” diye mırıldandım önümdeki yeşil zeytinlere bakarken. “Bunlar için daha çok erken.”

Reçelle doldurduğu kâseleri kahverengi sade tepsiye dizerken omzunu silkti. “Ayy,” diye homurdandı. “Bir sus, saçma saçma konuşma.”

Lavin doldurduğu çaylarla bahçeye doğru çıkarken, tezgâhtaki tepsiyi kavradım. “Ben bunları yemiyorum,” dedim ona sırtırken. “Ondan hoşlanıyorsun.”

Arkamdan attığı zeytin sırtıma çarparken mutfağın bahçeye açılan kapısından çıktım. Birkaç adımda masanın dibinde bittiğimde, Asrın’ın sigara içtiğini fark ettim. Doğru, o elbette bize yardım etmek yerine Cenk’i dövmüştü. Keskin bakışları masanın yüzeyinde gezinirken, bütün sofranın tamam olduğunu gördüm.

“Esila, kanka,” dedi Cenk bütün samimiyetiyle. “Çayı uzatsana.”

Çayı uzatmak istedim ama Asrın’ın ters bakışları buna mani olduğunda rahatsız bir nefes verdim. “Ayağına getirecek hali yok,” dedi sert bir sesle. “Çayı içecek ağzın varsa, bardağı tutacak elin de vardır.”

Cenk yanında oturan Asrın’a kötü kötü baktı ve tepsideki çayı uzatarak kavradı. Oturaklara baktığımda, Bora’yla Lavin’in arasındaki boşluğun tek boşluk olduğunu fark ettim. Asrın’ın delici gözleri üzerimde gezindi ve sinirle Cenk’e döndü. “Niye siktüğimin tüyü gibi sürekli yanımda bitiyorsun,” dedi aksi mümkün olmayan bir sertlikle. “Kalk, orada burada Lavin’i sıkıştır sen.”

Cenk sırtta. “Lavin,” diye mırıldandı ayaklanırken. “Ormanın içine doğru ilerleyebiliriz.”

Lavin gözlerini devirdi. “Hadi oradan be salak.”

Asrın, Cenk’in kalktığı yere geçti ve kendi yerini benim için açtığına afallasam da bir şey demedim. Tekli sandalyeye çöktüm ve Asrın’ın omzu omzuma sürterken sertçe yutkundum. Sıcaklığını hissedebiliyordum. Kendimi sakin olmak için telkin ettim ve aciz kalbim, güven hissiyle boğuşurken Asrın’ın önüne bıraktığı çaya baktım.

Almila da yerine oturduğunda birçok şeyle donatılan masanın tadını çıkarmaya baktık. Sanırım havanın güzelliği iştahımı açmıştı. Patates kızartmasından zeytine kadar birçok şey yiyip çayımı içerken, kötü düşünceleri geriye itmiş ve üzerine kara bir çarşaf sermiştim. Masada dönen sohbet de yardımcı olup beni fikirlerimden arındırırken elimdeki zeytini ağzıma attım. Lezzetliydi.

Çayımın bir yudum alırken gözücuyla Asrın'a baktım. Elindeki ekmeği tüm kabalığıyla yerken, her daim sevdiğim ve seveceğim yüzünde düz bir ifade vardı. Simsiyah saçlarının birkaç arsız tutamı alnuna düşmüş ve güneş yanaklarını kızartmıştı. Bir an tatlıdan daha çok çekici olan bu görüntünün kalbime yaptığı eziyetle yutkunamadım.

“Ne bakıyorsun?” diye sordu en kaba haliyle. Bana dönmüştü ve kabalığını örten en çekici haliyle bunu sorarken kendimi toplamam zaman aldı. “Yemek ye.”

“Yomok yo,” diye onu taklit ettiğimde ters ters bakarak önüne döndü. Kafamı iki yana salladım, bardağa uzandım ve dudaklarıma yerleştirip uzun bir yudum aldım.

“Patatesi kim kızarttı?” diye sordu Cenk memnuniyetsizce.

Kaşlarını çatarak ona ters bir bakış attım. “Ben yaptım,” dedim gözlerimi kısarak. “Beğenmediysen yemeyebilirsin.”

Cıkcıkladı ve patatesi yemeye devam etti. “Kardeşim,” dedi Asrın'a dönerken. “Bak, bu kızı alacaksan vazgeç. Patates bile kızartmıyor. Kesin yumurtayı kabuklu yapıyordur.”

Durdum.

Durdu.

Durduk.

Yanaklarıma toplanan kanı hissettim ama buna neyin sebep olduğunu bilmiyordum. Sanırım farkında olmadan ima ettiği şey beni utandırmış ve dehşet ötesi düşüncelere kapı açmıştı. Asrın'ın kasıldığını hissederken ilk kahkaha yine Cenk'ten fırar etmişti. “Kabuklu yapıyorsun değil mi?”

Asrın önündeki zeytinleri yakaladı ve hiç duraksamadan Cenk'in yüzüne fırlattı. Kızların kıkırdamaları kulağıma ilişirken, Cenk zeytinlerden korunmak için insandışı hareketler ser-

giliyordu. Allah aşkına, ben yemek yapmaktan ne anlardım, bir öğreten mi vardı?

“Boğazında kalsın,” dedim ona kötü kötü bakarken. “Pis çocuk.”

Önümdekileri yemeye devam ettim. Almila, kimsenin fark etmediğini sanarak Bora’ya kaçamak bakışlar atarken Lavin, Cenk’in kafasındaki zeytinleri temizledi. “İlkokulda mısınız?” diye dalga geçti benimle. “Pis çocuk ne be, kaka de daha iyi.”

Sırıttım. “Kaka.”

“Kahvaltı yapıyoruz,” dedi Almila yüzünü buruşturarak. “Sizi iğrenç yaratıklar.”

Asrın masada duran sigara paketine uzanırken, bu ufak hareket bile tüm algılarımın ona yönelmesine sebep oldu. Bakışlarımı güzel ve iri eline çevirdim, sigarayı kavrayışını ve eğrelti bir umarsızlıkla tutuşunu bitip gitmeyen bir hayranlıkla izlerken yutkundum.

Onu izlediğimi, o kusursuz içgüdüleriyle fark etti ve omuzunun üzerinden bana baktı. Kirli sakallı çenesi, simsiyah kalın kaşları ve çıkık elmacık kemiklerine kaşlarımı çattım. Eli havalandı ve gözkapaklarımın üstünü okşadı.

Ah, gözkapaklarım...

O okşayana kadar, onları o kadar sevmiyordum.

★

Sonunda gürültülü kahvaltıyı tamamlamış ve bahçeye kurduğumuz sofrayı kaldırmıştık. Hiçbir zaman bu tarz işler yapmamıştım, öğreten olsaydı belki sevgiyle yapardım. Ortalıkta koşturup kahvaltıyı topladığım süre boyunca Asrın’ın gözleri tek bir an bile üzerimden sıyrılmamıştı. Kaçınıcı sigarası olduğunu bilmesem de, düşündüğü ve temkinli davrandığı anlar fazlaydı. Gergin kıvrımlarına dokunmak ve güneşin ısıttığı yüzünü parmaklarımla gevşetmek istiyordum.

Mutfak tezgâhını düzenlemeyi bitirdiğimde kızları arkamda bırakıp bahçeye çıktım. Gözlerimi etrafta gezdirdim ve aklımı Asrın’dan uzağa itebilecek şeyler aramaya koyuldum. Arkamı döndüm ve büyük evin arka bahçesinde bulunan hamağa doğru

ilerlemeye başladım. Kısa sürede hamağın yanına ulaştığımda etrafta kimsenin olmadığını gördüm, sadece birkaç yabancı ses yükseliyordu. İki kalın ve geniş gövdeli ağaçta sabitlenmiş hamak son derece rahat görünüyordu.

Saçlarımı omzunun üzerinden geriye ittim, sakinliğin içimdeki çığlıkları dindirmesini umdum ve hamağın içine yerleştim. Bacaklarımı uzattım ve ağaçların gölgesi üzerime düştüğünde gözlerimi yumdum.

İki gece önceki olaydan sonra Asrın bu konuyu açmamıştı ama benim tuhaf hareketlerim onu kuşkulandırıyor. Bir an ona anlatmak, içime sinen canavarların beni bitirdiğini dillendirmek istiyordum ama bir şeyler buna engel oluyordu. Ben iyiyim, demek istiyordum, iyi değilsem de beni iyi et. Çünkü tüm iyi yollar senden geçiyor.

Yaprakları çatırdatan adım sesleri kulağıma iliştiğinde, kalbim onun varlığını hissederek hızlandı. Hemen yakınımdaydı. Bakışlarının derinliğini ısınan yüzümde hissediyordum.

“Neyden kaçırıyorsun?” diye sordu, birçok anlama gebe kalan sert sesi tenimi ürpertti. “Benden ne gizliyorsun?”

Gözkapaklarımı çekiştiren bakışlarına itaat ettim, onun emrinde gözlerimi araladım. Yüz hatları keskin ve gergindi, bir şeyler sakladığının farkındaydı ancak sık sık sormuyordu. Ona anlatmamı bekliyor, kendini zorlayarak bana izin veriyordu. Yutkundum ve düz bir çizgi halinde gerilen dudaklarımı araladım. “Bir şeyler gizlemiyorum,” dedim, kaşlarım keskin bir kavis çizerken. “Kuruntu yapıyorsun.”

Eğildi ve bir dizini otlarla sarmalanan yüzeye yasladı, rüzgâr erkeksi kokusunu burnuma yükseltmişti. “Öyle olsun istiyorum,” dedi sertçe. “Ama öyle değil.”

Kafamı yana yatırdım ve sessiz kalmayı tercih ettim, uzun saçlarım onun dizine dökülmüştü. Keskin bakışları gözlerimden sıyrılıp saçlarıma düştü. Ne hissettiğini belki de asla bilemeyeceğim kısa bir bakıştan sonra, bakışları üzerime düştü. “Yana kay,” dedi mekanik bir sesle.

“Hayır,” dedim düz bir sesle. “Koca cüssenle hamağı kopartırsın sen.”

Burnunu burnuma sürttü. “Kopsun,” dedi düz bir sesle. “Kay.”

Bir kez daha omuz silktiğimde çenesi kasıldı. Gözlerini bir an yumdu ve ben hayranlıkla onu izlerken bir şey oldu. İri ve güçlü elini hamağın altına geçirip kuvvetli bir basınç uyguladı. İrileşmiş gözlerle ona bakarken bir anda hamaktan fırladım ve sırtüstü yere kapaklandım. Beni yere düşürmüştü. Hayır, fırlatmıştı. Şaşkınlıktan bir an öylece kalakaldım.

Ona dönmek istediğimde köşeyi dönen iki çocuk, yüzlerine yansıyan şaşkınlıkla bana baktılar. Biri hızla yanıma ilerleyip iri elini bana uzattığında, gözlerimi yukarıya kaldırdım ve ona boş boş baktım. Koyu renkli gözlerinin ardında sıcak bir ifade vardı, çekik gözlere sahipti ve uzun boyluydu. “Tutmayacak mısın?” diye sordu elini uzatmaya devam ederken. “Orası güzel...”

Asrın’ın iri eli çocuğu hızla geriye doğru itelediğinde şaşırın ben değil, çocuk olmuştu. Çocuk sendeleyerek gerilediğinde, bacaklarımı kendime çektim ve yerimde kaykıldım. Yerden güç alarak kendi başıma kalkmayı başardım. “Ben tutarım,” diye bağırdı Asrın, çocuğun üzerine yürürken. “Sen uzaklaş.”

Çocuk bariz bir şokla Asrın’ın kaskatı yüzüne bakarken kendini topladı ve ürkmüş yüzüne doğal bir ifade yerleştirdi. Ellerini belinin iki yanına sabitlerken, Asrın’a sakın olmasını söylemek istiyordum ama mümkün değildi. “Kız yerdeydi,” dedi çocuk afallamış bir sesle. “Herkesin yapacağını yaptım, bu kadar terslemene gerek yok.”

Asrın aradaki mesafeyi kapatmak istediğinde yerimden atıldım ve bir anda elini kavradım. “Dur,” dedim sıkıntıyla. “Bir yenisini istemiyorum, gidelim şuradan. Sadece yardım etmek istedi.”

Ters bir homurtu yükseldi. “Elini tutmak istedi,” dedi Asrın sesini yükselterek. “Neyden bahsediyorsun?”

Diğer çocuk arkadaşını çekiştirerek uzaklaştırırken, Asrın’ın kolunu sıkıca kavradım ve kendime doğru çektim. Sert sırtını hissediyordum, neden her şeye böylesine sert tepkiler veriyordu ki? Şaşırılmıyordum ancak birlikte olduğumuz o günden beri çok daha korumacı olmuştu, kimseyle yan yana oturmama bile izin veremeyecek kadar çıldırmıştı. Bu asla normal değildi, hastalıklıydı. “Ta-

mam,” dedi, kolunu elimden çekerken. “Gitti zaten pezevenk.”

Çocuk ve yanındaki arkadaşı yan taraftaki koruya doğru yürümeye başladıklarında derin bir nefes verdim. Ben zaten çocuğa izin vermeyecek ve kendi imkânıyla kalkacaktım. Benim dilim vardı, bunu belirtebilirdim ama bunu yapmama fırsat bile vermemişti. Güçlkle yutkundum ve elimi yanıma indirirken, gözlerimdeki dalgalanmayı önemsemedim.

“Acıdı mı?” diye sordu bana doğru dönerken. “Ters düşmeni istemedim ama...”

“Hayır,” dedim kafamı iki yana sallarken. “Zaten yerler hep ot.”

Doğrudan gözlerime sabitlediği keskin bakışlarında dinmeyen bir öfke vardı ama daha sakin görünüyordu. “Emin misin?” diye sordu düz bir sesle. “Hamakta bana yer açmalıydın.”

Uzun parmaklarıyla saçlarımın arasına karışan otları yavaşça temizledi. Buna şaşırılmışım, nezaket hiç ona göre değildi. “Beni yere fırlattın,” dedim gözlerimi kısarak. “Beni sahiden yere fırlattın.”

“Hımm,” diye fısıldadı, gözlerinde minik bir parlamaya sebep olduğum için kendimle gurur duydum. “Öyle mi yapmışım?”

“Evet,” dedim bilinçsizce. “Popom ot oldu.”

Elini aniden enseme yerleştirdi ve sıcaklığı beni mayıştırtırken, hızla kendine doğru çekti. Ellerim omzuna tutunurken, gırtlığıma tüneyen nefesim hızlandı. Alnını alnıma sürterken, gözlerimi kapamak ve derin huzuru ruhumun sığ diplerine kadar hissetmek istedim. “Popon mu?” dedi, dudaklarına çöken tebessümünü benden gizlerken. “Sevimli sevimli konuşma, dön temizleyeyim.”

Dudaklarını yanağıma sürttü ve benim kendime gelmeme izin bile vermeden elini kalçamda hissettim. İş bilir, uzun parmakları kalçamı yavaş, çok yavaş bir şekilde temizlerken yutkunamadım. Öylesine maharetli, serseri ve baştan çıkarıcıydı ki... “Gerek yok,” dedim nefesim hızlanırken. “Kendi kıcını temizle sen.”

“Çattık,” diye homurdandı. “Dengesiz.”

Ben hırsıyla ilerlerken, beni durdurmadı ama bir adım arkamdan yürümeye devam etti. Dengesiz bir tavır daha sergiliyordum, kendi yapımı ben bile çözemiyordum. Asrın’ın kolunu

omzumda hissettiğimde irkildim ama ona karşı koymadım. Beni kendine çekti, sıcacık göğsü sırtımı kavradı ve yürümeye devam ettik. “Yumurtayı?” diye sordu düz bir sesle. “Kabuklu mu yapıyorsun?”

Dudaklarımı şenlendiren tebessümü ondan gizledim ama daha fazla yaslanmaktan kendimi geri alamadım. “Evet,” dedim omzumu silkerek. “Bir gün yapabilirim.”

Sıcak parmakları boynumun kıvrımında gezinirken, ruhuma kadar sinen ilkel çekimi dindirmeye çalıştım. “Tamam.”

“Tamam.”

Beni şaşırtarak ön bahçeye yürümedi ve geniş alanda bir süre bilmediğim yerlere sürükledi. Dakikalarca sessiz sessiz yürüdük. Bana sormak istediği soruları biliyordum ama cevaplamayacağımın farkındaydı. Ona neden söylemediğimi bilmiyordum, sadece söylemek istemiyor ve bunun bedelinin ağır olmamasını diliyordum.

Eve geri döndüğümüzde zaman epey geçmişti ve çocuklar koyu bir muhabbetin içindelerdi. Geniş ve toprak renklerin hâkim olduğu salona girdiğimizde kendimi kızların yanına atmak istedim ama Asrın beni çekeştirerek dizlerinin dibine oturttu. Evet, sahiden gerçek olmasından ürkeceğim postun üzerine, onun dizinin dibine çökmüştüm. Bacaklarımı kendime çektim ve saçlarımı üstünkörü düzelter bakışlarımı çocuklara çevirdim.

Büyük salonun tam ortasında geniş ve acı kahve tonlarında bir sehpa vardı, onun etrafını sarmalamışlardı. Ellerinde kart vardı ve hiç bilmediğim oyunları oynuyorlardı. Babam yüzünden kart ve kumardan nefret ediyordum.

Babam...

Söz konusu o olduğunda öyle keskin bir yumru oturuyordu ki boğazıma, ne yutabiliyor ne de yutmak istiyordum.

Asrın sırtını geniş deri koltuğun ardına yasladı, bacaklarını iki yana açtı ve parmakları uzun saçlarımın ucunda gezindi. Bunu bilinçli yapıp yapmadığını bilmesem de iyi hissettiriyordu, çok iyi.

Bu adam, kalbime deşilen oyuklara avuç dolusu şefkat doluruyordu.

“Evet bel!” Bora’nın gür sesiyle irkildiğimde gözlerimi kısıtım. Oyunu kazanmış olmalıydı ki yüzünde memnun ve alaylı bir ifade vardı. Elindeki oyun kartlarını diğerlerinin yüzüne fırlattığında, Asrın saçımı çekti. Bu bir uyarıydı, ona bakmayı sürdürürsem beni mahvedeceğiyle ilgili falan sanırım...

“Bu salağın kazandığı oyuna oyun falan demem ben,” dedi Cenk asabiyetle. “Kendi başına çiş yapmayı öğrendiği günden beri hile yapıp duruyor, oraya buraya kart sakladı kesin.”

Bora keyifle sırtırken Almila yerinde gerindi ve doğruldu. “Şişe çevirmece gibi efsane bir oyun dururken bunu oynadık,” dedi bakışları etrafta gezinirken. “Yok mu ya şişe?”

Bu ev Cenk’in ailesine aitti ama Asrın daha önce buraya geldiğini söylemişti. “Ergen misin sen?” diye homurdandı Cenk memnuniyetsiz bir tavırla. “Şişe çevirmece ne be?”

“Düşünsene Cenk,” dedi Almila. “Bora’ya hile yapıp yapmadığını sorarsın ve biraz adamsa doğru cevabı verir değil mi?”

Cenk bunu mantıklı bulmuş olmalı ki, onayladığında Bora’nın yüzü sertleşmişti. “Biraz adamsa mı?” diye sordu sert bir dille. “Göstereyim mi sana adam olduğu mu?”

Almila onun yaptığı imayla bir an duraksadı, beyaz teni kızardı ama geri adım atmadı. “Göstersen,” dedi, yüzüne yalandan bir sırıtma eklerken. “Hadi, bekliyorum.”

Bora bunu beklemiyor olmalıydı ki, gözlerinde gergin bir ifade belirdi. Asrın güler gibi tuhaf bir homurtu çıkarırken, ben de en az Bora kadar şaşkındım. Dudaklarını araladı ama üzerindeki şaşkınlık dökeceği tüm kelimelere sızırken, Almila’nın yüzündeki sırıtma genişledi. Elini kaldırdı ve kakhaha atan Cenk’e bir beşlik çakararak şişe aramaya gitti.

Dudaklarımdaki kakhahayı yuttum ve bakışlarımı önüme düşürdüm. Bir süre sonra Almila keyifle aramıza döndüğünde elinde büyük bir cam şişe vardı ve sanırım içi boştu. Sehpanın etrafında toplandık, Lavin’in getirdiği içecekleri sehpanın uç kısmına bıraktık ve şişeyi ortamıza çektik. Asrın yerinden kalkmaya zahmet etmemiş olsa da oynamayı kabullenmişti.

“O zaman çeviriyorum,” dedi Almila. Onaylar birkaç mırıltı döktüğümüzde, eliyle şişeyi kavradı ve sehpanın üzerinde

hızla çevirdi. Gözlerimi kıstım ve şişe takırdarak durduğunda Cenk, keyifli bir nida döktü. Şişenin soru kısmı Cenk'e aitti ve cevaplamak zorunda kalan Asrın'dı.

"Kardeşim," dedi Cenk, halinden memnun görünüyordu. "Doğruluk mu cesaret mi?"

Asrın'ın yüzünü göremesem de bıkkın soluklarına karışan sinirini kavrayabiliyordum. "Doğruluk," dedi sıkılgan bir tavırla. "Kısa kes."

Cenk çenesini eline yasladı ve birkaç dakika boyunca sessiz kalıp bizi çıldırttı. "Tamam," dedi yerinden atılırken. "Soruyorum." "Sor!"

"Asla bıkmayacağın ilk üçü say," dedi keyifle. "Üç tane."

Ondan böyle mantıklı bir soru beklemiyorduk, hepimiz afalladık. Almıla ve Lavin, soru için onu tebrik ederken, duraksayıp nefesimi tuttum. Asrın hiçbir tepki vermemişti ama elbette cevaplayacaktı. Göğsümdeki baskıyı hissettim, deli bir umutla kıvranyor ve adım dudaklarından içmek istiyordu, imkânsızlığını bile bile.

Önce sert soluğu çarptı kulağıma, ardından her zaman seveceğim sesi. "Sigara," dedi, sesi öylesine umursamazdı ki, bir an kalbimin sızladığını hissettim. "Alkol," diye devam etti, umutlarım kelimelerin altında ezilip büzülürken. "Ve, diğerini biliyorsunuz zaten."

Annesi...

Umutlarım, şimdi beni bileklerimden öldürüyordu. Çılgık çılgıña bağırarak, kaçıp gitmek ve onun gözündeki bir sigaranın değerini taşımadığım için gözyaşı akıtmak istedim. Tuttuğum nefesi zorlukla verirken, bedenim kaskatı kesilmişti ama zaten ondan böyle bir cevap bekliyordum.

Hiç kimse onun cevapları hakkında yorum yapmazken hafifçe titreyen ellerimle şişeye uzandım. "Ben çevireyim," dedim, ruhsuzluğun pelerini kaburgalarımı okşarken. Şişeyi hızla çevirdim ve boş gözlerle şişenin sendelemesini izlerken Almıla'nın derin nefesiyle ona döndüm.

"Bora," dedi Almıla, sesindeki ifadeleri çözemeyecek kadar karmaşıktım. "Doğruluk mu cesaret mi?"

Bora, Almıla'ya olan kızgınlığı ve şaşkınlığıyla bir an ona baktı ama bu kısa sürmüştü. "Doğruluk," dedi rahat bir tavırla. "Yolla gelsin, çirkin."

Almıla, Bora'yı ciddiye almayarak soruya kafa yorduğunda kendimi içi geçmiş hissediyordum. Kendimdeydim ama kötüydüm. Zaten bildiğim cevaplara rağmen kendimi kırgın hissetmem niyeydi? "Buldum," dedi Almıla, sesinde tuhaf bir tereddüt baş gösterirken. "Hiç âşık oldun mu?"

Bora'nın yüzünde tuhaf bir ifade peyda olurken kendimi tuhaf bir şekilde rahatsız hissettim. Bakışları bana kaydığında, karnım kasıldı ama kısa sürdü. "Bunu cevaplamak zorunda mıyım?" diye sordu, sesi sakindi.

Almıla kararlılıkla kafasını salladı. "Tabii ki, oyun oynuyoruz."

"Olmadım," dedi beni rahatlattığını bilmeden. Benden hoşlandığını biliyordum ama âşık olmanın bahsine bile dayanamazdım. "Aşk diye bir şey yok."

Lavin şişeye uzanırken yüzünü buruşturdu. "Al işte, erkek kafası."

Asrın'ın gerginlikle titreyen dizi, omzuma çarpıyor ama bu bana rahatsızlık vermiyordu. "Şu şişeyi versene," dedi aksi bir dille. Kaşlarımı çattım, sehpanın ucunda bulunan alkol şişesine uzandım ve ona bakmayı reddederek arkama uzattım. Bilhassa parmaklarını parmaklarıma sürtüp şişeyi kavradı.

"Çeviriyorum," dedi Lavin heyecanla. Şişeyi çevirdi ve tok sesler kulağımda tıngırdarken, sesli bir nefes verdim. "Ah, Esila?"

Yerimde rahatsızca kıpırdandım. "Bora soruyor, sen yanıtlayacaksın," dedi Lavin.

Asrın'ın kasılan bedeni beni de huzursuz ederken Bora bana kaçamak bir bakış attı.

"Doğruluk mu? Cesaret..."

Omzumu silktim. "Doğruluk."

"Ooo," dedi Cenk. "Hep doğruluk... Bu işin eğlencesi nerede?"

Bora onu yoksayarak sorusunu düşünürken, zihnim başka cevapların acımasızlığıyla baş etmeye çalışıyordu. Kalbim inci-

niyordu, bir parça umut etmekten vazgeçmediği her an, daha da incinmeye mahkûmdu. “Pekâlâ,” dedi Bora, yüzünde ciddi bir ifade vardı. “Bakire misin?”

İdrak edemedim. Mantiğım duraksadı, kalbim kendi ekse- ni içindeki kırgınlığı unutuvermiş ve şaşkınlıkla tökezlemişti. Kendime gelişim, Asrın’ın aniden yerinden atılmasıyla gerçek-leşmişti. Bir anda koltuktan fırlayıp Bora’nın yanında bittiğin- de, diğerleri de şaşkınlıktan bir süre tepki veremedi.

“Soruna sokarım!” diye bağırdı Asrın hiddetle. “Sana ne lan? Kulakların duyuyor mu ne dediğini?”

Bora elleriyle Asrın’ı üzerinden silkmeye çalışırken, Cenk yerinden kalktı ve elleriyle onun koluna asıldı. “Asrın,” dedi Cenk yüksek sesle. “Sakin ol, sadece oyun.”

İrileşmiş gözlerle onlara bakarken, zihnimde doğurduğum cevaplar bana yabancıydı. Sertçe yutkundum, kızların bakışları- nı üzerimde hissederken yanaklarıma toplanan kan, tüm bedene sinsice yayıldı.

“Pezevenk.” Asrın, Bora’yı hırsıyla koltuğun sırtına ittirerek geriledi ve Cenk’in elini kolundan silkeledi. “Ne ilgilendirir seni? Soru mu lan bu, sınırlarını aşma.”

Kızlar afallayan bir şekilde olaya kafa yorarken, daha da kızarıyor ve Asrın’ın bununla ilgili bir şeyleri açığa çıkarmasından korkuyordum. Gergin çehresi ve dilinden dökülen çeşitli kü- fürlerle bakışları bana döndü ve gözlerimdeki yakarışa sert bir bakış attı. Ona engel olmasam bunu gocunmadan, hatta isteyerek dile getirirdi ama onu tutan bendim.

Almila’yla Lavin şaşkın, anlamayan gözlerle bana baktı. “Esi- la?” dedi Almila tuhaf bir sesle. “Sen neden kızdın?”

Herkesin üzerimde yoğunlaşan bakışları, dökülecek isyan dolu iniltilerimin canını aldı. Utandığım şey onunla birlikte olmuş olmam değildi. Bunun böyle bir ortamda konu olması utanç vericiydi.

“Hadi canım,” dedi Almila dehşet dolu bir haykırıyla. “Valla mı?”

Ellerimi yüzüme kapamak, delice haykırmak ve yerin bin kat dibine çökmek istiyordum. Hepsinin dudaklarından birer şaş- kınlık nidası döküldü, bu beni daha da kızartmıştı.

“Ne kadar da hızlısınız,” diye dalga geçti Cenk.

“Cenk,” dedi Asrın büyük bir ciddiyetle. “Seviyesiz ve boş şakalarını kendine sakla. Sizi alakadar eden hiçbir şey yok, şu surat ifadelerinizi değiştirin. Oldu, olmaya da devam edecek. Bununla ilgili herhangi bir şeye tahammül göstermeyeceğim, anlaşıldı değil mi?”

Herkeste dingin bir sessizlik olsa da gözlerindeki afallamadan hiçbir şey kaybetmemişlerdi ve bana bakmayı sürdürüyorlardı. Utanmıştım ama Asrın’ın onları susturmasına ihtiyacım vardı, bununla ilgili bir şeyleri kaldıramazdım. Ellerimi dizimin üzerine indirdim, yüzlerine nasıl bakabileceğimle ilgili teorileri dahi unutmak isterken Asrın hareketlendi ve kalktığı koltuğa oturdu.

“Peki,” dedi Lavin şaşkınlıkla. “Bu ani oldu. Her neyse, devam edelim mi?”

Kısa bir süre daha oyunu oynarken gergin bir sessizliğin içindeydim. Bakışlarım evin dört bir yanında gezinmiş ama onlardan ustalıkla kaçınmıştı. Zaten Asrın’ın beni inciten cevaplarını bile kaldıramamış, üstüne yeni bir gerginliğin içine itilmiştim. Dakikalar sonra kimi kahkahaların, kimi kızgınlıkların içine sindiği oyun bittiğinde herkesten önce salonu terk etmiş ve kendimi neresi olduğunu bilmediğim bir odaya atmıştım.

Kasvetli havanın çöktüğü odada puslu bir karanlık vardı ve içerinin ayrıntılarına kafa yoramayacak kadar karışıktım. Sersem adımlarla kiremit rengindeki tekli koltuğa çöktüm ve içimdeki diri incinmişliği kapı dışarı etmeye çalıştım. “Sigaraymış,” dedim burnum sızlarken. “Dumanında boğul.”

Adım sesleri kapının diğer tarafında duyulduğunda, irkildim ama herhangi bir tepki göstermedim. Kapıyı araladı, itici gıcırtı kulağıma ilişti ve bakışlarımı ona çevirmemek için gözlerime sert bir komut verdim. “Bu kadar utanmana gerek yok,” dedi mekanik bir sesle. “Bunu bilmeleri sorun değil, hatta iyi. Bizim aramızdaki ilişkiyi basite almamış olurlar.”

Kelimeleri mantığıma uyuyordu ancak bu incinmişlik hissiyle kendimi toparlayamıyor ve iyi düşünemiyordum. Şu an herhangi bir dokunuşunu kaldıramazdım. Eğer bana dokunursa, ona kar-

şılıksız kalamaz ve bilmem kaçınıcı kez gururumu ayaklarımın altında yerle bir ederdim. “Uzak dur,” dedim benden beklene-meyen bir sertlikle. “Yaklaşma!”

Bıçak gibi kesilen adımlarında tuhaf bir sertlik vardı, beni dinlemesi şaşırtıcıydı. “Sen bile senden uzak durmamı sağla-yamazsın,” dedi ve belki de ilk kez özgüveninden nefret ettim. “Yaklaşıyorum.”

Hızlıca yanıma yaklaştığında, ona bakmamayı sürdürdüm ve bedenimi kastım. Üstten bakışları, derimin tüm kıvrımlarını dolaştı, ezberlemek ya da neden ona rest çektiğimi anlamlan-dırmak ister gibiydi. Gölgesi üzerime düştü ve bir eli usulca omzuma dokundu. İstemsiz bir hareketle irkilip elini silkeledi-ğimde, yaptığıma ben bile şaşırmıştım.

Kısa bir küfür savurup bana arkasını döndü ve durdu. Sadece durdu, dakikalar boyu kaskatı bedeniyle zeminde dikildi ve ken-di içindeki savaşı dindirmem için sustu. Zaten her an tuhaftım ancak hiçbir zaman onu tersleyecek kadar tuhaf olmamıştım. Öylesine dengesiz hissediyordum ki kendimi, öylesine yenik...

“Gidiyoruz,” dedi, ilahi bulduğum tok sesinde öyle keskin bir mesafe vardı ki, nefesimin kesildiğini hissettim. “Hemen!”

Güçlülükle yutkundum. “Burada kalmaya...”

“Hemen!”

Gözlerimi kırıpıştırdım, dudaklarıma yerleşen acı tebessüm tüm kusurlarıyla tenimi örterken ayaklandım. Hafifçe titreyen parmaklarımı fermuara götürdüm ve kapüşonlunun dağınık duruşunu bile umursamadım. Hayır, pişman olmayacaktım. Hayır, bu kez mantığıma ayak uyduracaktım. Gözünde bir sigara kadar bile değer taşımadığım bu adamın, beni ne denli mah-vettiğinden haberi var mıydı?

Olsaydı, umursar mıydı?

Çocukların itiraz nidalarıyla oradan ayrılıp arabaya bindi-ğimde içim yeni sıkıntılara gebe kalmıştı. Korkuyordum, bu sebepsiz korkularımın dayandığı dengesizlik, ruhum boyunca yol alırken tek yapabildiğim korkmaktı. Beni böylesine denge-sizliğe sürükleyen çok şey vardı ama bugün yaşadığım farklıydı. Gerçekten kırılmıştım, hakkım var mıydı, bilmiyordum.

Gerçekten kırgın hissediyordum kendimi.

Araba tanıdık mevkide durduğunda, ruhsuz bakışlarımı kararmış havadan sıyırıp ve siteye çevirdim. Bir şey demesini bekledim, kızmasını ya da benimle zıtlaşmasını. Hiçbir şey yapmayarak arabadan indiğinde, aramızdaki sözsüz kurallara uyduğum ve sessizce yürüdüm.

Sonunda daireye girebildiğimizde aramızda uzanan mesafeye, adımlarımız da eşlik etmişti. Beni umursamadı, koridor boyu yürüdü ve odaya girerek gözden kayboldu. Görüntüsü yok olduğunda sersem adımlarla salona ilerledim, canımı sıkıyordu.

Salonu loş ışıkla aydınlattım, üzerimdeki kapüşonluyu sıyırıp ve yere fırlattım. Deri koltuğa çöktüm ve Pati mırıltılarla yanıma yanaştığında onu ensesinden yakaladım.

“Doğru mu yapıyorum?” diye sordum sessiz bir fısıltıyla. “Ben ne yapıyorum?”

Parmaklarımı tüylerinde gezdirdim ve bu küçük kıl yumağının bana bir nebze iyi gelmesini umdum fakat ummak yetmiyordu. “Ama haklıyım,” diye isyan ettim, delice bir kırılmışlıkla. “Gözünde bir sigaranın ya da iki yudumluk alkolün değerini taşımadığım için ona kızmak istiyorum. Sonra kızamıyorum, kızmak için hiçbir sıfatımız olmadığını fark ediyorum ve bu beni daha da üzüyor.”

Bir süre fısıltılarımla Pati’yi uyutmayı denedim. Dizlerimin üzerinde mayıştığında, onu özenle kaldırdım ve büyük, geniş koltuğun üzerine bıraktım. Yeri gibi sahiplendiğinde, dudaklarımın kısa bir tebessüm kondurdum ve tekrar koltuğa yöneldim. İçeriye girmek istiyordum ama bunlara sebep olduktan sonra bir yüzüstü gibi yanında yatamazdım.

Geniş koltuğun üzerine sindiğimde bir an içerisinde bulunduğumuz durumdan nefret ettim. Midemden yükselen basınç, kasılan kalbime iyi gelmiyordu. Canım yanıyordu, belki biz tartıştık ama asla yalnız uyumazdık. Elimde değildi, kırgındım işte.

Dakikalar boyu koltukta kıvranıp kendimi uyuyabileceğime inandırdım. Kokusuna ve sıcaklığına duyduğum ihtiyaç yüzünden uyuyamıyordum. Derin bir nefes verdiğim esnada hafif

bir ses duyarak irkildim. Yine yansımalarım mı konuşuyordu? Kulağıma ilişen ses boğuktu ama varlığından emindim. Gözlerimi kırıştırdım, Asrın'ın boğuk ve hırıltılı sesi bir yakarış gibi kulağıma döküldüğünde aniden doğruldum. Yüzüme yansıyan afallamayla koltuğun üzerinden ayaklandım, görmeyen gözlerle ileri atıldım ve koridorda hızla yürüdüm. Ayaklarım birbirine dolanmışken kapının önünde bittim ve hiç duraksamadan kapıya hınçla yüklendim.

Nefesim kesildi. Şokla ve dehşetle aralanan gözlerimde, sahici bir acı çiçek açarken kalbim deli gibi çarptı. Donmuş bedenim onun acısıyla irkildi, yerimden atıldım ve aramızdaki mesafeyi yarım solukta yitirdiğimde yatağın üzerine tırmandım. Bedeni kaskatı kesilmişti, bembeyaz dişlerini sıkıyordu ve dişlerinin arasından dökülen yüksek sesli hırıltıları anlayamıyordum. İri elinin uzun parmakları yorganı kavramıştı ve var gücüyle sıkıyordu, öyle ki teninde kabaran damarları görebiliyordum. Bacaklarıyla yorganı ittiriyor ve kafasını şiddetle iki yana sallıyordu. Alnı boncuk boncuk ter olmuş, simsiyah saçlarının dipleri nemlenmişti.

Kusursuz bir korkuyla ellerimi yüzüne yerleştirdim. Allahım, yanıyordu, her daim sıcaktı ama şu an cayır cayır yanıyordu. "Asrın," dedim korkuyla. "Asrın, uyan!"

"Lütfen," diye yakardı, sesi boğuktu, kısıktı ama duymuştum. "Lütfen yapma!"

Olduğum yere çakıldım, onu sarsan ellerim duraksadı ve kalbim acıyla kasıldı. İrileştirdiğim gözlerime düşen sahnenin gerçekliği o kadar yanıltıcı duruyordu ki, bunun bir kâbus olmasını diledim. "Asrın," dedim sesimi yükseltirken. "Sadece bir kâbus, uyan."

İki bacağına arasına yerleştim, onu tüm sıcaklığıyla hissettim ve yüzüne doğru eğildim. Nefesi yüzüme rüzgâr gibi çarpıyor ve şiddetli kâbusu onu bitiriyordu. Yüzünü sarstım ve bir kez daha bağırđım. "Kendine gel! Lütfen, sadece kâbus."

Bacakları yavaşça duraksadı. Yorganı kavradığı parmaklarını gevşetti ve dökülen hırıltıları dindi. Göğsü yer yer terle bezenmişti, âdemelması boynunun altında kıvranıyordu. "Asrın," de-

dim titreyen dudaklarımla. “Kâbustu. İyi misin?”

Yüzünde görmeyi kabullenemediğim ve kalbimi çürüten bir acı silsilesi vardı. Çok kısıydı, anlıktı ancak ruhumun karanlığına kadar değinmeye yetmişti. Ona olan kırgınlığım belki de bu ana kadardı, canının yanmasına dayanamadım. “Kâbustu,” diye tekrarladım nefes nefese. “Sadece kâbus.”

Gözlerini bir anda açtı. Bu o kadar ani olmuştu ki, yakınlığımızdan dolayı her bir ayrıntısına şahit olmuş ve yutkunamamıştım bile. Yosun yeşili gözlerindeki acının, dehşetin üzerini aceleyle kapadı. “İyi misin?” diye sordum gözlerimi kırptıtırırken. “Sakin ol, tamam mı? Buradayım, ne gördün?”

“İyi olacağım,” dedi kısık sesle. Hemen ardından bir eli salık saçlarıma uzandı, onları hoyratça çekti ve ben hiçbir şeyi kavrayamazken yerinden atıldı. Bir anda beni sırtüstü yatağa devirdiğinde, gözlerim mümkünmüş gibi daha da irileşti. Bu sefer benim üzerimde duran oyken, dudaklarımdan şaşkınlık namına silik bir mırıltı döküldü.

“Asr...”

İzin vermedi. Bir anda öyle büyük bir açıklıkla dudaklarıma saldırdı ki, alacağım nefes hızla boğazıma geri indi. Sahiplenici ve hoyratça öpüşü bedenimi titretirken, hiç duraksamadan açıklıkla onu karşıladım. İş bilir elleri bacağıma indi, uzun bacağımla bel kavisine yerleştirirken bir yaprak gibi titredim. Dudakları sertti, hırpalamak ya da sınırlarına sinen acıyı kapı dışarı etmek için bedenimi kullanıyordu.

Onun beni yumuşak, saf duygularla öptüğü anların sayısı o kadar azdı ki, bu sertliğine şaşırıyordum. Saçlarından doğru hızla kendime çektim, bir diğer elim çenesini okşarken dili dudaklarımı araladı. Dillerimiz birbirine dolandığında, boğazımdan yükselen inilti onu daha da hızlandırdı. Hırsıyla, tutkuyla ve belki de ilk kez tüm kırgınlığımla birbirimize yüklendik.

İnledi. Öyle baştan çıkarıcı bir ses kulağıma ilişti ki, kendimden geçtim. Kafasını arkaya yatırdı, şakaklarına tırmanan ter göğsüme doğru damladığında hiç tiksınmedim. Aksine onun her şeyini bedenimle taşırdım. Göğüskafesi hızla inip kalkıyor, pazıları seçiriyordu. Gözlerini sımsıkı yummuştu, kendine gel-

meye ya da kâbusun etkisini üzerinden atmaya çalışıyor gibiydi.

“Ne gördün?” diye sordum fısıltıyla. “Anlatmak ister misin?”

Sıcacık ve güzel eli beline doladığı bacağımda gezmeye devam ediyordu ve bu çıldırtıcıydı. Sertçe yutkundum, güçlkle. “Belki sonra,” dedi hırıltılı bir sesle. “Seni uyandırdım mı?”

Eli tenimde kaynıyordu. “Sorun değil,” dedim sertçe yutkunmadan hemen önce. “Terlemişsin.”

Çenesindeki elimi usulca göğsüne indirdim ve tenindeki teri elimin tersiyle sildim. Parmaklarımın altında kasıldı ve göğsünü geriye çekti. “Bunu yapmana gerek yok,” dedi, hırıltılı nefesleri dinmişti. “Duş alacağım.”

Omzumu silktim. “İğrenmiyorum,” diye mırıldandım kaşlarımı çatarken. “Böyle düşünme.”

Kafasını tekrar eğdiğinde, gözleri gözlerime tutundu. Yeşillerden eser yoktu, irisleri kendi rengine ihanet etmiş ve karanlığın kasvetini sahiplenmişti. “Düşünmem,” diye konuştu, saçlarımdaki sıkı tutuşu gevşemişti. “Canımı yaktım mı?”

“Hayır.”

Dudakları gerdanımın üstünde rehavete kapılmış, kendinden geçmiş bir şekilde asılı kalırken stresle yutkundum.

“Benden?” dedim dizlerimi kendime çekerken. “Bıkacak mısın?”

Sert soluğunu duraksayarak verdiğiinde yutkundum. Asla bıkmayacağı şeyleri öğrenmiştim ve bunların arasında değildim. Pekâlâ benden bıkabilirdi, niye bıkmasındı ki?

“Ne saçmalıyorsun?” diye tısladı, bunu saçma bulmuş gibiydi. “Saatler önce bunun cevabını verdim zaten.”

Doğru, vermişti. Şimdiyse benden bıkabileceğini dile getiriyordu, hem de kolaylıkla. Bunu nasıl yapabiliyordu, bir gün beni bırakacak mıydı? O biriktirmeye değer gördüğüm tüm umutlardı, onsuz bir an bile kalbimi memnun etmiyordu.

“Doğru,” dedim tükürürcesine. “Bunu söyledin, hatta benden bıkmış bile olabilirsin.”

Bir anda hareketlendi, doğruldu ve parmakları koluma gömüldü. Şimdi yüz yüzeydik, burunlarımız neredeyse birbirine değecekti ve sert ifadesi beni ürkütüyordu. “Gecenin bu saatin-

de, hangi kafayla bu saçmalığı çeviriyorsun?” diye bağardı hiddetle. “Ben seni şımarttım değil mi? Ütüleme kafamı.”

Gözlerimin okyanusunda kaybettiğim bu adam, okyanusa akıtığım yeni yaşlarıma sebebi. Kelimelerinin beni kırdığı gerçeğiyle titredim, gözlerim buğulandı ve burnum sızladı. Bu belirtileri biliyor ama ağlamak istemiyordum. Gözlerinden bir an, kısacık bir an pişmanlığın geçtiğini düşündüm ama belki de algılarımın oyunuydu. “Doğru,” dedim, gözyaşlarıma katıyın izin vermedim. “Bunu sorgulama hakkına sahip değilim. Benden bıcarsın da sonuçta bir sigaradan, iki yudum içkiden ve annenden daha değerli olamam.”

Dudakları aralandı, yüzünde karmakarışık bir ifade oluştuğunda çatılan kaşları yavaşça indi. Sonunda kırılmışlığımla dökümüştüm ve onun tek tepkisi bu mu olmuştu? Elini kolumdan ayırdı ve kendini tekrar yatağa bıraktı. “Sen,” dedi, sesi afallamış gibiydi. “Sen gerçekten inanılır gibi değilsin.”

Saçlarım önüme doğru dökülürken burnumu çektim. “Gerçekten,” diye fısıldadım zorlukla. “Bir sigara kadar önemli değil miyim senin için?”

Gözlerinden anlık, belki de saliselik bir şaşkınlık geçti. İnanmıyor gibi kafasını iki yana salladı. “Sen,” dedi, gözleri birçok şey anlatmak ister gibiydi. “Sahiden senden bahsettiğimi anlamadın!”

“Ne?” diye solum, gözlerim fark etmeden irileşirken.

“Sendin,” dedi, bakışlarını benden ayırarak. “Biliyorlar diye bahsettiğimin ne olduğunu sanıyordun? Gerçekten bu kadar saf mısın?”

Yutkunamadım. Ama evet, duymuş ve bu sefer yanlış yorumlamamıştım. Titrek ellerimi dudaklarımın üzerine kapadım, sertçe yutkundum ve bir kez daha onayladım. Benden asla bıkmayacaktı, benden sıkılmayacaktı.

Gözlerimi çekiştiren yaşlar, büyük bir yarışın oyuncularını olup sahadan ayrılırken dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. Kırgınlık, şimdi bana çokça uzaktı.

“Sen?” dedi, aniden bana dönerek. “Sırf bu yanlış anlaşılma yüzünden bana yüz çevirdin?”

“Ben,” diye geveledim. “Yani, benden bıkmayı ihtimalini düşünün...”

“Saçma,” diye kestirip attı. “Bu olmayacak, mümkünü yok.”

“İleride?” diye fısıldadım telaşla. “İleride sıkılırsan?”

Bir an gözlerini yumdu. “Kıçına tekme basacağım,” diye homurdandı sıkıntıyla. “Bıkmayacağım diyorum. Bana güvenmiyor musun? Seninle basit, günlerle sınırlı bir şey yaşasaydım birlikte olur muydum? Ben niye kendimi kanıtlıyorum ki, istersen inanma. Ama sus.”

Müthiş bir rahatlama, kıyılarıma dalga dalga çarptı ve içimdeki huzursuzluğu alıp götürdü. Elimi dudaklarımın üzerinden ayırdım ve başımı yastığa gömdüm. Benden bıkmayacaktı, ileriye bize ne getirir bilmiyordum ama benden bıkmayacaktı. Kendime bunu hatırlattım, huzurun ruhuma sızmasına izin verdim ve bir elimi çekingen bir tavırla saçlarına karıştırdım.

“Kâbusunu?” diye mırıldandım, parmaklarım sızlarken. “Anlatır mısın?”

Dolgun, simsiyah tutamlar parmaklarımın arasından süzülüyor ve tenimde kuş tüyü yumuşaklığı bıraktı. Bir an beni yanıtsız bırakacağını sansam da öyle olmadı. Bana doğru döndü, gözlerim gözlerindeki boşluğu bir ayna gibi parçalamayı isterken, bir eli belime uzandı. Bedenim anında ona tepki verdi ve tenim karıncalanırken beni yatakta çevirdi.

“Bu daha iyi,” dedi sakın bir sesle. “Burada kal.”

Avuç içini elimin tersine yasladı, parmaklarını parmaklarıma geçirdi ve kolumu açtı. Yanağını sırtıma sürttü, tişörtün inceliği bunu hissetmeme kolaylık sağlamıştı. Göğsü sırtıma otururken, derin bir nefes aldı, nefesinin tenime sinmesini diledim.

“Kokun,” dedi boğuk bir sesle, kalbim kasıldı. “Kokunla baş edemiyorum, öyle can alıcı ki. Beni soktuğun hallerden hiçbir haberin yok. Sen uyanık bir kızsın.”

Afalladım ama kokumu sevmesi beni heyecanlandırmıştı. “Astrin...”

“Şşt,” diye fısıldadı, eli omurgamın üzerinde beni çıldırtan bir yavaşlıkla gezinirken. “Biliyorum, benim kokum da seni baştan çıkarıyor.”

Kıkırdadım. “Sen ukala bir adamsın.”

“Öyleyim.”

Bir süre sustu. Neden sustuğunu biliyordum, kendini hazırlıyordu. Bana kâbusunu anlatacaktı. Eli aşağıya inip kalçamı yüzeysel olarak okşadığında bedenim yay gibi gerildi. Beni heyecanlandırıyor, işini biliyor ve üzerimde kullanmaktan büyük zevk duruyordu.

“İyi anılara sahip değilim,” dedi düz bir sesle. “Kötü şeyler yaşadım, bunlar birer sızlanma değil. Asla böyle düşünme, gerçekten iyi günlerim yok.”

“Eğer anlatmak seni rahatsız...”

“İstiyorum,” diye yanıtladı ifadesiz bir sesle. “Zaten birçok şeyi biliyorsun. Nasıl böyle boktan bir hayatın içinde tepinip durduğumu da... Belki de biraz ben sebep oldum.”

Sertçe yutkundum. “Neye?”

“Altı yaşındaydım,” dedi, sesinde herhangi bir acıyı tatmamış olmam iyiydi. “Deli gibi gülüyordum ama bunu son kez yapıyor olacağımı bilemezdim. Küçük, müstakil ve bir sürü çiçeğin böceğin olduğu bahçedeydim. Elimde bir tren vardı, babamın polis maaşıyla aldığı son hediye idi. Trenin verdiği hazla gülüyordum, çok tasasız değil mi? Kendimi anın içine kaptırmıştım, tek umursadığım birkaç parça oyuncaktı. Sonra bir şey olmuştu, annemin sesi duyuldu ama yine beni azarlayacağını sandım. Çünkü havalar soğuktu, annem beni eve çağırırdı ama tren oynamak daha cazipti.”

“Ah, Asrın...”

“Bilhassa bahçeden uzaklaştım ve annemin seslerini yoksaydım. Beni azarlamasını o an hiç istememiştim, bunun için hiçbir çağrısına kulak asmadım. Evin bir kapısı daha vardı ve annemin beni orada arayacağını sandığım için keyfim yerindeydi. Annem seslendi, ben duymazdan geldim. Annem bağırırdı, ben trenle oynadım. Hiçbirini umursamadım, sonuçta eve gittiğimde de beni azarlayabilirdi.”

Korkuyu hissettim, iyi şeyler anlatmıyordu.

“Sonra bir şey oldu,” dedi, dişlerini sıkıyordu. “Öyle bir çığlık duyduğum ki, o anki aklımla bile bunun birçok acıyı çağırıştır-

dığını hissettim. Çığlığını hâlâ kulağımda duyuyorum bazen, annemin yardım çığlığı... Elimdeki treni yere ne ara fırlattığımı ve küçük bedenimi eve nasıl taşıdığımı hatırlamıyorum.” Güçlkle yutkundü. “Sonra ne gördüğümü bilmek ister misin?”

Hayır.

“Annemi gördüm, nasıl bittiğini gördüm,” dedi, bel boşluğumdaki dokunuşu demir gibi sertleşmişti. “Bacaklarına uzanan kanı anlayamayacak kadar saftım, yerde yatan bedenine yaklaşmıyordum. Deli gibi kıvranıyordu ve elleriyle kulağını kapamış, durmadan sayıklıyordu. Çok korkmuştum, yanına her gitmek istediğimde daha yüksek sesle bağıyordu. Elleriyle kendini korumaya çalışıyordu, bir an sonra çaresizlikle ağlamaya başladığımı hatırlıyorum.”

Ağlayan bir Asrın... Kalbim bunun ne kadarına dayanırdı?

“Sonra babam geldi,” dedi, hayır sesi titrememişti ve bunu ben uyduruyor olmalıydım. Öyle olmasını umuyordum. “Elindeki tatlının gürültüyle yere düştüğünü hatırlıyorum, hâlâ anlayamamıştım. Donuk gözlerle annemin bedenine bakıyordu, kimsenin neden bana bir şeyler açıklamadığını bilmiyordum. Her şeyi unutabilirim ama babamın o bakışını asla unutamam, çok boktandı. Babamın dizlerine yapışıp annemi kendine getirmesini istedim ama onun yaptığı tek şey dizlerinin üzerine çökmek oldu.”

Elimi gözlerime bastırdım, dişlerimi sıktım ve bir damla gözyaşı yastığı ıslattığında yutkunamadım. Neler diyordu? Hayat bu kadar acımasız olmak zorunda mıydı? Bunu ona reva gören her insandan nefret ediyordum, “Sus,” dedim dudaklarım titrerken. “Niye kendine eziyet ediyorsun? Anlatmak zorunda değilsin.”

Bir eli yanağıma uzandı, tenimi ıslatan yaşları sessizlikle sildi. Eli tenimde gezinmeye devam ederken, yüzünü görmek istiyordum. Ama görmeye tahammül edemeyeceğim ifadelerin varlığıyla ne yapardım, bilmiyordum. “Kendimi bir anlığına bile babamın yerine koyamıyorum,” dedi, solukları hızlanmıştı. “Bu...” Durdu ve sonra bir anda kükredi. “Söylesene, nasıl birinin sana dokunmasına izin verebilirim? Buna tahammülüm yok. Senin için yalnızca ben varım, başkası yok. Asla.”

Ellerimi yüzümden ayırdım ve yastığın yüzeyindeki elini yakaladım. Sıcak parmaklarımı parmaklarına doladım. Hissettiğim dehşet, güvenin altında paralanırken dudaklarımı araladım. “Evet,” dedim çatlak bir sesle. “Seninleyim, seninim. Böyle düşünme, bunu yaşamanın zor olduğunu biliyorum ama kendini bunun için suçlama.”

Yanağını bana sürttü ve saçları çıplak tenimi huylandırdı. “Suçluyorum,” dedi düz bir sesle. “Ve sen bile beni, bunun aksine inandırmazsın.”

Yaşadığı şeylerin ağırlığı fazlaydı, birçok insanın kaldıramayacağı cinsten. Ya annesi? Kendimi o kadının yerine bile koyamıyordum. Kendini bir adama adanmış, gerçekten huzurlu bir yuvaya sahip olmuştu ve sonra bir anda her şey yerle bir edilmişti. Dehşet vericiydi, düşünmeye bile dayanamıyordum.

Parmaklarımı avuçlarının içinde gezdirdim, onu hissettim ve dökülmeyi bekleyen yaşları geriye ittim. “Peki?” diye sordum gözlerim yanarken. “Vurma işi nasıl oldu? Yani o cehenneme girmen?”

Orayı hatırlatmak istememiştim. Buraya kadar anlatmışken devam etmesini ve ona iyi gelmeyi umdum. “Başka zaman,” diye yanıtladı, sesi kaskatıydı ve acıya dair bir ize rastlamamak beni gevşetiyordu. “Şimdi uyu.”

Yorganı üzerimize örttü. Üzerime uzandı, yüzünü sırtıma yasladı ve beni kendine hapsetti. Ağırlığını vermiyordu ancak sıcaklığını dip köşe hissediyordum. Ona itaat ettim, arzusunu istekle karşıladım ve gözlerimi yumdum. İçinde ne yaşadığını bir nebze hissediyordum, bir yere kadar. İmkânım olsa, acılarını tereddütsüz göğüslerdim ama avuçlarımda buna yetecek bir güç, imkân yoktu.

“İyi geceler,” diye fısıldadım, gecenin kasveti bizi kuşatmıştı. “Kâbus görme olur mu?”

Göğsü aldığı derin nefesle havalandı ve benim sırtımda nefeslendi. Sırtıma koyduğu öpücüğü hissettim, silikti ancak tenimi ısıtmaya yetmişti. “Görmem,” dedi, gözlerini yumduğunu hissettim. “Uyu, uyumamışsın.”

“Uyuyamadım,” dedim muhtaçlıkla. “Sanırım bu eylemi sensiz beceremiyorum.”

“Sanırım,” diye mırıldandı. “Ben de bunu yapamıyorum.”

Gecenin, gecelerin en hüznü tebeşümü dudak kıvrımını yokladı. Sustum, onu hissettim ve uykunun inime sızmasına izin verdim. Bu kısa sürmüştü, kafamın içinde dönen tüm olumsuzluklara rağmen kısa sürmüştü. Zaten onun soluğu tenimi yokladığı sürece uyumak çok kısa sürerdi.

★

Kâküllerimi, sert nefesimle birlikte kaşlarımın üstünden uzaklaştırmaya çalışırken, Asrın’ın beni çekiştirmesine sıkkan bir nefes verdim. Okulun bahçesinde yürüyorduk, üzerimde ince, kırmızı bir hırka vardı ve beni üşütmüyordu. Bacaklarıma geçirdiğim kot belimi biraz sıkıştı, kilo aldığıma dair teorilerimin somut bulmuş haliydi.

“Asrın?”

“Ha?”

Öküz.

“Telefonunu verir misin?” diye sordum sevimli olmaya özen gösterirken. “Benimkinin şarjı yok.”

Bana kısa bir bakış attı, birçok temkini barındırıyordu. “Cebimde,” dedi düz bir sesle. “Al, güzellik.”

Bakışlarımı üzerine indirdim, telefonun varlığı siyah kotunun üzerinde kendini belli etmişti. Yutkundum ve çekingen bir tavırla elimi pantolonuna yerleştirdim. Bir an kasılsa da herhangi bir tepki vermedi. Parmaklarımı cebine koydum ve bu kez onu hissederken, parmaklarımla telefonu kavradım.

“Sağ ol,” diye mırıldandım, sertçe yutkunmadan hemen önce. “Kendin versen olmuyor değil mi!”

Sırıttı. “Yüzünün şu halini görmek beni keyiflendiriyor,” dedi, sesi neşeliydi. “Çok mu etkilendin sen?”

Ona kötü kötü baktım. Ellerimin arasındaki telefona döndüğümde, Asrın bir adım önümden ilerlemeye başlamıştı. Ekranı aydınlattım, şifresizdi. Fakat gözlerim beklemediğim bir görüntüyle karşılaşmıştı.

Duraksadım, adımlarım bir bıçak gibi kesildi. Nefesimi tut-

tum, gördüğümün gerçekliğine inanmayan mantığıma rağmen kalbim çıldırmıştı. Dudaklarım, ciğerlerimdeki nefesi dışarı salmak için aralandı ve gözlerim irileşti. Ekranda fotoğrafım, belki de en beklemediğim şeydi.

Yatakta tüm dağınıklığımınla yatıyordum. Sarı saçlarım etrafı saçılmıştı ve uyuyordum. Habersiz bir çekimdi ve yüzümde yabancı bir huzur vardı. Elim kalbime bastırdım, bunu beklemiyor ve heyecanla ne yapacağımı bilemiyordum ama işte kanlı canlı karşımdaydı. Ekranı benim fotoğrafımı koymuştu, bu tahmin bile etmediğim bir şeydi.

“Sarıışı...” Asrın omzunun üzerinden bana döndüğünde, titreyen gözbebeklerim yukarı tırmandı. Birkaç metre ötemde dikilirken gözleri gözlerime tutundu. Telaşlandığını gördüm. “İşin bitti mi?” diye sordu bakışlarını kaçırarak. “Telefonu ver.”

İçimde taşan mutluluk belki anlaktı ama her şeye bedeldi. Bakışları bende değildi, telefondaydı ve yüzü kasılmıştı. Sanırım unutmuştu ve görmemi tercih etmezdi. “Bitti,” dedim, ne yapacağımı bile unutmuştum. “Al.”

Telefonu bir hışımla elimden aldı ve hızla arkasına döndü. Duraksadım, bana bakmıyor ve aksine benden kaçıyor gibiydi. “Cenk’le kısa bir işim var,” dedi mekanik bir sesle. “İki dakikaya buradayım, sakın gözden kaybolma.”

Okulun içerisine doğru ilerlerken afallamıştım ama asıl yoğun hissettiğim duygu mutluluktı. Telefon ekranında benim fotoğrafım vardı, çekmiş ve her an gözünün önünde olmasını ister gibi ekrana yerleştirmişti. Kafamı iki yana salladım, o gözden kaybolduğunda otuz iki diş sırtıyordum ve bu dünden sonra çok iyi gelmişti.

“Esila.” Almıla’nın kolunu omzumda hissettiğimde ona döndüm. Salık bıraktığı kızıl saçları yüzüne savruluyordu ve çehresinde gergin bir ifade vardı. “Keyfin yerinde.”

Dudaklarıma oturan tebessüm solarken dünün utancı tekrar bedenime nüksetmişti. Resmen bir birliktelik yaşadığımızı öğrenmişlerdi ve Almıla bunu ilk benden duymayı tercih ederdi. Bir adım geriledim ve bariz bir şekilde gerilirken, “İyiyim,” diye geveledim. “Sen?”

“Ben,” dedi gözlerini kısarken. “Dün bir arkadaşın öyle bir şeyine tanık oldum ki, sanırım atlatamadım.”

Bir süre trip atacaktı. Tamam, belki haklıydı ama bunu dile getirmek kolay falan değildi. Eh, böyle öğrenmesini istemezdim. “O arkadaş utandırmayı keser misin?” diye mırıldandım sıkıntıyla. “Bunu konu yapma, lütfen.”

Gözlerinde hâlâ ciddi bir şaşkınlık vardı. “Böyle bir şeyi senden hayatta beklemezdim,” dedi düşünceli bir sesle. “Utandırmak için söylemiyorum ama sonuçta sensin kızım. Bu çok zor geliyor mantığıma, yine de iyi misin?”

“İyiyim,” dedim utançla.

“Peki?” dedi merakla. “Pişmanlık hissettin mi?”

“Tabii ki hayır,” dedim okulun bahçesine göz atarken. “Bunu sahiden burada mı konuşacağız?”

“Pişman olmaman iyi,” dedi kafasını sallarken. “Böyle bir şeyi basit duygularla yapmayacağını biliyorum. İyi hissettiğine göre bir sorun yok o zaman, yine de kendine dikkat et. Umarım, umarım o seni hak ediyordur.”

“Teşekkür ederim,” dedim. “Sanırım, beni yargılamandan korkuyordum.”

“Saçmalama,” diye homurdandı, gözüme sevimli gelmişti. “Günahıyla, sevabıyla ya da doğrusu yanlışıyla sen istediğin şeyi yaşamışsın. Bunun için seni yargılamam, sadece beklenmedikti.”

“Evet,” dedim. “Son zamanlarda her şey fazla beklenmedik.”

“Peki,” dedi, sesi neşeliydi. “Nasıldı? Yani sonuçta, senin için ilkti.”

“Kes şunu,” diyerek onu azarladım. “Bunu anlatmayacağım.”

★

Bir süre bunun üzerine konuşmak istese de onu terslemiştim. Bahçede lak lak yapıp vakit öldürdüğümüz andan sonra yüzüne ciddi bir ifade oturmuştu. Gözlerimi kısıp dikkatle ona bakarken kaşlarım çatıldı. İyi şeyler söylemeyeceğini anlamıştım ve biraz iyi olan hislerim toz bulutu gibi dağılmaya başlamıştı.

“Ne oldu?” diye sordum gerginlikle. “Söyle.”

Tereddütle bana baktığında, gözlerim o bakışı kavramıştı. O gün, annemden bahsedecekken de bana böyle bakmıştı. “Annen,” dedi sıkıntıyla. “Yine seni sormuş ve görmek konusunda ısrarcı.”

Temiz, bir nebze iyiye yordüğüm hislerim benden koşarak kaçtı. Yutkundum ve sıkıntılı nefesimi havaya üfledim. Beni görmek istiyordu, beni görüp tanıdığını bildiğinden bihaber. Hep böyle mi olacaktı? Ebeveynlerim öldürdüğüm iki insanmış gibi daima beni huzursuz mu edecekti? Oysa beni öldüren onlardı.

“Görmek istiyor?” dedim, karman çorman hislerle bezenmiş sesimle. “Öyleyse görüşelim.”

Onun şaşkınlığından yararlandım ve ani bir atakla arkamı döndüm. Hızlı adımlarla okulun çıkışına yöneldim, her şeyi unutmuştum ve tek ilgilendiğim onun acımasızlığı olmuştu. Almila koşarak arkamdan geldi, bahçe boyu yürüdük ve güvenliği aşarak dışarı çıktık.

“Nereye?” diye sordu telaşla. “Ne demek göreceksin, ne diyor-sun sen?”

Onu duymazdan geldim, konuşacak veya bir şeyleri açıkla-yacak mecalim yoktu. Boş gözlerle gelip geçen taksilere bakarken şaşkındı. Sonunda bir tane taksiyi durdurduğumda aceleyle içine yerleşmiş ve yol almaya başlamıştık. Benimle geliyordu ve neden geldiğini bilmiyordum.

“Asrın nerede?” diye sordu, kaşları çatılmıştı. “Ona haber vermeyecek misin?”

Ah!

Kafamı iki yana salladım. Yine bana kızacaktı, oysa bu sabah keyfi yerindeydi. Kısa, belki de uzun süren yol boyunca yerimden kıpırdamamıştım. Gergindim, ne yapacağımı ve ona ne diyeceğimi bilmiyordum. Onu görmek istemiyor ve bir o kadar da içimde ne var ne yoksa dökmek istiyordum. Söyleyemediklerim bir zehir gibi içime yayılıyordu, tüm itirazlarımı ve isyanlarımı kulak ardı ederek.

Araba Arnavutköy kaldırımında, tanıdık kafenin önünde durduğunda, Almila taksicinin eline parayı tutuşturdu. Bunu düşünmeyecek kadar mantığımı yitirmiştim. Aceleyle araba-

dan fırladım, gereksiz şekilde aceleliydim. Almıla arabadan indiğinde, taksi hızlıca yanımızdan geçip gitti. Gözlerimi sokağa diktim, sanki bir farklılık var gibiydi. Algılarımın bir oyunu olduğunu varsayarak gözlerimi kafeye çevirdim. İnsan birikintisi içeride, iştahla yemeğini yerken bacaklarımın titrediğini hissettim. Kafenin dış cephesi de farklı gibiydi ama umursamadım.

“Esila?” dedi Almıla, sesinde panik vardı. “Ne işimiz var burada?”

Kafenin cam yüzeyine boş bakışlar attım, dizlerimde yabancı bir ağrı vardı ve beni bitiriyordu. Her an yere yığılacak gibiydim. Bir anda atlamış, buraya gelmişim ve ne yapacağımı bilemiyordum. “Kafe o kadının,” dedim, harfler dudaklarımı ısırmişti. “Burada.”

Bir şaşkınlık nidası onun dudaklarından firar edip benim kulağıma ilişti. Dudaklarımı sertçe dişledim, gözlerimi zemine indirdim ve gördüğüm taşla duraksadım. Bir an beklemeden eğildim ve hiç düşünmeden taşı kavradım. “Ah, lütfen bunu yapacağımı söyleme,” dedi Almıla gözlerini irileştirirken.

Yaptım. Hiçbir şeyi, kimseyi umursamadım. Atıldım ve avuçlarımdaki taşı hızla ileriye doğru savurdum. Almıla’dan kopan nida, yere yığılan camların sesine karıştı. Kafenin cam mekanizması, gözlerimin önünde yerle bir olurken içeriden birçok çığlık yükseldi. İnsanların panikle yerlerinden kalkıştığını, bağrışlarını ve Almıla’nın telefona sarılışını donuk gözlerle izledim. Cam parçaları yere devrilmiş, sokaktan geçen insanlar kaçışmış ve görevliler dışarıya fırlamıştı.

“Gel,” dedi Almıla eliyle koluma asılırken. “Gidelim şuradan, bak geliyorlar.”

Gitmeyecek, o kadını görecektim. “Hayır,” dedim boş bir sesle. “Sen gidebilirsin.”

“Asrın’a haber verdim,” dedi beni çekiştirmeye devam ederken. “Çıldırıldı, buraya geliyor. Gel, bir yere geçip onu bekleyelim.”

Asrın’ı da mahvediyordum. Sanki bir çocuktum ve o da babam gibi peşimde koşuşturmak zorunda kalıyordu. Almıla’nın kolunu silkeledim ve bize doğru gelen çalışanlara baktım. Kırkli yaşlarının ortalarında bir adam, sinirle yanıma yürüdü ve öfkey-

le bağırdı. “Sen de kimsin, bu ne saçmalık?” diye haykırdı, dinç yüzü kaskatı kesilmişti. “Kafemi ne hale getirdin, bütün camlar yerde. Bu ne terbiyesiz...”

Anlayamadım. “Si... sizin mi kafemiz?”

Adam omzunun üzerinden kafeye kısa bir bakış attı. Kendini zor tutuyor gibiydi ve ellerini saçlarına daldırılmış, sıkıntıyla karıştırıyordu. Tekrar bana döndüğünde, kalın kaşları hızla çatıldı. “Benim kafem,” dedi sertçe. “Bu neyin kafası, neyin derdinde-sin sen evladım?”

Gözlerim büyümüş, soluğum gırtlığımda tökezlemişti. “Bu... burası başka bir kadının değil mi?” diye sordum. Neler oluyordu? “Siz... siz de kimsiniz?”

Etraftaki insan kalabalığı anlayamaz gözlerle bize bakarken kendimi delirmiş gibi hissediyordum. Ellerim titriyordu, midemde ağır bir safra vardı ve ağızma kadar tırmanıyordu. “Ne kadımı?” dedi adam bana sinirle bakarken. “Bak, bu kafe benim. Ben işletiyorum ve seni tanımıyorum. Kimsin, nesin bilmiyorum.”

Almila da en az benim kadar şaşkın görünüyordu. Anlayamıyordum, neler olduğu hakkında bir fikrim yoktu. “Zü... Zümrüt Hanım?” diye mırıldandım titrek bir nefesle. “Burası onun değil mi?”

“Saçmalık,” dedi sert bir dille. “Zümrüt Hanım... arka sokaktaki kafenin sahibi!”

Birkaç adım geriledim ve nefes nefese adama baktım. Gözlerim kararıyor, artık tüm bedenim titriyordu. Almila düşmemem için bana destek olurken insan kalabalığının sesi kulağımda uğulduyordu. “Neler oluyor?” diye fısıldadım kendi kendime. “Allahım neler oluyor?”

Bir anda Almila'nın kollarından sıyrıldım, şaşkınlığına denk gelmiş olmalı ki bana engel olmadı. Damarlarımdaki nabız parçalanacak gibiydi, kalbim korkuyla kasılıyor ve telaş bir cumhuriyet gibi içime kuruluyordu. Bana şaşkınlıkla bakan insanların arasından sıyrıldım ve ayaklarım birbirine dolanırken koştum. Neler olduğunu, neler yaptığımı bilmiyordum.

Adresi karıştırmış, annemin kafesi olduğunu sanarak başka bir kafenin camlarını aşağıya indirmiştim. Bacaklarıma güç

diledim, aklım karman çormandı. Nefesim körükleniyor, göğsümdeki ritim hız kazanıyordu. Kavrayamıyordum. Hafızamın bana bir oyunu muydu bu? Bu kadar kötü bir hafızaya sahip değildim, mutlaka tanırdım ama şimdi neler olmuştu.

Sokağın köşesini döndüm, hızlandım. Zihnimde koşuşturan fikirler kalbimi korkutuyordu, iyi olduğumu hissetmek istiyordum. Ama kötüydüm, hissedebildiğim en net şey buydu. Telaşla, sabırsızlıkla ve nereye gittiğini bilmeyen adımlarla koşarken yüksek sesli frenin çığılığı kulağымda gümbürdedi. Arabanın büyük gölgesi üzerime düştü, bacaklarım son anda fire verdi ve cipe çarpmaktan kıl payı kurtuldum.

Bacaklarım yere yığılacaktı. Yıkılmak için neyi bekliyordum? Hıçkırdım. Boğazımdan yükselen histerik ses, akmayan yaşlarımmın somut birer yazgısı olurken dişlerimi sıktım. Bedenim kas-katıydı. Kapı sesi çok uzaktan geliyordu, boğuktu. Adım seslerini hissettim ve bedenim son demlerini tadarken, yere yığılacak gibi oldum. Tam da bu anda bir çift kol belime sarıldı, tanıdık ve her daim güvenli hissettiren eller beni yine tutmuştu.

Beni göğsüne çektiğini hissediyor ama hiçbir tepki veremiyordum. Ne kollarımı kaldırıp ona sarılabiliyor ne de bir kelime dönebiliyordum. Histerik hıçkırıklar dudaklarımda can buluyordu ama gözyaşı hissetmiyordum. “Geçti,” diyordu, elleri beni sıkıca kavrarken. “Geçti, sakın ol. Buradayım, seninleyim.”

Nefesi saç diplerimdeydi ve elleri her an daha da sıkılaşıyordu. Ellerimi dahi ona sarmaktan aciz hissediyordum, kalbimde bin çeşit korkunun ayak izleri dolaşıyordu. Psikolojik sorunlarımdan korkuyordum, herhangi ters bir şey olduğunda ne yapardım bilmiyordum. “Bana kızma,” dedim, dişlerimi sıkıkmaktan çenem ağrımişti. “Lütfen, bana kızma.”

Yüzüm göğsündeydi ancak ona dair bir şeyler hissedemiyordum ve bu canımı çok yakıyordu. Hissettiğim korkuydu, dehşetti, anlamlandıramadığım o hastalıklı hislerdi. “Kızmiyorum,” dedi, sesindeki ifadeleri çözemiyordum. “Kendine gel, umurumda olan tek şey bu. Sana neler oluyor bebeğim?”

“Bilmiyorum,” dedim, göğsümde devinen acılar bile kıvranıyordu. “Bana neler olduğunu bilmiyorum.”

“Tamam,” dedi, ellerinin daha sıkı sarıldığını hissettim. “İyi ol, şu hıçkırıkları kes.”

Bedenimi kontrol edemiyor, titremelerimi durduramıyordum. Ona sarılmak, bana iyi gelmesini ummak istiyordum ancak ellerim yumruk olmaktan başka bir halta yaramıyordu. Bir kez daha hıçkırdım ama yine yüzümü ıslatan yaşlar yoktu. Nefes nefese, ruhumdaki dizginlenemez cehennemin ateşiyle yumdum gözlerimi. Şimdi bir tek karanlığı görebiliyordum. Karanlık iyiydi, korkmazdınız çünkü zaten karanlıktasınız ve kimse sizi karanlığa itmekle tehdit edemezdi.

“Asrın, ne olursa olsun yanımda kal. Çünkü...” diye fısıldadım, kelimeler onay almaya gerek duymadan döküldü dudaklarımdan. “Seni seviyorum.”

Hayır hayır, bu eksik bir cümle.

Doğru olan şu: Seni çok seviyorum.

Varlığının tümünü, varlığımın tümüyle.

Bölüm 21

-Melankoli-

Senin kahkahaların dudaklarının kenarlarında değil, kirpiklerinin uçlarında.

Bu yüzden sen bana hep gözlerinin içiyle gülümersin.

Senin kirpiklerinin arasındaki boşluk, benim kalbimin pusulası.

Ona seni seviyorum demiştim.

İtiraf etmiştim.

Arabanın yol aldığı sakin sokakta müthiş bir sessizliğin hâkimiyetinde ilerliyorduk. Bu rahatsız edici bir sessizlikti. Nefes nefese döktüğüm gerçeğin onun tarafından duyulup duyulmadığını bilmiyordum. Hiçbir tepki vermemiş, herhangi bir şey söylememişti. Sadece beni arabaya yerleştirmiş ve sonrasında yolculuğa başlamıştık.

Duymuş muydu?

Umursamış mıydı?

Duyduysa niye tepki vermemişti?

Yok mu sayıyordu?

Kafamın içindeki ihtimallerin her biri birbirinden keskin ve sivriydi. Sıkıntılı bir nefes verdim, sessizliği beni delirtiyordu. Belki pişman olmalıydım ancak dudaklarıma en yakışan kelimeler onlar gibiydi.

Üstünlü kapatacak ve görmezden mi gelecekti?

Buna dayanabileceğimi sanmıyordum.

“İyi misin?” diye sordu, sesi öyle ifadesizdi ki ifadelerinin ondan çalındığını düşündüm. “Hıçkırıkların dindi.”

Elimi boynumdaki kolyeye götürdüm. İnce ve zarif zincirini hiç de kendime yakıştıramıyordum. Ama o yakıştırmış olmalıydı ki bu kolyeyi bana takmaya değer görmüştü. Parmaklarım küçük ama sık kuğu figürünün üzerinde gezinirken kaşlarımı çattım. İyi değildim, bunu biliyor ama yine de soruyordu. “Bir mekânın camını indirdim,” dedim düz bir sesle. “Nasıl olmalıyım?”

“Mekân umurumda falan değil,” dedi, sesi sertleşmişti. “Beni ilgilendiren bunu neden yaptığın.”

Cevapsız kaldım. Buna verebilecek bir cevabım vardı ama cevabım mantık barındırmıyordu. *Annemin olduğunu sandım ve başka bir mekânın camını indirdim*, diyemezdim. Neyim olduğunu öğrenmeye ihtiyacım vardı. Belki o zaman, içimde büyüttüğüm bu hastalıklı şeyleri ona anlatabilirdim.

“Adam beni polise vermiş olmalı,” dedim yaşadığım dehşeti anımsayarak. “Senin başına bela oluyorum. Bugün iyiydin, yine benim yüzümden sinirlerin bozuldu.”

Sert bir soluk verdiğini işittim. “Sahiden bunu mu düşünüyorsun?” diye sordu, sesi afallamış gibiydi ancak normal bir insanın bunu anlamayacağını biliyordum. “Başa mı dönüyoruz? Seninle yapmadığımız halt kalmadı, hâlâ bela olduğunu düşünüyorsun.”

Düşünüyordum. Ona zarar veriyor gibi hissediyordum kendimi ve bu isteyeceğim son şey bile olamazdı. “Ben,” dedim, bakışlarım usulca ona dönerken. “Sürekli hatalar yapıyorum, yapmak istemiyorum ama elimde değil. Ben sana iyi gelmek istiyorum.”

Ön camdaki bakışları bana döndüğünde çehresinde dingin bir sertlik vardı. Kemikli çenesi onu güzel gösteren ayrıntılardan biriydi ama asla gözleriyle bıraktığı etkinin yanından geçemezdi. “Bana iyi gelmek istiyorsan gül,” dedi sadece dudaklarını kıpırdatarak. “Benim için gülümse.”

Kalbim tekledi. Yanağımı koltuğun yüzeyine sürttüm ve ba-

kışlarına karşılık verdim. Dudaklarım silik, belki de varlığından emin olamadığım bir kıvrılma gösterdi. Bir nebze olsun gevşeyen çenesi, gözlerinden geçip giden parlamayı takip etti.

Yolun devamı gergin bir sessizlikle geçmişti. Konuşmamıştık. Bu, içimdeki seslere yaramış ve bir an durmamışlardı. Sürekli döktüğüm kelimelerin etkisindeydim. *Seni seviyorum* basit bir cümle değildi, en azından benim için. Bir tepki vermemesi duymadığı ihtimalini güçlendirse de duymuş olması da başka bir ihtimaldi.

Duymuş olması mı iyiydi, duymuş olup umursamaması mı?

“Hadi in.” Asrın’ın tok sesi kulağıma iliştiğinde eve geldiğimizi fark ederek rahatladım. Okula gidecek havam yoktu. Günün erken saatlerindeydik ve istediğim uykuydu, belki de o. Sessizce eve girdiğimizde derin ve sığ bir kasvet bizi karşıladı. Bu eve fazlasıyla alışmıştım, şimdi bu evden ayrılacak olma gerçeği beni burkuyordu. Beraber salona girdiğimizde Pati, bitmeyen enerjisiyle bizi takip ederek Asrın’ın yanına çöktü.

İkili koltuğa yan yana oturduğumuzda sırtımı arkaya yasladım ve kendime gelmeye çalıştım. Ördüğüm saçlarımın tutamları adrenaliniyle savrulmuş, sırtım terlemiş ve bacaklarımdaki güç beni pelte kıvamına getirmişti. Asrın’ın omzu omzuma çarpıyor ama kesinlikle bana bakmıyordu. Gergindi, belki de ilk kez hareketlerimi anlamlandıramıyordu.

Pati küçük patileriyle Asrın’ın ceketini çekiştirdi ve onunla oynamasını isteyen bakışlar fırlattı. Asrın’ın gözleri usulca Pati’ye kaydığında ona ters bakışlarını yollamaktan kaçınmadı. “İşim gücüm yok seni eğlendireceğim,” diye homurdandı aksi bir dille. “Benden uzak dur.”

Saçlarım koltuğun arkasına dökülürken, Pati’ye uzandım. “Onun işi gücü benim,” dedim boş bir sesle. “Ondan uzak dur.”

Asrın bana sert bir bakış attığında içim üşümüştü, ta ki yaptığı harekete kadar. Hızla yerinde kaykıldı, bacaklarını birbirine bastırdı ve yatar pozisyonu alıp başını dizlerime yasladı. Bir an dondum. Yaptığı hareketin ona ne kadar ters geldiğini düşünmeden sıcaklığını bacaklarımda hissettim, dolgun saçları dizlerime dökülmüştü. Gözlerimi kırıştırdım ve kendime gelirken onu iz-

ledim. Kolunu gözlerine siper etmiş, ışığı kendine yasaklamıştı.

“Uykun mu var?” diye sordum, sesimdeki şefkat beni bile şaşırtmıştı. “İstersen yatağa geç.”

Hayır, burada kal.

“Rahatsız mı oldun?”

Kafamı şiddetle iki yana salladım. “Hayır, sadece daha rahat...”

“Rahatım,” dedi düz bir sesle. “Eğer ellerin saçlarımın arasında dolanırsa daha rahat olacağım.”

Sadece birkaç kelime, diye düşündüm, kalbimi böylesine hızlandırmalı mıydı? Ellerimi havalandırdım ve büyük bir istekle saçlarına yerleştirdim. Dolgun, simsiyah ve bakımlı saçları parmaklarımın arasına dolandı. Yutkundum ve dudaklarımdaki silik tebessümle saçlarını karıştırmaya koyuldum. “Çok güzel saçlara sahipsin. Yani erkeklere güzel denmez ama en yakışan bu sanırım.”

Uzun bacakları koltuğun dışına doğru uzanmıştı. Sahiden boyum kadar bacakları vardı, onun yanında kendimi küçük hissediyordum. “Ben yakışıklı bir adamım,” dedi, sesinde ince bir alay vardı. “Saçlarım tabii ki güzel olacak.”

Boğuk bir nefes verdim. “Ayakkabı numaran kaç?”

Afalladığımı hissettim, ben de öyle. Bir anda aklıma gelmişti, nedensizce. Tuhaf bir homurtu yükseldi, güler gibiydi ama bir anlam veremedim. “Kaç gibi duruyor?”

Gözlerim ayaklarına kaydılar ama öküze eve ayakkabıyla girmişti. Normalde bunu asla yapmazdı. “Eve ayakkabıyla girilir mi?” diyerek azarladım onu. “Pardon, siz zenginler giriyordunuz.”

Bir anda saçlarındaki elime uzandı ve ben ne olduğunu anlamadan bileğimden yakaladı. Bileğimi dudaklarına yaklaştırdı, nefesimi tutmuştu, yine yapıyordu. Yine beni etkiliyor ve onun dehşet verici çekimine kapıldığımda hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Sıcak ve canlı dudaklarını bileğimin içine bastırıyor, donuklaştırdı. Bedenimdeki hareketlenmeyi hissettiğimde, gözlerim kısıldı. Kalbim onun emrine amade, öpücüklerine tabiiydi. Bileğimin üzerini boydan boya öptü, uzun ve ıslak öpücükleri tenimi karıncalandırmıştı. “Senin dilini dişleyecek, çok konuşma ihtimallerini ortadan kaldıracam,” diye fısıldadı,

nefesi hızlıydı. “Bu zeki adamın zekice fikrini nasıl buldun?”

Dişlerini tenime sürttüğünde sertçe yutkundum, bu tepkilere alışmıştım. Ama bazı anlar ummadığım şekilde kendimi kaybediyordum. Kontrolümü yitiriyor, o an o ne isterse o olacağını, ne isterse yapacağını biliyordum. “Zeki adam bileğimi bırakmalı,” dedim, karnım kasılıyordu.

Dudakları elim boyunca uzandı ve parmak boğumlarıma kısa öpücükler bahsetti. Bileğimdeki damarlar onun dudaklarına minnettardı. “Zeki adamın sana dokunmaya ihtiyacı var,” dedi. Ah, sesi... “Zeki adamın kafası karışık.”

Elimi tekrar siyah saçlarının arasına yerleştirdi. Yutkundum, onun istediği, ihtiyaç duyduğu her şeyi karşılamalıyım. Ne isterse vermeliydim, onu memnun etme hissi o kadar yoğundu ki, karşı koymayı bile istemiyordum. “Kafanın içine gireceğim,” dedim, saçlarını parmaklarımla hissederken. “Bu planımdan daha önce bahsetmişim, seni ele geçireceğim.”

“Evet,” dedi, göğsü aldığı nefesle havalanırken. “Öyle bir şeylerden bahsetmişin.”

Parmaklarını saçları boyunca ilerletip alınına, oradan da şakaklarına indirdim. “Asrın?” diye fısıldadım, sesim fazla ürkekti.

Ona duyup duymadığını, duyduysa neden tepkisiz kaldığını sormak istiyordum. Ama buna bir kez daha cesaret bulamadım, korkuyordum.

“Hımm, güzelim?”

Ah, böyle kelimeler kullandığı zaman tüm gücüm çekiliyor gibiydi. Bedenimdeki müthiş akımı hissediyor ve başka kimse- nin de bunu yapamayacağını biliyordum. “Ne zaman gideceğiz?”

Sustu. Birkaç dakika sessiz kalmayı tercih etti. Gidecektik ve artık birkaç aydan daha az zaman kalmıştı. Zaman, tutamadığımız tek şeydi. “Vakit yaklaşıyor,” dedi kısık sesle. “Ve Esila, eğer en ufak bir tereddüdün...”

“Yok,” dedim. Fazla mı hevesliydim? “Ciddi olunca bana adımla sesleniyorsun.”

Omzunu silkti. “İsminin hoş bir tınısı var.”

“Senin de,” diye fısıldadım, hayranlıkla onu süzerken. “Ağzıma yaklaşıyor.”

“Ağzına daha çok yakıştırdığım şeyler var.”

Yutkundum. “Ne gibi?”

Dudaklarımı ıslattı. “Salyalarım?”

Dudaklarımdan izinsizce kopan şaşkınlık nidasını gürültülü bir kahkaha takip etti. Kafamı arkaya yatırdım, göğsüm hareketlenirken onun bakışlarını hissettim ama durmadım. Gözlerime kadar ulaşan kahkahanın parıltıları, sıkıntılarımı un ufak ediyordu. Öpüşürken, yaptığı şeyleri böyle açıkça dile getirmesi pisti ama onunla gözüme pis falan gelmiyordu. “Ya,” dedim, kıkırtılarım arasından. “Çok pisliksin.”

İri elinin parmaklarını çenemde hissettiğimde dahi durmadım. Kafamı kendisine doğru çekti, parmakları sıkı bir tutuş sergiliyordu ama acıtmaktan uzaktı. Belki de ilk kez gülmekten sulanan gözlerim gözlerine tutunduğunda, deyim yerindeyse apışıp kalmıştım. Bana çok tuhaf bakıyordu... Çok başka. O yoğunluğu anlatacak kelimeler aklıma gelmiyor, olanlar da benden kaçıyor. Burnum burnunun ucunda duraksadığında, kahkahalarım ister istemez dinmişti. Eli boynumu ensemden kavradı. “Allah kahretsin ki beni bitiriyorsun,” dedi, kelimeler öfkesinin kurbanıydı. “Gel benimle.”

Bedenim titredi. Kelimeleri kavrayışım uzun sürmemiş ama irkilmeden edememiştim. “Ne?”

Beni hırsıyla kendine çekip ağızla dudaklarıma kapandığında hiçbir kelimenin değerli olmadığını anlamıştım. Onu istekle karşıladım ve dudaklarımı dudaklarına astım. Sabit duran eli hareketlendi ve kalçama inerek beni kaldırdı. Ona kolaylık sağlayarak beni kucağına çekmesine izin verdim. Hâlâ uzanmaktaydı ve onun üzerindeki bendim, farklı hissettirmişti. Dili dudaklarımı araladığında, öyle derinden inledi ki, tuhaf bir ağızla daha da hızlandım.

Hiçbir zaman nazik öpücükleri olmayan bu adam, hiç bilmediğim yanlarımı ve isteklerimi büyütüyordu. Sıcacık elleri kalçama gömülmüş ve sıkıca kavramıştı. Tenimde iz bırakacağına emindim. Dişleri alt dudağımı kavradı ve dilini damağım boyunca gezdirdi. Tutamadığım mırıltılarım yüksek iniltilere dönerken, yaptığı oyunlara zevkle karşılık veriyordum.

Dudaklarımı usulca bıraktı ama benden kesinlikle uzaklaş-

madı. Koltuğun üzerinden kalktığını hissederken, hırıltılı nefesi ağzımın içine doluyordu. Gözlerim kapanmak üzereydi ve tek öpücüğüyle beni konuşamaz hale getirmesine şaşırıyordum. Zeminde doğruldu ve dudaklarıma hızlı öpücükler bırakırken, kollarımı boynuna dolamamı talep etti. Talebini karşıladım.

“Bana hâlâ bir cevap vermedin?” dedi, sesi sersemdi. “Seni odaya götürüyorum.”

Alnımı alnına sürttüm. Bir cevap mı bekliyordu? Onu öpmem yetmemiş miydi? Parmaklarımı ensesine sürttüm ve dudaklarımı dişledim. “Acele et,” dedim nefes nefese.

Sırttığımı hissettim ama kısık bakan gözlerimden dolayı emin olamadım. Koridorda yürürken kendimi çok heyecanlı hissediyordum. O gecenin tüm ayrıntıları aklımdaydı. Şimdi bir kez daha o anları yaşayacak olmam bile bedenimi titretiyordu.

Odaya girdiğimizi kapının sesiyle anlamıştım. Yatağa doğru ilerlerken bakışlarım yüzündeydi. Burnu burnuma sürtüyordu ve bu kesinlikle yetmiyordu. Dudaklarımı yanağına sürttüm, orayı öptüm ve oradan çenesine indim. Dudaklarımı çenesinin kıvrımına yerleştirdim ve iştahla öperken, nefesinin hızlandığını hissettim. “Yavaş olmalısın,” dedi, sesi can yakıcıydı. “Seninle her şeyi ayrıntısıyla yaşamak istiyorum. İlgilenerek, özenle.”

“Hı hı,” diyerek onayladım onu. Birkaç adım sonrasında yatağın önünde duraksadığını hissettim ve aynı anlarda sırtım yatakla buluştu. “Uslu bir kız ol,” diyerek benimle dalga geçti ama aldırmadım. Yavaşça üzerimden kalktığında ona engel olmak istedim fakat bunu yapmadım.

Saçlarım yatağın yüzeyine orantısızca dağıldı ve buğulu gözbeklerim onun yüzüne tırmandı. Yatağın öbür ucundaydı, dizlerinin üzerine oturmuştu ve yukarıdan bana bakıyordu. Utanmalıydım, utanıyordum da ama bir de tüm arsızlığımla beni beğenmesini, hayranlıkla izlemesini istiyordum. Gözleri boynumdan, ayak parmaklarıma kadar yavaş ama iç gıcıklayıcı bir yol izledi. Nefesi hızlıydı, bakışları her an kısılıyordu ve âdemelmasının müthiş kıvrımı göz dolduruyordu. “Kilo aldın,” dedi erkeksi bir sesle, düşünceli gibiydi. “Pantolonun çok dar.”

Ben burada kıvrılırken onun bu kadar iyi bir gözlemci olup

mantıklı konuşması sınırlarımı bozuyordu. "Biraz sıkıyor," diye mırıldandım. "Bunu konuşmak için mi getirdin beni?"

Dudaklarını birbirine bastırdı, bu istekle onu keyiflendiriyor olmalıydım. Parmakları ceketine uzandı ve usulca üzerinden sıyrıldı. Dudaklarını dişledi, keyifli bakışlarla beni incelerken tişörtünü de göz açıp kapayıncaya kadar çıkarıp yere fırlattı. "Sen de zayıflamışın," dedim nefes nefese.

Üzerime doğru eğilmeye başladığında gözlerimi bedeninden ayıramıyordum. Beli incelmışti ama baklavaları olduğu yerdeydi, daha da çoğalmış gibiydi hatta. Çıplak göğsü hiddetle inip kalkarken, dövme de teninin üzerinde kabarıyordu. Geniş ve sert omuzları gerilmışti. Belirgin köprücükkemiklerinin çukurlarını kaç kez ağlasam doldurup taşıyabilirdim gözyaşlarıyla?

Dudakları çenemle temas halindeyken hırkamı çıkarmak için omzuma uzandı. Göz temasımız zedelenmemişti, doğrudan, bakacak hiçbir yerimiz yokmuş gibi birbirimize bakıyorduk. Bir elim çıplak göğsündeki dövmeyle okşarken önce hırkam ve sonra da boğazlı badım üzerimden sıyrıldı. Odanın içi aydınlıktı, pencere hafif aralıktı ve perdeler içeriye doğru süzülüyordu. Rüzgâr tenlerimize çarpıyordu. Pantolonumu çıkarırken sırtıyı görerek, "Tam bir serserisin," dedim kızmış gibi yaparak. "Adi!"

"Senin serserin," dedi gözlerimin en içine çakılarak. "Yalnızca senin."

Kendini bana ait hissetmesinin nasıl akıl bulandırıcı olduğunu ilgilenmeden hemen önce beni iç çamaşırlarıyla bırakmış ve tenime inmişti. Dudakları beni kıvrandırmaya başladığında göğsündeki elimi sırtına kaydırarak aşağıya indirdim ve bel gamzelerini parmak uçlarımla doldurdum. Bu sırada yükselerek onu yanağından öpmüştüm. "Belindeki gamzeleri seviyorum."

Erkeksi bir şekilde sırtı. "Onlar da seni."

Bu anın gözlerinde kaybolmam gereken bir an olduğunu hissederek gözlerimi ona diktim. Doğrudan bana bakıyordu, arzusunu görüyordum ama bunun yanında şefkati de hissettiyordu. Hissettiklerini benden gizlemeyecek kadar yürekli bir

adamdı. Parmaklarının sutyen klipsini çözdüğünü hissederken, gözlerinin derinliklerine o kadar çok baktım ki bir an göz renginin değiştiğini hissettim. Gözlerimi kırıştırdım ama bu sefer gözlerini görmek yerine, göz şeklinin de değiştiğini görünce afalladım. Onun parmakları hâlâ benim üstümde oyalanırken, bu sefer bakışlarım gözlerinden aşağıya, göz çukurlarına indi. Göz çukurları ona ait olamayacak kadar açık renkliydi. Ürperdiğimi hissettim. Bir an gözlerimi yumdum ve bu sanrının geçmesini dileyerek tekrar araladım. Bu sefer yanakları da değişmişti, sakalsız bir çeneydi ve bu çene ona ait değildi.

Korktum. Tutkudan pişen bedenim saniyeler içinde buzdan kırağı halini almıştı. Tavan dönüyordu, sanki artık tenime dokunan bu eller yabancıydı ve Asrın'a ait değildi. Asrın'a ait olmayan bir dokunuşun bedenimde olması... Midemin bu düşünceye tepki vererek bulandığını hissederken, gözlerim kaymaya başladı. Asrın'ın dokunuşları sıcak olurdu ama sanki şu an tenime dokunan bu eller buz gibiydi. Göğsüm hızla inip yükseliyordu, telaşla ellerimi hareketlendirdim. Karşımdakinin tüm yüzü değişmeye başlamıştı. Dudakları Asrın'ın dudakları değildi, tebessümünü Asrın'a ait değildi, yanakları ona benzemiyordu. Havaya kalkan ellerimi onu itmek için omzuma yerleştirdiğimde bana baktığını görüyor, ama görüntü o kadar sağlıksızdı ki nasıl baktığını göremiyordum. O Asrın değil miydi? Asrın'dan başka birisi bana katiyen dokunamazdı.

Omuzlarındaki elime yüklenerek o yabancıyı üstümden itmeye çalışırken, "Git," diye haykırdım tüm gücümle. "Dokunma bana! Uzaklaş!"

Karşımdaki bir şeyler mi diyordu? Anlamıyordum. Sadece onu üstümden itmek istiyordum. Her şey bulanıktı, kafamın içi de buna dâhildi. Nefesim kesilmiş durumdaydı, bedenimle ve ellerimle onu ittiriyordum. "Uzaklaş," diyordum bilinçsizce. Sanki her şey dönüyordu, bir an öncesinin farkında değildim. "Bırak beni, çek ellerini üstümden!"

Bir şeyler daha diyordu ama umursamıyordum. Kulaklarım kendi sesimi bile duymuyordu. Sırtımı yataktan kaldırıyordum, sahi, yattığım bu yer yatak mıydı? İnemeye, ona vurmaya baş-

ladım ama görüntü hâlâ sağlıksızdı. “Lütfen,” dedim bu sefer, bana dokunmasından korkarak. “Dokunma. Dokunma. Dokunma.”

Elleri yüzümü sarıyor ama o hâlâ bir yabancı ve bana dokunmasına izin veremem. Bacaklarımla onu ittirmeye çalışırken, tavanı sallandıracak kadar güçlü bir çığlık attım. Ses tellerimi kaybetmiş gibiydim. Ellerim kurtulmak için çırpınıyor, zihnim her şeyi yerle yeksan ediyordu. Kafamın içinde travma vardı. Kafamın içi bir enkaz gibiydi ve o enkazın sahibi annemle babamdı. Benim depremin onlardı. Tırnaklarımı yabancıнын yüzüne geçirerek, “Dokunma,” diye kükredim bir kez daha. “Bana dokunma. Git, lütfen git...”

Ellerimin ona vurmaktan ağrıdığını hissederken tırnaklarımın arasını dolduran sıvıyı hissettim. Kandı. Sesim kesilene kadar bağırmaya, onu itmeye, kendimden uzaklaştırmaya çalıştım. Elleri beni sarsıyordu. Asrın neredeydi, sesimi duymuyor muydu? Gelmeli ve beni bu yabancından kurtarmalıydı. Ağladığımı hissettim, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağıya süzülerek boynumda birikti. Bir kezzap gibi tenimi yakıyorlardı. Hıçkırığının sesini duyarken karşımdaki yabancıya beni bırakması için bir kez daha yalvardım. Pes eden o oldu. Beni bıraktı. Önce dokunuşu yok oldu, sonra gölgesi çekildi ve sonra varlığı erişilemez oldu.

Şimdi yatakta ben ve hastalığım vardı.

Acıyla hıçkırdım.

Kendimi yatakta topladım, sırtımı yatak başlığına yasladım ve ellerimi kendime siper ettim. O beden yatağın önündeydi, bana bakıyordu ve ben hâlâ ondan korkuyordum. Titreyen çenemi dizlerime yasladım, görüntü gelmeye başlamıştı ama hiçbir şey net değildi. O yabancıнын bana elini uzattığını gördüğümde kendimi duvarın dibine yaslayarak korumaya çalıştım. Titriyordum, akıl kaybındaydım. “Lütfen dokunma,” diye yalvardım belki bininci kez. “Korkuyorum, yalvarırım yapma. Vuracak mısın bana? Vurma!”

Bir şeyler diyordu ama sesine erişemiyordum. Ellerimi ona uzattım ve bana dokunmasını engellemek istercesine iki yana

salladım. Hıçkırıklarımın sesi o kadar yüksekti ki, sanki yansımalarım da benimle birlikte hıçkırıyordu. Bağırduğımı duydum, bana uzanmak için bir kez daha ellerini ellerime uzattığında çığlık atarak yatakta geriye kaçtım ve duvara sığındım. Bir elimi komodine indirdim ve elime geçen ilk şeyi o yabancıya fırlattım. “Benden uzak dur!”

Elinin titrediğini gördüm.

Tıpkı ellerim gibi.

Yabancı bana erişmeye son verdiğinde avuçlarımı yüzüme kapadım ve yüksek sesli hıçkırıklarla ağlamaya devam ettim. Artık bana gelmiyordu, benim için çabalamıyordu. Omuzlarım sarsılıyordu, duvara çarpıyordum ve sanki kalp kırmışım gibi hissediyordum. Görüntüler yavaşça gelmeye başlamıştı, aklım, terk ettiği zihnime yerleşiyordu ama hiç dinmeden ağlıyordum. Ne olmuştu? Ne yaşamıştım? Başımı sanki sertçe bir yere çarpmışım gibi, yaşadıklarım ani bir şekilde aklıma geldiğinde titreyen ellerimi yüzümden indirdim. Dolu gözlerimle Asrın'a baktım.

Dizlerinin üstünde, yataktaydı.

Berbat görünüyordu.

Ben... ben ne yapmıştım? Çığlık atarak elimi ağzımın üstüne kapattığımda, onun irkilerek gerilediğini gördüm. Yüzü bembeyaz olmuştu, dudakları aralıktı, yanakları kanıyordu ve o kan kavislenerek boynundan aşağıya akıyordu. Gözleri yeşildi. Evet, o benim Asrın'ımdı. Fakat bakışları... bu bakışları asla unutmuyacaktım. Çünkü bana altı yaşından bakıyordu. Bitmiş, mahvolmuş, şaşkın, bilinçsiz...

Kahretsin! Ona annesini hatırlatmıştım.

Kahretsin! Ona Niko muamelesi yapmıştım.

Ona... Ona bir tecavüzcü gibi...

Elimi yatağa uzattım. “Asrın...”

Sersemleyerek, kendini kaybetmiş bir şekilde yataktan kalktığımda, onun avuçlarımın arasından kaydığını, onu kaybettiğimi hissettim. Ayaklarının üstünde sendeleyerek geriledi ve kafasını iki yana sallayarak kapıdan dışarı çıktı. Ah, onu incitmiştim. Sorun bana ne olduğu değildi, benim ona neler yapabileceğimdi.

O gözden kaybolduğunda yüzümü dizlerime dönerek sessiz bir şekilde ağlamayı sürdürdüm. Bu hayatımda yaşadığım en berbat şeylerden biriydi. Beni mahvetmişti, onu mahvetmişti, bizi mahvetmişti. Hiç alçalmayan sesimle ağlamayı sürdürdüğüm müddet boyunca gelip bana sarılmasını bekledim ama hayır, gelmedi. Buna daha çok ağladım ama artık bir şeyi fark etmiştim.

Ben hastaydım.

Bundan o kadar korktum ki hiç beklemeden Almila'yı aradım ve beni almasını istedim. Psikiyatriste gitmeliydim, bana neler olduğunu öğrenmeli ve yaşayacaklarımın önüne geçmeliydim. Sallanan bacaklarımla yatağa geri döndüğümde üstümden çıkardığı kıyafetleri tekrar giymeye başladım. Yatak dağınıktı, kendimi nasıl bu kadar kaybetmiş olabilirdim? Kıyafetlerimi iç çamaşırlarımın üstüne giyerken çok yavaşım.

Aynadan kendime baktım. Perişandım. Yüzüm kıpkırmızıydı, gözlerim ağlamaktan şişmişti. Dağınık saçlarımı titreyen ellerimle bağladım ve kâküllerimi beceriksizce düzeltmeye çalıştım. Ev, Pati'nin miyavlaması dışında sessizdi. Yatağın üstüne oturarak Almila'nın gelmesini beklerken, Asrın'ın tişörtünü burnuma dayadım ve kokusunun nefesimi kesmesine izin verdim. Gözyaşlarımı tişörtüne aktıttım.

Kapı zili çaldığında telaşla ayağa dikildim ve hırkamı elime alarak güçsüz bacaklarımla odadan çıktım. Koridoru yürürken her yerden onun çıkmasını bekledim ama hayır, salondaydı ve kapıyı açmıyordu. Koridor bitiminde elimi kulpa yerleştirdim ve kapıyı araladığımda Almila'nın kızıl kahve gözleriyle karşılaştım.

Suluk soluğa bana bakıyordu.

Titreyen bedenimi fark ettiğinde kocaman bir şaşkınlık nidası bırakarak bedenimi kollarının arasına çekti. Yalpalayarak onun göğsüne yaslandığımda, elim hâlâ yüzümdeydi ve benzersiz bir acı çekiyordum. Üstündeki kazağı avuçlarken düzensiz soluklarım arasından veryansın ettim. "Onu çok incittim!"

Asrın, beni başışla.

Almila sallanan bedenimi sıkı sıkı tuttu, o benim dostumdu

ve benim acıdığı kadar acırdı. “Sakinleş,” dedi elini saçlarıma karıştırarak. “Hepsi geçecek.”

“Beni oraya götür,” diyebilirdim yalnızca. “İyileştirsin beni Almıla.”

Almıla beni o evden çıkarmadan önce onu görmeyi istedim ve sağlıksız adımlarla yürüdüğüm yolu geriye giderek salon kapısının önünde durdum. Sızlayan, dipleri acıyan gözlerimi kapının aralığından içeriye diktiğimde, onun karanlık gözleriyle karşılaştım ve bu ana hazırlıksız yakalandığım için bir adım geriye sıçradım. Koltukta oturuyordu, başını eğmişti ve doğrudan bana bakıyor, sık sık, aralıksız bir biçimde yutkunuyordu. Fakat hâlâ altıncı yaşından izliyordu beni. Gözlerindeki şehirler üstümüze yıkılmıştı adeta. Yıkık şehrin enkazı altında parçalanmış çocukluğunu görmüştüm. Titreyen dudaklarıma, sallanan omuzlarına baktı ve sanki beni böyle görmeye tahammül edemiyormuş gibi gözlerini yere indirdi.

Oysa senin gözlerin kalbimin pusulası.

Onları üstümden çektiğinde yönüm şaşırıyor.

Almıla’yla birlikte o evden çıkarak kendimizi bir taksiye attığımızda, yol boyunca yaptığım tek şey elimi dudaklarıma bastırarak hıçkırıklarımı dindirmeye çalışmak oldu. Bunda da beceriksizdim ve taksi şoförünün radarına takılmama aldırmadan ağladım. Almıla bana ne olduğunu sormuş, onu her yanıtız bırakışında daha çok endişelenmişti fakat hiçbir endişesini giderememiştim. Canım yanıyordu. Asrın’a hatırlattığım geçmişini yüzünden vicdan azabı çekiyordum. Fakat kendimde değildim, ben onu asla bilerek kırmazdım ki.

Yaklaşık bir saat sonra taksi aynı kliniğin önünde durduğunda ücreti ödeyerek Almıla’yla beraber taksiden indik ve birkaç dakika içinde kliniğe girdik. Randevumuz yoktu ama Almıla bu meseleyi hallettiğini söylemiş, yanıma oturmuş ve sıramızı beklemişti. Olduğum yere külçe gibi çökmüştüm, hıçkırıklarım iç çekişlere dönmüştü ve yansımalarımın fisiltıları hiç durmuyordu.

Birkaç dakika sonra çalışan kız, doktorun bizi çağırdığını söylediğinde ürpererek Almıla’ya döndüm. Endişeyle örselenmiş kızıl kahveler bendeydi. “Sakinleş,” dedi anlayışlı bir fisil-

tıyla. “Git ve anlat. Ben buradayım ve hep seninle olacağım.”

Tutmayan bacaklarımın üstünde ayağa kalktım. “Teşekkür ederim, seni seviyorum.”

“Ben seni daha çok.”

Odanın kapısının önüne kadar yürüyüp derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı itirdim ve tanıdık yüzle karşılaştım. Psikiyatristim masasının başında, kalın çerçeveli gözlüğünün ardındaki gözleriyle beni karşıladı. Kapıyı arkamdan kapatarak içeriye girdiğimde yine o asabiyeti ve korkuyu hissettim. Oda son gördüğüm gibiydi, ceviz ağacından olduğunu düşündüğüm sehpanın iki yanında duran tekli koltuklardan birine çöktüm ve titreyen ellerimi dizlerimin arasına sıkıştırdım. Gözleri varlığını üstümde koruyordu.

Koltuğunda kaykıldığını hissettiğimde, “Hoş geldin,” dedi sakın, ciddiyet barındıran sesiyle. “Seni bu kadar acilen buraya getiren ne oldu güzelim? Normalde randevusuz almam ama...”

“Ben deliriyor muyum?”

Bu şu ana kadar, cevabından en çok korkarak sorduğum soruydu. Bunu hissetmiş olmalı ki sıkıntılı bir nefes verdi. Deli yanlış bir tabirdi ama umurumda değildi. Deliriyordum işte. Sinirle dudaklarımı berelerken, “Öncelikle derin nefesler al,” dedi ve ben ona itaat ederek derin birkaç nefes aldığımda devam etti. “Bana yaşadıklarından, seni bu şüpheye düşüren belirtilerden bahset. Bahset ki ben de sana yardımcı olayım ve senin kafanın içini sakinleştireyim.”

“Susmuyorlar,” diye bağırdım aniden. Başımı ellerimin arasına alarak dirseklerimi dizlerim üstüne yasladım. Bir gemi olsam çoktan batmıştım ama bir insandım ve batıp kurtulamıyordum bile. “Kafamın içindeki sesler susmuyor!”

“Evet.” Not kalemi ve kâğıda uzandığını gördüm. “Devam et. Yaşadıklarını bana anlat. Aramızda kalacak.”

Ruhum, kapılarını kapatmış ve kendini o kapıların önüne yaslayarak içeriye kimsenin girmesine izin vermemişti. Asrın içeriye girmek istiyordu? *Ruhum, onu içimize alamaz mıyız?*

O zaten içimizde, dedi ruhum. O dışarıda değil, içeride.

“Bazen takip edildiğimi hissediyorum,” dedim kendini kay-

betmiş sesimle. “Birilerinin konuştuğunu duyuyorum, benimle konuşuyorlar ve ben onları yanıtlıyorum. Sanrı gibi, birkaç dakika sürüyor ama her geçen gün çoğalarak tekrarlıyor. Aniden agresifleşiyorum, dengesizleşiyorum, bazen... herkesten daha yüce olduğumu düşünüyorum.”

Durduğumda hüznü sesiyile konuştu. “Bunlar bana çok tanıdık geliyor.”

“Yabancı kokular duyuyorum, olur olmadık zamanlarda takip edildiğimi hissediyorum ve bazen kendimi kaybediyordum. Çok sık tekrarlayan kâbuslarım var, az önce bir halüsinasyon gördüm.” Ellerimle başımın iki yanına vurdum. “Mesela elma yiyorum ama sanki başka bir şeyin tadını alıyorum. Etrafımdaki her şeyi kıskanıyorum, benim olsun istiyorum...” İhtiyaçla ona baktım. “Saldırganım, sürekli fikir değişiyorum, kendi içimde gelişiyorum...”

“Tamam,” dedi, kalemını kâğıdın üstüne bırakırken. “Bu kadar yeterli.”

Gözlerimdeki soruları gördüğünde gözbebekleri küçüldü ve aldığı nefesi sıklıkla verdi. Bu an benim için hayatımın dönüm noktasıydı, bunun bilincindeydim. Çocukluğum, ellerini kulaklarına kapamış, kalbimin odaları içinde koşuşturuyor ve bunları duymak istemiyordu. Onun ellerini kulaklarından çektim, birbirimize baktık, korkuyorduk. Evet, duymaya hazırдық. “Benim neyin var?”

Gözleri gözlerimin içinde çalkalanırken, “Şizofrenin var,” dedi bir doktor soğukkanlılığıyla. Ben henüz bunu kavrayamadan acımasızca devam etti. “Üzgünüm, şizofreni başlangıcı seziyorum.”

Kaderini değiştiriyoruz, dedi yansımalarımın biri.

Ona, Ya kaderim en baştan beri böyleyse, dedim.

O zaman doğduğun günden bu yana aslında sen kaybolmuş bir ruhun sahibisin, dedi. Korkma, seni arayan birisi var.

O birisini zikrettim: Asrın. Asrın. Asrın.

Devam edecek...

